

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BURN
with Me
VIVIENNE
CROSS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

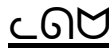
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

TAÇ MI YOKSA ATEŞ Mİ SERİSİ

Üçüncü Kitap

BURN *with Me*

VIVIENNE CROSS

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
Bölüm 35	
Bölüm 36	
Bölüm 37	
Epilog	
Bu kitabı beğendiyseniz...	
Bonus Epilog II	
Taç mı Ateş mi Serisinin Bir Sonraki Bölümü	

Kitap 1 - Beni Seç

Kitap 2 - Benimle Kal

Ücretsiz kısa romanı indirin!

Bağlantıda Kalın

Yazar Hakkında

Her hakkı saklıdır.
Telif hakkı © 2026 Vivienne Cross'a aittir.

Bu eserin hiçbir bölümü, yazarın/yayıncının yazılı izni olmadan iletilemez veya çoğaltılamaz.

Burn With Me kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, durumlar, mekanlar ve olaylar kurgusaldır.

Sadece senin için düşünüyör ve plan yapıyorum.

Kaptan Frederick Wentworth

Kendini ayartılmaya karşı büyük bir tehlike altında hissetti.

Emma

BİRİNCİ BÖLÜM

Beatriz Cruz, onun farkında olmasının nedenini anlamıyordu.

Durduğu yer. Omuzunun şekli. Nefesleri arasındaki sessizlik. Sanki bedeni Rafael Griffin'le ilgili ayrı bir anı saklıyordu, zihninin üzerinde hiçbir söz hakkı yoktu.

Onu görmeden önce hissetti. Sonunda baktığında—omzunun üzerinden şöyle bir göz attığında—işte oradaydı. Yeşil gözleri sabit. Ne gülümseme, ne de baş sallama. Sadece 1.90 boyundaki adam, sanki onun gelmesini bekliyormuş gibi bakıyordu.

Belki de öyleydi.

Yirmi dört saat önce, eşyalarını bile açmamıştı. Gün batımından hemen önce Northgate'e inmişti; boğazı kurumuş, uzun süren sessizlikten başı ağrıyordu. Burslu arkadaşı ve artık ev arkadaşı olan Lillian Clarke, onu geliş salonunda sıcak bir içecek ve sessiz bir kucaklamayla karşılamıştı. Bea evde kalıp dinlenmeliydi. Bunun yerine tayt ve tişörtünü giydi ve Lillian ile birlikte tramvaya binerek St. Ives'deki Havoc Combat Systems'e gitti.

Çünkü salıydı. Pilates akşamıydı. Eski hayatının en güvenli köşesiydi.

Spor salonu müdürü Manny, iri yarı, güvenlik görevlisi görünümündeki vücudu ve dövme kollarıyla onu resepsiyonda karşıladı. "Uzun zaman oldu, evlat."

"Az önce uçaktan indim."

"Sanırım bu seni mazur gösteriyor," diye homurdanmıştı ama sesinde bir sıcaklık vardı.

Manny ona Northgate şubesine transfer olacağını söylemişti ve yeni evine yürüme mesafesinde olduğu için, kendisinin ve Lillian'ın da aynı şubeye geçmelerini önermişti.

Ders bittikten sonra üyeliğini transfer etti. Ve Pilates'e tıklamak yerine... Brezilya Jiu-Jitsu'suna kaydoldu.

Bu akşam, Çarşamba, yirmi dakika erken geldi, göğsünün içini geren sinirleriyle. Manny'nin ona verdiği ödünç giysi, erkekler için üretilmiş çift ekstra küçük bedendi, karton kadar sertti ve yine de çok büyüktü. Kemerini bir YouTube eğitim videosunda gördüğü gibi bağladı, düğüm neredeyse trajik bir hal alacak kadar kötüydü.

Buraya disiplin altına alınmak için ya da terlemek için gelmedi.

Beş hafta önce, mükemmel bir adam tarafından ona mükemmel bir gelecek sunulduğu için geldi. Gage King. Üzerine bir hayat kurabileceğiniz türden bir aşk.

Ve bedeni ileriye doğru hareket etmek yerine hareketsiz kalmıştı.

İşte oradaydı. İçindeki o parçanın bozuk mu yoksa sadece dürüst mü olduğunu öğrenmek istiyordu.

Bea, BJJ'yi az çok gözlemlemişti ve ne bekleyeceğini biliyordu, ama işin aslına bakınca farklıydı. Isınma hareketleri, egzersizler ve kaçış teknikleri kaslarını yakıyor, bileklerini büküyordu. Partneri sabırlıydı ama aşırı hoşgörülü değildi.

Olay işte o zaman gerçekleşti.

Tatbikatın ortasında. Vardiyanın ortasında. Nefes nefese. Parmakları tutamaçtan kaydı ve aslında görüldüğü kadar istikrarlı olmadığını hatırlattı.

Rafael buradaydı. Zihni onu vazgeçirmeye çalışmadan önce bedeninin seçtiği bir yerdeydi. Yüz ifadesi, onun neden bu odada olduğunu tam olarak bildiğini gösteriyordu.

Ve bunu itiraf etmeye hazır olmamasının her bir nedeni vardı.

RAFAEL

Northgate şubesi hala yeni inşa edilmiş bir yerin o hoş kokusunu taşıyordu.

Metalik bir koku, yeni boya, yeni açılmış ve henüz yumrukların ve terin izlerini taşımaya başlamış ekipmanlar. Geçen ay son donanımı onaylamıştı ve mekan zaten onun temposuna, tarzına ve disiplinine göre şekilleniyordu. St. Ives'deki spor salonunun neredeyse üç katı büyüklüğündeydi ve tribünlü tam teşekküllü bir Muay Thai ringi de içeriyordu.

İlk atadığı adam yeterince iyi değildi. Manny ise iyiydi. Rafael onu bu yüzden buraya getirmişti.

Bea hâlâ bunun onun olduğunu bilmiyordu.

St. Ives şubesinin ona ait olduğunu da bilmiyordu; ya da üyeliğinin ilk üç ayının ücretsiz olması talimatının doğrudan onun ağzından çıktığını da bilmiyordu.

O zamanlar, gelmeyi düşünmüştü. Hem de birden fazla kez.

Ama Gage ile birlikteydi ve bu, onun nerede olduğunu bilmesi için yeterliydi. Güvende olduğunu, haftada iki saatini onun mekanında, yerde uzanarak, keyif alarak geçirdiğini biliyordu.

Northgate farklı olurdu.

Ayrılığın üzerinden bir ay geçmişti ve şimdi daha zayıf, daha solgundu. Saçları arkaya toplanmış, makyajsız, omuzlarında daha önce hiç taşımadığı bir ağırlık vardı. Sadece iskeleti kalmıştı.

İlk başta onu görmedi. Manny'nin ona geçen yüzyıldan beri katlanmış gibi duran bir giysi vermesiyle çok meşguldü. UR'deki erkekler 1.65 boyunda olmazdı. Banyoya gitti ve birkaç dakika sonra kollarını sıvayarak geri döndü. Kemer yanlış bağlanmıştı, yamuk bir düğümle uğraştı ama düzeltemedi.

Manny onu bir partnere doğru yönlendirdi. O da, zor bir şey yapmaya karar vermiş ve yapmamak için hiçbir bahanesi kalmamış insanların yaptığı gibi yere adım attı.

Kollarını kavuşturup izledi.

Duruşu çok dardı, bu da dengesinin bozuk olduğu anlamına geliyordu. Partneri tutuşunu düzeltti ve o da itiraz etmeden uyum sağladı. Hareketlerinde yapmacıklık yoktu, sadece inatçı bir çalışmanın başlangıcıydı; partneri artık onun doğasında olduğunu biliyordu.

Tatbikatın ortasında parmakları kaydı. Küçük bir hataydı ama bileklerinin bu zorlanmaya hazır olmadığını ve aynı durumun vücudunun geri kalanı için de geçerli olabileceğini anlaması için yeterliydi.

İşte o anda onu hissetti. Gözleri onu ararken, tanıma ifadesinin bedenine nasıl işlediğini izledi. Donmuş nefes, ani bir sakinlik. Tıpkı bir geyiğin yay kirişinin fısıltısını yakalaması gibi, işaretlendiğini bilerek hareketsiz kaldı.

Sonunda bakma cesaretini buldu. Rafael onun kendisini bulmasına izin verdi. Onu orada, kıpırdamadan, ona bir çıkış yolu vermeden tuttu.

Bea ilk önce öne atıldı.

Artık ritmi farklıydı. Daha bilinçliydi, onun burada olmasının ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyordu. Her hareketini görebildiğinin farkındaydı.

Gösteri bitene kadar orada kaldı, sonra ofise doğru geri döndü.

Bu gece ona biraz alan tanıyacaktı. Bir dahaki sefer aynı odada olduklarında, masanın karşısında oturmayacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Önce koku burnuna çarptı. Tarçın ve koyu şeker. Bir çeşit yanmış tereyağı sosu. Normalde bu koku onu cüzdanına uzanmaya iterdi. Ama bugün değil.

Bea, Fig's Fable'ın içine girer girmez donakaldı, telefonu sanki hayatının son ayını açıklayacakmış gibi sıkıca tutuyordu.

Ve orada, arkalara yakın bir yerde, pembe ve kırmızı çizgili uzun bir elbise ve beyaz topuklu ayakkabılarla, tam bir politikacı eşi gibi oturan Naomi Prescott vardı. Kapıdaki takım elbiseli korumayı ve birkaç adım arkasındaki korumayı açıklıyordu bu. Bea'nın avuç içleri nemlendi.

Naomi onu gördü.

Bea kaçmak istiyordu.

Bunun yerine, ellerini yanlarında yumruk yapıp gevşeterek yanına yürüdü. Naomi kıpırdamadı, sadece anlaşılmaz bir ifadeyle onu izledi.

Naomi, kadından bir adım uzaktayken ayağa kalktı.

Sessizlik uzadı.

"Aramalıydım," dedi Bea sessizce.

"Sence?"

Naomi'nin buklelerinin yarısı arkaya toplanmıştı, makyajı sadeydi ve kulaklarında inciler vardı. Bea ise tam tersine, sanki Pasifik ötesi bir gece uçuşundan yeni inmiş gibi görünüyordu. Bu hem kelimenin tam anlamıyla hem de duygusal olarak doğrudu.

Bea daha fazla kelime bulmaya çalıştı. Naomi ondan önce davrandı.

"Düğünümü kaçırıyorsunuz," dedi sakın bir şekilde.

Bea'nın midesi alt üst oldu. "Biliyorum." Sesi titredi. "Naomi, özür dilerim."

"Fotoğraflarda senin yerini başkasıyla değiştirmek zorunda kaldım."

"Seni o duruma ben düşürdüm," dedi Bea perişan bir halde.

"Bunun simetriyi nasıl bozduğunu biliyor musun?"

"Ben çok, çok—durun bir dakika, simetri mi?"

Naomi'nin kahverengi gözleri parladı. "Yani, elbette hâlâ muhteşem görünüyordum. Ama yetmiş iki saatten kısa bir sürede, elbisenize uygun, doğru elmacık kemiklerine sahip bir esmer bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"

Bea boğuk bir ses çıkardı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Zar zor." Sonra Naomi onu sertçe kendine çekti.

Bea'nın boğazı yanıyordu. O da karşılık olarak sarıldı.

"Toronto'ya uçacaktım," dedi Naomi, Bea'nın kulağına fısıldayarak. "Charles beni vazgeçirdi. 'Eğer alana ihtiyacın varsa, sana verelim' dedi. Ama seni öldürmeye hazırdım."

Geri çekilirlerken Bea fısıldadı: "Bunu hak etmişim."

"Yani, ölümü hak etmedin," diye itiraf etti Naomi. "Ama sana ihtiyacım vardı."

Bea'nın göğsü sıkıştı, gözlerinde biriken yaşlar adeta sel gibi aktı. Verebileceği hiçbir cevap yetersiz gelmiyordu.

"Orada olmalıydım," dedi burnunu çekerek. "Ama... yapamadım. Eğer ortaya çıksaydım herkesin bileceğini biliyordum. Ve bunu tekrar tekrar açıklayamazdım, mutlu olması gereken bir günde, senin düğününde..."

Naomi gözyaşlarını zor tuttu, koltuğa çöktü ve Bea'ye de aynısını yapmasını işaret etti.

"Korkak gibi Kanada'ya kaçtım."

"İnsan gibi Kanada'ya kaçtın," diye düzeltti Naomi. "Bey, gittiğin için kızgın değildim. Sen ve Gage... tabii ki üzülüyordunuz. Kızgın olmamın sebebi seni özlememdi. Düğünüm sen orada olsaydın daha eğlenceli olurdu." Bir an durakladı, sonra sinsi bir sırıtiş. "Ve seni resepsiyonda şarkı söylemeye ikna etmeyi umuyordum."

Bea güldü ve kollarını yanaklarına sürdü. Bir anda, o garip durum ortadan kayboldu.

Yumuşak bir ses duyunca başını çevirdi. Lillian, elinde pastalar tutan kibar bir hayalet gibi birkaç adım ötede belirmişti. Bea ondan gelmesini rica etmişti, ama Lillian, Bea ve Naomi'nin en az birkaç dakika yalnız kalabilmesi için caddenin karşısındaki dairelerinde beklemekte ısrar etmişti.

Bea ona gizli bir şekilde, hafifçe başını salladı.

Lils karşıya geçti ve Naomi'nin ona uzattığı kucaklamayı kabul etti. İkisi de oturdu.

Lillian, masaya çeşitli kruvasanlar bırakırken hafifçe şakayla karışık, "Herkes hayatta mı?" diye sordu.

"Şimdilik." Naomi bademli bir tane aldı ve bir köşesini kopardı. "Bu akşamki bağış toplama etkinliğinden sonra tekrar sor."

Kocası Charles, siyasi bir soyluydu. Lillian'ın Bea'ye anlattıklarına göre, gençlik grubunda lider olarak çalışıyor ve dört yıl sonraki seçimlerde UR'nin alt meclisi olan İkinci Meclis'e adaylığını şimdiden hazırlıyordu.

"Siyasi hayattan zevk alıyor musun?" diye sordu Bea.

Naomi gözlerini devirerek, "Charles işe geri çağırılmadan önce Maldivler'de sadece iki haftalık bir balayı yapabildik," dedi. "Ama Westhelm'de yaşamak beklediğimden daha güzel. Tek dezavantajı, orada yaşayan herkesin siyasetle uğraşması ve sizden iki buçuk saat uzaklıkta olması."

Lillian, çikolatalı kruvasanını yemeye başlarken, "Bu neredeyse sürgün gibi," dedi. "Sizi bir daha asla göremeyeceğiz."

"Geleceksin," dedi Naomi kararlı bir şekilde. "Bağış toplama etkinlikleri ve dernek faaliyetleri için birkaç ayda bir Northgate'te olacağız. Ve beni ziyaret etmen gerekecek. Sana uçurumları, pazarları göstereceğim, hatta istersen Meridian'ı bile gezebiliriz."

Meridian, UR'nin resmi iktidar merkeziydi. Bea onu fotoğraflarda görmüştü: kubbeli, camla çevrili, neredeyse başka bir dünyaya aitmiş gibi.

Kadınlar sohbetlerine devam ettiler ve Naomi ile Lillian üç pastanın çoğunu bitirdiler.

Konuşma durgunlaştığında, Naomi'nin bakışları tekrar ona döndü. "Şey... Kanada. Faydası oldu mu?"

Bea parmaklarının arasında bir peçete parçası kopardı. "Sessizdi... Ailem ve Claire ile vakit geçirdim. Yemek pişirdim, kitap okudum, karda yürüdüm."

Kulağa oldukça sağlıklı, insanı iyileştirecek bir şey gibi geliyordu. Ama göğsündeki düğüm neredeyse hiç çözülmemişti.

Bea'nın tırnağı tahta masanın üzerindeki olukları takip etti. "Daha güçlü hissederek döneceğimi sanıyordum."

"Peki, ne olmuş yani?" diye sordu Naomi.

"Görünüşe göre mahallede bir tur atmak her şeyi çözümüyor." Eğer çözseydi, botları parçalanana kadar mahalleyi dolaşırdı.

Naomi'nin gözleri, Bea'nın anında gözlem altında olduğunu hissetmesine neden olacak şekilde kısıldı. "Kilo vermişsin."

"Sadece biraz," dedi Bea aceleyle. "Önemli değil."

Lillian, her zaman mayın tarlalarına karşı hassas olduğu için öne eğildi. "Anne baban haberi nasıl karşıladı?"

"Anladılar. Onu sevdiler ama benim henüz hazır olmadığım konusunda hemfıkirdiler." Ve gerçekten de, Gage'i kim sevmezdi ki? Ama Bea'nın ebeveynleri bile bu kesinliğin tam olarak onlara ulaşmadığını hissetmişti. "Yine de olası bir medya fırtınasından biraz endişeliydiler."

Her sabah telefonunu kontrol eder, adının parlak bir manşette yer almasından korkardı. Özellikle Bea gibi medya ilgisinden doğal olarak kaçınan biri için, adının bu kadar uzun süredir ortada olmaması bir lütuf gibiydi.

Naomi, Gage'in son derece etkili asistanı Victoria'ya atıfta bulunarak, "Victoria, ilişkiniz nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, halkla ilişkiler çalışmalarını hazır hale getirirdi," dedi. "Ve Gage'in bu ilişkinin gizli tutulmasını istediğini de bilirdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum." Ve Naomi bunları, özellikle de şimdi, çok iyi bilirdi. "Çıkarken medyanın sizi sömürmesine izin vermedi ve çıktıktan sonra da onların size saldırmasına izin vermezdi."

Göğsündeki acı ani ve anlıktı. İşte yine oradaydı. O acı. İnsanı yıkmayan, sadece iyi sevilmiş olmanın verdiği özlemi daha da artıran türden bir acı.

Size sürekli iyilik yapan birinin yasını nasıl tutarsınız?

Naomi saate baktı ve iç çekti. "Hanımlar, gitmem gerekiyor." Ayağa kalktı ve elbisesinin eteğini düzelitti.

Lillian, "Kendine iyi bak," dedi.

Naomi, Bea'ye ve art leftover pastalara anlamlı bir bakış attı. "Kendini seçmekle yanlış yapmadın Bey. Bunu yapmaya devam et, tamam mı? Önce bir şeyler yiyerek başla."

Bea'nın boğazı bir kez daha düğümlendi. "Deneyeceğim."

RAFAEL

Toprak inatçıydı.

Sık ağaçlar, birbirine dolanmış çalılıklar ve gemi halatları kadar geniş kökler, toprağın her karışını sarmıştı. Ekipler, adam planları kendi isteğine göre değiştirmek için yeterince para ödediği için, belirtilen sürenin yarısı olan iki haftada işi bitirmişti. Günde on sekiz saat, haftada yedi gün.

Çoğu insan bu ölçekteki evleri iki yıl veya daha uzun sürede inşa ederdi. O ise bu evin on iki ay içinde tamamlanmasını istiyordu.

Yakındaki komşular bu zaman çizelgesinin imkansız olduğunu söylediler. Babasının boş arsaları evlere ve kulelere dönüştürmesini izleyerek büyümüşü. Betonun ne kadar sürede kurduğunu, hava koşullarının bir teslim tarihini nasıl engelleyebileceğini ve koşullar elverişli olsun ya da olmasın bir projenin nasıl yürütüleceğini biliyordu.

Engeller onu yıldırmadı. Aksine, fethedilmeye değer yerleri işaret ettiler.

Rafael, bu arsayı bir buçuk yıl önce satın almadan önce yıllarca satışta kalmıştı. Koruma altındaki bitki örtüsüyle dolu ve en uç noktasında kaplumbağa yuvalama alanı bulunan, on dönümlük birinci sınıf sahil arazisi. Çoğu insanın imar haritalarını gördükten sonra vazgeçtiği türden bir mülk.

Maxwell Mercer, elektrik tellerinin üzerinden atlayarak yanına gelirken, "Programın önündesiniz," dedi.

Rafael ellerini kavuşturdu. "Yeterli değil."

Ortaokuldan beri arkadaşları; o zamanlar Griffin soyadı sınıfta pek bir şey ifade etmiyordu, sadece öğle yemeğinde kavga ettiklerinde başları derde giriyordu. Şimdi Max, babasının hukuk firmasında avukattı. Griffin Ventures için, nesli tükenmekte olan ağaçlar ve yaban hayatı koridorları çevresindeki imar haklarını müzakere etmek gibi hem hassasiyet hem de cesaret gerektiren sözleşmeler ve anlaşmazlıklarla ilgileniyorlardı.

"Güney tarafı boş," dedi Max, dosyayı ona uzatarak. "Doğrudan inşaata başlayabiliriz. Kuzey tarafı... hâlâ çevre kuruluyla görüşüyoruz. Beş dönümle çalışabilir misiniz sizce?"

Rafael kuru bir sesle, "Şimdilik idare eder," dedi. "Teşekkürler."

Temelin kenarına doğru ilerlediler. Oradan Rafael, körfezin kıvrımını, burnun koyu yeşilini görebiliyordu. Şöminenin hangi duvara

yerleştirileceğine, ana balkonun su üzerindeki ilk ışığı nerede yakalayacağına, kütüphanenin nerede olacağına çoktan karar vermişti.

Max, kahve fincanından bir yudum alarak onun bakışlarını takip etti. "Tek başına yaşayan bir adam için oldukça büyük bir yer."

Her şeyden önce, muazzam büyüklükteydi. Zaten amaç da buydu; orada yalnız yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Arkalarından gelen yavaş ayak sesleri çakılları çtırdattı. Laurent Duret, "Sıradaki hamlenin senin olduğunu söylediğinde," diye mırıldandı, "akşam yemeği rezervasyonundan bahsediyorsun sandım. Sahilde bir kaleden değil."

Rafael manzaradan gözlerini ayırmadı. "Aşırı mı olduğunu düşünüyorsun?"

Laurent yanına geldi, bakışları körfezi taradı, sarı saçları güneşte parılıyordu. "Henüz senin olmadığı halde, çok kibirli bir herifsin bence."

"Bu kadın kim?" diye sordu Max.

Rafael soruyu bir an için havada bıraktı. "Onunla yakında tanışacaksın."

Laurent geriye doğru sendeledi. "Eğer bir hamle yapacaksan, bunu diğer rakipler cesaretlenmeden önce yapman daha iyi olur."

Rafael kollarını kavuşturarak, "Henüz hazır değil," dedi. "Hazır olana kadar mesafelerini korumaları gerektiğini anlayacaklar."

Max'in sesinde bir eğlence vardı. "Uyarı mı yayınlıyorsun?"

"Ben mi teslim edeyim?" diye sordu Laurent, mavi gözleri muziplikle parlayarak. "İnce davranabilirim."

"İncelik senin sözlüğünde yok."

"Peki ya şöyle desek: 'Burada avlanmak yasak. Canavar henüz beslenmedi.'"

Max homurdandı, kahve boğazına takıldı ve koluna öksürdü.

Laurent, hiç etkilenmemiş bir şekilde başını yana eğdi. "Ya da daha sağlıklı bir yol izleyebiliriz. Mesela, 'Yüksek düzeyde korunan yuvalama alanı.' Siz ve kaplumbağalar."

Rafael'in bakışları ona çevrildi. "Yapma."

Laurent kaşlarını kaldırdı, ellerini ceplerine koydu. "Ne? Çok sahiplenici birisin. Beni doğaçlama yapmaktan kurtar, yoksa Mercer bir hafta boyunca hasar kontrolüyle uğraşacak."

Rafael tuzağa düşmedi.

şimdiden şekillenmeye başladığını görebiliyordu. Camdan, ahşaptan ve taştan bir ev, hemen ötesinde okyanus. İçinde yaşamak ve doldurulmak

için inşa edilmiş bir yer.

Lillian, sehpanın yanında yere kıvrılmış, bacaklarını düzgünce katlamış, dizüstü bilgisayarını yana yatırmıştı. Saçları her zamanki gibi örgülüydü, gözleri ekranda ders notlarını yazıyordu.

Daire, Bea'nın yokluğunda bile, yaşanmışlık izleri taşıyordu. Bea'nın yokluğunda Lillian, mekanı koyu yeşil kadife koltuklar, çiçek desenli üç kişilik bir kanepa, pirinç bir lamba, desenli bir halı ve birbirini mükemmel şekilde tamamlayan farklı sandalyelerle donatılmış sıcak meşe bir yemek masasıyla doldurmuştu.

Lils, böyle bir unvan varsa, tanınmış bir tutumluluk uzmanıydı. Zevki kusursuzdu. Tuz madenlerinde elmas bulma yeteneği ise eşsizdi.

Kanepede uzanmış olan Bea, eşofmanının ince bir ipliğini gelişi güzel çekiştiriyordu. "Sence Georgie beni hâlâ arkadaşı olarak görüyor mu?"

Lillian başını kaldırmadı. "Elbette."

"Peki ya yapmazsa?"

"Evet, öyle."

Bea pencereden dışarı baktı. Sadece Gage'i terk etmemişti. Onu seven insanları da terk etmişti. "Ona ayrıldığımı söylemedim. Onun koreografisini yaptığı gelin alayı girişinde orada değildim."

Bu, Lillian'ın dikkatini çekti.

Bea sözlerine şöyle devam etti: "Georgina buradaki ilk gerçek arkadaşımdaydı. Bana kefil oldu. Mecbur olmadığı halde beni aralarına aldı. Sonra gidip ona her zaman iyi davranan kuzenini reddettiler ve Kanada'ya kaçtım..."

Kızlardan gelen açılmamış grup mesajları, tıklamaya cesaret edemediği düğün fotoğrafları ve cevaplamadığı aramalar hâlâ duruyordu.

Belki de bu onun alışkanlığıydı: aceleci davranıp, büyük bir aşka düşmek ve sonra istemeden her şeyi mahvetmek.

"Ya ben yokken geçen bir ay içinde Gage için yeterince iyi olmadığımı ya da onu yanlış yönlendirdiğimi fark ederse?"

Lillian dizüstü bilgisayarını hafifçe kapatarak, "Georgie, sen döndüğünde ona mesaj atacağıma dair bana söz verdirdi." dedi.

Bea doğruldu. "Gerçekten mi? Neden?"

"Eğer siz de böyle olsaydınız."

"Acınası?"

"Kendi sözleriyle: Durumu iyice kötüleşecek."

Gerçek olduğu için canı yandı. Bea alnını koltuğun üst kısmına yasladı. "Ona söyledin mi? Bütün gün aramanın mı yoksa mesaj atmanın mı daha iyi olacağını düşündüm."

"Aslında evet, yaptım."

"Ne dedi?"

"Bu gece geleceklerini söyledi." Lillian analog duvar saatine baktı. "O ve Isabel on beş saniye içinde burada olacaklar."

Bea'nın başı birden yukarı kalktı. "Ne?"

İnterkom çaldı. Lillian her zamanki zarafetiyle ayağa kalktı, duvardaki ekrana baktı ve giriş düğmesine bastı. "Geldiler."

Bea, sehpanın yanında durmuş, parmaklarını çekiştiriyordu; sanki hiç hazırlanmadığı bir iş görüşmesine girecekmiş gibi kalbi hızla çarpıyordu.

Bir dakika sonra Lillian kapıyı açtı.

Kapıdan ilk giren Georgina Ashcroft'tu: uzun boylu, sarışın ve asil. Saçları, dağılacakmış gibi duran ama dağılmayacak şekilde dağınık ama mükemmel bir topuz şeklinde toplanmıştı. Payetli dar elbisesi, yükselen bir oyuncu olduğunu gösteriyordu.

Arkasından, koyu renk saçlarını yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplamış, bir elinde şarap şişesi, diğer elinde ise kocaman bir paket tuzlu ve sirkeli cips tutan Isabel Van de Berg geliyordu; sanki gece çoktan halledilmiş gibiydi.

İçeri girdiler, Lillian kapıyı arkalarından kapattı. Bir an kimse kıpırdamadı; sadece birbirlerine baktılar.

"Özür dilerim," diye birden söyledi Bea sessizliğin içinde.

Georgina aradaki mesafeyi kapatıp Bea'yi kollarına aldı. Bu, zorlamadan çok rahatlamadan dolayı Bea'nın nefesini kesti.

Uzun bir sessizliğin ardından Bea'nın başına doğru mırıldandı: "Çok sinir bozucusun. Gage yüzünden seni bırakacağımı mı sandın?"

"O senin kuzenin."

Georgie, gözlerine bakabilmek için biraz geriye yaslanarak, "Ondan önce ben seni seviyordum," dedi. "Ve 'evet' demenin senin için ne anlama

geleceğini herkesten daha iyi biliyorum. Anlayacağımı bilmeliydin."

Bea'nın göğsünde öyle şiddetli bir kasılma hissetti ki canı acıdı. Gözyaşları hızla akmaya başladı.

"Elbette çok sinirlenmiştim," diye devam etti Georgina, bir parmağıyla gözünün köşesini nazikçe silerek. "Çünkü gece hırsız gibi gittin ve aramadın. Ya da beni geri aramadın. Toronto'ya gelip seni Naomi'nin düğününe sürüklemek ve seni kendim Spanx'e tıkmak istiyordum."

Bea, kahkaha ile hıçkırık arasında bir şey boğazına takıldı. Zeki biri olmasına rağmen, arkadaşlarının onun tarafında olmayacağını varsaymak gibi berbat bir alışkanlığı vardı. "Seni ne durdurdu?"

"Hunter." Georgie burnunu buruşturdu. "Erkek arkadaşlar çok mantıklı davranıyorlar, oysa hepimiz biliyoruz ki bu kaos rahatlatıcı olurdu."

Isabel yüklerini sehpanın üzerine bıraktı, sonra sarılmak için yaklaştı. Kısa ama içten bir sarılmaydı. "Geri döndüğüne sevindim, Bey." Eli Bea'nın kürek kemiğine dokundu. "Gerçi sanki sadece tost yiyerek yaşıyormuşsun gibi hissediyorum. Ne yiyordun?"

Bea yüzünü buruşturdu. "Annemin bana zorla yedirdiği her neyse işte."

Lillian, elinde bir tepsi şarap kadehi ve bir tabak doğranmış meyveyle mutfaktan geri döndü. Uzun zamandır birlikte yaşamıyorlardı, bu yüzden Bea onu ilk kez ev sahipliği yaparken görüyordu. Bu konuda doğal bir yeteneği vardı. "Hadi oturalım."

Şaraplar dolduruldu, cipsler açıldı ve herkes yerini aldı. Sohbet kolay bir konuya kaydı: Naomi'nin düğününden dedikodular, Georgie'nin oyununun setinden korkunç hikayeler. Ve Bea için yeni bir haber olarak, Isabel oyunculuğu tamamen bırakmaya karar vermişti.

Isabel, elma dilimini nazikçe kemirirken, "Artık tamamen bu işin içindeyim," dedi. Ailesi, UR'nin ikinci büyük yayın hizmeti olan Lumen'in sahibiydi; etrafında büyüdüğü ama asla katılmadığı gösterişli bir imparatorluktu bu.

Geçen yıl, eski erkek arkadaşı Mason'ın ailesi, Isabel'in babasının iki yıldır üzerinde çalıştığı Pasifik medya boru hattı anlaşmasını ellerinden alarak Isabel'in ailesini şok etmişti.

Isabel, "Bu bana sadakatimin kime ait olduğunu hatırlattı," diye açıkladı. "Ben içerik satın alımdan sorumluyum. Hem bölgesel hem de uluslararası. Böylece bir daha Mason'ın tuzağına düşmeyiz."

Bea, sözlerinin altında yatan sertliği fark etti. "Southgate'e taşınmanızın sebebi bu muydu? Ben sadece Georgie'ye yakın olmak için taşındığınızı

sanıyordum."

Isabel homurdandı. "Birbirimize yakın oturuyoruz ama o sadece bir kez ziyarete geldi."

Georgina omuz silkerek, "Ben gece vardiyasındayım, o gündüzleri çalışıyor," dedi. "En azından Southgate buraya sadece bir saat uzaklıkta. Daha kötü de olabilirdi; Naomi gibi Westhelm'de olabilirdik."

"Kabaca davrandı," diye onayladı Isabel. Bardağını doldurdu. "Yine de bu yıl çaba göstermemiz gerekiyor. Hayat tembelce sohbetler için çok yoğunlaşıyor."

İnterkom ikinci kez çaldı.

Lillian, beyaz ve mavi tonlarında, kusursuzca tasarlanmış bir elbise ve çivi çakabilecek kadar keskin turuncu topuklu ayakkabılar içinde ışıldayan Naomi'yi içeri almak için ayağa kalktı. UR bayrağının renkleri idi bunlar.

Naomi, "Kırk beş dakikam var ve aşağıda bir şoför bekliyor," diye duyurdu. "Öyleyse beni ilk kim bilgilendirecek?"

Georgina bir çileğin etrafında "Bea ağladı," dedi.

Isabel şarabından bir yudum alırken, "Onu affettik," diye ekledi.

Lillian mırıldanarak, "Meyve tabağı kestim," dedi.

Naomi sıırttı. "Mantıklı geliyor." Uzatılan bardağı aldı, bir avuç cips aldı ve sanki başından beri buradaymış gibi çemberin içine katıldı.

Bea omuzlarını gevşetti. Bu kadınlar, kalmasının sebeplerinden biriydi. Toronto'dayken içinden bir ses, bunu da mahvetmiş olabileceğini fısıldamıştı. Ama yine de yanında oturuyorlardı. Onunla birlikte ağlıyorlardı. Belki de yerini kaybetmemişti.

Georgie elbisesindeki kırıntıları silkeleyerek, "Bağış toplama etkinliği nasıl geçti?" diye sordu. "Ülkenin mali durumu iyi mi?"

Naomi, son derece kuru bir ifadeyle, "Borç oranı GSYİH'nin yarısından az olan az sayıdaki ülkeden biri olduğumuzu düşünürsek, endişelenmenize gerek yok," dedi.

Isabel, "Siyasetçinin karısı gibi konuşuyorsun," diye takıldı. "Az önce ne dediğini hiç anlamadım ama önemli bir şey gibi geldi."

Naomi bardağını hafifçe eğdi ve elini salladı. "Anlamana gerek yok, Iz. Siyaset, daha kötü terzilikle yapılan bir moda haftası gibi. Dürüst olmak gerekirse, herkes yarı süre konuşsa ama doğru renkleri seçse, iki kat daha fazla para toplarlardı."

Charles ne giyiordu?

Yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Tam da seçtiğim şey. Charles lacivert giymiş, ben de bayrak giymişim. Vogue tarafından tasarlanmış bir kampanya afişi. Bağışçıların hiç şansı yoktu."

Kahkahaları odayı doldurdu ve Bea, hâlâ bir yere ait olduğu için minnettar bir şekilde sessizce orada oturdu.

Üçüncü Bölüm

Yürekten yapılan iş asla boşa gitmez.

Monaghan & Stowe'un Northgate ofisinde kimse bunu yüksek sesle söylemedi, ancak insanların hareket tarzından belli oluyordu. Her portföy, her politika taslağı, kadınlar ve kız çocukları üzerindeki etkisine göre değerlendiriliyordu. Havada hissedilen uğultu sadece verimlilik değil, aynı zamanda bir niyet de yansıtıyordu: burada olanların bu cam duvarların çok ötesine yayılacağına dair bir inanç.

Bea, Haven Projesi dosyası üzerinde başını öne eğmiş bir şekilde çalışmaya devam etti.

İki hafta önce, kıdemli olmayan ortak Maris Chen'in fırsatı başkasına devredeceğinden endişelenerek ofise geri dönmüştü. Ancak Maris onu işe almaya devam etmişti. Yarı zamanlı bir çalışan olarak, Maris'i canlı ve yüksek profilli bir anlaşmada gözlemlemek sadece iyi bir şey değildi, aynı zamanda en üst düzeyde bir erişim imkanıydı.

Erişim, Gage hakkında düşünmek için daha az zaman anlamına geliyordu.

Dersler yeniden başlamadan önce tam zamanlı bir işte çalışması, gözleri uyuşana kadar kendini elektronik tablolara ve fizibilite tablolarına gömmesine olanak sağladı.

Sayılar, evlenmeyi planladığınız adamı neden Londra'ya kadar takip etmediğinizi sormadı. Yemek yiyip yemediğinizi veya neden hâlâ kolyesini çıkarmadığınızı bilmek istemediler.

Ekrandaki imleç yanıp sönüyordu. Doğu bölgesi yer değiştirme planının tahsis tablosunu tekrar kontrol etti. Sonra batı bölgesini. Sonra bir kez daha,

Çünkü görüş alanının kenarındaki sayılar sürekli değişiyordu.

Btce taslağındaki yanlış yerleştirilmiş bir ondalık sayı onu duraksattı. Bir milyonluk bir hata yapmıştı. Sanki biri onu izliyormuş gibi yanakları kızarak hatayı hızla düzeltti, ardından rakamların geri kalanını iki kez kontrol etti. Zihni, ellerinin yarım saniye gerisinde kalmış gibiydi.

Ve sonra haberler geldi.

Telefonunun haber akışında şu başlıklar belirdi:

London Ledger | 09:14 – King Global'in Londra şubesi, geçiş dönemi sonrası ilk anlaşmasını planlanandan önce imzaladı: 120 milyon Euro'luk yenilenebilir liman genişletme projesi.

UR Finance Today | 11:02 – Altıncı haftanın zeti: King, Egemen Varlık Altyapısı Uyumunu rekor hızda ilerletiyor.

@URInsider | 12:45 – Uyku sıradan insanlar içindir: Kral, ay sonundan önce Brüksel, Oslo ve Paris'te görüşmeler yapacak.

Telefonu, meslektaşının yanına koyduğu yaban mersinli kekin ve diğer meslektaşının yanına koyduğu muzun yanına, yüzü aşağı bakacak şekilde kaydıldı. Ve Bea'nın kahvaltıda yemeyi planladığı protein barın da yanına.

Maris, "UR adalarının her biri için konut segmentine göre kişi başi maliyet senaryolarını çalıştırabilir misiniz?" diye sordu. "Diğerlerinin kaçırdığı kalıpları siz görüyorsunuz. Sizin gözlerinize ihtiyacım var."

UR, üç ana adadan oluşan bir takımadaydı. Eerstland (kelimenin tam anlamıyla Birinci Ada), Northgate, St. Ives, Southgate ve Westhelm gibi daha yoğun nüfuslu şehirlere ev sahipliği yapıyordu. İki ana dış ada ise Nieuwland (Yeni Ada) ağırlıklı olarak yerleşim yeri iken, Veldil (Tarla Adası) askeri ve tarıma odaklanmıştı.

"Elbette," diye yanıtladı Bea.

Maris, normalden yarım saniye daha uzun süre onu inceledi, gözleri masasının üzerindeki küçük yemek yığının kaydı, sanki bir yorum yapmak istiyormuş gibi. Neyse ki, yapmadı.

Başını sallayarak oradan ayrıldı.

Bea, stnlar hafıfe hareket etmeye başlayana kadar bir saat daha çalışmaya devam etti.

Gözlerini kırpıştırdı, yeniden odaklandı. Karnında boş bir kasılma hissetti. Bunu nemsemedi.

Bir sonraki anda kalemi masadan yuvarlanıp düşmüştü ve yerin neden bu kadar yaklaştığını anlamaya çalışıyordu.

Önce yavaş ve düzenli bir bip sesi geldi. Ardından boğazının arkasında keskin bir antiseptik kokusu. Yukarıdaki tavan lambaları o kadar beyazdı ki gözlerini acıtıyordu.

Bea başını çevirdi ve bu hareket odanın hafifçe sallanmasına neden olarak rahatsız edici bir ortam yarattı.

Georgina yatağın yanındaki sandalyede oturmuş, rujunu kusursuzca sürmüş, telefonunda geziniyordu.

“Georgie?” Sesi boğuktu. “Neredeyim?”

“Northgate Özel Hastanesi.” Georgina telefonunu çantasına koydu. “İş yerinde bayıldın.”

Bea gözlerini kırptırdı. “Nasıl bildin—”

“Gage beni aradı,” diye yanıtladı. “Sistemde hâlâ Dördüncü Seviyedesiniz.”

Bea gözlerini kapattı. Aman Tanrım, hayır.

Hâlâ onun tıbbi irtibat kişisiydi. Biliyordu.

“Lillian daha yakın ama ona yerinde kalmasını söyledim. Gelip sana şahsen aptalca davrandığını söylemek istedim.”

Bu, Bea'den hafif bir kahkaha kopardı. “Georgie, hasta ile iletişim tarzın biraz geliştirilmeli.”

Georgina onu görmezden gelerek, “Çiçek getirmeyi düşündüm,” diye devam etti. “Ama onları sulamayı unutursun. Ki bu da, tesadüfen, tam olarak kendine yaptığın şey.”

“Ben oldum—”

“Yemek mi?” Georgina kaşını kaldırdı. “Bir kuşu hayatta tutmaya yetecek kadar değil. Ya uyku? Sanırım o da değil.”

Bea battaniyeye baktı. “İşler daha kolay. Çünkü... gürültüyü bastıracak kadar yüksek.”

“Bu başa çıkma yöntemi değil, Bea. Bu duvara toslayana kadar koşmak. Bu senin kişiliğin değil.” Georgina öne eğildi, sesi yumuşadı. “Gage...”

biliyorsun ki o bunu istemezdi.”

Bea'nın boğazındaki düğüm cevab vermesini zorlaştırdı. "Biliyorum."

Kapıya gelen hafif bir tıkırtı o anı bozdu. Beyaz önlüklü bir adam elinde tabletle içeri girdi; gereksiz hareketlerle vakit kaybetmeyen, hızlı ve kendinden emin bir tavır sergiliyordu.

"Bayan Cruz," dedi, gözlerini ona ve Georgina'ya çevirerek. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Daha iyi," dedi Bea, sesi kendisine ait değilmiş gibi geliyordu.

“İyi haber. Orta derecede anemiye bağlı küçük bir bayılma geçirdiniz. Kan tahlilleriniz demir eksikliğiniz olduğunu ve demir alımınızın yetersiz olduğunu gösteriyor.” Sesi sakın ama kaba değildi. “Dinlenmeniz, düzenli yemek yemeniz ve bol su içmeniz gerekiyor. Şimdi size demir takviyesi vereceğiz. Gelecek haftaki kontrol randevunuza kadar uzun günlerden kaçınmanızı istiyorum. Sabah taburcu olacaksınız.”

Georgina kollarını çoktan kavuşturmuştu, sanki her talimatı bizzat uygulamak için zihnine notlar alıyordu.

Doktor tekrar tabletine baktı. "Sağlık danışmanınızla zaten görüştüm. Bay King daha önce bilgi almak için aradı."

Kalbi yanarak, utançtan gözlerini kapattı.

Doktor gittikten sonra Georgina telefonunu çıkardı. "Tamam. Bunu bir daha yapmayacağız." Başparmakları ekranda hızla hareket etti.

"Ne yapıyorsun?"

"Lils ile planlar yapıyorum," diye yanıtladı hızla yazarak. "En sevdiğin protein kaynağı nedir?"

"Suşi," diye güçsüzce şaka yaptı Bea.

Georgina, "Biftek ve ıspanak yemeği duydum," dedi.

Gülüştü burnundan verdiği tek bir nefes gibiydi. "Çok saçmasın."

Bea'nın başı yastığa geri düştü. Kaşlarının arasındaki bölgede baskı artıyordu.

Daha önce de fark etmişti ki, kaldırımın bir bölümü yağmur yağana kadar gayet kullanılabilir durumdaydı. Yağmur yağdığında ise pürüzsüz ve düz görünen yüzey açığa çıkıyor, su kaldırımın yokmuş gibi davrandığı çukurlara sızıyor ve olmaması gereken yerlerde birikiyordu.

O oydu.

Hava durumu su birikintilerini ortaya çıkarıyordu. Kadın iyi değildi. İyi olmaya da hiç yakın değildi. Ve şimdi fırtına bunu herkesin sorunu haline getirmişti.

Kendine işkence etmeyi bir hobi olarak asla düşünmezdi, ama işte buradaydı, bugün on beşinci kez çevrimiçi portalına bakıyordu.

4. SEVİYE: TIBBİ OLAY

Adı: B. CRUZ

Yer: Northgate Özel Hastanesi

Uyarı: Orta derecede anemi. Geçici bilinç kaybı.

Hayati belirtileri stabil. Yakından takip edin.

O da ondan bir mesaj almıştı. Kalp atışlarını hızlandıran bir mesajdı bu.

GAGE: Bir uyarı aldım. Ye, Bea.

Hastaneden eve döndüğünde ilk paket geldi. Sonraki gün bir diğeri. Ve sonraki gün de.

Her çantada, lezzetli olacağından emin olduğu ve üst düzey bir beslenme programından alınmış gibi duran, özenle paketlenmiş iki öğün yemek vardı. Porsiyonlar, boyuna, kilosuna ve kültürel tercihlerine tam olarak uygundu.

Bütün kutular doğrudan dondurucuya gitti. Onları atmaya kıyamadı ama yiyemedi de.

Birkaç kez ona mesaj atmayı düşündü. Hatta mesajı yazdı bile. Yemek için teşekkür ederim. Şimdi iyiyim. Umarım sen de iyisindir.

Başparmağı "Gönder"in üzerinde durdu. Sonra cevabı hayal etti. Daha da kötüsü, hiçbir şey söylemediğini hayal etti.

Yavaşça geri tuşuna bastı. Her harfin kaybolmasını izledi.

Ardından Delete tuşuna bastım.

Sosyal Yakınlık Seviyeleri 3 ve 4 kendiliğinden sona ermedi. Birinin ayrılığı başlatması, diğeri de onaylaması gerekiyordu. UR her zaman işleri temiz bir şekilde hallederdi. Acımasızca, ama temiz. Şunu söyleyen dijital imzayı istiyordu: İşimiz bitti.

Gage bunu başlatmamıştı. Ve hâlâ, kendi sessizliğiyle, onun sorumluluğunu üstleniyordu. Bu ikisi için de adil değildi. Çünkü o artık onun değildi... ve o da onun değildi.

Dizüstü bilgisayarının başına oturdu.

4. Seviye İlişki: KING, G. / CRUZ, B. Aktif.

Fare imleci düğmenin üzerinde gezindi.

İşten Çıkarma Talebini Başlatın.

Bir uyarı mesajı belirdi:

Bu, diğer tarafa bildirimde bulunulmasını sağlayacaktır. Talep 7 gün boyunca beklemede kalacaktır. Onaylanmadığı takdirde, dava Mahkeme tarafından incelenecektir.

Kalbi burkuldu. Ama eli titremedi.
"Gönder" düğmesine tıkladı.

Mesajlar, sanki önceden planlanmış gibi, ardı ardına geldi.

LILLIAN: Nazik bir hatırlatma, saat 12:00 öğle yemeği vaktidir.

GEORGINA: Gelip seni bizzat doyuracağım. Beni sınama.

Bea iç çekti. İtaat, gelen aramaları yanıtlamaktan daha kolaydı. Hızlıca bir cevap yazdı—Şimdi yemek yiyorum—ekranını kilitledi, asansörle aşağı indi ve öğlenin boğucu havasına çıktı.

Bir blok ötedeki bir kafeye doğru yürüdü. Hava şartları elverdiği için yürüyüş katlanılabilir düzeydeydi, ama M&S ekibinin yarısıyla

karşılaşmaktan da uzaktı. Pastel renkli sandalyeler, açık pembe duvarlar ve günlük notlarını andıran kahve çeşitleriyle estetiğini sık sık beğenmişti. Ofise yüz metre mesafede en iyi pastanelerin olması da kararını kesinleştirdi.

Boş bir yer aramaya yeni başlamıştı ki, güneş sarısı keten bir elbise giymiş, zarif bir duruş sergileyen Selene Griffin'i kapının yanında, uzun parmaklarının arasında bir espresso fincanıyla otururken gördü. Selene'nin Bea'ye verdiği gülümseme anında oluştu. Sanki onu görmeyi umuyormuş gibiydi.

"Bea. Ne güzel bir sürpriz."

"Bayan Griffin."

Rafael'in annesi. Bu, olması gerekenden çok daha karmaşık bir unvandı.

"Selene," diye ısrar etti, tıpkı bir yıl önce Hasat Zirvesi'nde sohbet ettiklerinde olduğu gibi. Karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Lütfen bana katılın."

Bea temkinli bir şekilde oturdu. Onunla sadece bir kez uzun uzun konuşmuştu ama o konuşmadan sıcak anıları vardı. Hasat Zirvesi, Bea'nın UR yüksek sosyetesine ilk adımını attığı, adeta bir dev gibi bir etkinlik olmuştu ve yargılanmaya hazırlanmıştı. Bunun yerine Selene onu sıcak bir şekilde karşılamıştı.

"Öğle yemeği için mi buradasınız?" diye sordu Selene.

Bea başını salladı, sonra da söylemek istemediğinden fazlasını söylediğini duydu. "Daha fazla yemek yemem emredildi."

Selene'nin bakışları onu anne şefkatiyle süzdü. "Seni en son gördüğümünden daha zayıflamışsın."

Bea'nın parmakları kolunun dikişiyle oynuyordu, küçük ve huzursuz hareketleri onu ele veriyordu.

Selene gülümseyerek ayağa kalktı. "İkimizin de keyif alacağı bir şeyler alayım."

İtiraz etmeye çalıştı ama eliyle geçiştirildi. Daha önce hiç böyle yaptığını görmemiş olsa da, bu tavrında Rafael'e özgü bir şey vardı.

Kısa bir süre sonra, bir garson iki tabak ıspanaklı börek ve parlak, güzel soslu Yunan salataları getirdi. Selene gülümseyerek teşekkür etti ve sandalyesine geri yaslandı.

"Vay, bu inanılmaz görünüyor," dedi Bea içtenlikle. "Teşekkür ederim."

"Yunan yemekleri bedene ve ruha iyi gelir."

Bea, gevrek hamur işinden bir ısırık alırken Selene, "Günlerin nasıl geçiyor şimdi?" diye sordu.

Ses tonu, gerçekten cevabı öğrenmek isteyen birinin tonuydu. Ses tonunda bir nezaket, kibar cevaptan daha fazlasını duymaya hazır olma hali vardı.

"Çoğunlukla işleriyle meşguller."

Selene, çatalıyla akan beyaz peynir ve ıspanağı yakalarken, "Ne tür bir iş?" diye sordu.

"Monaghan ve Stowe ile birlikteyim. Mirasçı ailelere ve bakanlıklara kadınları etkileyen projeleri finanse etmeleri konusunda yardımcı oluyoruz. Şu anda üzerinde çalıştığım proje kadın sağlığına odaklanıyor ve yerel klinikler aracılığıyla koruyucu jinekolojik bakıma erişimi genişletmeyi amaçlıyor."

"Bu anlamlı geliyor," dedi.

"Öyle." Bea duraksadı, sonra derin bir nefes aldı. "Gerçekten çok seviyorum. Ve... içine kaybolabileceğim güvenli bir yer. Her şey yerine sayılar ve strateji."

Selene ona baktı, bakışları sıcak ama kararlıydı. "Anlıyorum." Bir an duraksadı. "Onu özölüyor musun?"

Bea çatalına bir siyah zeytin sapladı, savunmaya geçmediğini görünce şaşırdı. Yavaşça başını salladı. "Takip etmeyen ben olmama rağmen."

Selene'nin eli, pastayı keserken birden durdu. "Bir şeyi kaçırabilirsin ve yine de bunun senin geleceğın olmadığını anlayabilirsin."

Bea'nın parmakları peçetesini sıkıca kavradı. Her şeyin ortaya dökölmesinden korktuğu için cevap vermeye cesaret edemiyordu.

Bu cümleyi aklında tutmak, sesli duymak o kadar acı vermeyeceğı bir zamana saklamak ya da Selene'den ıspanaklı börek yerken bu kadar detaylı olmamasını rica etmek istedi. Bunun yerine, çok uzun süre çiğnedi ve sessizliğın sakinlik yerine geçebileceğini umdu.

Sonunda başını kaldırdı, Selene'nin onu gerçekten anlayabileceğı hissiyle ne yapacağını bilemiyordu.

Rafael'in annesi.

Bu düşünce, aralarında üçüncü bir tabak gibi duruyordu. Selene Griffin'e hayatından bahsetmeli miydi? Gage ile olan ilişkisine saygısızlık mı edecekti? Ve eğer kişisel bir şey söylerse, bu doğrudan Rafael'e mi ulaşacaktı?

Bir süre Selene, sanki bir şeyi tartıyormuş gibi başını yana eğmiş bir şekilde onu izledi. "Biliyor musun, geçen yıl Hasat Zirvesi'nde oğlumun sana nasıl baktığını gördüm."

Bea neredeyse salatalık parçasına boğulacaktı. Elbette herkes görmüştü ama bunu ondan duyacağını hiç beklemiyordu. "Özür dilerim?"

"O zamanlar Gage ile birlikteydin."

Bea'nın çatal-bıçak takımına olan tutuşu sıkılaştı. Aklından bir düzine düşünce geçti. Nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Çok ifadeli bir yüzün var, kopela mou," dedi Selene hafifçe eğlenerek. "Sadece ortadaki bariz soruna değinmek istiyorum. Biliyorum ki... en azından onun açısından bir şeyler var. Ama umarım bu, benimle konuşmaktan korkmana neden olmaz. Eğer yardımcı olacaksa, dinlemekten mutluluk duyarım. Ve ona hiçbir şey bildirmeyeceğim."

Mavi gözleri samimi görünüyordu. Eğer Selene doğru söylüyorsa, bu olağanüstü bir teklifti.

Bea'nın tansiyonu düştü. "Bunu takdir ediyorum."

Selene gülümsedi. "Öğle yemeğimizi yiyelim ve başka bir şeyden konuşalım. Hiç Yunanistan'a gittin mi?"

Ardından Selene, kız kardeşinin Girit'teki felaketle sonuçlanan tatiliyle ilgili bir hikaye anlatmaya başladı. Bea farkına varmadan, istemsizce de olsa savunmasını indirerek kendi kendine güldüğünü duydu.

E-posta saat dokuzdan hemen sonra geldi.

Bea, kanepede bir kazakla kıvrılmıştı. Lillian ise mutfakta, Instagram'da gördüğü bir meyve ve atıştırılabilir tabağını yeniden yapmaya çalışıyordu.

Telefonu bir kez titredi.

Dördüncü Seviye Kıdem Tazminatı Kabul Edildi.

İlişki: CRUZ, B. / KING, G.

Durum: Kapalı.

Üç gün beklemişti. Kadın nedenini ya da bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ama artık bunun bir önemi yoktu. Önemli olan bağı kopmuş olmasıydı.

Elinde tuttuğu ekran hâlâ ıslıl ıslıl parıldarken, uzun bir süre orada oturdu.

Lillian yanlarına yürüdü. "Bea?"

Bea, tek kelime etmeden telefonu Lillian'ın eline verdi. Sonra ayağa kalktı, mutfığa gitti ve su ısıtıcısını çalıştırdı.

Erkek ağustos böcekleri çiftleşme korosunda coşkuyla ötüyorlardı ve Bea, bir vızıltı daha duysa çıldırmak üzereydi. Gün batımından beri bunu yapıyorlardı; amansız, umutsuz küçük romantiklerdi.

Bea, dizüstü bilgisayarından ailesini aramaya başlayan sesi duymamak için pencereyi kapattı.

Toronto şu cevabı verdi: Anne sabahlığıyla, baba kışlık kazağıyla, arkalarındaki saat ise insanların yaşaması için henüz çok erken olduğunu gösteriyordu.

Umma gülümseyerek, "Beatriz," dedi. "Yüzünü göster bana. Yemek yiyor musun?"

Bea iç çekti ama daha da yaklaştı, sanki bir hayvan fuarında sergileniyormuş gibi sağa sola eğildi.

"Renkler geçen haftaya göre daha iyi," dedi Papa gözlerini kısarak.

Geçen hafta, bir hemşire ona 'rahatla' derken serum takılıydı. Ailesinin bu kısmı bilmesine gerek yoktu.

"Nasılsın?" diye sordu Umma. "Ve sakın 'İyiyim' deme."

Bea, ılıklaşmış papatya çayından bir yudum aldı. Hiçbir tadı yoktu. Çoğu şeyin tadı hâlâ yoktu.

Gage, 4. kademe kıdem tazminatını kabul etmişti. Ailesi bunun ne kadar büyük bir meblağ olduğunu anlamayacaktı, ama yine de onlara anlatmak istedi. Belki bir süreliğine de olsa bunu kaldırabilirlerdi.

Ama öyle yapmadı. "Maris beni Haven Projesi'nde tuttu. Bu da beni meşgul ediyor."

"Meşgul olmak iyidir," dedi babam.

"Meşgul olmak güvenlidir," dedi Bea kendi kendine. Sonra da herkesin duyabileceği şekilde ekledi: "İşe yarıyor."

Umma öne eğildi. "Ya kalbin?"

"Yara... yavaş yavaş kapanıyor."

Konuşmadılar, sadece ekranın ardındaki, her şeyi çok iyi anlayan gözlerle ona baktılar. Bu bakışlar göğsündeki boşluğa baskı yaptı ve acıttı.

"O kabul etti"—durdu, sonra kelimeleri zorla ağzından çıkardı —"resmen ayrıldığımızı. Bunu açıklamak zor ama UR'de temelde bir formalite. Bitti."

Umma, "Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bea başparmağıyla kupanın etrafını okşadı. "Bilmiyorum. Sessiz. Şarkı bittiğinde ama kafanızda nakaratı mırıldanmaya devam etmeniz gibi."

"Bu da geçecek, kızım."

Umma usulca ekledi: "Eğer işler çok zorlaşırsa, her zaman eve dönebilirsin."

Ev. Eskiden tek bir yer anlamına geliyordu. Şimdi ise iki yer anlamına geliyor.

"Biliyorum. Ve minnettarım," dedi Bea. "Ama sanırım burada kalmalıyım."

Anne ve babası, sanki sesindeki yetişkinliği duymuş gibi, donakaldılar.

"Önümüzdeki seçenek Gage ile Londra'ya gitmek ya da onsuz buraya gelmekti," diye devam etti, şimdi daha yavaş bir sesle, neredeyse yüksek sesle düşünüyormuş gibi. "Burayı seçtim. Eğer onu bunun için terk ettiysem, bu seçimin arkasında durmalıyım. Geriye doğru yürümeye devam edemem."

Baba hafifçe ve gururla gülümsedi. "Öyleyse bu iş tamam. Devam edin."

Bea, önceki haline göre biraz daha hafiflemiş bir şekilde nefes verdi. "Yeni bir arkadaş edindim," dedi, yüzü aydınlanarak. "Pastaları seviyor ve çok tuhaf hikayeler anlatıyor."

Umma gülümsedi. "Daha fazlasını anlat."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Northgate kuryeleri en iyi zamanlarda bile sabırsızdı, ama teslimat bisikletleri en kötüsüydü.

Yaya geçidi ışığı yeşile döndü. Bea kaldırımından indi, parmakları hâlâ telefonunda gezinirken Toronto'daki en yakın arkadaşı Claire'e yazdığı mesajı tamamlıyordu.

Gözünün kenarından bir bulanıklık belirdi. Krom. Hareket.

Yaya geçidini kapatmadan önce önüne geçmeye çalışan, motorunun vızıldamasıyla birlikte yana yatmış bir motosikletin görüntüsü.

Bunun ona çarpacağını bir milisaniye fark etti—

—sonra güçlü eller kalçalarını kavradı ve onu geriye doğru çekti.

Motosikletin yarattığı hava akımı hızla yanından geçti, egzoz dumanı burnuna keskin bir şekilde çarptı.

Nefesi kesildi, ses boğazında düğümlendi, vücudu şok ve adrenalinle titriyordu. Parmakları, iki yanındaki ön kollarını sıkıca kavradı, avuçlarının altında sağlam kaslar vardı ve bunlar omurgası boyunca bastırılıyordu.

Elini hiç gevşetmedi. Sırtı geniş göğsüne yapışık kaldı, onun nefes alışverişi düzenliydi, kadının ki ise hızlanmıştı.

Dönerek arkasını döndü, saçları gömleğine değdi. Gözlerini kısarak güneşe baktı.

Yeşil gözler. Hiç şüphe yok.

"Rafael," diye fısıldadı.

"Bakmıyordun," dedi. Suçlayıcı değildi ama kesinlikle memnun da değildi.

"Ben... teşekkür ederim," diye mırıldandı, sakın olmaya çalıştı ama başaramadı.

Daha geriye çekilmeliydi ama ayakları yere mihlanmış gibiydi. Kaburgaları çok hızlı inip kalkıyordu.

Daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Ondan yayılan sıcaklık tenini sardı. Baharat ve odun dumanı ciğerlerine doldu, artık başka hiçbir şey soluyamıyordu.

İçinde bir şey—sessiz, inatçı ve aslında tamamen yeni olmayan bir şey—sanki onu tanımış gibi kıpırdandı. Sanki her zaman tanımış gibi.

Ve sonra fark etti: Adam onu bırakmaya niyetli değildi.

RAFAEL

Ona dokunmayı planlamamıştı. Bu şekilde değil. Henüz değil.

Ama bisiklet yolunu kesip kadın onun kollarında döndüğünde, içten içe saklı ve acımasız bir şey, izinsiz ve hızla yüzeye çıktı.

Onu olduğu yerde tuttu, ellerini kalçalarına doladı, başparmaklarıyla oradaki yumuşak dokuya hafifçe bastırdı.

Yavaşça elini gevşetti.

Bir eli yukarı, kaburgalarının altındaki bel çukuruna doğru kaydı. Diğer eli de bir kalp atışı kadar geride kalarak onu takip etti. Belindeki titremeyi, elbisesinin altından teninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Başparmakları kadının göbeğinde buluştu.

Belinin alt kısmında parmak uçları üst üste geldi.

Uygun.

Onun böyle olacağını her zaman biliyordu. Üç yıl boyunca kendini tutmuştu ve ilk istediği şey buydu. Belini avuçlarının içine almak. Sanki onun tarafından tutulmak için yaratılmış gibi, avuçlarını doldurmak.

Tepki anında oldu, tanıma tam anlamıyla gerçekleşti: Kanı kaynadı, kasları kasıldı, içgüdüleri onu sahiplenmek için kükredi.

"Rafael," dedi sessizce, sesindeki titreme vücudundaki hafif ürpertiyle aynıydı.

"Artık onunla birlikte değilsin," dedi, sesi kelimelerden çok daha fazlasıyla titremişti.

Cevap vermedi. Kendini hareketsiz kalmaya zorladı, onu gözlemledi; nefes verirken dudaklarının aralanması, nabzının düzensiz atışı... Her ipucu ona hazır olmadığını söylüyordu.

İçerideki ateş, kaburgalarına şiddetle baskı yapıyor, daha fazlasını istiyordu. Zar zor dizginledi. Şimdi çok ileri giderse paramparça olabilirdi.

"Dikkatli olmalısın, küçük Bea."

Bir anlığına, sanki ayaklarının altındaki toprağı ateşe vermiş gibi ona bakakaldı. Sonra geri çekildi. Adam, kaslarının kaybı protesto etmesine rağmen, tutuşunu gevşetmek için zorladı.

"Yapacağım."

Onu bıraktı. Ama onun hissi ellerine kazınmış, adeta yakıcı bir şekilde kalmıştı.

"Beni asıl kahreden şey ne biliyor musun?" Claire Park'ın sesi, çaydanlığının tıslamasıyla kesintiye uğrayan, yankılanan bir alaycılıkla duyuldu. "Seninle sonsuz bir yazda uyanabilirdim, ama hayır, hayal adasına başvurmayan sorumlu bir insan olmak zorundaydım."

Bea telefonuna güçsüzce gülümsedi. Claire'in mutfak penceresinden Toronto manzarası görünüyordu; soluk kış ışığı, kupasından yükselen buharın üzerine vuruyordu. Dışarıda, kar, mevsimin gitmeye hiç niyeti yokmuş gibi çatılara yapışmıştı.

"Şu anda burada olabilirdin," diye onayladı Bea. "Ama bunun yerine hâlâ soğutmalı bir kutuda sefil bir hayat yaşıyorsun."

Claire surat astı. "Beni incitmeye çalışıyorsun."

Bea yatağında bağdaş kurmuş, kucağında bir yastıkla kıpırdandı, başparmağıyla dikiş yerini gelişigüzel düzeltiyordu. Tavan vantilatörü yukarıda tembelce daireler çiziyor, çıplak bacaklarının üzerinden sıcak hava

üflüyordu. "Şubat ayında saat on bir. Şort giymişim. Çorap giymeden dondurma alabilirim."

"Evet, pencerelerimde biriken buzla birlikte dondurma yapabilirim..."

Bea gülümsedi. "Marco bununla ilgili bir şey yapamaz mı? Bir odaya girdiğinde sanki odayı yeniden inşa etmeyi planlıyormuş gibi davranıyor."

Claire, sevgilisini düşünürken yüzündeki gülümseme tüm yüzünü ısıttı. "Bu sadece onun yapı mühendisi beyninden kaynaklanıyor. Kapatamıyor."

"Çok yorucu olmalı," dedi Bea çenesini yastığa yaslayarak.

"O kadar da kötü değil. Adam otuz metre öteden bile güvenlik tehlikesini fark edebiliyor."

"Çok işime yaradı. Bugün ona çok ihtiyacım olabilirdi."

Claire gözlerini kısarak sordu: "Neden?"

"Şey, öncelikle, az kalsın araba çarpacaktı."

Claire'in başı birden yukarı kalktı. "Nerede?"

"Yaya geçidi. Teslimat bisikleti önüme sıkışmaya çalıştı." Koltuğun üzerindeki tutuşu sıkılaştı. "Neyse ki biri beni geri çekti."

Claire öne eğildi, asıl önemli noktayı yakalamıştı. "En önemli bilgiyi saklıyorsun. Kim?"

Bea nefes verdi. "Rafael."

Claire, Bea'nın çevresindeki insanların listesini zihninde tararken çok kısa bir duraksama oldu. "Bir zamanlar 'kelimelerimle ifade edemeyeceğim kadar tehlikeli' diye tanımladığın adam? Aranızda her zaman tuhaf bir bağ olan ama aslında bağ olmayan adam?"

"Benim yok—" Bea sözünü kesti. "Evet."

Claire kupasını yere koydu. "Detaylar. Başlayın."

Bea saçlarını geriye itti, şimdiden pişman olmuştu. "O... sadece kolumu tutmadı. Beni kalçamdan geriye doğru çekti."

Hâlâ ellerinin sıkıca kavrayışını, arkasında ne kadar sağlam durduğunu, göğsünün her omuruna değen sert çizgisini hissedebiliyordu. Onu sonsuza dek orada tutabilirdi.

Claire dudaklarını birbirine bastırdı. "Yani, sanırım senin de orada kemiklerin var."

"Ve sonra...daha yukarı. Belime kadar. Yani tamamen belime. Belim onun ellerine sığar, Claire Bear."

Teninin parmaklarının bastığı yerleri hâlâ tam olarak hatırlıyordu. İster istemez bu anı tekrar tekrar canlanıyor, her seferinde ayrıntıları daha da keskinleştiriyordu: avuçlarının sıcaklığı, parmak uçlarının sırtındaki

esnekliği, sanki ikisinden de daha büyük bir şeyi saklıyormuş gibi ona bakıştı.

“Vay canına,” dedi Claire, gözleri kupasının kenarına takılıp kalmıştı. “Sonra ne oldu?”

“Bana dikkatli olmamı söyledi. Ve bence sadece trafikle ilgili bir şey kastetmiyordu.”

“Önceden uyarıyorum.” Claire’in koyu renkli gözleri parladı, bu bilgiyi ileride incelemek üzere aklında tutuyordu. “Ah Rafael, neyin peşindesin?”

Bea inledi. “Öyle değil.”

“Hımm.” Kameraya daha da yaklaştı. “Bay King Global Capital’in ölümünün yasını hâlâ tutuyorsunuz, bu da yeşil gözlü sapıklar için başlıca hedef olduğunuz anlamına geliyor.”

“Daha yedi hafta geçti. Gage’i hâlâ unutamadım.”

“Aynen öyle.” Claire çayından bir yudum aldı. “Savunmasızsın, biraz yalnızsın ve çok iri bir adam ellerini tam da beyninin ‘güvenli’ ve ‘tehlikeli’ diye sınıflandırdığı yere koyuyor. İşte bu bir tarif.”

“Ne için?”

“Pişmanlık. Ya da evlilik. UR’de ikisinin arasında bir seçenek olduğunu sanmıyorum.” Claire omuz silkti. “Ama şunu açıkça belirtelim, önce benim incelememden geçmeden kimseyle evlenemezsin.”

Bea’nın aklı başka bir konuya takıldı. “Puanlama sistemi var mı?”

Claire, gayet sakin bir şekilde, “Bir elektronik tablom var,” dedi. “Kırmızı bayraklar, yeşil bayraklar için sütunlar... yedi yaşından küçük çocuklarla iyi geçinmek için bonus puanlar, kesme işaretlerini yanlış kullanmak için otomatik diskalifiye.”

“Üzerinde kaç kişi olduğunu sormaya korkuyorum.”

“Sizin için mi? Üç tane. Ve bunlardan biri kurgusal.”

Bea neredeyse Rafael’in listede olup olmadığını soracaktı ama kendini tuttu. Bu, hazır olmadığı bir konuydu ve onu düşünmek için daha fazla nedene ihtiyacı yoktu. Yastığına yaslandı, yan tarafına döndü, yastık yere kaydı.

“Berbat ile az çok iyi arasında bir ölçekte, bugün nerede hissediyorsunuz?”

“İşlevselim....”

“Bu, ‘tamam’ demekle aynı şey değil,” diye azarladı Claire onu. “Yani, bir aydır buradaydın ve K-drama maratonlarına, mantı gecelerine, göl

kenarındaki yürüyüşlere rağmen seni tam olarak eski haline döndüremedik..."

"Beni araba yolunu kar küremeye zorlaman da ayrı bir mesele," diye ekledi Bea, suçlayıcı bir şekilde tırnağıyla telefon ekranına hafifçe vurarak.

"Fiziksel emek karakteri geliştirir." Claire sahne dışında bir şeyler aradı, sonra bir saç tokasıyla geri döndü.

Bea yüzünü yastığına gömdü. "Ona asla mesaj atmadım."

"Gage?"

Başını salladı.

"Bunu yapmamanız muhtemelen en iyisiydi."

"Biliyorum."

"Anlayacaktır," dedi Claire. "Artık farklı hayatlar kuruyorsunuz."

Bea'nın topuklarının yatağa basması, sessiz bir hatırlatmaydı: Bu, seçtiği hayattı. Sevmeyi öğreneceği hayat. "Geriye bakmak yok."

"Aynen öyle." Claire gözlerini kısarak kupasına uzandı. "Şimdi, Imo'yu bu aramaya dahil etmeden ve seni kamera önünde yemek yemeye zorlamadan önce akşam yemeğinde ne yediğini söyle bana."

O gece geç saatlerde, görüntülü görüşmeleri bittikten ve ışıklar kapandıktan sonra, Bea bir o yana bir bu yana kıpırdandı. Yanağının altındaki yastık bir türlü rahat hissettirmiyordu. Beyni bir türlü kapanmıyordu.

Karanlıkta telefonuna uzandı, ekrana dokunduğunda aydınlandı. Tek gözü açık, hem dikkatini dağıtmak hem de hâlâ orada hangi hayaletlerin yaşadığını görmek için Notlar uygulamasına girdi.

LONDRA'YA MI TAŞINIYORSUNUZ??

GAGE'E SORULAR

UR Geri Sayım Kahve Listesi

Doğruldu. Parmaklarıyla kelimelerin üzerinde neredeyse saygıyla gezindi.

Ve sonra, kendini durduramadan, ilk iki notu hızlı hareketlerle sildi. Sonuncusunu ise hatıra olarak sakladı. Geçmişini unutmaya çalışmıyordu, sadece ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Tecrübesinden biliyordu ki, bazen zihnindeki karmaşayı gidermenin en kolay yolu, kelimeleri yazıya dökmektir, böylece kelimeler kafasında dönüp durmuyordu.

İlk ilişkisinin başlarında, muhtemelen bu ilişki hakkında kötü şiiirler yazacağını kendi kendine şaka yollu söylemişti.

Mizahın içinde her zaman bir gerçeklik payı vardır.

Parmakları klavyenin üzerinde geziniyordu.

G için

*Humpty Dumpty duvara oturdu,
Humpty Dumpty çok kötü bir düşüş yaşadı.
Sen, sağlam ve yüksek bir duvar gibiydin—
Ve her şeyi bozan ben oldum.*

Acıyı azaltmak için kafiyeli hale getirdi. Bir çeşit anestezi gibiydi. Sayfa önce bulanıklaştı, sonra tekrar netleşti. Ama bu sefer gözleri kuru kaldı.

Parmakları içgüdüsel olarak boğazına gitti. Kraliçe hâlâ oradaydı, ısınmış tenine karşı serinliğini koruyordu. Bir zamanlar her şey anlamına gelen bir sembol. Onu geceler boyunca, duşlarda, uçuşlarda, kalp kırıklıklarında taşımıştı.

Artık doğru değildi. Geçmişin yükünü taşımaya devam edemezdi.

Yavaşça tokasını açtı. Zincir parmaklarının arasından kayıp avucunda toplandı, hafif ama anılarla dolu bir ağırlık taşıyordu. Onu komodinin üzerine koydu, pembe altın ay ışığında parıldadı, sanki parlamayı bırakmak istemiyormuş gibi.

Bea ondan uzaklaştı ve uzun, kesin bir nefes verdi.

Telefonuna yeni bir şey yazdı.

R için

Pırıl pırıl, küçük yıldız,

*Senin ne olduğunu hiç bilmiyorum.
Tehlike, güvenlik, ikisi bir arada.
Ve ben de kaçmayan o aptalım.*

İki kez okudu. Ağzından hafif bir gülümseme kaçtı.

Ekranı kilitledi ve telefonu yastığının altına kaydırды. Kelimeler artık orada, dijital mürekkeple yazılıydı, bu yüzden göğüs kemiğine baskı yapmalarına gerek yoktu.

Uyku hâlâ yakın gelmiyordu, ama belki şimdi onu bulabilirdi.

Fig's Fable her zaman bir kucaklama gibi kokardı.

Sıcak ekmek, tarçın, şekerle eriyen tereyağı. Tezgahın üzerindeki kara tahtada, günün tatlıları kıvrımlı tebeşir yazısıyla listelenmişti. Günün özel lezzetleri arasında dulce de leche'li eriyen kurabiyeler ve kızılıcık cevizli ekşi mayalı ekmek vardı.

Bea, Lillian'ın yanındaki koltuğa oturdu ve ona kısaca sarıldı. Karşılarında ise erkek arkadaşı Adam oturuyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Bea."

"Merhaba." Bea ona hafifçe gülümsedi. "Lils'e bakıyor musun?"

"Her zaman." Menüsüne uzanırken eli hafifçe Lillian'ın eline değdi. "Meşgul müydün?"

Bea başını salladı. "İş. BJJ. Mutfağımızı yakmamaya çalışmak."

Adam'ın kaşları çatıldı. "Brezilya Jiu-Jitsu'su mu? Dövüşmeyi seven bir tipe benzemiyorsun."

Lillian gülümseyerek, "Onu hafife almayın," dedi. "O minderlere çıkmak cesaret ister. Bu yüzden ben hala sivillerle birlikte Pilates'te güvenli bir şekilde bulunuyorum."

"Daha üç haftadır bu işin içindeyim. Güreş temelli bir dövüş sanatı bu, ama şu anda bu kadar çok mindere çıkmamın tek sebebi sürekli insanların altında kalmam."

Teker teker kalkıp sipariş verdiler: Lillian için ekşi mayalı ekmek üzerinde haşlanmış yumurta, Adam için füme somonlu bagel ve Bea için de,

oturduğundan beri tahtadaki özel menüden adeta fısıldayan bir lezzet olan dulce de leche.

Aralarındaki konuşma kolayca akıp gitti. Adam, Enstitü'deki dokuz yaşındaki bir çocuğun okuldan "emekli olacağını" duyurduğunu anlattı. Lillian o kadar çok güldü ki, Adam'ın omzuna yaslandı. Adam, sanki bu tanıdık bir durummuş gibi, sırtarak onu dengeledi.

Üç ay geçmişti ve aralarındaki hava çoktan ev sıcaklığına bürünmüştü. Rahat, yaşanmışlık hissi veren, kapının önünde bekleyen terlikler gibi. Adam, Lillian'a en sevdiği kişiymiş gibi bakıyordu... ama onu en yakın süpürge dolabına sürükleyecekmiş gibi de değil. Bildiği kadarıyla henüz birlikte uyumamışlardı bile.

Bea'nın parmakları bisküvisinin üzerinde gezindi. Belki de algısı bozulmuştu. Yeni bir ayrılık, düşük demir seviyesi, tam bir kimlik yeniden yapılanması. Belki de o sadece bir centilmendi. Ya da Lils o tür bir açlığı istemiyordu; herkes istemezdi zaten.

Lillian ona baktı, gözlerindeki yumuşaklık, henüz yeni yeni alışmaya çalıştığı bir dönemde bu kahvaltının ona garip gelebileceğini bildiğini gösteriyordu.

Bea karşılık olarak gülümsedi, bu da onun iyi olduğuna dair sessiz bir sözdü. Ya da şimdilik yeterince iyi olduğuna.

Nico'nun evi tramvay durağından üç blok ötede, yüksek kırmızı tuğla duvarların üzerinden begonvillerin sarktığı, güneş ışığıyla aydınlanmış bir sokaktaydı. Annesi Marie, Bea kapıyı çalmak için elini kaldırmadan önce kapıyı açtı.

“Bea,” dedi sıcak bir sesle ve onu hafifçe yasemin kokan bir kucaklamaya çekti. Elleri Bea'nın dirseklerinde oyalandı, bırakmak istemiyordu. Sonra geri çekildi, bir hasar olup olmadığını kontrol etti. “Senin ve Gage hakkında duyduklarına çok üzüldüm.”

Bea'nın karnı hafifçe protesto etti. Elbette biliyordu. Bu dedikodu kendi çevresindeki sınırları aşmış, doğrudan anne babasının mutfaklarına ve oturma odalarına kadar ulaşmıştı.

"Teşekkür ederim." İstediyinden daha titrek bir şekilde çıktı ağzından.

Marie'nin ifadesi, Bea'nin annesinin grip olduğu zamanlardaki ifadesine benziyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver." Elindeki soğuk gazlı suyu Bea'nin eline tutuşturdu. "Nico yukarıda."

Bea onu masasında uzanmış halde buldu, bu da biraz şaşırtıcıydı. Onu televizyonunun karşısında video oyunları oynarken görmeyi bekliyordu.

"Selam," dedi sandalyesinde dönerek, sonra da ona hızlıca sarılmak için ayağa kalktı. Gülümsemesi gizli bir anlaşma gibiydi, sanki bunun eğlenceli olacağına önceden karar vermişlerdi. "Buraya yürüyerek mi geldin?"

"Tramvaya bindim," dedi Bea. "Seni en son gördüğümde bile daha esmersin."

"Yaz, güneşlenmek içindir, öğretmenim hanımefendi."

Bea bunu bilemezdi, çünkü hayatının yarısını Kanada'da donarak geçirmişti.

"İyi misin?" diye sordu, koyu renk gözleri, henüz on sekiz yaşına girmemiş biri için garip bir şekilde olgun görünüyordu.

"Yavaş yavaş oraya doğru gidiyorum."

Nico, elindeki kalemi çevirerek tekrar yerine oturdu. "Kaldığına sevindim."

Burnunun arkası yanıyordu. "Evet. Ben de çoğu gün."

"Seninle ilk tanıştığımda El Jefe'ye küçük ama güçlü olduğunu söylemiştim. Her şey yoluna girecek." Bunu bir dilek gibi değil, bir gerçekmiş gibi söyledi.

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Acıma yoktu, dikkatli bir ton da yoktu. Boğazını temizledi, acıyı bastırmaya çalıştı. Kaleminin kapağını açtı, sanki bu hareket konuyu değiştirecekmiş gibi.

"Pekala," dedi sertçe. "Askeri formlar. Neredeyiz?"

Fosforlu kalemle işaretlenmiş sayfaları olan bir klasörü açtı. "Deneme taslağını yazdım. Berbat oldu. Katil mi yoksa aziz mi olduğumu öğrenmek istiyorlar."

"Belki de sadece hangi durumda baskı altında kalacağınızı öğrenmek istiyorlardır."

Nico ona yan gözle baktı. "Ya ikisini de söylersem?"

"Bunu stratejik bir yaklaşım olarak sunacağız."

Bir ritim yakaladılar. Kalemlerin cızırtısı, klimanın uğultusu, Nico'nun bir cümleyi yeniden yazmasını istediğinde ara sıra çıkardığı sızlanmalar... Dışarıda, yazın altın sarısı ışığı cama yansıyor.

Bir saat boyunca aklından Londra'yı hiç geçirmedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RAFAEL

“Küçük Bea.”

Bea durdu. Ilık bir esinti saçlarını savurdu. Bordo ipek bir bluzu yüksek belli krem rengi pantolonunun içine sokmuştu, altın kemer tokası ışığı ve onun gözlerini kamaştırıyordu. Elleri, beline sarılma ve oraya ne kadar mükemmel uyduğunu tekrar hissetme arzusuyla kasıldı.

“Rafael.”

"Kahve mi?" Onu günde üçten az kahve içerken hiç görmemişti.

Bir an duraksadı, isteksizlikten çok temkinlilik vardı, sonra başını salladı. "Gidelim."

Açık hava penceresine doğru yaklaştılar, güneşlik hafifçe başlarının üzerinde dalgalanıyordu. Kadın güneş gözlüklerini saçlarının arasına kaydırды; adam ise gözlüklerini gömleğinin ön kısmına astı.

İkisi için de sipariş verdi. Ona yulaf sütlü latte, ona kapuçino.

Beklerlerken, sanki gerçekten çalışıp çalışmadığından emin değilmiş gibi ona ara sıra baktı. Her zamanki gibi koyu renk kot pantolon ve beyaz tasarımcı tişörtü giymişti. Ceketini ofis sandalyesinin üzerine bırakılmıştı. Üç parçalı takım elbise giymeyi alışkanlık haline getirmemişti, ortam gerektirmediği sürece.

Sabahın tamamını Griffin Ventures'te arka arkaya toplantılarda geçirmişti. Monaghan ve Stowe'daki binası, bu kaldırım taşlarının kesişme noktası olarak kullanılabilecek kadar yakındı. GV lobisinde mükemmel

kahve vardı, ama yine de onu burada, onun için geldiğini belli etmeden buluşabilirdi.

O trafik ışığında onu kendine doğru çekip vücudunun kasıldığını hissettiği günden bu yana iki hafta geçmişti. O anı defalarca tekrar tekrar yaşamıştı. Bunun onu da kendisi kadar rahatsız edip etmediğini merak etmişti. Bea tam olarak gözlerine bakamıyordu. Emindi ki bundan bahsedecekti.

Sonra, yarı yarıya beklediği ama ummadığı gibi, konuyu tamamen geçiştirdi. "Seni Havoc'ta gördüm. Orası artık senin spor salonun mu?"

"Bu benim kullandığım bir spor salonu."

"Orada ne yapıyorsunuz?"

"Her şeyden biraz." BJJ, Krav Maga ve Muay Thai; onu formda tutmaya yetecek kadar.

Şu an oranın sahibi olduğunu ve normalde orada Manny ile iş görüşmesi yaptığını söylemenin yeri ve zamanı değildi.

"Sık sık gider misiniz?"

Dili kısa bir an yanağının içine değdi. Bu soru sadece konuyu saptırmaktan ibaret değildi. Boş bir merak da değildi. Konu ona gelince, Bea olabildiğince merak etmemeye çalıştı. "Neden, beni orada görmeyi mi umuyorsun?"

Zeki ama kendi iyiliği için fazla savunmasız olan gözleri onun gözleriyle buluştu. "Bilmiyorum..."

Ona doğru hafifçe eğildi, bu farkı hissetmesi için yeterliydi. "Ya da söylemek istemiyorsun."

Sanki hareket etmek onu kendine daha da yaklaştıracakmış gibi, hareketsiz kaldı.

Barista bardaklarını tezgâhın üzerine bıraktı. Rafael latteyi ona uzattı ve bilerek parmaklarına dokundu. Tepki olarak oluşan seğirmeyi, nefes alışverişindeki anlık kesintiyi hissetti.

İşte o zaman onu gördü. Gage'in annesi Elena King, özel dikim somon rengi bir pantolon takımı giymiş, sarı saçları zarifçe şekillendirilmişti. Kalabalığın arasından onların yönüne doğru ilerliyordu.

Bea da onu gördü. Duruşu değişti—hareketsizlik, hafif bir panik—ve sonra hareket etti. Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, ta ki onun arkasına geçene kadar.

Rafael düşünmeden pozisyonunu değiştirdi, boyu ve genişliği görüş alanını engelledi. Güneş arkalarındaydı; onu ele verecek hiçbir gölge yoktu.

Arkasında Bea hareketsiz duruyordu. Ona dokunmuyordu ama ondan yayılan endişeyi hissedebilecek kadar yakındı.

Vücudundaki her sinir, sessiz bir güven itirafını kaydetmişti. Kadın hiç düşünmemişti bile. İçgüdüleri onu doğrudan onun gölgesine itmişti; denemeden biliyordu ki, o, kendisiyle gelecek her şey arasında duracaktı.

Birkaç saniye içinde Elena'nın gözleri onun gözleriyle buluştu. Bir anlık tanıma ifadesiyle, küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Topuklarının kaldırım taşlarında çıkardığı ses yankılandı. Gittiğinden emin olana kadar yerinden kıpırdamadı.

Kadın su yüzüne çıktığında, Bea gözlerini kahve fincanından ayırmadı. Dişleri dudağını ısırdı. "Beni gördü mü?"

"Hayır." Sesi sakın ve kararlıydı.

Rahatlama hissi bir nefeste gelip geçti, omuzlarını gevşetti. "Teşekkürler," dedi usulca.

Başını bir kez eğdi ve kadının zaten bildiği şeyi söyledi: "Her zaman."

Daire sessizdi, sabah ışığı soluk çizgiler halinde panjurlardan içeri süzülüyordu. İş kıyafetlerini giymişti, araba anahtarları avucunda soğuktu.

Yaptığı şeyin, yapmadan önce hiç düşünmediği şeyin hatırası hâlâ beyni karmakarışık haldeyken telefonunu eline aldı.

Bunu sesli olarak söyleyebileceği tek kişi Claire'di.

BEYA SLAYA: Dün Rafael'le karşılaştım.

CLAIRE BEAR: Peki ya?

BEYA SLAYA: Bana kahve aldı.

CLAIRE BEAR: Yulaf sütü mü?

BEYA SLAYA: Evet. Ve Elena King yanımızdan geçti.

CLAIRE BEAR: GAGE'İN ANNESİ Mİ???

CLAIRE BEAR: Seni gördü mü???

BEYA SLAYA: Hayır. Çünkü onun arkasına saklandım.

CLAIRE BEAR: Rafael?!

BEYA SLAYA: Otomatikti...

BEYA SLAYA: Sence neden böyle yaptım?

CLAIRE BEAR: Duvara benziyor mu?

BEYA SLAYA: Biraz.

CLAIRE BEAR: İşte buyurun.

BEYA SLAYA: Sence tek sebep bu mu?

CLAIRE BEAR: Sen de öyle mi düşünüyorsun?

Bea hafifçe kıkırdadı ve sohbeti kapattı. Cevaplamaya hazır olmadığı bir soruydu bu, kendi kendine bile. Belki de güneş ışığını kesen ve ona siper sağlayan uzun boylu herhangi bir şeyin arkasına saklanırdı. Belki de mesele onunla ilgili değildi, sadece görülmemekle ilgiliydi.

Telefonu çantasına geri koydu. Koridorda yürüyüş her zamankinden daha uzun geldi. Bugün yapması gereken bir iş vardı. Sürekli ertelediği bir işti ama çünkü olay artık daha fazla erteleyemeyeceğini kanıtlamıştı.

Asansör kapıları açıldı ve içeri girdi.

Elena ona asla kaba davranmamıştı. Gage'in babası Victor da öyle. Gösterişli sevgi ailede yoktu, oğullarına karşı bile. Kibar ve incelikliydi. Kralların olması gerektiği gibi.

Ama Bea, o ismin ağırlığını taşımış, ona ait olmanın ne anlama geldiğini tam olarak anlamış ve yine de orada kalmış bir kadının karşısında duramazdı. Elena işte bunu temsil ediyordu. Yüksek sesle dile getirilen bir yargılama değil, Bea'nın aynı şeyi yapmadığına dair inkar edilemez bir gerçek.

Asansör bodrum katındaki garaja indi, kapılar açıldı. Floresan lambalar vızıldıyordu; egzoz ve beton tozu havayı dolduruyordu. Park halindeki arabaların arasından geçti, topuklu ayakkabıları boyalı zeminde tıkırdıyordu, anahtarları elinde sıkıca tutuyordu.

Porsche, dairelerine ayrılan iki park yerinden birinde bekliyordu. Kilidini açtı, beklediğinden daha yüksek bir sesle kapıdan çıktı. Sürücü koltuğuna oturduktan sonra çantasını yolcu tarafına fırlattı.

Araba hâlâ onun kokusunu taşıyordu. Parfümünün izi, temiz ve pahalı döşemelerin arasına sinmişti. Bu koku, onu her araba yolculuğuna, her kısa

sohbete ve neredeyse her anına geri çekiyordu. Göğsüne yediği bir yumruk gibi vuruyordu.

Direksiyonu sıkıca kavradı, avuçlarının altında deri pürüzsüzdü ve bir an öylece oturdu. Sonunda rampaya çıktı, farları beton direklerin arasından geçerek nihayet Northgate trafiğinin düzenli akışına karıştı. Sanki dakikalar ve anılar şekerleme gibi uzatılabilirmiş gibi, her zamankinden daha yavaş sürdü.

Bea, ehliyet sınavını geçtiği günü hatırladı. Gururdan ısıldıyordu ve St. Ives'te dolaşmak için mantıklı, ikinci el bir araba almak istiyordu. Gage ise bunun yerine bunu kullanması konusunda ısrar etmişti.

Ve şimdi o da karşılığını veriyordu.

Soluk bir gökyüzüne karşı cam ve çelikten oluşan King Global Capital Tower ileride belirdi. Bir zamanlar onun binasıydı. Şimdi hayatı Londra'daydı ve onun bu hayatta hiçbir yeri yoktu.

Tam önündeki on beş dakikalık bölgede durdu. Belki hâlâ metroya erişimi vardı, belki yoktu. Öğrenmek istemiyordu. Motoru kapatmadı. Sadece orada oturdu, son bir kez onun kokusunu içine çekti. Uzaktan gelen bir otobüs kornasının sesi uğultunun arasından duyuldu. Parmakları, arabaya veda eder gibi gösterge panelini okşadı.

Başparmağı yanlışlıkla FM düğmesine dokundu. Bir cızırtı koptu, ardından net bir spiker sesi geldi:

“...King yavaşlama belirtisi göstermiyor. KGC Londra bölümü hızlandırılmış ilerlemesini sürdürüyor. Bu çeyrek sonuçlarının beklentileri aşması ve firmanın mali yılda rekor seviyede getiri elde etmesini sağlaması bekleniyor...”

Radyoyu kapatmak için aceleyle elini uzattığında kirpiklerine sıcak bir ışık çarptı, ama artık çok geçti. Bir damla gözyaşı süzüldü.

Rapor, adeta bir gerçeklik şimşeği gibiydi: İkisi de tam olarak olmaları gereken yerdeydiler.

O kalamazdı. O gidemezdi. İki mutlak gerçek, eskiden olasılıkların yaşadığı yerde küçük, boş bir alan bıraktı.

Bea alnını direksiyona değdirdi.

Bir süreliğine benimdin. Seninleyken kendim olmaktan hoşlanıyordum.

Teşekkür ederim. Hoşça kalın.

Arabadan indi ve arkasına bakmamaya karar verdi.

Lobi, sokağa kıyasla serindi. Bea, anahtarlığı resepsiyon masasına bıraktı. "Bay Gage King için."

"Teşekkürler, Bayan Cruz," dedi onu tanıyarak. Anahtarı arkasındaki başka bir asistana verdi ve o da hemen ortadan kayboldu.

Her zaman el salladığı resepsiyonistlerden biri ekranından başını kaldırdı, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi dudakları yumuşadı. Kesinlik herkesin gözü önünde, herkesin şahit olduğu bir şekilde hissediliyordu.

Başka bir genç çalışan dikkatini çekti. Artık olmadığı biri olarak hatırlanmak için tüyleri diken diken oldu. Hafifçe gülümsedi. Gün ışığına çıktığında araba gitmişti.

Lisansüstü Öğrenci Kanadı'nın arkasındaki avlu, beş yıldızlı bir otelin özel bahçesine benziyordu. Fildişi rengi taş sütunlar mekanı çerçeveliyordu; eğrelti otları ve sarkık yeşillikler yukarıdan sarkıyor, beyaz fenerlerle süslenmişti.

Büfelerde siyah tuzda sotelenmiş deniz tarağı, minyatür ıstakoz ruloları, avokado ve ton balığı tartarı, çıtır susamlı krakerler üzerinde dengeli bir şekilde sergileniyordu. Bu, yediğiniz için kendinizi zeki hissetmenizi sağlayan türden bir menüydü.

Bea, elbisesinin önünü düzeltti, bugün özgüvenini adeta bir kostüm gibi giymişti. Kare yaka köprücük kemiklerini hafifçe örtüyor, etek ise esintiyi yakalayacak kadar hafifçe dalgalanıyordu.

Sınıflarının en başarılı yüzde onluk diliminden otuz kişi seçilmişti. Adının o listede olduğuna hâlâ inanamıyordu. Eğer hayatı bu yıl başka türlü ilerleseydi, bu fırsatı kaçırırdı. Ama şimdi buradaydı ve burada olmaktan memnun olmaya niyetliydi.

"İyi günler," dedi dekan. Yüksek masaların etrafında toplanmış öğrenciler sessizliğe büründü. "Bu yılki Lisansüstü Zenginleştirme Programına seçilmenizden dolayı tebrikler. Bu, akademik bir onurdan daha fazlası; bir yatırım. St. Ives size bir yatırım yapıyor ve sizden de kendinize bir yatırım yapmanızı bekliyoruz."

Önümüzdeki yıl adeta bir sınav gibiydi: Northgate'in kurumsal devlerinden konuk konuşmacılar, kasıtlı olarak eleme amaçlı tasarlanmış ek

görevler ve St. Ives Yüksek Lisans Salonu'nda, daha önce imparatorluklar kurmuş ve kariyerleri mahvetmiş adamların gözleri önünde savunulacak bir bitirme projesi.

Nihayet alkışlar yükseldiğinde, gergin bir ses duyuldu; sanki bir sosyalleşme etkinliğine değil, hayatta kalma eğitimine kaydolduklarını birden fark eden öğrencilerin yavaş ve gergin alkışları gibiydi.

Bea kanepelere yöneldi. Lillian'a kapsamlı bir rapor sözü vermişti, bu da hayatta kalmak için bu yıl ne kadar kahve tüketeceğini düşünmemeye çalışırken en az üç kanepeyi zorla yemesi anlamına geliyordu.

Kadın bir somonlu tart almak için uzanırken, aynı anda bir adamın eli de -titiz, uzun parmaklı ve sade bir çelik saatle işaretlenmiş- aynı hareketi yaptı.

"Buyurun." Açık avucuyla işaret etti.

Başını kaldırıp neredeyse adını ağzından kaçıracaktı. Jaxon Dao: dönemlerinin en başarılı öğrencisi, summa cum laude (üstün başarı) kaçınılmaz. Hiç konuşmamışlardı ama onu derslerde görmüştü, hep aynı sırada oturuyor, her zaman işi kolaymış gibi yapıyordu.

Ortalama bir UR erkeğinden biraz daha kısaydı, muhtemelen 1.78 boyundaydı ve ince, kaslı bir yapısı vardı. Kısa siyah saçları, açıları ölçebileceğiniz kadar keskin bir çenesi vardı. Gözleri köşeleri sivriydi, tetikteydi, sanki gerçek zamanlı olarak onun üzerinde regresyon analizi yapıyormuş gibiydi.

"Teşekkürler," dedi, tartı tabağına kaydırırken. İkisi de büfe sırasının yavaş ilerleyişinde yana doğru kaydılar. Onun gibi bir beyne yakın olmak sinir bozucuydu. Onun insan olup olmadığını test etmek istiyordu. "Ama şimdi merak ediyorum... eğer bu sonuncusu olsaydı, yine de bana verir miydin?"

"Bu duruma bağlı." Kuzu şişine uzandı.

"Ne konuda?"

"Eğer yarışıyor olsaydık, ben alırdım. Eğer ortak olsaydık, sana verirdim." Tabağına bolca tzatziki sosu koydu.

"Peki hangisi?"

"Henüz karar vermedim."

Seçenekleri dikkatlice değerlendirdikten sonra hem tarak midyesini hem de ıstakozu seçti. "Yani GEP için stratejiniz bu mu? Herkesi merakta bırakmak mı?"

“Hayır,” dedi. Masanın sonuna geldiklerinde, iki takım çatal bıçak ve iki katlanmış peçete aldıktan sonra oturma alanına doğru baktı. “Stratejim, benden istenmeden sonuncuyu benimle paylaşan kişiyi bulmak.”

O kadar kusursuz bir cevaptı ki, adeta bir ispatın son satırı gibiydi.

“Jaxon Dao.”

"Biliyorum," dedi. "Bea Cruz."

Neredeyse siyah olan gözleri parıldadı. "Biliyorum." Sonra kafesin yanındaki küçük kokteyl masasına doğru başını salladı. "Oturalım."

ALTINCI BÖLÜM

6 AY SONRA

GRUP SOHBETİ: TERAPİ KULÜBÜ

GEORGINA: Hanımlar, çok uzun zaman oldu. Rezervasyonu yaptırdım. Club Azur, Cuma 21:00.

NAOMI: Gelecekteki ilk çocuğum üzerine yemin ederim, eğer gelebilseydim gelirdim.

NAOMI: Ama Charles beni Konut Bakanı'nın da katılacağı bir bağış toplama yemeğine dahil etti.

ISABEL: Trajik ama mazur görülebilir. Cumhuriyetin sana ihtiyacı var.

LILLIAN: DJ'in müzik teorisi alanında doktora derecesi var.

ISABEL: Lils, Club Azur'a gitme sebepimiz bu değil.

LILLIAN: Ne? Zevk önemlidir.

GEORGINA: Bea. Geliyorsun.

ISABEL: Bahane yok.

GEORGINA: Kıyafet kuralı 'Canlı ve ateşli'

LILLIAN: Pantolon uygun mu?

ISABEL: Pantolon giymek uygun değil.

LILLIAN: Henüz bahar bile başlamadı. Bu sabah 17°C!

ISABEL: Ve dans pistinde 35°C. Dizden aşağısı açıkta olmamalı.

GEORGINA: Bea. Bizi seni sürüklemeye zorlama.

GEORGINA: Dokuz aydır iyileşme sürecindesiniz.

GEORGINA: Ve hepimizin arayı kapatması gerekiyor.

ISABEL: Ayrıca: nerede yaşadığınızı da biliyoruz.

21:25

Müzik beklemedi. Mermer zeminlerden sızdı, Bea'nın elbisesinin altına kıvrıldı, omuriliğinin dibinde nabız gibi attı. Hava parfüm, pahalı ter ve ezilmiş narenciye kokusuyla parıldıyordu. Azur, Northgate'in elitlerinin eğlenmek için geldiği yerdı: siyah cam, kadife kabinler, eski asker görünümlü güvenlik görevlileri.

Georgina, Hunter, Isabel ve Lillian zaten ellerinde içecekleriyle masada oturuyorlardı. Bea görünür görünmez, dört kafa birden ona döndü.

Saçları on iki inç daha kısaydı, şimdi ışık yansımalarıyla bezenmiş zengin bir kahverengiydi ve omuzlarının etrafına dökülen dalgalar halindeydi.

Altı ay süren küçük toparlanmalar—nasıl yemek yiyeceğini, uyuyacağını, nefes alacağını hatırlamak. Hüzünlü çalma listeleri. Çok fazla kafein. Kendini işe, ders çalışmaya, BJJ'ye, özel derslere, kendisi ve Lillian için düzgün akşam yemekleri pişirmeyi öğrenmeye adanmıştı. Sonunda onunla ilgili çevrimiçi güncellemeleri kontrol etmeyi bırakmıştı. Aylar önce o teşekkür mesajını göndermeli miydi diye telefonuna bakıp durmayı bırakmıştı.

O sızı, artık onu yönetmeyen, taşıyabileceği bir şeye dönüşmüştü. Saçları, düz çizgilerin ve güvenli seçimlerin ardına saklanmayan biri haline geldiğinin kanıtı gibiydi.

"Aman Tanrım." Georgina'nın ağzı açık kaldı. "Vay canına... saçların..."

Isabel, onaylayarak kadehini kaldırarak, "Artık melek tacını emekliye ayırdın," dedi.

Lillian gülümsedi. "Ve kıyafet kurallarına da tam olarak uyduk."

"Çok çekici görünmüyor mu, Hunter?" diye sordu Georgie ona dönerek.

Hunter kaşlarını kaldırdı. Viski yudumlarken, "Bu soru bir tuzak gibi geliyor," dedi. Sonra, hızlı bir sırtışla, "Ama evet, sana yakışıyor Bea. Seni burada görmek güzel."

Bea, masaya oturmadan önce herkese sarıldı, yanaklarında sıcaklık hissetti. Lillian'ın kokteylinden liçiyi çaldı. "Tehditler giderek artıyordu."

Isabel kadehini kaldırdı. "Dirilişinizin ilk gecesine!"

Georgina elini kaldırdı ve masanın altında Bea'nın dizine çarptı. "Bacaklara vur."

Lillian kadehini tokuşturarak, "Bir cuma akşamını daha balina göçü belgeselleri izleyerek geçirmemeye," dedi.

"Sadece bir kere oldu Lillian," diye karşılık verdi Bea, sahte bir ihanete uğramış gibi.

Garson geldi ve siparişini not aldı.

Buraya gelmek konusunda biraz gergindi. Saç kesimi bir anlık hevesmiş, bir ifade biçimi olmamıştı ama şimdi burada, ışıkların altında, her şeyin doğru olduğunu hissediyordu.

Başını geriye doğru eğdi ve bas sesinin bedeninden geçmesine izin verdi, omuzları ritimle birlikte hareket ediyordu. Altı ay önce olsa yerinde kaskatı dururdu, ama şimdi kendini tamamen müziğe kaptırmıştı.

Georgina, Hunter'ın söylediği bir şeye gülüyordu, eli hafifçe dizinin üzerindeydi. Lillian ise Isabel'le bir hikaye anlatıyordu; Isabel başını sallıyor, gülümsüyor ve masanın altında topuğuyla ritme ayak uyduruyordu.

Ve sonra onu gördü.

Rafael. Sanki yerçekimi onun lehine dönmüş gibi odanın bir ucundan diğer ucuna hızla geçti.

Yakası açık, kolları yukarı sıyrılmış, ön kolları ışık altında altın rengi olmuş siyah bir gömlek giymişti. Adam onu henüz fark etmemişti.

Bea'nın bakışları vücudunda yukarı doğru kaydı. Yüzüne takıldı. Ve orada kaldı.

O yüz bir kızı mahvedebilirdi.

Tamamen erkeksi bir geometri—güçlü çene, keskin elmacık kemikleri, gözlerin üzerinde kendinden emin bir şekilde duran kaşlar; kadınları alt etmek için yaratılmış bir yüz. İzin istemeyen, sadece sana olmuş bir yüz.

Onu görmemiş gibi değildi. Sık sık görülmüş olsa da, asla uzun süre kalmamıştı.

Onunla bir seferde neredeyse on kelime bile konuşmazdım.

Merhaba.

Kahveler benden.

Sıradaki o.

Bir rahatlama olmalıydı. Ve belki de ilk başta öyleydi. Ama son zamanlarda garip bir şekilde... can sıkıcıydı. Ve dürüst olmak gerekirse, hayal kırıklığıydı.

Onu buldu.

Saç modeli birdenbire fazla bariz, elbisesi ise fazla kasıtlı gibi geldi.

Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, dudaklarının bir köşesindeki anlamlı kıvrım her şeyi anlatıyordu.

Artık sadece geçip gidiyordu, dikkatli bir mesafeyi koruyordu. Bu gece onun için buradaydı.

Masadaki herkes bunu hissetti. Konuşmalar, plak atlaması gibi kekeledi. Lillian, sanki bu durum onu büyüleyici bir şeye dönüştürmüş gibi başını pipetine eğdi. Isabel, içeceğini müthiş bir konsantrasyonla karıştırdı. Hatta Georgina bile duraksadı.

Bea onlara bakmadı. Vücudundaki her hücre yaklaşan adama odaklanmıştı. Rutin, iyileşme ve dikkatli bir mesafe içinde saklanmıştı. Ve şimdi, işe döndüğü ilk gecede, adam çoktan ona doğru yürüyordu.

Hem pusuya düşürüldüğünü hem de karşılık bulunduğunu hissetti; sanki hayal ettiği an nihayet gelmişti ama yine de ne yapacağını bilmiyordu.

Rafael sandalyesinin yanına durdu. Masadaki tiyatro gösterisini fark ettiyse de hiçbir işaret vermedi. Sadece kısa bir baş sallaması, sonra da sanki başka kimse yokmuş gibi tüm dikkati ona odaklandı. "Benimle dans et."

Sinirler derisinin altında hızla hareket ederek kollarından aşağı doğru yayıldı ve parmak uçlarında karıncalanma hissetti.

Yanında duran Isabel, dirseğiyle hafifçe dürttü, sesinde bir eğlence tonu vardı. "Git."

Kalp atışları hızlanmaya başladı. Bir an için olduğu yerde kaldı, akli başında davranmakla ayartmalar arasında gidip geldi.

Ama kendi kafasındaki korkular dışında bunu yapmamak için hiçbir sebep yoktu.

Ve bir kez olsun, birkaç dakikalığına, alevi körüklemenin ne getireceğini görmek istedi.

Ayağa kalktı.

Ona doğru uzandı.

Eli onun elini kavradı, parmakları avucunun üzerinde nezaketten çok sahiplenmeye benzeyen bir sürüklenmeyle kaydı. Nasırlaşmış çıkıntılar hassas tene değdi, pürüzlü yumuşakla buluştu ve bu kayma midesini düğüm düğüm etti.

Önce bilek, sonra kol, sonra omuzda olmak üzere tüm vücudu sırayla alevlendi ve adeta uyandı. İki yıldır mesafesini korumuştı, tek bir dokunuşun onu mahvedeceğinden emindi.

Şimdi onun kavrayışı, kadınınkini sıcak ve sarsılmaz bir şekilde sıkıca kavramıştı ve kadın haklı olduğunu biliyordu.

Onu kalabalığın içine çekti, ta ki ikisi de karanlığın içinde kaybolana kadar; ikisi de karanlıkta sadece bir çift gibiydi. Topuklu ayakkabıları onu onun boyuna yaklaştırmıştı ama o yine de ondan çok daha uzundu. Başı tam çenesinin altına sığmıştı. Vücudu onunkini rahatlıkla sarmıştı. Aralarındaki her boşluğu hissetti ve sonra o boşluğu kapattı.

Ritmin etkisi adeta bir çekiç gibi indi. Remix derin ve kirliydi, baslar gıcırdayıyordu, vokaller baştan çıkarıcıydı. Sanki daha önce de yapmışlar gibi hareket ediyorlardı. Ritmi yakalayıp üzerinde, kıvrımlı ve akıcı bir şekilde ilerliyorlardı. Adam gerçekten de hareket etmeyi biliyordu.

Eli kalçasını buldu. Sonra diğer eli. Başparmakları hafifçe içeri doğru iz bıraktı, elbisesinin üzerinde ateş gibi bir his bıraktı. Kalçasını bir kez yuvarladı—mükemmel, hizalı—ve bunu her yerinde hissetti. Dizlerinin arkasında, midesinin çukurunda, aşağıda bir yerlerde acıyan ve tarif edilemez bir acı.

İstemedi de olsa kollarını onun omuzlarına doladı. Parmakları onun sert hatlarına saplandı. Onunla birlikte, ona karşı hareket etti.

"Sen hep dans etmek istedin," dedi, başını eğerek dudakları kulağına değene kadar.

Sözler içine işledi, çok yakındı, çok doğruydı. Arzu oradaydı, inkar edilemezdi, içinden yükseliyordu. Ve bu onu akıl almaz derecede korkuttu çünkü artık hiçbir tampon bölge, hiçbir güvenli mesafe kalmamıştı. Sadece o ve ateş.

Adımları sendeledi. Adam onu daha sıkı kavradı, yakaladı ve dengede tuttu. Ama adamın bu dengede duruşu, içindeki kaosu daha da artırdı.

Kelimeler ham, çiğ bir şekilde döküldü. "Yapamam."

"Bea."

"Yapamam."

Yüzünü çevirdi. Çok gürültülüydü, çok fazlaydı. Göğsü sıkışmıştı, nabızı çok hızlı atıyordu. Daha yeni nefes almaya başlamıştı. Ve bu—o—tüm nefesini kesiyordu.

Topuklarının mermer zemine sürtünme sesiyle kalabalığın arasından sıyrılıp ilerledi, ta ki serin gece havası tenine değene kadar.

RAFAEL

O, peşinden gitmedi.

Yapamam.

Onun titrediğini hissetmişti. Sanki nasıl durması gerektiğini bilmiyormuş gibi ona doğru hareket ettiğini hissetmişti.

Onu istiyordu. Hâlâ korkuyordu. Ama bu onu tamamen durdurmuyordu. Artık değil.

Bara doğru ilerledi, barmene işaret etti ve tadına bakmayacağı bir konyak sipariş etti. Beklemek için bir yere oturdu.

Bu gece Azur'a sadece girmekle kalmamıştı; değişmiş olarak girmişti. Her odada peşinden sürüklediği o uzun, düz siyah saç perdesi, dokunulmaz olduğu günleri işaret ediyordu.

Şimdi dalgalar halinde, gevşek ve canlı bir şekilde, omuzlarına bir davet gibi değişiyordu. Onun ellerine aitti.

Dışarı çıkmayı planlamamıştı, ama Laurent o öğleden sonra ofis kapısında belirip, "Kız arkadaşın bu akşam dansa gidiyor," diye mırıldandığında Rafael nereden bildiğini sormadı. Sadece anahtarlarına uzandı.

"Gerçekten acı çekiyorsun," dedi Laurent yanındaki tabureye otururken. "Bu da işlerin yolunda gittiği anlamına geliyor."

Rafael yarısını tek nefeste içti. "Öyleydi."

"Sonunda sana dokunmasına izin verdi ve o kaçıp gittiğinde sen peşinden gitmedin mi?"

Rafael sakın bir şekilde, "Kaçmadı," dedi. "Tepki verdi."

Laurent kaşını kaldırarak kendi içeceğini işaret etti. "Panikle."

Başını bir kez eğdi. "Ama işleri bitiren türden değil."

"Memnun oldunuz."

"Benim."

"Neden?"

Rafael elindeki bardağı çevirerek ışığın kehribar rengine yansımalarını izledi. "Çünkü her şey burada başlıyor."

Lisansüstü Zenginleştirme Programı buraya Savaş Odası diyordu. Bea nedenini anlayabiliyordu. GEP'te hiçbir şey tesadüfi değildi. Her egzersiz bir çatışma, her sunum bir kuşatma gibiydi. Duvara monte edilmiş, canlı piyasa verileriyle titreşen, sismograflar gibi yükselen ve düşen grafiklerle dolu monitörlerin altında üç uzun masa uzanıyordu. Masanın üzerinde, sahte portföy, henüz kimsenin çözemediği bir suçun cesedi gibi açık bırakılmış sözleşmeler, risk tabloları ve parlak prospektüslerden oluşan bir karmaşa halinde yayılmıştı.

Bea, kalemini satın alma sözleşmesine vurdu, gözleri üçüncü kez ince yazıları taradı. Çoğu kalıplaşmış, meyve kurutmak için bile kullanılabilecek kadar kuru maddelerdi. Ancak yirmi üçüncü sayfanın ortalarında, ifadeler ince bir şekilde değişti.

Gözlerini kırptırdı, yaklaştı. Dur, ne?

"Bu standart bir dil değil," diye mırıldandı.

Karşısında oturan Jaxon Dao, dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadı. "Hangi sayfadasın?"

Belgeyi ona doğru kaydırды, parmağıyla ilgili paragrafa dokundu. "Azınlık hissedar hakları. Bu, bir kişinin, hissesi ne kadar küçük olursa olsun, birleşmeyi engelleme olanağı sağlar."

Bu onun dikkatini çekti. Bir kez okudu, sonra tekrar okudu; yüzünde belirsiz bir ilgi kıvılcımını belirdi. Jaxon, mali sabotaj konusunda duygusal tepkiler verecek türden biri değildi, ancak son altı ayda ondan gelen üç saniyelik bir duraksamanın alkışa eşdeğer olduğunu öğrenmişti.

“Haklısın.” Dizüstü bilgisayarını kenara koydu ve kalemine uzandı. “Ve eğer o kişi rakip bir firmanın ajanıysa, tüm satın alma işlemi suya düşer.”

Bea araya girdi. “Yani çözüm... oy verme eşiğini sıkılaştırmak mı olacak?”

“Bu bir seçenek.” diye not aldı. “Ya da yönetim kurulunu yeniden yapılandırarak hiçbir üyenin veto yetkisine sahip olmamasını sağlamak.”

“Ya da”—defterindeki boş bir sayfayı açtı, adrenalin yükselmişti ve maddenin olası bir taslağını yazmaya başladı—“bu maddeyi bir performans koşuluna bağlayabiliriz. Varlıklarının belirli bir değerin altına düşmesi durumunda ortadan kalkmasını sağlayabiliriz.”

“Fena değil.”

Kaşını kaldırdı. “Fena değil mi?”

“Altın yıldız ister misiniz?”

“Sanırım üçünü hak ettim.”

Öğretmenlerinden ve Bea'nın akademik referans hocalarından biri olan Damien Ellis, yanlarından geçerken belgelerin arasına serpiştirilmiş haldeki kağıtları inceledi. “Dao, gerçekten de başkasının sayfaya yazı yazmasına izin veriyorsun. İlerleme.” Gözleri Bea'ya kaydı. “Aferin Cruz.”

“Teşekkür ederim,” dedi.

Damien, “Böyle devam edin,” diyerek yoluna devam etti.

Bea, yüzünde utanmaz bir gülümsemeyle Jaxon'a döndü. “Duydun mu? Resmen Dao Fısıldayıcısı olarak akademik sertifika aldım.”

“Bunu özgeçmişinize ekleyin.”

“Ah, yapacağım. En üst satırda. Kalın yazı tipiyle. Belki italik de olabilir.”

Jaxon bir cümleyi vurguladı: “Eğer bu sayede işe alınırsan, imza bonusundan pay beklerim.”

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordu. “Buna ihtiyacın bile yok. Ailen çok zengin!”

“Çünkü biz topluyoruz.”

Ekran dört parçaya bölünerek aydınlandı. Wi-Fi ve Isabel'in daha önce verdiği emredici mesajla bir araya getirilmiş dört küçük dünya: Bu gece görüntülü sohbet edeceğiz. Önemli.

Bea ve Lillian kanepede birbirlerine sıkışmışlardı. Bea battaniyeye sarılmıştı, Lillian ise Adam'ın yarım fermuarlı kazaklarından birine sokulmuştu.

Isabel, sanki borsayı batıracakmış gibi sırtarak, "Kızlar," diye başladı. "Vakit geldi. Ailem sezonun en büyük etkinliğine ev sahipliği yapıyor. Platformda rekor sayılara ulaştık, bu yüzden bir gala düzenliyoruz. Cumartesiden dört hafta sonra. Hepiniz davetlisiniz. Şık bir kıyafet. Çiftler teşvik edilir."

Çiftleşme teşvik ediliyor mu? Nuh'un Gemisi gibi mi? Gala öncesinde kendine bir eş bulmak zorunda mıydı yoksa nesli tükenme riskiyle mi karşılaşıyordu?

Lillian ekrana gözlerini kısarak baktı. "Çiftler mi? Çöpçatanlık mı yapıyorsunuz?"

"Hayır. Fotoğraflar için simetri önemlidir. Ve sosyal algı için de. Herkesin bir partnere ihtiyacı var."

Naomi gözlerini devirerek, "Çeviri," diye mırıldandı, "Isabel, o halıya elmaslar saçarken bizim yalnız bekar kadınlar gibi görünmemizi istemiyor."

"Aynen öyle," dedi Isabel utanmadan. "Ailemin kutlama gecesine birlikte gidiyorsam, sen de benimle geleceksin. Tek başına üzgün üzgün fotoğraf çekimi yok."

"Randevun var mı?" diye sordu Bea.

Isabel alaycı bir şekilde, "Elbette," dedi. "Bey, bir tane bulmak için dört hafta var."

"Aslında Hunter dün ağzından kaçırdı..." diye araya girdi Georgina, gizemli bir şekilde, iri mavi gözleri fazlasıyla memnun görünüyordu, "... anlaşılan kimsenin ona dokunmaması gerektiğine dair bir uyarı varmış. En azından Northgate havasını solumaya devam etmek isteyen hiç kimsenin."

"Ne?" Bea doğruldu, battaniyesi omuzlarından yarıya kadar düştü. "Uyarıyı kim verdi?"

Georgie kıkırdadı, "Azur'da birlikte dans ettiğin adam."

Naomi elini gülmesine bastırdı. "Rafael sana sanki yabancı bir ülkeymişsin gibi yaptırım uyguladı."

Georgina düşünceli bir şekilde sözlerine şöyle devam etti: "Bu birçok şeyi açıklıyor. Aylardır bir kez bile dışarı çıkma teklifi almamış olman bana

garip gelmişti."

Çıkma teklifi almayı bir kenara bırakın, hiçbir erkek onun dirseğine bile dokunmamıştı.

Isabel sırtıttı. "Yalan söylemeyeceğim, biraz çekici. Acımasız ama çekici."

Lillian onu dürttü. "Kızgın görünmüyorsun."

"Ben delirdim," dedi Bea, bunu onları ikna etmekten çok kendini ikna etmek için söylemişti.

Ne cüret ama! Parti hediyesi gibi ambargo dağıtarak kendini kim sanıyordu? Kadın sınır kontrolü için yardım istememişti. Bir sonraki adımda da kendi yüzünün olduğu pasaportlar ve para basmaya başlayacak herhalde.

Ve yine de...

İyi.

Kendisine tanınan sessizlik, etrafının sarılmasından veya garip bir konuşmada kekelemek zorunda kalmaktan kurtulması bir rahatlama olmuştu.

Burada bekar olmak tarafsız değildi. St. Ives'te durum farklıydı: neredeyse iki erkeğe karşılık bir kız. İnsanların ondan daha hızlı bir şekilde yeni bir ilişkiye başlamasını bekleyip beklemediğini anlayamıyordu. Matematiksel hesaplamalar paranoyak olmadığını gösteriyordu.

Beklediğine göre, baskı yerine ona huzur verilmişti.

Sonradan anlaşıldığı üzere, bu onun bir hediyesiydi.

"Belki de biraz da minnettarım."

Isabel, "Her şey minnettarlıkla başlar," diye uyardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Önce ayak sesi geldi.

Spor ayakkabıların yarattığı bir deprem, plastik üzerinde yumrukların vuruşu. Sonra da, her kelimenin çalınmış gibi hissettirdiği, kargaşa dolu ve boğazı yırtan bir kükreme.

Tavan kirişlerinden mavi ve gümüş renkli bayraklar sarkıyordu ve yukarıda bir yerlerde, davul takımı onun nabzının ritimle senkronize olmasını sağlayan bir ritim çalıyordu.

Bea mesajı yolda almıştı.

NICO: Yedek kulübesinin hemen arkasında sana bir yer ayırdım. Geç kalma.

Henüz geç kalmamıştı, sadece işten aceleyle geliyordu, çantası omzundaydı. Yüzleri boyalı, simli formalar giymiş, dizlerinin ve köpük parmaklarının arasında sıkışmış insan sıralarının arasından geçti, ta ki parkenin üzerindeki cilayı koklayabilecek kadar yakın olan saha kenarındaki koltuklara ulaşana kadar.

Bunu beklemediği söylenemezdi. Ama onu görünce kalbi yine de hızla çarpmaya başladı.

Rafael dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini sahaya dikmiş oturuyordu. Laurent ise onun yanında, ayak bileğini dizinin üzerine koymuştu.

Onun burada olacağını biliyordu. Hazırlıklıydı. Ama yanındaki dar sandalyeye oturup, varlığının, kokusunun mekanı nasıl tamamen doldurduğunu hissetmek bambaşka bir şeydi.

“Merhaba, küçük Bea.” Sadece sesi bile onu kulübe geri getirmeye yetmişti. Dudakları kulağının dibindeydi. Kalçaları, elleri, bedeni onunkine yapışmıştı. Yanaklarındaki kızarıklığı hissedebiliyordu.

“Hey.” Tek heceli bir kelime söylemek güvenliydi.

Kadın, adamın keskin boğaz çizgisine, adem elmasının çıkıntısına gereğinden fazla uzun süre baktı. Bir erkeğin boynunun ne kadar güzel olabileceğini sıralamanın zamanı değildi bu.

Isınma kıyafetleriyle olan Nico, top sürerken bir anlığına ona baktı, gülümsedi ve başını yukarı kaldırarak onay verdikten sonra antrenörüne döndü.

Laurent öne eğilip selam vererek el salladı, ardından sıradaki mini ziyafete doğru işaret etti: kağıt külahlardan taşan ketçaplı patates kızartmaları, karton bir tepsi üzerinde dengede duran sosisli sandviçler ve simitler, dizinin dibine sıkıştırılmış bir kova patlamış mısır, tutacaklarında iki plastik soda bardağı.

Bea, gerginliğine rağmen gülümsedi. "Açık büfe mi açıyorsunuz?"

Laurent bir kutu patates kızartmasını uzattı. "Sahada bayılıp bizi rezil etmeden önce ye."

Minnetle kabul etti; hâlâ sıcaktılar. "İşte bu tür bir ilgiyi destekleyebilirim."

Rafael, oyuncuların maça başlama vuruşuna hazırlanmalarını izlerken, "Bir sosisli sandviç de alın," dedi.

"O kadar çok enerji kullanmayı planlamıyorum."

Laurent bir avuç patates kızartması alırken, "On dakika bekleyin," dedi. "Oyun sizi alt edecek."

Düdükten sonra oyun başladı; top sahanın bir ucundan diğer ucuna hızla giderken formalar birbirine karıştı. Nico, koşarken bir pas yakaladı, döndü, temasa rağmen potaya doğru ilerledi. Topu potaya çarptırarak ağlara gönderdi.

Rafael alaycı bir şekilde, "Hâlâ çok ukala," dedi, ama kadın sesindeki sevgiyi duyabiliyordu. "Sadece artık daha iyi saklıyor."

"Benden saklamıyor," dedi Bea, sosisli sandviçinden bir lokma alırken. "Denemelerinin yüzde sekseni yetenek, yüzde yirmisi de mütevazı bir şekilde övünme."

"Bu bir zafer," dedi Laurent. "On dört yaşındayken yüzde doksanı övünmek, yüzde onu da dinliyormuş gibi yapmaktı." Patlamış mısırı Rafael'e uzattı.

Bir sonraki pozisyonda Nico, uzak mesafeden yaptığı üçlük denemesinde isabet sağlayamadı. Seyircilerden homurdanmalar yükseldi. Ancak iki pozisyon sonra topu kanada doğru gönderdi ve rakip takımın guardı köşe vuruşundan topu ağırlara gönderdi.

Bea, Rafael ve Laurent ile birlikte ayağa fırladı, ellerini ağzının etrafına kapatarak onaylayıcı bir şekilde bağırdı. Göz ucuyla Rafael'in bakışlarını yakaladı. Mükemmel. Her kızın istediği şey tam olarak buydu: Bir zamanlar dans pistinde kaçtığı adamın önünde çılgın bir hayran gibi görünmek.

Son dakikaya gelindiğinde her şey iyice daralmıştı: skor tabelası son derece yakındı, kalabalık dev bir davul gibi titreşiyordu.

Maçın bitimine on iki saniye kala Nico faul kazandı.

Arena sessizliğe büründü.

Nico serbest atış çizgisinde duruyordu. Bea, sanki işe yarayacakmış gibi sosisli sandviçinin kağıdını sıkıca tutuyordu. Rafael ve Laurent gergin bir şekilde yanına eğilmişlerdi.

İlk atış—şapır şıpır. Beraberlik.

İkinci atış—şut isabetli. Bir sayılık üstünlük.

Kükreme anlık, gelgit gibiydi.

Peşinden koşacak zaman yoktu. Zil sesi havayı yardı ve mekan adeta patladı.

Bea, elindeki sosisli sandviç kağıdını ezerek ayağa fırladı. Düşünmeden, elini havaya kaldırarak, o heyecanın etkisiyle döndü.

Rafael'in avucu onun avucuyla buluştu—kaosun içinde sert, yakıcı, keskin bir şekilde. Bırakmadı. Bir nefes. İki nefes. O kadar uzun sürdü ki, bir anlığına sadece ikisi varmış gibi hissettiler.

"İyi oyun!" diye bağırdı ve adamın yüzüne kustu.

Ağzı neredeyse hiç kıpırdamadı ama kadın sözlerini omurgasında hissetti. "Daha yeni başladı."

"Senin arkadaşların mı?" diye sordu Laurent'e.

İki geniş omuzlu adam, takımı takip ederken onların arkasına sıralanarak yürümeye başlamıştı. Kot pantolon giymiş, alınlarına kadar

kapüşonlarını çekmişlerdi.

O cevap vermeden önce Rafael cevap verdi: "Hayır. Benim."

Bir an duraksadı. "Korumalar mı?"

Bir kez başını salladı.

Siyah takım elbiseli olanlara alışmıştı. Bunlar daha geride duruyorlardı. Daha az gölge, daha fazla güvence. Laurent'inki de kalabalığın içinde olmalı.

Dezenfektan, ter ve patlamış mısır kokan bir koridordan aşağı yürüdüler. Oyuncular hâlâ bağırarak soyunma odasına doğru ilerlerken, ebeveynler ve misafirler en uçtaki çift kapıya yönlendirildi.

İçeride, MVP salonu cıvıl cıvıl bir atmosferdeydi. Ebeveynler birbirlerine sarılıyor, küçük kardeşler masaların altına saklanıyor, Nico'nun lisesinden personel ve mezunlar, sanki bu zafer hepsininmiş gibi anılarını paylaşıyorlardı.

Marie onu ilk fark eden oldu. "Bea!"

Kalabalığın arasından beş hızlı adımla geçti, Bea'nın her zaman onunla özdeşleştirdiği yasemin kokusu ellerini tutarken etrafına yayıldı. "Geldin."

"Bunu kaçırmak istemezdim," dedi Bea içtenlikle.

Nico'nun babası Stefano, uzun boylu ve bir zamanlar olduğu profesyonel sporcu gibi hâlâ yapılı bir adamdı, ona gülümseyerek selam verdi. Sonra Laurent'in sırtına vurdu ve Rafael'i tek eliyle kucakladı. "Onu bu gece gördün," dedi gözleri parıldayarak.

Rafael, "Bizi gururlandırdı," diye yanıtladı. "Annem ve babam gelemedikleri için çok üzgünler."

Bea, kendini durduramadan başını hızla çevirdi. Onun ailesi. Selene. Haftalarca ona ıspanaklı börek ve hikayeler yediren, sanki bu bir ihanet değilmiş gibi davranan kadın. Bir gün her şey ortaya çıkacaktı. Bunu biliyordu.

Ama bugün değil.

Laurent, "Ona binlerce serbest atış yaptırmanın işe yarayacağını biliyordum," diye espri yaptı ve Stefano'yu güldürdü.

Çift kanatlı kapılar gürültüyle açıldı ve takım içeriye daldı. Islak saçlar, temiz formalar ve son sınıf şampiyonluğunun verdiği o eşsiz, dokunulmaz coşku.

"YIKIN, YIKIN, YIKIN!" Orta saha oyuncusunun smaçı ekranda belirdiğinde, taraftarlar da aynı ritimle masalara vurmaya başladılar.

“AT, AT, AT!” Nico'nun son serbest atışları ekranda yuvarlandı, her atışın sesi bir ses duvarı tarafından yutuldu, oda titredi.

Nico ortadaydı, yüzünde geniş bir sırıtış, yanakları kızarmıştı. "Kazandık!" diye bağırdı ve odadaki herkes "ŞAMPİYONLAR! ŞAMPİYONLAR!" diye karşılık verdi.

Kollar omuz omuza atıldı, çocuklar birbirlerinin üzerine atladı, yarı kucaklaştılar, yarı da birbirlerine saldırdılar. Birisi smaç hareketini taklit edince masa neredeyse devrilecekti.

"Bizi gördün mü, El Jefe?" diye seslendi Antonio.

Rafael ellerini birleştirdi. "Şutun temizdi. Takım çalışması harikaydı."

Jude kahkaha atarak, "Laurent, diğer takıma itiraz ettiğini duyduk," dedi.

Laurent, hafif bir gülümsemeyle, "Elimden geleni kenardan yapıyorum," dedi.

"Yiyin çocuklar, bunu hak ettiniz!" diye bağırdı antrenör kargaşanın ortasında. Anında bir koşuşturma başladı.

Dakikalar içinde büfe yağmalandı. Pizza kutuları açık kalmış, makarna tepsileri metaline kadar kazınmış, mini hamburger ekmekleri etrafa saçılmıştı. Bir çocuk patates kızartması için yanından atıldı; bir diğeri de bir avuç waffle için önüne fırladı.

Bea dondurma standına gitti, bir kaseyi vanilyalı dondurmayla doldurdu, üzerine bolca sıcak çikolata sosu, fındık ve bir tutam krema ekledi. Düşündü, sonra da biraz süslü olsun diye ezilmiş Biscoff bisküvileri ekledi. Sonuç... mükemmeldi.

Kadın döndüğünde Rafael elinde gazozla oradaydı ve kadının aşırı gurur duyduğu kaseyi inceliyordu.

"Şeker yemediğiniz sürece yeterince yememişsiniz demektir," dedi gülerek.

"Bu kutlama yemeği," dedi kaşığını kaldırarak. "Daha önce bir sosisli sandviç yemiştin."

Yemek, tatlı. Sorumlu, dengeli beslenme planlaması.

İçeceğini bir yudumda içti. "Hep tatlıya uzanıyorsun. Tehlikeli bir alışkanlık, küçük Bea."

Laurent, eğik bir kule gibi üst üste yığılmış bir tabakla yanından geçti, malzemelerine baktı ve başını salladı. "Duvarlara çarpmaya başlarsan, biz sorumlu değiliz."

JAXON: Yirmi dakika içinde oradayız.

Ekranında bir gölge belirdi. Başını kaldırdı.

Rafael, "Seni eve bırakacağım," dedi.

Onun yaklaşmasıyla kalbi hızlandı. "Aslında... ben zaten bir şeyler ayarladım."

Kaşlarından biri hafifçe yukarı kalktı. "Hazırlandı mı?"

"GEP'ten bir arkadaşım," dedi telefonunu çantasına koyarken.

"Jaxon Dao?"

Bu sefer de Bea şaşırdı. Rafael artık St. Ives kampüsünde değildi, geçen yıl mezun olmuştu. Peki bunu nereden biliyordu? Boğazını temizledi.

"Evet," dedi yavaşça.

Aralarındaki hava gerildi. Çenesi kasıldı. "Seni dışarıya kadar uğurlayayım."

"İyileşeceğim."

Ama o zaten hareket halindeydi.

Seyircilerin büyük çoğunluğu saatler önce ayrılmıştı. Sadece o, Rafael ve projektörlerin altında parıldayan gece mavisi McLaren GTS'si kalmıştı. Elbette fizik yasalarını alt üst edebilecek ve kazanabilecek bir araba kullanıyordu.

Gözleri istemsizce yana kaydı. Haksızlık. Tişörtü, altındaki ince kasları ele verecek kadar vücuduna yapışmıştı; her bir çizgi keskin ve tehlikeliydi. Kollarındaki damarlar yukarıdan aşağıya doğru uzanıyordu.

"Gitmeniz gerekiyorsa..."

Ona attığı bakış, cümleyi net bir şekilde kesti. "Oyunun tadını çıkardın mı?"

"En iyisiydi," dedi gülümseyerek.

"Basketbolu seviyorsanız," dedi, "bir dahaki sefere oynayalım."

Bea homurdandı. "Fiziksel olarak basketbol oynamaya uygun görünüyor muyum?"

Dudaklarının kıvrımı, gözlerindeki parıltı, mizahtan çok öfke barındırıyordu. "Eminim ki insanların düşündüğünden daha fazlasının üstesinden gelebilirsin."

Bu basketbolla ilgili değildi. Vücudundaki her hücre bunu biliyordu. Zihni, onun neyle başa çıkabileceğini düşündüğüne dair her türlü olası görüntüyü çaresizce sıraladı. Spoiler: bunların hiçbirisi bir aile etkinliğine uygun değildi.

Ve aniden kendini tekrar Club Azur'da buldu, bedeni onun bedenine yapışmış, nefesi kulağına sertçe üflüyordu.

Sessizlik uzadı. Söyleyecekti. Bunu hissedebiliyordu.

O da en iyi yaptığı şeyi yaptı: konuyu saptırdı.

"Şöyle rastgele bir soru. Varsayımsal olarak, biri Northgate havasını solumak istese, sizin izninize mi ihtiyacı olur yoksa...?"

Başını yana eğdi, gözlerinin kenarları eğlenceyle kıvrıldı. "Belirli bir şeye mi atıfta bulunuyorsun, küçük Bea?"

Kollarını kavuşturdu. Kavuşturmasaydı, titreyerek onu ele verirlerdi. "Görünüşe göre bilmediğim bir ambargo durumu varmış."

"Doğru." Özür dilemedi. Hatta tereddüt etme nezaketini bile göstermedi.

Nefesi kesildi, öfkesi kabardı. "Bana yaptırım mı uyguladınız?"

"Hayır, ben onlara onay verdim."

"Öyleyse ben neyim o zaman? Yasaklı ürünler listesindeki mi?" diye sordu.

Yüz ifadesi değişti, hesaplı ve soğukkanlı bir hal aldı. "Aslında bunu söylemenin güzel bir yolu bu."

Bea ağırlığını diğer bacağına, sonra tekrar geriye verdi; huzursuz enerjisi küçük hareketlerle vücudundan dışarı fışkırıyordu. Rafael ise dengesini koruyarak, sinir bozucu bir şekilde sakın duruyordu. "Peki, yaptırımlar ne zaman sona erecek?"

"Bu duruma bağlı. Sen daha mı iyisin?"

Dudakları yana doğru büzüştü. "Daha iyi, nasıl?"

"Yüklerden arınmış mı?"

Gözlerini kırptırdı. "Tamam, bu kaba gelebilir ama o kelimeyi bildiğini bilmiyordum."

Gözleri sabit bir şekilde kadının yüzünde kaldı. "Beni hafife alıyorsun."

Kalp atışları hızlı ve haince bir şekilde hızlandı. Çantasının askısıyla oynadı. "Bazen seni yanlış anlayabiliyorum," dedi sessizce, "ama seni asla hafife almadım."

Gözlerinde bir şey parladı. O anın etkisini teninde hissetmesi için yeterince uzun süre bekledi. Sonra bakışları yüzünü taradı.

"Saç stilini değiştirdin."

Eli otomatik olarak havaya kalktı. "Yapmalı mıyım, emin değilim."

Aslında sormak istediği şey, bundan hoşlanıp hoşlanmadığıydı. Ama elbette sormadı. Çünkü bu delilik olurdu.

Ama yine de, bir şekilde biliyordu. "Çok güzel."

Sistemi çöktü. Utanç, aşırı yüklenme, hata mesajı.

Jaxon, lütfen, lütfen geç kalma.

"Dans," dedi, konuyu değiştirip onun kaçındığı konuya geldi. "Koştun."

"Anlamadın," diye karşılık verdi. Bunun yardımcı olup olmadığından bile emin değildi.

Gülümsemesi daha da keskinleşti, umut dolu bir karanlıkla. "O zaman değil."

"Bu beni korkutmak için mi yapılmış?"

"Hayır. Bu sizi hazırlamak için var."

Kahkahası çok çabuk geldi. "Aylardır buna hazırlanıyorum."

Bu, bir şaka değil, bir itiraf gibi çıkmıştı ağzından. Rafael'in yanında donakalmasından bunu anlayabiliyordu.

Jaxon, ağızım beni kurtaramaz. Sadece sen kurtarabilirsin.

Farların ışığı kaldırırma değdi ve Bea rahatlamadan neredeyse ağlayacaktı. Büyük bir istekle ileri doğru hareket etti.

Jaxon, gecenin serinliğine karşı ceket yakasını kaldırarak dışarı çıktı. "Bea. Hazır mısın?"

"Evet," diye birden söyledi.

Rafael'e döndü, kıbar ama anlaşılmaz bir şekilde, "Griffin." dedi.

"Dao." Rafael'in sesi sakindi ama gözleri keskin bakışlıydı. "Seni burada göreceğimi beklemiyordum."

Jaxon tek omuz silkerek, "Programlarımız uyuştı," dedi. Ayrıntıya girmede.

Rafael, "Sen de onunla aynı programdasın," dedi. Bu bir soru bile değildi.

Jaxon'ın ağız hafifçe kıvrıldı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Sessizlik uzadı, katmanlandı. İki adam arasındaki mesafe kendi başına bir savaş alanıydı. Jaxon'ın soğuk ve belirsiz tavrı geri adım atmayı reddetti. Rafael'in omuzları gerilmişti.

Rafael sonunda, "Onu eve mi götürüyorsun?" diye sordu.

"Plan bu," diye yanıtladı Jaxon. Sonra doğrudan ona hitap etti: "İstersen önce bir şeyler alabilirsin. Sevdğin bubble tea dükkanı hala açık."

Bea'nın kalbi, sanki sınıfta bir derste azarlanmış gibi hızla çarpmaya başladı. Ayıya yapılan küçük bir iğneleme, kendi iradesini göstermek içindi. Bunu takdir etti, ama aynı zamanda gitmek de istiyordu.

Rafael'in çenesi kasıldı, gözleri kısıldı. Jaxon ise sanki hiçbir gözdağı yokmuş gibi, sakinliğini korudu.

"Arabada karar verelim," diye kekeledi. "Görüşürüz Rafael."

Jaxon başını eğdi ve onun için yolcu kapısını açmaya hazırlandı bile.

"İyi geceler, küçük Bea."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bea içeri adımını attığında kafenin kapısı zil çaldı. Selene Griffin, ipek eşarbı boğazında gevşek bir şekilde asılı, önünde espresso fincanıyla, her zamanki gibi pencere kenarındaki masalarında oturuyordu.

"Theia." Bea gülümsedi, karşısındaki koltuğa oturdu ve küçük bir soğutucu çantayı masanın üzerine koydu. "Bugünün kaçak malı. Kimchi, üçüncü versiyon."

Bea, Selene diye seslenmeyi çoktan bırakmıştı. İş ilişkisi olmadığı sürece, büyüklerine adlarıyla hitap etmemesi gerektiği öğretilmişti. Her seferinde Umma'nın onu azarlayan sesini kafasında duyabiliyordu adeta.

Sonunda bunu itiraf ettiğinde, Selene sadece gülmüş ve yeni bir unvan önermişti; hatta bu durumun onları birbirine daha da yakınlaştırmasından memnun görünüyordu. Bea, Elena King gibi birinin buna izin vermeyeceğini düşündü. Ona göre, kan bağı olmayan 'teyze' ifadesi saygı değil, kibir gibi gelirdi.

Selene sıcak bir gülümsemeyle Tupperware kabına uzandı. "Teşekkür ederim. Theios ile sonuncusunu tek oturuşta yedik. Gerçi daha sonra bir bardak süt içtiğini gördüm."

Theia. Theios. Gerçekten de Selene ve Leon Griffin'e teyze ve amca diyordu. Bu nasıl bir hayattı böyle? "Bu daha yumuşak. Yunan ve Westhavya damak tadına uygun."

Selene, Birkin çantasına uzandı ve lacivert kurdeleyle bağlanmış beyaz bir pasta kutusu çıkardı. "Baklava. Türk usulü değil, bu sefer gerçek Yunan usulü. Büyükanneimin tarifi. Bea'nın bunu seveceğini düşündüm, daha gevrek."

"Bunları satın almadığından emin misin? Mükemmeller," diye takıldı Bea.

Selene öfkeyle baktı. "Hatta Theios'unuzun ısrarla yaşattığı ağaçlardan limon bile kullandım. Yirmi kilo daha limona ihtiyacınız var mı acaba?"

"Geçen hafta bana verdiğin iki dilim hâlâ bende." diye güldü Bea. "Lillian, az da olsa azalmak için suyuna dilimler atıyor."

Garson, sormadan ıspanaklı börek ve bol soslu Yunan salatasını getirdi. Altı aylık haftalık öğle yemekleri onu iyi eğitmişti.

"En son konuştuğumuzdan beri nasılsın?"

Bea onlara birer su doldurdu. "İyiyim. İş, üniversite ve GEP neredeyse ikinci bir diploma gibi. Jaxon, bitirme projem konusunda benden daha çok stresli. Sanırım son bir ayda sadece dört gece erken yattım."

Selene, Bea'nın bir sonraki yürüyüşü atlatıp atlatamayacağına karar veren bir komutan gibi onu süzdü. "Bunu yapacak kadar gençsin. Ama umarım kendine de biraz zaman ayırıyorsundur."

"Bazen kitap okurum," dedi Bea hafif bir sırıtışla. "Bu arada, Umma'nın son önerisi Kanadalı bağımsız bir yazar. Şekil değiştiren dağlılar hakkında ne düşünüyorsunuz? Tolstoy'dan sonra, grubunuzun etek giymiş ve hapsirince kurt haline dönüşen bir adam hakkında okuma hakkını kazandığını düşündüm."

Selene kahkaha atmaya başladı, eli göğsünde. "Sonunda. İçinde hayat olan bir şey. Bana tüm başlıkları verin. Damak tadımızı temizleyelim."

Bea Cruz, anneleri yoldan çıkaran kişi.

Rafael Griffin'in annesinin ekose giysili kurt adamlar hakkında okumasına sebep olan kişi oydu. Selene'nin arkadaş çevresinin, baklava tabakları eşliğinde Gece Yarısı Havlayan Lord'u didik didik etme görüntüsü onu neredeyse bitirmişti.

"Gerçekten keyif alacak türden kadınlara benziyorlar," dedi Bea. Selene'nin kitap kulübünün, Griffin adını Ventures'a iliştilmeden önce bilen, uzun zamandır tanıdığı arkadaşlarından oluştuğunu biliyordu.

Selene gözlerini kısarak, "Öyle yaparlardı," diye yanıtladı. "Zevklerimiz yüksek sosyete zevklerine uymuyor. Okul kapısında ucuz kitaplar takas eder, kütüphaneleri yağmalardık."

"Bunu çok seviyorum," dedi Bea. "Umarım Claire ve ben de aynı şekildeyizdir. İnsanları bu kadar uzun süre tanımak harika olmalı."

"Öyle. Tartışıyoruz, yiyoruz, çok yüksek sesle gülüyoruz. Bu beni dürüst tutuyor. Rafael'in gençliğini hatırlatıyor." Selene'nin gözleri

yumuşadı. “Onu bu hafta sonu gördüm.”

Bea, ilk aylardaki gibi gerilmiyordu. Artık durum farklıydı; onun adını artık kaçınmıyordu. Aslında, son birkaç öğle yemeğinde biraz çekingen davrandığını söylemek daha doğru olurdu çünkü Selene'nin oğlu, gece geç saatlerdeki düşüncelerinin yarısının konusu olmuştu... ve bu düşünceler hiç de masum değildi.

Anne böyle bir şeyi sezmiş miydi?

"Onu sık sık görüyor musun?" diye sordu Bea.

“Evet derdi. Ama bir anne asla tatmin olmaz.” diye iç çekti Selene.

Bea çatal bıçağını bıraktı. "Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

"Bu kasıtlı bir durum."

"Biliyorum." Bea bardağını eline aldı. “Ama... istersen yapabilirsin.”

Selene bir an onu inceledi. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

İçindeki bir refleks bunu gülerek geçiştirmek istiyordu. Rafael'le ilgili her şey, her zaman başa çıkabileceğinden fazla gelmişti ona. Geçmişte stratejisi onu uzakta tutmaktı. Ama artık bu işe yaramayacaktı. Özellikle de onu anlamak için can atmaya başladığı bir dönemde.

Belki de onun geçmişteki çocuk halini haritalandırabilseydi, adam o kadar da bunaltıcı gelmezdi.

Belki de onun hakkında annesinin ağzından bilgi almak daha iyi olurdu; tıpkı güneşe doğrudan bakmak yerine yansımasında bakmak gibi.

"Herhangi bir şey."

Her şey.

"Beğenmek?"

Selene gerçekten acımasız olabiliyordu. Rafael onu köşeye sıkıştırdığında da aynı tonu kullanmıştı: sakın, eğlenmiş, sonunda pes edeceğini biliyordu. Şüphesiz bu aileden geliyordu.

Bea, zaman kazanmak için suyundan bir yudum aldı; bardak, çok sıcak olan ellerine serin geldi. "Belki de... onun karakteri böyledir?"

Selene'nin bakışları Bea'nın üzerinde rahatsız edici derecede uzun süre kaldı. İkisi de bunun son derece güçsüz bir girişim olduğunu biliyordu. Yine de, sanki bu fırsata her ne şekilde olursa olsun hazırmış gibi, geriye yaslandı ve çatalını düzgünce kenara koydu.

“Sekiz yaşındayken Leon onu büyük şantiyelerimizden birine götürdü. Çocuk ortadan kayboldu ve onu yaklaşık 18 metre yükseklikteki iskeletin en üst çelik kirişine tünemiş, benim hazırladığım sandviçi yerken bulduk.”

Hatırlarken kıkırdadı. “Şimdi gülüyorum ama tahmin edebilirsiniz ki beni ölümüne korkutmuştu.”

"Yukarıda ne yapıyordu?" diye sordu Bea, olaya çoktan kapılmıştı.

"Leon'a vinçlerin hareket sürelerini ölçtüğünü söyledi. Operatörlerin vinçleri belirli bir düzende hareket ettirdiklerini fark etmiş ve tam olarak ne zaman geçeceklerini tahmin edip edemeyeceğini görmek istemiş."

Bea başını yana eğdi. "Neden?"

"Sorduk. O da, 'Böylece ne zaman koşmam gerektiğini bileceğim' dedi."

Omurgasında bir ürperti hissetti. Sekiz yaşındayken çıkartma kitaplarına takıntılıydı. Bu arada Rafael, görünüşe göre gelecekte yıkım toplarının ustası olmak için prova yapıyordu. "Bu biraz... olağanüstü."

Aklına geldi ki, zamanlamaya ve kalıplara duyarlı olan o aynı beyin, şimdi de onu takip ediyordu. Aradaki mesafeyi kapatmak için tam saniyeyi bekliyordu.

"O yıl, ne yapacağını bilemeyecek kadar çok enerjisi vardı. Leon onu her zaman yanında tutmuştu, ama ona sorumluluk vermeye başladı. Planları işaretlemek, ölçümleri iki kez kontrol etmek, düşürse bile önemli olan aletleri taşımak gibi. Ona hedef belirlemeyi öğretmek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Hareket etmeyi bırakmayı değil – zaten asla durmayacaktı – ama amaçlı hareket etmeyi öğrettik."

Bea bunu gözünde canlandırabiliyordu: yanaklarında toprak, ellerinde aletler olan bir çocuk, tüm o enerji ve cesaret, üretken bir şeye dönüştürülmüştü.

Selene tekrar çatalına uzandı ve gülümseyerek salatasına daldı. "Nasıl olduğunu sordun." Mavi gözleri Bea'nın gözlerine kilitlendi. "Kopela mou, o hiçbir zaman başka türlü olmadı."

Bea'nın midesi alt üst oldu. Annesinin onun sert tavırlarını yumuşatacağını ummuştu. Ama bunun yerine, annesi onun tam da görüldüğü gibi olduğunu doğruladı.

Rafael tehlikeli biri olarak yetişmemişti. Tehlikeyi doğuştan taşıyordu.

Ateşten çekinmekte haklıydı. Ateş kibarca durmuyor ya da hiçbir şeye dokunmadan geçmiyordu. Ve içindeki pervasız bir taraf, bunun kötü bir şey olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı.

Dersler onu çok yormuştu.

Bea'nın giysisinin yakası nemliydi, bilekleri kötü tutuşlardan ağrıyordu, saçları boynuna yapışmıştı. Önce duş almak, sonra karbonhidrat tüketmek ve sekiz saat uyumak istiyordu, bu sırayla.

Bunun yerine Manny'yi bulmaya karar verdi. Kredi kartı ödemesi iki hafta üst üste başarısız olmuştu ve çevrimiçi sistem düzeltmesine izin vermiyordu. Resepsiyondaki kız onu "ofise" yönlendirmişti, ki orada bir ofisin varlığından bile haberi yoktu.

Kadın, erkek soyunma odalarının hemen yanından geçerek koridorda sessizce ilerledi. İşaretsiz bir kapının aralıklarından ışık sızıyordu.

Bea kapıyı çaldı, parmak boğumları tahtaya zar zor değdi.

"İçeri gelin," diye seslendi Manny.

Kapıyı iterek açtı. "Ofisiniz olduğunu bile bilmiyordum."

"Tam olarak benim değil, patronun." Omuz silkti.

Bea, düşünmeden, sadece cam çerçeveli bir sertifikanın üzerindeki ışık yansımasına takılarak masanın üzerindeki duvara şöyle bir baktı.

İşletme Belgesi

HAVOC SAVAŞ SİSTEMLERİ

St. Ives ve Northgate

Sahibi: Rafael Griffin

Gözlerini kırptırdı. Bir kez daha.

Bu doğru olamaz.

İki adım daha yaklaştı. Sözleri değişmedi.

Parmak uçları ve ayak parmakları buz kesti. Beyni işlem yaparken donmuş, donmuş bir simge gibi görünmüş olmalıydı.

"İyi misin, Burs?" diye sordu Manny, sanki bir tünelin arkasından konuşuyormuş gibi.

Sonunda sesini buldu. "Rafael bu spor salonunun sahibi mi?"

Manny'nin gözleri sertifikaya kaydı. Utanarak ensesini kaşıdı. "Şey... evet."

Bea başını ona çevirdi. "Onu tanıdığımı biliyor musun?"

"Tahmin etmiştim." Sandalyesinde biraz geriye yaslandı, sanki ulaşılmaz olmak istiyormuş gibi bir izlenim verdi. Başka bir zaman olsa çok komik olurdu, çünkü isterse onu bir bavula sığdırabilirdi. "Bunu bana yükleme, evlat. İtiraz etmek benim işim değildi."

Sesi alçaldı. "Yani Rafael'in bana söylememeni istediğini mi ima ediyorsun?"

Manny, sanki 1.65 boyundaki beyaz kemerli adam ona yumruk atacakmış gibi iki elini de kaldırdı. "Yani patron sana dokunmamamızı söyledi. Bu kadar basit."

Burnundan keskin bir nefes çekti, neredeyse ıslık gibiydi. Basit mi? Bunun hiçbir yanı basit değildi. St. Ives'te iki yıl, Northgate'te yedi ay. Onun duvarları. Onun paspasları.

Bir şey hatırladı. "Başlangıçta aldığım üç aylık deneme süresi. Başka kimse de aldı mı?"

Manny ona bir bakış attı. "Evlat, kimse üç ay izin alamaz. Ben bile alamam."

Öyle düşünmüyordu. "Bu gece buraya geliyor mu?"

"Evet."

Gözlerini kıstı. "Güzel."

RAFAEL

MANNY: O biliyor.

Rafael'in dudakları hafifçe kıvrıldı, tam bir gülümseme değildi. Nihayet.

Northgate şubesine giden yol uzun değildi, ama her kırmızı ışık sanki ona buna hazır olup olmadığını sormak için varmış gibiydi. Hazırdı. Yıllardır hazırdu zaten.

Rafael spor salonuna girdiğinde, havada ders sonrası nem hâlâ hissediliyordu.

Bea, koridorun başında, tayt ve açık gri bir kapüşonlu sweatshirt giymiş, duştan sonra saçları ıslak bir şekilde bekliyordu. Vücudu adeta titriyordu; taytının her bir çizgisi, gerilmiş bir yay kirişi gibi titreşiyordu.

"Sen." Bu bir selamlaşma değildi. Kelime kılığında gizlenmiş bir suçlamaydı.

Sınıflar neredeyse boşalmıştı, ama etrafta hâlâ bir düzine insan egzersizlerini bitiriyordu. Adam kadının bileğini sıkıca ama ısırmayacak şekilde kavradı ve onu koridordan ofisine doğru çekti. Kapı arkalarından sağlam bir tık sesiyle kapandı.

Çantayı yere bıraktı, sonra ona döndü. "Ben."

Elleri yanlarında kasıldı. "Ne kadar sürecek?"

Rafael masaya yaslandı, göz hizasına gelecek kadar eğildi. "Ayrıntılı anlat."

"Spor salonları," diye hırıldadı Bea. "Ne zamandır sizin?"

"Her zaman."

"Neden bana söylemedin?" Sesinde öfke vardı; altında yatan bir öfke gizliydi.

"Başka birinin spor salonuna giderdin," diye yanıtladı. "Seni gözetme hakkını neden ona vereyim ki, bu benim de olabilir?"

"Bunu benden sakladın," diye suçladı Bea. "Tıpkı El Jefe olduğun gerçeğini sakladığın gibi."

"Seni bunlardan hiçbirine ben hapsedmedim," dedi sakın bir şekilde. "İkisine de kendin düştün."

Burun delikleri genişledi. Onun haklı olması onu sinirlendirmişti.

Çok dik oturmamaya dikkat ederek, biraz daha dik oturdu. "Sana söylemedim çünkü önemli değildi. Sen onundu. Ve söyleseydim tek yapacağı şey, kaçmak için daha fazla bahane bulmanı sağlamak olurdu."

Dişlerini gıcırdatışını neredeyse duyabiliyordu. "Bunu bilemezsin."

"Aslında, biliyorum. Seni sandığından daha iyi tanıyorum, küçük Bea."

Nefesi kesildi. Uzun süre birbirlerine bakakaldılar.

"Benden ne istiyorsun?"

Nihayet.

Duymayı beklediği soru, yüzlerce cevabı olan soru.

Rafael tüm boyuyla doğruldu ve aradaki mesafeyi katetti, ta ki kadın çenesini yukarı kaldırmak zorunda kalana kadar. İçindeki tüm güç ona

yönelmişti.

Onun bastırmaya çalıştığı endişeyi ve farkındalığı hissedebiliyordu. Ama geri adım atmadı. "Söz konusu ben olduğumda kendinle savaşmayı bırakman gerekiyor."

Göğsü kabardı, dudaklarında inkâr ifadesi belirdi. Ama bu ifade boğazından öteye geçmedi. Bunun yerine, ihtiyat ve sağduyuyla bastırmadan önce, hızlı ve filtelenmemiş bir arzu parıltısı gördü.

Tam da onların sorununun merkezine inmişti.

"Sessizliğin arkasına saklanma küçük Bea. Söylemek istediğin bir şey varsa söyle. Dinliyorum."

Yapmadı.

Hızla döndü, adımları keskinleşmişti, sanki hız gerçekte ne olduğunu gizleyebilirmiş gibi: geri çekilme.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Peki, Adam?"

Her şey böyle başladı: Lillian tahta kaşıkla, Bea bıçakla ve zavallı Adam, gıyabında yargılanmaya çağrıldığından tamamen habersizdi.

Haftada iki kez birlikte ev arkadaşı yemeği yemeye karar vermişlerdi. Bu sefer baş aşçı Lillian'dı. "Peki ya o?"

"Ne zamandır birliktesiniz, on ay mı oldu? İlişki durumunuzu güncellemekten sonsuza kadar kaçamazsınız."

"Ne demek istiyorsun?" Lillian karıştırmaya devam etti. "Statümüz değişmedi."

Bea, ikisine de birer bardak gazlı su doldururken, "Durum nasıl, Lils?" diye sordu. "Nasıl? Beklediğiniz gibi mi?"

Lillian, neredeyse makarna sosu kadar kırmızıya büründü. "Şey... iyi. Tam olarak beklediğim gibi değil ama kötü de değil. Haftayı güzel bir şekilde sonlandırmanın bir yolu gibi."

"Haftada bir mi?" diye tekrarladı Bea. Kaşları çatıldı. "Ritmi bu mu?"

Lillian başını salladı. "Bu çok mu?"

"Şey..." Bea gerçekten bilmiyordu. Sadece bir erkek arkadaşı olmuştu ve birlikte geçirdikleri bir buçuk yılda haftada bir kez bile olsa, bu bir müdahale gerektirecek bir durum olurdu. "Sanırım sizin için ne uygunsa o iyidir."

"Adam... sakın biri. Daha önce erkeklerin yanında hep ne kadar gergin olduğumu biliyorsun değil mi? O bana öyle hissettirmiyor."

"Sana kendini güvende hissettiriyor mu?"

Lillian başını salladı, tencereye birkaç defne yaprağı koyup kapağını kapattı. "Tahmin yürütmeye gerek yok. Beni yarı yolda bırakmıyor. Aynı şeyleri, aynı anda, aynı şekilde yapıyoruz. Bazıları için bu sıkıcı olabilir ama bizim için işe yarıyor."

Bea bunu gözünde canlandırmaya çalıştı: düzgün bir ızgara, tüm kareler doldurulmuş, her şey çizilmiş ve planlanmış. Tahmin edilebilir. Sağlıklı.

"Isabel'in balosuna seninle gelecek mi?"

"Evet, ama bundan nefret edecek." Lillian bir yudum su içti. "Büyük bir gece dışarı çıkmaktansa, sakın bir geceyi evde geçirmeyi tercih eder."

"Bu adil," dedi Bea.

Lillian ona şüpheyle baktı. "Rafael hakkında konuşmaya hazır mısınız?"

Bıçak kaydı, neredeyse Bea'nın parmağına denk geliyordu. "Hadi ama Lils, kabak pişirme saati geldi."

Lillian, bir paket makarnayı kaynar suya boşaltırken, "Onu savunmak gerekirse," dedi, "her ne kadar patron olsa ve spor salonumuzun sahibi olsa da, bu iki özelliğini de sizi manipüle etmek için kullanmadı."

Bea isteksizce homurdanarak bunu kabul etti. "Peki ya son olay? Ne düşünüyordun acaba?"

"Pekala, evet. Northgate'teki her erkeği uyarmak, manipülatif olarak yorumlanabilir."

"Doğru mu?" Bea, fesleğen yapraklarını biraz fazla güç kullanarak doğradı.

"Ama aynı zamanda... koruyucu bir tavırdı. Herkesi, hatta kendini bile uyardı."

Bea dolaplardan iki tabak çıkardı. Birden ellerinde ağırlaştılar. Gerçekten de sadece başkalarını uzak tutmak için çevreyi işaretlemekle kalmamış, kendi için de bir sınır çizmişti. Ve bu sınıra sadık kalmıştı.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Tezgaha yaslandı, bu noktada gerçekten kelimeleri bilmediğinden mi yoksa onları söylemenin onları gerçek kılacağından mı emin değildi.

"Bilmiyorum..." Dili damağına yapıştı. Sesinin tınısının teninde yarattığı hissi düşünerek, "Büyülenmişim," diye itiraf etti. "Gergindim. Köşeye sıkışmışım."

"Belki de bu sizin için işe yarar." Lillian kabakları tencereye attı ve kapağını kapattı.

"Ne demek istiyorsun?"

Bea'ye baktı, sanki bu sözleri söylemenin doğru zamanı olup olmadığına karar veriyordu. "Onunla farklısın. Her zaman da öyleydin," dedi yumuşak bir sesle. "Eskiden onun senden hoşlandığı ve senin hoşlanmadığın için rahatsız olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise tam tersi olup olmadığını merak ediyorum."

Bea donakaldı. "Yani, ben ... ile birlikteyken mi demek istiyorsun?"

"Hayır. Hayır, hayır," diye aceleyle onu temin etti Lils. "Ona karşı bir şeyler hissettiğin için değil. Çünkü istemediğin zamanlarda bile, o etraftayken, içindeki bir şey... ışık saçıyordu."

Bea'nın göğsü sıkıştı. "Gage'i seviyordum," dedi hızla, kastettiğinden daha sert bir şekilde. "Bu gerçektir. Her şey buydu. Rafael'in bununla hiçbir ilgisi yoktu."

Lillian tereddüt etmeden, "Bunu biliyorum," dedi. "O da biliyordu. Herkes biliyordu. Sen o çizgileri asla bulanıklaştırmadın, Bey. Benim demek istediğim bu değil."

Suçluluk duygusu azaldı, ama sadece biraz.

Lillian sözlerine şöyle devam etti: "İşte bu kadar... İnkâr edilemez bir kişi var. İnsanı kendine çeken kişi."

Bea ellerini tezgaha bastırdı. "Ve sen Rafael'in benim için öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım yıllardır ondan kaçmaya çalışıyorsun. Bu yüzden şimdi köşeye sıkışmış hissediyorsun; çünkü kaçacak yer kalmadı."

Mutfakta, kısık ateşte pişme sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

"Lumen galasına onunla birlikte gelmeyi düşünecek misin?"

Bea başını salladı. "Bunu yanlış anlayacaktır."

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, yanlış olan ne?"

"Onu sevdiğimi söylemedim, Lils."

Lillian boğazını temizledi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Pekala. Onu seviyorum." Bunu hem kendi kendine hem de Lillian'a söyledi. "Onu mantıklı olandan çok, çok daha fazla seviyorum." Bir dal fesleğen alıp parmaklarında çevirdi. "Ama bu, ona hazır olduğum anlamına gelmiyor. Ya da onunla başa çıkabileceğim anlamına da gelmiyor. Bunların hiçbirini henüz çözemedim ve çözene kadar da çözmemek daha akıllıca olur herhalde. Yani. Gala. Tek kişilik masa."

Lillian ona, "Isabel simetri istiyor," diye hatırlattı.

Bea makarnayı süzdü. Buhar bir an gözlerinin etrafını buğulandırdı. "Jaxon'a soracağım."

Lillian kaynayan sosu kapattı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Bey, o biraz fazla yakışıklı ve evlenmeye uygun biri. Üstelik nefes almayı da seviyordur herhalde."

Bea, basketbol stadyumunun dışında geçen konuşmayı hatırladı. "İyi olacak. Sadece yakışıklı ve evlenmeye uygun biri ama tamamen platonik bir arkadaş."

Doğru. Çünkü Rafael Griffin, bu nüansı iyi anlayacak bir adam izlenimi vermişti.

Lillian'ın ona attığı bakış son derece şüpheciydi.

Düşünmesi gereken bir sürü önemli şey vardı. Dönem ortası sınavları yaklaşıyordu, bu da yemek masasını işgal eden ders kitaplarından belli oluyordu. Bitirme projesi ise henüz yarıda kalmıştı.

Bunun yerine Bea, Isabel'in partisine giderken üzgün ve sıkıcı arkadaş olmamak için sınıf arkadaşından kendisine eşlik etmesini istemeye hazırlanıyordu.

"Bir sorum var," dedi, kaleminin ucunu yanağına vurarak. "Galaları sever misiniz?"

Jaxon, ekranda beliren sayı sütunları üzerinde çalışmaya devam ederken, "Beğenmeyi tanımla." diye yanıtladı.

"Yani, köşede ibretlik bir trajik hikaye olmamam için benimle bir gece şampanya ve milyarderler gecesine katlanır mıydınız?"

Bu, kadının ona bir bakış atmasına neden oldu. Adam onu sakın bir eğlenceyle süzdü. "Acıma duygusuyla mı randevuya çıktım? Tabii ki. Hatta kravat bile takarım."

Bea rahatlamış bir şekilde yemek sandalyesine geri çöktü. "Harika. Hayat kurtarıcısın."

Jaxon dizüstü bilgisayarının ekranını aşağı doğru eğdi. "Şunu da belirtmek isterim ki, Griffin'in bundan nefret edeceğini biliyorsun."

Kalemini daha sıkı tuttu. "Size... uyarı yapıldı mı?"

"Doğrudan değil." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama kulaktan kulağa yayıldı."

Tam olarak ne yayıldı? Ne kadar yayıldı? Mesela bir haber bülteni gibi miydi?

Ama bu soruların hepsi sınıfın dahi öğrencisine sorulamayacak kadar aptalcaydı. Bunun yerine, "Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Jaxon kalemini kapatıp yere koydu. "Ne hakkında? Senin arkadaşın olmak hakkında mı, yoksa balolara sürüklediğin adam olmak hakkında mı?"

Bea yüzünü buruşturdu. "İkisi de."

Bir an onu inceledi, sonra omuz silkti. "Seninle vakit geçirmek kolay. Ve söz dizimin benimkinden daha iyi olabilir, bu da yazılı işler için faydalı."

Övgüler açısından bakıldığında, hiç de fena değildi.

Sözlerine şöyle devam etti: "Ama bunu yanlış anlamayın, siz benim tipim değilsiniz."

"Çok mu kısa?" diye zayıf bir şekilde şaka yaptı.

"Çok meşgul."

Kalp atışları hızlandı. "Ben değilim—" diye başladı, sonra duraksadı.

Jaxon'ın bakışları sabit ve kararlıydı. "Öylesin," dedi kısaca. Sonra, bir an duraksadıktan sonra, "En azından öyle görünüyor."

"Kime bakıyor?"

Hafif, anlamlı bir yarım gülümsemeyle başını salladı. "Hadi ama Bea. Bence bir mola vermeyi hak ettik."

Gözlerini kırıştırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir içki için."

"Ben pek içki için biri değilim."

"Güzel. Ben de değilim." Paltosunu sandalyesinin arkasından çekip ona fırlattı. "Kokteyllerin otuz dolar olmadığı bir yer bulalım."

Yirmi dakika boyunca yürüdükten sonra bir yer seçtiler. Cam cepheli ama içi loş, yerleri çizilmiş ve eski demir avizeleri olan bir yerdi.

İçerisi insanlarla dolup taşıyordu, bu enerji onu hemen gülümsetti ve Toronto'daki bir pub'ı hatırlattı. Havada patates kızartması ve bira kokusu vardı. Birkaç düz ekran televizyonda futbol maçı yayınlanıyordu, yorumlar kahkahaların arasında kayboluyordu.

Jaxon barda kalabalıkla gürüşmeye gidince, Bea onlar için küçük, boş bir masa ayarladı.

Köşede, eğri büğrü bir lambanın bakır rengi ışığında, sanki şantiyeden yeni çıkmış gibi görünen adamların arasında duran Rafael'i görünce yüreği ağzına geldi. Botlarında çamur, kollarında alçı tozu, yüzlerinde çamur veya boya lekeleri vardı. İnşaat işçileri, ustabaşılar, Northgate ekipleri.

Yanında Laurent Duret ve Bea'nın tanımadığı, ancak tartışma kazanarak geçimini sağlayan birinin tavizsiz çizgilerine sahip başka bir adam vardı. Muhtemelen bir avukat. Ya da belki de özel danışmanı.

Kendi kendine sessizce homurdandı. Sanki aralarında bir fark varmış gibi.

Rafael, seçtiği yerden tüm odayı görebiliyordu. Masası duvar boyunca uzanıyordu ve aralarında o kadar çok insan gidip geliyordu ki, muhtemelen onu fark etmeyecekti. Yine de, sinir ve heyecanın karışımıyla midesi düğümlenmiş bir halde, köşesine daha da büzüldü; bir okul kızı gibi ona bakarken yakalanma düşüncesi bile onu şimdiden tedirgin ediyordu.

Yine, tıraş olmaya zahmet etmemişti; Adem elmasının hafif çıkıntısı bile onda bir refleks uyandırmaya yetmişti. Ceketini yoktu, kolları sıyrılmıştı, ön kolları görmezden gelemeyeceği bir güçle şekillenmişti. Her sıradan hareketi bir cazibeydi. Damarların ve kasların oyunu o kadar tartışmasız bir şekilde erkeksiye ki, kısa süre sonra ceketini çıkarmak zorunda kaldı.

Rafael'in bu kalabalığa sadece tahammül etmediğini, onlara ait olduğunu anlamak için uzun süre gözlemlemesine gerek yoktu. Dirsekleri masada, önemli olan her şeye verdiği aynı dikkatle dinliyordu. Sonra, tam doğru anda, hızlı ve keskin bir yorum grubu kahkahaya boğdu. Biri omzuna vurdu. Eline bir bira bardağı geldi; teşekkür etmek için bardağı eğdi ve derin bir yudum aldı.

Selene'nin hikayesi aklıma geldi: Rafael, inşaat alanlarında, saçlarında toz bulutlarıyla, babası gibi adamların arasında rahat bir şekilde yaşayan bir çocuktü. Kaslı, dobra, çalışan adamlar. Ve sonra Nico'nun sesi, askerlik hizmeti sırasında neden subay olmak istediğini sorduğunda: "İnsanların peşinden gittiği biri olmak istiyorum. Mecbur oldukları için değil. Seçtikleri için. El Jefe gibi."

Bea izlemeyi bırakamıyordu.

Beş dakika da geçmiş olabilir, yirmi dakika da, ama sonunda Jaxon elinde iki bardak elma şarabı, diğer elinde zil ile yanına oturdu. "Nachos sipariş ettim."

Bea bakışlarını kaçırdı. Kimse onu görmemişti ama şansını zorlamamak en iyisiydi. "İyi fikir. Neden yukarıda oturmayalım? Orası daha sessiz."
Kaşını kaldırdı ama açıklama yapmasını istemedi. "Önden buyurun."

Telefon bağlantısı kurulduğunda Bea'nın ilk gördüğü şey, Claire'in kolunun tersiyle bir çamaşır yığınının kenara itmesiydi. İkinci gördüğü ise, mutfak tezgahında oturmuş, içinde boğulacak kadar büyük bir fincan çaydan buhar yükselen Umma'ydı.

Bea gözlerini kısarak sordu: "Anne, o benim çorba kabım mı?"

Annesi başını aşağıya eğdi. "Evet. Çay için çok iyi. Sık sık yeniden doldurmama gerek kalmıyor." Sanki Bea'nın itiraz etmesine meydan okuyormuş gibi, pişmanlık duymadan bir yudum aldı.

"Yeni saçımı her gördüğümde gülümsüyorum," diye ilan etti Claire, çorapları birbirine uymamış, çayı dökülmek üzereyken yatağına bir kraliçe gibi geriye doğru uzanarak.

Bea, kahverengi dalgalı saçlarının uçlarını kıvırdı. "Bakımı düşündüğüm kadar zor değilmiş. Ama dipleri şimdiden uzamaya başladı. Gelecek hafta rötuş için randevum var."

Umma kendi kamerasına daha da yaklaştı. "Güzel görünüyor. Ama çok sık boyama, sağlığın için iyi değil." Gözleri kısıldı. "Tekrar yanaklarını görmek güzel, Beatriz, sadece kemiklerini değil."

Annelere özel iltifat sandviçi.

"Teşekkür ederim, sanırım."

Claire teatral bir şekilde dudaklarını şapırdattı. "Tamam, Beya Slaya, kendini hazırla. Hayat değiştirecek ve dünyayı sarsacak bir haberimiz var."

"Bunu bana ver."

"Geliyoruz. Doğum günün için!" diye duyurdu Umma.

Bir an için Bea yanlış duyduğunu sandı. Sonra kelimeler adeta konfeti topu gibi yüzüne çarptı. "Sen—ne? Doğru mu duydum?"

"Dokuz gün," diye doğruladı Umma. "Babamın alabileceği izin süresi bu kadar. Ama orada olacağız."

Bea o kadar yüksek sesle ılık attı ki kendi kendine bile irkildi. Dizüstü bilgisayarını göğsüne bastırdı, neredeyse yana devirecekti. "Ciddi misin? Biletleri mi aldın?"

"İmo ve Tio otellerini bile ayırtmışlar." Claire elini çenesine yaslayarak sırıttı. "Beni bir hafta misafir etmeye ne dersiniz? Cimri olduğum için değil. Eğlenceli olduğum için."

"Evet! Benimle kalın. Yani, tabii Lils'e sormam gerek ama o da evet diyecek." Bea o kadar mutluydu ki, kalbi patlayacak gibiydi. "İnanılmaz, siz geliyorsunuz!"

"Ben de! Mükemmel. Ama..." Claire, sanki bir pembe dizi için seçmelere katılıyormuş gibi yatağın üzerinde yana doğru döndü. "Arctic Monkeys'in UR'da konser vermesinden sadece birkaç gün önce geri uçuyoruz. Bunun ne kadar acımasız olduğunu anlıyor musun? Ön sırada oturup ağlamak yerine, Kanada'ya dönüş uçağında olacağım."

Bea inleyerek başını geriye attı. "Bana hatırlatma. Bilet bile alamadım. GEP beni satışa çıktığı gün bir atölye çalışmasına yerleştirdi ve bilgisayarımın başına geçtiğimde biletler tükenmişti."

Claire yüzüne bir yastık bastırdı. "Bu travma nesiller boyu ailemde kalacak."

Umma bilgece bir şekilde, "Maymunların tekrar şarkı söyleyeceğine inanıyorum," dedi.

Bea ve Claire, ikna olmamış bir şekilde aynı anda iç çektiler.

Umma'nın yüz ifadesi yumuşadı. "Bir gün, Maymunlar. Dört hafta sonra, Bea'nın harika yeni dünyası."

Bu, Bea'nın tekrar gülümsemesine neden oldu. Dokuz koca gün boyunca onlara video görüşmeleri ve fotoğraflar aracılığıyla anlatmaya çalıştığı her şeyi göstermişti: St. Ives, pazarlar, okyanus, her köşedeki güzellik ve tuhaflık. Burada edindiği arkadaşlarıyla onları tanıştırmıştı.

Onun hayatı. Onun evi. O.

Beklemek.

O değil. Neden onu düşünüyorum ki?

Ne yazık ki, zihni bir anda dün geceye geri döndü: Rafael o barda, uzun bacaklarını masanın altına rahatça uzatabilmek için sandalyesini geriye yatırmış, babasının arkadaşlarına benzeyen adamlarla gülüşüyordu. Bu görüntüyü zihninin bir çekmecesine tıkıp üzerine oturdu.

"Planını yapacağım," dedi Bea, hemen not defterine uzanırken. "GEP ile ilgili kaçırmamam gereken birkaç şey var, ama işten izin alabilirim. Her

şeyi yapacağız."

Bir süre fikir alışverişinde bulundular, sesleri birbirine karıştı. Sanki bir soygun planlıyormuş gibi notlar karaladı.

Ulaşım. İşte asıl sorun buydu. Belki de sonunda bir araba almalıydı. Yoksa her yere Uber ile gitmek onu iflas ettirir miydi?

Toronto'dan Bea evet dedi. St. Ives'tan Bea ise o kadar emin değildi.

Umma başını yana eğdi. "Ah, Bea, Selene teyzen nasıl? Bana bahsettiğin kadın. Sana tatlılar yapan kadın. Kitapları okudu mu?"

Bea, annesine yeterince şey anlatmış ve bu özel dostluğun etrafındaki mayın tarlasında ustaca yol almıştı.

"O çok iyi. Ve evet, kitap kulübü şekil değiştiren Highlander serisine bayılıyor."

Umma başını sallayarak kıkırdadı. "Ben kütüphaneciyim. Bu tür kitapları tavsiye ettiğim için benim hakkımda ne düşünüyor olmalı?"

"Bence mükemmel ve çeşitli bir zevkin var," dedi Claire sakız çiğnerken.

ONUNCU BÖLÜM

Manny, kemerini yeniden bağlarken omzuna dokundu. "Patron seni görmek istiyor."

Parmakları düğümde kaydı. "Rafael?"

"Arka tarafta."

Bir süre oyalandıktan sonra, bir kez daha düzeltti ve ardından onun arkasına geçti. Soyunma odalarını ve ofisi geçtikten sonra, yangın merdiveni olduğunu sandığı çelik bir kapıya ulaştı.

Karnında hem merak hem de huzursuzluk karışımı bir his vardı. Karşılaşmalarından beri mesafesini korumuştı. Tam olarak yokluk değil, daha çok her an girebileceğini bildiği bir boşluktu. Şimdi onu kendine çağırıyordu.

Manny kapıyı açtı ve anlamlı bir sırtışla onu orada bıraktı. Kapı arkasından uğursuz bir gürültüyle kapandı.

Oda hayal ettiğinden daha büyüktü, duvardan duvara minderler seriliydi, aynalıydı ve bir kenarında bir avuç devasa boks torbası asılıydı.

Ve o. Siyah giysi, onun beyaz giysisiyle keskin bir tezat oluşturuyordu; sadeliğiyle acımasızdı, kumaş yerini kasların kıvrımlarına bırakıyordu. Bakışları, kalçasında asılı duran siyah kemere takıldı; yapabileceklerinin sessiz bir vaadiydi bu. Bu haliyle yıkıcı görünüyordu.

"Burada bir oda olduğunu bilmiyordum," dedi, sesinin düzgün çıkmasına şükrederek.

"Hâlâ kızgın mısın?" Rafael'in gözleri onu baştan aşağı süzdü, sanki bir şeyleri değerlendiriyormuş gibi arada bir yerlere takıldı.

Kollarını kavuşturdu. "Eğer öyle olsaydım bile, beni özel dövüş kulübünüze sürüklemeniz bunu düzeltmezdi."

İki hızlı çekmeyle manşetini düzeltti, sonra omuzlarını geriye doğru yuvarlayarak gevşetti. "Mavi kemere doğru ilerliyorsun."

Bea başını salladı. Kumaşın göğsü üzerinde nasıl kaydığıının son derece farkındaydı.

"Temelinizi yıkmak çok kolay."

Ellerini gerdi, sonra bir kez salladı, yumruklarını sıkarken damarları belirginleşti. O an fark etti ki, vücudu hiçbir zaman tam olarak gevşemiyor, hareketsiz halde bile. Başkalarının duruşu gibi, o da her an hazır olma halini taşıyordu.

Gi ona sadece yakışmıyordu; onu başka hiçbir kıyafetin anlatamadığı bir şekilde tanımlıyordu. Her zaman tetikte, her zaman gergin, dövüş için doğmuş gibiydi.

"Üzerinde çalışıyorum," dedi.

"Sana özel ders veriyorum."

"Ben sormadım ki—"

"Bea." Sadece adıydı ama bir emir gibiydi. "Minderin üzerine."

Lütfen birisi onun amigdala bölgesine onun "antrenman dövüşü" demek istediğini söylesin?

İstemsizce hareket etti, bedeni itaat ederken zihni peşinden savruluyordu; bir yandan şaşkın, bir yandan da hevesliydi. İçindeki aceleci bir parça, oraya vardığında onun kendisiyle ne yapacağını görmek istiyordu.

Minderin üzerinde birbirlerine dönük durdular, dizleri bant çizgisinin kenarına değiyordu. Bir an için ikisi de kıpırdamadı.

Ardından sola doğru bir hamle yaparak aldatıcı bir hareket sergiledi.

Sadece tepki vermedi, zaten oradaydı. Sanki düşünce eyleme dönüşmeden önce onu okumuş gibiydi. Kaçınılmaz bir kavrayıştı. Bileğini yakaladı, döndü ve bir anda sırt üstü yere serildi, kurutma makinesinin altında kalmış bir çorap gibi sıkışıp kaldı.

Ağırlığı da beraberinde geliyordu, göğsünden, uyluğundan, kolundan aşağı doğru baskı yapıyordu. Ezici olmadan ağırdı, tüm çıkış yolları kapalıydı. Teninin tuz kokusunu, sabunun temiz kokusunu alabiliyordu.

"Yaklaştığında yanlış şeyleri düşünüyorsun," diye mırıldandı.

Zihni onun dengesini takip etmeli, açıları hesaplamalı, karşı hamleleri prova etmeliydi. Bunun yerine, vücudunun kendi vücudunun üzerine nasıl yerleştiğinin son derece farkındaydı. Sadece antrenman yapıyormuş gibi

davranabileceği kadar açılı bir şekilde duruyordu... eğer şu anda kalçasında sürüklenen şeyin gerçekliğini görmezden gelirse.

Nefesi kesildi, vücudu kasıldı. Onun o kısmının ne işe yaradığını biliyordu. Bir anda, bir kısmı gevşerken diğer kısmı kasılan, endişe verici ve kesin bir tepki zinciri yaşandı.

"Neyi düşünmeliyim?" diye hırıltılı bir sesle sordu, dengesini yeniden sağlamaya çalışarak.

"Ağırlığım nerede? Elleriniz nerede? Kazanmak için ne yapmaya hazırsınız?"

Üç kalp atışı süresince şu sözler zihninde yankılandı: Kazanmak için neler yapmaya hazırsın.

Görünüşe göre her şey. Hatta pervasızca bir şey bile.

Kadın öne eğildi, dudaklarını adamın kulağına değdirdi ve fısıldadı: "Sandığımdan daha hafifsin."

Bu, ihtiyatlılığın sınırlarında bir davranıştı; Gage'i bu şekilde kızdırmayı göze alamayacağı düşüncesi aklından kısa bir an geçti. Ama Rafael söz konusu olduğunda, aptalca sözler sanki özgürce fırlamak istiyormuş gibi dilini doldurdu.

Bu dikkat dağılması ona sadece bir milisaniyeye mal oldu ve kadın bunu fırsat bilip ayak bileğini adamın baldırına dolayarak ikisini yan yana hareket ettirdi.

Temiz bir hareket değildi. Dirseği neredeyse çenesine değiyordu ve adam avuç içiyle bir santim kala durdurdu. Ama yine de üstüne çıkmayı başardı, dizini kalçasına bastırdı, avuç içleri ise fırın gibi ısınan göğsüne yapıştı.

"Nasıl geçti?" diye sordu nefes nefese.

Bu aslında bir zafer bile değildi, ama içinden adeta Golyat'ı devirmiş gibi bir zafer duygusu geçti. Rafael Griffin'in üzerinde otururken verilebilecek en aptalca tepkiydi muhtemelen. Yeşil gözleri yenilmemişti; aksine, daha da canlanmıştı.

"Daha iyi. Ama bana bedenini verdin. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Hızın önemsiz olduğu bir kontrolle, acele etmeden hareket etti ve onları yuvarladı. Sırtı tekrar mindere değdi.

Bu sefer daha da kötü. Çok daha kötü.

Şimdi tam ortadaydı, kalçaları onunkine yapışmıştı, her kıvrım kendine uygun bir eşleşme bulmuştu. Geç de olsa ilk pozisyonda bilerek açısını

değiştirdiğini anladı. Bu sefer inkâr ya da aklını koruma şansı bırakmamıştı.

Rafael, sanki bunu daha önce tüm ayrıntılarıyla hayal etmiş gibi, ona aşağıdan bakıyordu. Nefesi yanağına değiyor, sıcaklığı dudaklarının ne kadar yakın olduğunu ona açıkça hissettiriyordu. İçindeki sertliğin giderek arttığını hissetti, bu da onları içine soktuğu durumun etkisinden muaf olmadığını kanıtlıyordu.

Kulaklarında kan uğultusu yankılandı. Dikkati, fayans üzerine düşen paralar gibi dağıldı. Aralarındaki hava, tadı alınabilecek kadar yoğundu. Bacakları kendiliğinden kasıldı ve adamın gözleri, onu daha sıkı tuttuğunu hissettiğini söylüyordu.

Bea, BJJ yaparak korkunç, çok korkunç bir hata yapmıştı.

"Beni bırak, Rafael." Sesi neredeyse sakindi. Neredeyse. Vücudunun geri kalanı panik içindeydi ve nefes nefese kalmamaya çalışıyordu.

Hareket etmedi. Henüz değil. Gözleri de tıpkı bedeni gibi onu sabit tutmuş, onu bırakıp bırakmamayı ya da olduğu yerde tutmayı tartıyordu.

Sonunda kendini itti ve ayağa kalktı, giysisini düzeltirken sergilediği sakinlik onu çığlık atmaya itti. O da çok hızlı bir şekilde doğruldu, sanki sadece mesafe onu dengeleyebilecekmiş gibi.

"Sınavından önce tekrar antrenman yapmak istersen... beni nerede bulacağını biliyorsun." Bunu, bir adamın seni felakete davet eder gibi söyledi. Bakışları dudaklarına kaydđ ve o kadar uzun süre orada kaldđ ki, kadın yutkunmayı unuttu.

Rafael'in onu eğitmesine izin vermek, yemeğiyle oynamayı seven bir panterle aynı kafese girmek kadar akıllıca bir şey değildi.

"Bunun bana maliyeti ne olur?" diye sordu ve anında kendine tekme atmak istedi.

Yavaşça gülümsedi. "Bunu tamamen iyi niyetimden yaparım, küçük Bea."

Pantolonunun kumaşını tuttuğu yerlerde avuç içleri nemliydi. "Bunu düşüneneğim."

Gözleri mizahla parladı. "Eminim başaracaksın."

Ve ne yazık ki, tamamen haklıydı.

Günler sonra bile, hâlâ zihninde o anı tekrar tekrar canlandırıyordu. Derste, kahve içerken, hatta şimdi siyah ipek elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla Jaxon'ın arabasında beklerken bile. Rafael, orada olmasını isteyip istemediğine bakılmaksızın, aklından çıkmıyordu.

Opera binasının önünde arabalar tıkanmıştı, farlar mermer basamaklara yansıyor. Güvenlik görevlileri, siyah takım elbiseli ve tetikte, sessiz bir düzen içinde bekliyordu. Muhabirler isimleri bağırırken flaşlar şimşek gibi patlıyordu.

Isabel ilk önce çıktı, gümüş ipek elbisesi her flaşı üzerine çekiyordu, tam bir gösteri unsuru gibiydi. Yanındaki adam—sade ve yakışıklı, film yıldızı gibi—kolunu uzattı. Isabel en iyi açılarını biliyordu. Arkasında, Naomi ve Charles, bir başka flaş yağmuru eşliğinde ortaya çıktılar, mükemmel siyasi çift ellerini kaldırıp el salladı. Ardından Georgina ve Hunter geldi, altın rengi elbisesi ışıklar altında parılıyordu.

Bea, midesi düğümlenmiş bir halde, Jaxon'ın hemen yanında, araba kapısının ardında bekliyordu. Görülmekten, hakkında spekülasyon yapılmasından, kontrol edemediği bir kareye yakalanmaktan nefret ediyordu. Isabel bunu tahmin etmiş ve önceden bir plan hazırlamıştı.

"Bayan Prescott bu akşam aile yadigarı zümrütleri takıyor."

Bu bir işaretti. Hızlıca harekete geçtiler.

Jaxon'ın eli hafifçe sırtındaydı. Basın mensuplarının yanında yürüyordu. Arkalarında Adam, Lillian'ı yönlendiriyordu. İlk merdivenleri çıktıklarında, Isabel'den gelen ikinci ve mükemmel zamanlamalı yorum—"Bu Noelle mi?"—kameraların daha parlak bir yıldız arayışıyla bir kez daha başka yöne dönmesine neden oldu.

İçeride, Lillian eline bir kadeh şampanya tutuşturdu. "Isabel'in dikkat dağıtma konusunda bir generalin içgüdülerine sahip."

"Ona bir borcum var," dedi Bea, el çantasıyla kendini serinletirken.

Jaxon öne eğildi. "Sorun olmazdı. Sonsuza kadar saklanamayacak kadar iyi giyiniyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi iltifatı kabul ederek. "Siz de çok şık görünüyorsunuz."

"Seni utandırmak istemedim."

Görkemli manzara giderek genişledi: altın damarlı mermer merdivenler, avizelerin altından kıvrılarak yükseliyor, balkonlar ise kadife perdelerle katmanlanıyordu. Garsonlar, Dom Pérignon şampanyaları, istiridyeler ve parıltılı makaronlarla dolu tepsiyi kalabalığın arasından taşıyordu. Bu,

müstehecen ve baş döndürücü bir manzaraydı; haute couture kıyafetler giymiş bir karnaval.

Bea başını salladı, neredeyse kendi kendine konuşuyordu. "İki yıl önce bu zenginlik seviyesi beni şok ederdi. Şimdi ise... normal. Alıştığınız şeyler inanılmaz."

Böyle bir odada, onun hiçbir önemi yoktu. Adının pek bir anlamı yoktu. Ama yeterince insan bir yıl önce kiminle birlikte olduğunu hatırlıyordu ve bu anda önemli olan onun adıydı.

Ağızlar birbirine sıkıca kapalı, şampanya kahkahalarının örtüsü altında fısıltılar bıçak gibi kayıyordu.

Parçalar ona anlık görüntüler halinde ulaştı:

Gage King'in eski sevgilisi burada.

Jaxon, damak temizleyici mi?

Omurgasında bir ürperti hissetti. İnsanların fısıldadığını bilmek başka bir şeydi; kelimelerin tenine dokunup onu başıboş eller gibi hissetmesi ise bambaşka bir şeydi.

Jaxon'a Gage'den hiç bahsetmemişti, adını bile zar zor anmıştı, ama elbette Jaxon biliyordu. Ayrılıkları başlı başına kamu malı olmuştu. Onun hayaletiyle her zaman damgalanacaktı.

Bea özür dilemek için döndü, bunun ona haksızlık olduğunu kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalıştı ama Jaxon da bunu çoktan duymuştu.

Kaşlarının hafifçe seğirmesi, en ufak bir onaylama belirtisi. "Rahat ol. 'Yeni sevgilin' diye anılmaktan daha kötü şeyler de var."

Gülüştü boğuk, minnettar ve aynı anda utanç dolu bir kahkahaydı.

Dao cevap veremeden Hunter öne eğildi. "Dao, Gincom'un son halka arzı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Zamanlama mükemmeldi. Adam bir tepsi işaret etti, taze bardakları etrafa dağıttı ve saniyeler içinde adamlar kristal bardakları tokuşturup hisse senedi fiyatlarını incelemeye başladılar.

Bu, kadınlara fırsat verdi. Şampanya kadehlerini kaldırarak, gözleri gizli bir zevkle parıldayarak yarım adım geri çekildiler.

Georgina bardağını Bea'ye doğru eğdi. "Yani, Jaxon Dao ile içeri girip de soru sormayacağımızı mı bekliyorsunuz?"

Bea, "Biz arkadaşız," diye vurguladı. "Makalenin tamamı bu."

Isabel, gümüş elbisesi kadar soğuk bir sesle, "Mm," diye mırıldandı. "Arkadaşlar."

"Doğru," diye ısrar etti. "Bana tek başıma gelemeyeceğimi söylediniz."

"Arkadaşını onaylıyorum, Bey. Çok tatlı." Naomi'nin sırtışı şeytaniydi. "Ama asıl soru şu... kapı bekçin onayladı mı?"

Bea bardağına kekeleyerek, "Tam olarak değil," dedi. Gözleri yarı umut, yarı korkuyla Isabel'e kaydı. "Geliyor mu?"

"Elbette davetliydi. Ama gelip gelmeyeceğini kim bilir? Genellikle gelmez zaten." Isabel ona yan bakış attı. "Ama madem buradasın, bu akşam Lumen partisine bir Griffin'in de katılacağını düşünüyorum."

Bea'nın karnı bir trambolin gibiydi ve sirkteki tüm akrobatlar aynı anda orada pratik yapmaya karar vermişti.

Kadın, fazlasıyla eğlenmiş olan Georgie'ye döndü. "Ya sen? Nişan partini planlamaya çoktan başlamamız gerekmez miydi?"

Georgina, hareketleriyle sallanan küpeleriyle, "Henüz çok erken," diye mırıldandı.

"İki yıl mı?" diye sordu Lillian, bir yudum alarak. "Bazı ülkelerde bu, resmi olmayan evlilik sayılır."

"Georgie, o bir yüzük isteyecek," dedi Naomi. "Onu sonsuza kadar oyalayamazsın."

"Biliyorum." Georgina masumiyet numarası yaparak küpelerinden biriyle oynadı. "Hunter'ı bir anlığına unutalım. Ana yemeği sen getirdin. Dante muhteşem."

"Öyle değil mi?" Isabel'in gözleri parıldadı. "O bir yönetmen."

Lillian, "Çekim dışında nasıl biri?" diye sordu.

Isabel, yüzündeki kıkırdamayı zorlukla gizleyebildi. "Yatakta senaryo okuyor."

"Sana roller veriyor mu?" Georgie çantasıyla Isabel'in koluna hafifçe vurdu.

"Sadece en sulu kısımlarını," diye kurnazca yanıtladı Isabel.

Kızlar kahkahalar attılar, şampanyanın sesi Bea'nın elbisesine neredeyse dökülecek kadar şiddetliydi.

Georgina, gözlerini adamlarla derin bir sohbete dalmış olan Adam'a çevirerek, "Adam'la yürüyüş nasıl geçti, Lillian?" diye sordu.

Lillian elini Georgina'nın ağzına kapatarak fısıldadı, "Şşş. Onun önünde bu konuyu açma. Tekrar dövmüşmek istiyor. Yaralanmış gibi yapmam gerekecek."

Lillian elini bıraktığında, Georgina zarif bir şekilde burnunu çekerek teatral bir hareketle kendini yelpazeledi.

“Ah, neden artık bunu sık sık yapmıyoruz?” Bea topuklu ayakkabılarıyla kıpırdandı. Ayakkabıları muhteşem görünüyordu ve onu neredeyse Jaxon kadar uzun yapmıştı. Sadece biraz kan dolaşımına mal oluyordu.

Isabel, kayıtsız bir şekilde, "Bence bu Naomi'nin suçu," dedi.

"Evlilik yüzüğü, daha az kız arkadaş gecesi." Naomi omuz silkti.

"Ya hafta içi sabahları yapsak?" diye önerdi Bea.

"Evet! Emekliler gibi brunch yapabiliriz!" diye ekledi Lillian neşeyle.

"Uyumlu kadife eşofman takımları ve erken saatlerde hazırlanan mimoza kokteylleriyle." Georgina hayali gerçekleştirdi.

Tekrar kıkırdamalara daldılar. Bea'nın içini ısıtan, göğsünü hafifleten türden bir kıkırdamaydı bu. Bunu özlemişti.

Adamlar ellerinde kadehleriyle geriye doğru çekildiler, bir görevli kalabalığı odanın daha iç kısımlarına doğru yönlendirdi. Jaxon, diğerlerinin birkaç adım gerisinde yürürken avucunu belinin alt kısmına yaslamıştı.

"Az önce karşılaştığım şey için endişelenmeli miyim?" diye sordu.

Hâlâ sırtarak, yanakları kızarmış bir şekilde cevap vermek için döndü; sonra gülümsemesi çatladı ve donup kaldı.

Rafael, bir fay hattı gibi ortama nüfuz etti. Koyu mavi takım elbisesi, sanki içine dökülmüş gibi vücuduna yapışmıştı; daha konuşmadan bile bulunduğu ortamı sarsan bir varlığı vardı. Smokinlerle dolu bir ortamda bile eşsizdi.

Bea, yüzüne bir bakışta bunun onun için ne anlama geldiğini hemen anladı.

Teninin altında bir sıcaklık hissetti; bir yandan meydan okuma, çünkü isterse bir arkadaşıyla burada durmasına izin verilmişti; bir yandan da özür dileme, çünkü bunu böyle kastetmemişti. Onu kışkırtmak ya da Jaxon'ı hedef tahtasına koymak istememişti.

Olayları yavaşlatmayı amaçlamıştı. Ama Rafael ona doğru hızla yaklaşınca, tam tersini yaptığını fark etti. Aralarındaki her neyse, onun her adımıyla birlikte ilerliyordu.

RAFAEL

Rafael akşamı ölçülü bir şekilde geçirmeyi planlamıştı.

Bir görünüm, Isabel'in babasıyla bir içki, sıradan bir el sıkışma töreni. Ve sonra Bea. Ona paspasları hatırlatmak, bakışları altında kızarmasını yakalamak, onu huzursuz bırakıp sadece onu düşünmeye sevk etmek için yeterince uzun bir süre.

Ama opera binasına adımını attığı ve onu Jaxon Dao'nun kolunda gördüğü an, bu kararlılığı bir anda yok oldu.

Dao.

Siyah smokin, onun siyah elbisesi, onun eli onun sırtında. Ateş değil, ima. Bu, Rafael'in ağzını ekşitmeye yetti.

Göğsünde bir öfke girdabına dönüştü. Tam olarak ona değil, ama dışlanma düşüncesine. Gözlerini onun gözlerine dikti, kahverengi gözlerindeki anlık endişe parıltısını fark etti.

Dao daha da yaklaşıp kulağına fısıldadı ve Rafael'in çenesi buna karşılık kasıldı. Adımlarını yavaşlatmadı, yüz ifadesinin renginde en ufak bir değişiklik bile olmadı. Ama niyeti daha da keskinleşti ve insanlar nedenini anlamadan kenara çekildiler.

"Rafael."

Sesi başkaları için sıradan gelebilirdi. Ama onun için öyle değildi. Sesindeki titremeyi, yutkunmaya çalıştığı gerginliği duyabiliyordu.

Dao'nun eli hâlâ ona dokunuyordu. "İyi akşamlar, Griffin."

Rafael, Jaxon'a sadece kısa bir bakış atarak, "Bea ile konuşmam gerekiyor," dedi. Tüm dikkati ondaydı.

Dao, bu tonlama karşısında kaşlarını hafifçe çattı.

Bea gözlerini ikisi arasında gezdirdi. İtiraz etmek istiyordu ama adam onun da ilgi odağı olmaktan kaçınmak istediğini biliyordu. Meraklı bakışlar çoktan onlara yönelmişti, sadece arkadaşları değil.

"İyiyim," dedi, sadece onun ve Dao'nun duyabileceği kadar alçak sesle.

Dao, emin olmak istercesine bir an daha oyalandı, sonra sertçe başını salladı. "Bir tur daha getireyim. Bir dakika içinde dönerim."

Rafael'in avucu Bea'nın dirseğine değdi ve onu kalabalığın arasından, yaldızlı apliklerle aydınlatılmış daha sessiz bir salona doğru yönlendirdi. Arkalarındaki seslerin mırıltısı kesilinceye kadar durmadı.

Omuzlarını hafifçe duvara doğru çevirdi, sıva yüzeyine değdirerek koridoru o kadar kapattı ki, başka kimse bu alanı kendi alanları sanmasın.

Tek kelime etmemişti ama kadın onu yine de anlamıştı. Çenesi kalkık, boğazı kızarmış bir halde, gözlerinin içine doyasıya baktı. "O benim arkadaşım."

"Eğer gerçekten istemiyorsanız, aramıza başka bir adam sokmayın."

"Ben değilim—"

"Öylesin." Bakışları yüzünden ayrılmadı. "Kral daha önce oradaydı. Şimdi Dao'yu oraya koyuyorsun. Aradaki fark şu ki, onu sevmiyorsun bile."

Bea kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. "Arkadaşlarım olabilir, Rafael."

"Elbette yapabilirsin." Ona uzanmamak için ellerini ceplerine soktu. Başparmağının baskısıyla cebindeki fiş büküldü. "Ama Dao seninle arkadaş olmak istemiyor."

Sinirle derin bir nefes verdi.

"Bu gece bir randevu istiyorsan neden bana sormadın? Biliyorsun ki seni götürürdüm."

"Çünkü bunu yanlış anlarsınız."

"Hangi yoldan?"

Kirpikleri önce aşağı, sonra tekrar yukarı doğru kaydı. "Kanıt olarak."

Sözler tam isabet olmuştu. İtiraz bile edemedi, çünkü haklıydı. "Demek Dao ile geldin?"

"Bir arkadaşım la gitmek istedim," diye tersledi. "Rafael, sen birçok şeydin. Ama arkadaşım değilsin."

Bu onu durdurdu.

Rafael'in dudakları alaycı bir ifade olmadan kıvrıldı. "Seninle asla arkadaş olmak istemedim, Bea."

"Gördün mü?" Omuzlarını daha da sıktı, el çantasını sıkıca kavrayan parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Diğer odadan neşeli bir kahkaha sesi geldi, ayak sesleri koridorda kısa bir süre yankılandıktan sonra tekrar kayboldu. Dünya, dikkatli olmazlarsa bu konuşmanın açığa çıkabileceğini hatırlatacak kadar yakındı.

Tam oradaydı. O kadar yakındı ki, nefesindeki şampanya kokusunu alabiliyordu. Yine de, hâlâ ulaşılamazdı.

King'den beri yaşanan neredeyse her karşılaşma böyleydi: darbe, sıcaklık, çarpışma. Arzu kabardı, neredeyse acı noktasına kadar keskinleşti. Minderde onun altında olduğu anın hatırası sadece bir hatırlatıcı değil, aynı zamanda bir kışkırtmaydı.

Bea da onu istiyordu. Bunu görebiliyor, hissedebiliyor, koklayabiliyordu. Ama Bea'nın limbik sistemi onu tehdit altında hissettiriyordu: sığ nefesler, huzursuz eller, her siniri gerilmiş haldeydi.

Derin bir nefes verdi. "Belki de oradan başlamalıyız."

Başını birden kaldırdı, irkildi. "Arkadaş olarak mı?"

King ona kesinlik vermişti. Dao bir tür sığınaktı. Bu yüzden onları kendisiyle King arasına koymuştu. Kontrol edebileceği yer tutuculardı. Henüz Bea için bunların hiçbirisi değildi.

Eğer ısrar etmeye devam ederse, kadın sadece geri çekilip savunmaya geçecekti. Ona asla yaklaşmayacaktı. Ama istediğini verirse, belki yaklaşabilirdi.

"Tam olarak değil, küçük Bea. Ama şimdilik ona benzer bir şey."

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi gözlerini kırptırdı. Topuklu ayakkabılarının ağırlığı altında ezildi, sanki kendini sabitlemek için bir şeye ihtiyacı varmış gibi çantası bir elden diğerine geçti. Başka bir şart koşmadığını görünce omuzlarındaki gerginlik azaldı.

Ve sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bu küçük zafer, olması gerekenden daha çok acıtmıştı. Onay. Doğru yolu seçmişti.

Ona geri çekilme şansı vermedi. Elini ceketinin içine soktu ve telefonunu çıkardı. "Numaranı ver."

Burnu seğirdi. "Havoc'ta bilgilerim kayıtlı değil mi?"

"Bu iş meselesi." Ona bir bakış attı. "Bana vereceğin birini istiyorum."

Hızlıca yazdı. Geri verdiğinde, adam aşağıya baktı. Ekranı eğerek "KÜÇÜK BEA" yazısını kaydetti, böylece kadın onu kaçırmazın.

Sessizce güldü. Adam bu gülüşü içine sindirdi, sesin tadını çıkardı.

Arama tuşuna bastı. Çantasındaki telefonu titredi. Adını kaydetti.

"Geri dönelim."

Kalabalığın içine tekrar girmeden hemen önce, kulağına doğru eğildi. "Kabul ettin. Bu bağlayıcı, küçük Bea."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gelen arama: Rafael

Bea'nın kalbi durdu.

Beyni hemen seçenekler sunmaya başladı: görmezden gelip daha sonra pişmanlıktan ölmek, cevap verip şimdi huzursuzluktan ölmek ya da telefonu en yakın su birikintisine atıp farklı bir isimle yeni bir hayata başlamak.

Bu, onu ilk kez aradığı zamandı; koridorda köşeye sıkıştırmak ya da bakışlarıyla onu bunaltmak değil, aramak. Sesi az sonra onun kulağına gelecekti.

Telefon elinde tekrar titredi. Çalma hakkı bitmek üzereydi.

Ekranı kaydırıldı. "Merhaba?"

"Ne yapıyorsun?"

Ah. O ses. Tanıdık, dolgun, gür. Ama bu sefer, yüzünün dikkat dağıtıcı etkisi olmadan, kendi başına ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu keşfetti.

"Planlama," diye yanıtladı.

"İçin?"

Kalemmini defterine vurdu. "Toronto'dan en yakın arkadaşım ve ailem birkaç hafta içinde UR'ye geliyor. Listeler yapıyorum. Onları götüreceğim yerler, yapacağım şeyler."

"Güzel. Bir vesileyle mi?"

"Doğum günüm," diye itiraf etti.

Anında pişmanlık duydu. Neden böyle demişti? Şimdi biliyordu. Zamanlamanın ve kurnazlığın bir arada bulunduğu beyninin bir köşesine

yerleşmişti.

Yan tarafındaki duraksama, bu bilgiyi aklında tuttuğunu doğruladı. "Onları nereye götürmeyi planlıyorsunuz?"

Listesindeki yerlerden bazılarını bir çırpıda saydı: Tabii ki St. Ives ve Northgate; Southgate yakınlarındaki gizli plaj; bilgisayarının kilit ekranında bir zamanlar beliren manzaralı bir seyir noktası.

Kadın konuşmasını bitirdiğinde, "Ulaşım aracınız yok," dedi.

"Bunu bir şekilde hallederim."

"Ben sürsem nasıl olur?" diye teklif etti. "Hatta daha iyisi: Ben size rehberlik ederim."

Kalemi elinden kayd. Kalbi garip bir şekilde hızla çarpmaya başladı. Ciddi olamazdı. "Bu... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Onun orada olmasını istemediği için değildi. Bir yanı, bundan başka bir şey istemiyordu. Ama onunla aynı arabada kapana kısılmış olmanın, onun kendisini izlediğini izlemenin sınırlarını nasıl etkileyeceğini şimdiden hissedebiliyordu. Bu "tam olarak arkadaş olmayan" deneme süreci daha birkaç gün önce başlamıştı.

"Neden?"

Evet, Bea, neden olmasın? diye alay etti zihni. Ne giyeceğini şimdiden hayal ediyorsun.

"Bu sizin için uygun değil. Ayrıca onlar sadece bir hafta burada kalacaklar, bu yüzden işten izin alıyorum."

"Ben de sana katılacağım. Okuldan kaçmayı çok seviyorum."

Onun ağzından çıkınca neden seksi geldi?

"İşten öylece kaçamazsın."

"Aslında, istediğim zaman yapabilirim. Ve yapmak istiyorum."

Göğsü düğümlemiş gibi sıkıştı. Onu, Claire'i ve ailesini turistik yerlere götürmek için işten kaçmak istiyordu. Onun planlarına, ailesine, doğum gününe dahil olmak istiyordu.

Kurduğu duvarlar buna yetecek kadar sağlam görünmüyordu. Hayır demeliydi. Hayır demek için ağzını açtı.

"Bir arkadaş böyle bir şey yapar mı?" Sorusu, ipek gibi yumuşak bir şekilde telefonda süzüldü.

Ah, bundan çok keyif alıyordu. Dudakları ona ihanet ederek yukarı doğru kıvrıldı, hafif bir gülümsemenin başlangıcını oluşturdu. Direncin olduğu yerde sıcaklık filizlendi, kaburgalarına yayıldı, hain ve durdurulamaz bir şekilde.

"Aşırı samimi olmaya yaklaşıyor," diye zar zor ifade etti.

"Dao teklif etseydi, evet der miydiniz?"

Mat.

Tüm vücudu heyecanla parlıyordu, sanki ona dokunmuş gibi karıncalanıyordu.

Claire ile tanışacaktı. Ailesiyle. İçinden bir his, babasının onu seveceğini söylüyordu. Elinde bira, rahat tavır, işçi özgüveni? Tam babasının tipiydi.

"Rafael—" Onu ya da kendini vazgeçirmenin bir yolunu bulmak için tekrar denedi.

"Evet mi demek istiyorsunuz?"

Gözlerini kapattı. Her şey böyle başlıyor.

İptal et. Aramayı sonlandır. Hayır de.

Son şansın, Bea.

Bunun yerine, hafif bir ses çıkardı. Bu bir onay olabilirdi. Bir teslimiyet de olabilirdi. Her iki durumda da Rafael duymak istediğini duydu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Ses tonunda, maçı hatasız bir şekilde kazanmış bir adamın memnuniyeti vardı.

RAFAEL

Rafael önündeki klasörü kapattı, plan hala duvardaki ekranda parlıyordu. Northgate'in ıslah edilmiş kıyı şeridi üzerinde altmış kat yükselen cam ve çelik bir şerit. Yarıları ticari ve perakende, yarıları lüks dairelerden oluşan amiral gemisi bir kule.

Laurent sandalyesine yaslandı, kravatını gevşetti. "İkincil kredi verenler güvence istiyor. Parayı verecekler ama GV'nin neden sadece inşa edip çekip gitmediğini, kar marjını almadığını soruyorlar."

"İnşa edip elde tuttuğumuzu biliyorlar," dedi Max. "Modelimiz bu. İnşaat artı öz sermaye artı kira yönetimi." Sesi, içinde yaşadığı sözleşmeler kadar gerçekçiydi.

Rafael bakışlarını bir an daha sıva üzerinde tuttu. Babası ona erken yaşta şunu öğretmişti: Herkes beton dökebilirdi. Asıl mesele kalıcı mülkiyetti. İnsanlardan daha uzun süre yaşayan eylemlerdi bunlar.

Öne eğildi, parmaklarını birleştirdi. "Onlara perakende bölümünde ve apartmanların alt kısmında bir pay teklif edin."

Laurent'in dudağı kıvrıldı. "Bu onlara manşetlik bir malzeme, etrafta sallayacak bir şey veriyor."

"Aynen öyle. Üst katlardaki daireler, ofisler ve yönetim sözleşmeleri bizde kalacak," dedi Rafael. "Onlar kısa vadeli kazancı alacaklar. Biz ise uzun vadeli olanı alacağız. Herkes kazandığını düşünerek ayrılacak."

Max'in gözlerinde şimdiden maddelerin şekillendiğini görebiliyordu. "Onların çıkışını on yıl sonra yapılandıracağız. O zamana kadar kule istikrara kavuşmuş, getiriler kanıtlanmış olacak ve sırada üç tane daha olacak. Onlar nakde çevirecek, siz de elinizde tutacaksınız."

İşte bu, bir inşaatçı ile bir hanedan arasındaki farktı.

Toplantı odasının uğultusu arkalarında kaybolurken koridora çıktılar. Rafael ceketini omuzlarına geçirdi. Laurent solundan, Max ise sağından, ellerinde kahvelerle ona eşlik etti.

Laurent, hakem kulübelerinin yanından geçerken, "Neredeyse neşelisin," diye gözlemledi. "Borç verenler olamaz, onlar alçıpan kadar sıkıcı. Bea?"

Rafael elindeki dosyayı düzeltti. "Bir şeye evet dedi."

"Sonunda ilerleme kaydettik, dostum. Alacakaranlıkta bir aşk yaşayacağınızı düşünmeye başlamıştım. İkiniz de toprağa karışana kadar mum ışığında nöbetler tutacaksınız."

Max kıkırdadı. "Dokuz haneli rakamlara ulaşan bir kuleyi birkaç ay içinde tamamlayabilen bir adam için, yıllarca süren proje kızdır."

Rafael hiçbir şey söylemedi, ama anı canlandı: telefondaki sesi—kararsız ama teslimiyetçi. Onu ikna etmişti ve bu sefer tam olarak istediğini vermişti. Göğsünde birikmiş közler gibi bir memnuniyet duygusu oluştu.

Asansöre ulaştılar. Laurent, yan tarafa bakarak parmak boğumuyla çağrı düğmesine bastı. "Peki nasıl başardın? Griffin büyüğü sonunda işe yaradı mı?"

"Arkadaş olabileceğimizi söyledim." Ses tonunda bir alay vardı.

Laurent kahkahayı bastı. "Sen mi? Bea Cruz'la arkadaş mısın? Bu tam bir psikolojik savaş taktiği."

"Gerekli bir uzlaşma."

“Dikkatli ol,” diye homurdandı Laurent. “O arafta insanlar ölür.”

Rafael sırttı. "Bunu sandığı kadar sevmeyecek."

Onun yanında durduğu her anı düşündü: ayrılıklarının ilk günlerinde, ellerinin arasında titreyen beli; Azur'daki dans pistinde kalçalarını ona doğru hareket ettirdiğinde ve o da karşılık vermeden edemediği an; onu mindere yatırdığında bacaklarının hızla kasılması.

Onunla arkadaş olmak istemiyordu. İsteddiği şey, onun bir tehdit olmadığını varsayabileceği bir alandı. Şimdilik bunu ona verebilirdi.

“Ama ya öyle yaparsa? Bu saçmalığa tutunmasına izin mi vereceksiniz?”

Max elindeki bardağı işaret ederek, "Sahildeki bir kalenin dörtte üçü hayır diyor," dedi.

Kapılar açıldığında Rafael'in ağzı kıvrıldı. İkisi de sırt sırta, aynalı duvarlara dönük bir şekilde durdular.

“Bu da başka bir konu. Ya burayı hiç sevmezse?” diye sordu Laurent.

Rafael hiç tereddüt etmeden, "O zaman ona bir tane daha yaparım," dedi.

Laurent kahkahayı bastı. "Ben de hemşerilerimin müsrif olduğunu düşünüyordum."

Max kahvesinden bir yudum aldı. "Fransızlar romantiktir. Westhavianlar ise kaçınılmazdır."

Rafael ofisine döndüğünde, masasının üzerinde üst üste yığılmış sözleşmeler onu bekliyordu. Evrak işleri göz alıcı değildi, ama çamurda temel atmak ya da şafakta sondaj yapmak da öyle değildi ve ikisini de çoktan kabullenmişti.

Yardımcısı Mark, elinde tabletle içeri girmeden önce kapıyı sertçe çaldı. Geniş omuzlu, sakin, bir yandan top yakalarken bir yandan da anlaşma hakkında bilgi verebilecek türden bir adamdı. "Filipinler takımı bugün bir tanışma görüşmesi istiyor. Bunu morluklar arasına sıkıştıracağımızı söylememi ister misin?"

Rafael'in bakışları cam duvarda asılı olan skor tablosuna kaydı. "En son kontrol ettiğimde, bana hâlâ iki morluk borcun vardı."

Mark tableti masanın kenarına koydu. "Bir. Salı günü berabere sonuçlandı."

Ofisini kurumsal ve savaş alanı olarak ayıran camın ardında, klimalı ortamda ağır çantalar uyuklu bir şekilde sallanıyor, rutinindeki sessiz komplocular gibiydiler.

"Ne üzerine bahse giriyoruz?" diye sordu Mark.

"Kaybeden taraf takip notunu kaleme alır."

Kısa bir homurtu çıkardı ve çoktan kapıya doğru döndü. "O zaman hayatım için savaşıyorum."

Rafael kahkaha attı, sonra tekrar sözleşmelerin üzerine eğildi. Telefonu çaldı.

NICO: Bana yardımcı olabilir misin?

EL JEFE: Neye ihtiyacınız var?

NICO: Bir uzatma.

PATRON: Ne için?

NICO: Bea bu aptal ödevi yarına kadar bitirmek istiyor. Haftaya erteleyelim diye düşünüyorum.

EL JEFE: Bahaneniz ne?

NICO: Bana bir tane lazım mı?

EL JEFE: Bir iyilik istiyorsun.

NICO: Peki ya ona teslim tarihlerinin pazarlık konusu olduğunu söylesem?

EL JEFE: Her şey pazarlık konusu. Onu ikna et.

NICO: Peki ya hayır derse?

EL JEFE: O halde ya siz hiç kozunuz olmadan geldiniz ya da o tüm kozu elinde tutuyordu.

On beş dakika sonra, kalemi bir maddeyi tam ortadan vurduğunda, bir başka ses daha duyuldu.

NICO: O, pazarlık yapmaya karşı bağışık. Şimdi ne olacak?

JEFE: Şu lanet olası makaleyi sen yaz.

Beş dakika sonra Nico'nun adı bir kez daha ortaya çıktı. Acımasız köpek yavrusu. Elbette aklında bir fikir daha vardı.

NICO: Ona bir kruvasan getirsem nasıl olur? Kruvasanları çok sever.

EL JEFE: Ona yazısız bir kruvasan getirin, cenazenizde yer.

NICO: Muhtemelen öyle olurdu. Küçük ama korkutucu.

Nico, masanın üzerine mahkum gibi yayılmıştı, ders kitabı açtı ve fosforlu kalemle yazılmış mürekkebi sayfaya yayılıyordu.

"Bu," diye inledi, kalemmini sayfaya saplayarak, "zalimce ve alışılmadık bir ceza."

"Buna pratik denir," dedi Bea, not defterini karıştırırken. "Ve bu, sizi vasat bir nottan ayıran tek şey."

"Üç yüz yıl önce kimin kiminle savaştığını bilmeye neden ihtiyacım var?"

"Çünkü tarihi seçtiniz," diye yanıtladı alaycı bir şekilde, kenara düzeltmeler not ederken. "Klişe gibi görünmek istemiyorsanız Napolyon'dan başlamayın. Şimdi doğrulun."

Daha da çöktü, çenesi neredeyse masaya değiyordu. "Seni BM'ye şikayet edeceğim."

"Sanırım burada yetkileri yok." Defteri ona doğru itti. "Önce tez cümlesi, sonra kanıtlar. Odaklan, geleceğin memuru."

Gerçekten ciddi olup olmadığını anlamak için ona dikkatlice baktı. O da ona baktı, yüzünde alaycı bir ifade yoktu. Sonunda, Rafael'in sahada ondan ortaya çıkardığı türden bir kararlılık, kahverengi gözlerinde belirdi.

Doğrulup yazmaya başladı.

Bea'nın telefonu titredi. Aşağıya baktı.

UMMA: Yanımda kimchi getirmem gerekiyor mu?

CLAIRE BEAR: Evet lütfen, koca bir bavul getirin. Onsuz dokuz gün geçiremem.

BEYA SLAYA: Biliyorsunuz, burada da yemek var, değil mi?

UMMA: Yemekler güzel mi?

CLAIRE BEAR: Yemeği unutun. Ben yakışıklı milyarder erkekleri doğal ortamlarında görmek istiyorum. Dürbüne ihtiyacım var mı?

UMMA: Kiliseye ihtiyacınız var.

Bea kahkahayı bastırmaya çalışırken başparmaklarını havada uçuşturdu.

BEYA SLAYA: Sadece normal kıyafetler alın. Hafif katmanlar.
Rahat ayakkabılar. Hepsi bu.

CLAIRE BEAR: Yani hiç elbise yok mu? Taç da yok mu? Bu nasıl bir fantastik krallık?

UMMA: Güzel ayakkabılar giy. Ne zaman birinin seni dansa davet edeceğini asla bilemezsin.

"Seni böyle güldüren kim?" diye sordu Nico şüpheyle.

"Claire ve annem," dedi Bea, telefonunu yüzü aşağı bakacak şekilde bastırarak.

Defterini ona doğru itmek üzereyken bantı fark etti. İki parmağının etrafına sarılmış bir bandajdı, eklem yerlerindeki deri sıyrılmıştı.

Bea elinin yanındaki masaya vurdu. "Fosforlu kalemler ters tepebilir mi?"

Nico aşağıya baktı ve gururla sırıttı. "Krav Maga'dan."

"Ne zamandan beri Krav Maga yapıyorsunuz?"

"Basketbol sezonu bitti ve El Jefe zamanının geldiğini söyledi," dedi doğrularak. "Benim ve takımın her gün onunla veya Havoc'tan bir adamla antrenman yapmasını sağladı."

"Günlük işler çok yoğun görünüyor. Okul işleriyle birlikte bunların hepsini halledebilir misin?"

Nico omuz silkti. "Zaten her zaman haftada on iki saat basketbol oynuyordum. Altın değerindeki şut atma elimi sakatlayarak takımı hayal kırıklığına uğratma riskini göze alamadım."

"Haklısın. Bu sayede maçı kazandın." Bea gülümsedi.

"Biliyorsun işte," diye övündü Nico. "Neyse, El Jefe askerlik hizmeti için bize bir avantaj sağlayacağını, böylece ezilmeyeceğimizi söyledi."

Mantıklıydı. Askerlik hizmeti zorunluydu ve Rafael'in onları hazırlaması doğrudu, ancak Nico'nun ellerindeki morlukları görünce her şey çok yakın hissettirdi. Henüz on sekiz yaşındaydı.

Bea'nın boğazı düğümlendi. "Gergin misin?"

Sandalyesinde zıplayarak, keyifle parmaklarını çıtlattı. "Gergin mi? Lütfen. Ben El Jefe ile eğitim aldım. Ordu benden endişelenmeli."

Bea kahkaha atarak başını salladı. "Eğer senin özgüvenini şişeye doldurabilseydim, milyonlara satardım."

Nico sırtıttı. Sonra bakışları keskinleşti, tıpkı sahada yapılan bir pas kadar hızlıydı. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Kekelememeye çalışarak sordu: "Tam olarak kim?"

"El Jefe." Nico bunu sanki çok açık bir şeymiş gibi, onu eleştirmeyi bekliyormuş gibi söyledi. "Şampiyonluk maçında ona baktın. MVP odasında. Okuldaki her kız ona öyle bakar, ama sen"—kalemmini ona doğru uzattı—"o sana bakmadığı her seferinde aynısını yaptın."

Onurunun hızla yerle bir olduğunu hissedebiliyordu. "Hayal görüyorsun."

"Hı hı." Nico arkaya yaslandı. "Lütfen. Ben şutör gardım. Göz okumak benim işim."

"Yaz, Nico." Defter ona geri çevrildi.

"İtiraf et, sana üç paragraf yazma fırsatı vereceğim, öğretmenim hanım."

Kadın şaşkınlıkla, "Bu şantaj," dedi.

"Bu bir müzakere," diye karşılık verdi zafer kazanmış bir şekilde. "El Jefe her şeyin müzakere olduğunu söylüyor."

Bea çantasından en sevdiği bademli Pocky kutusunu çıkardı. Gözleri Pavlov'un köpeği gibi kocaman açıldı. "İşte pazarlığım."

"Pekala," dedi Nico, hâlâ sırtırken bir şeyler karalıyordu. Sonra, kendini tutamayıp ekledi: "Bilgin olsun, o da senden hoşlanıyor. İşte bu kadar."

Beyni adeta dondu. "Ne?"

Kahverengi gözleri parladı. "Ama eğer ondan hoşlanmıyorsan, on yıldır vaftiz oğlu olan kişinin senden hoşlandığını bilmesinin de bir önemi yok, değil mi?"

Bea'nın gözleri kısıldı. "Sus ve ödevini yap."

Sayfaya doğru eğildi, hâlâ ondan çikolatalı fıstık ezmesi protein barları yapmasını yalvaran bir çocuk için fazla küçümseyici bir tavır sergiliyordu.

Sonra, ona karşı kaba davrandığı için suçluluk duyarak, masanın üzerinden bir avuç Pocky çubuğu uzattı. Sadece bir tane vermenin doğru olmadığını biliyordu. Nico bu tür bir kısıtlamayı savaş suçu olarak görüyordu. Barış teklifini hiç tereddüt etmeden kabul etti ve keyifle yemeye başladı.

Oğlunun saçlarını okşamak, harika bir iş çıkardığını, çok yol kat ettiğini söylemek istedi. Ama bunun yerine, gurur, koruyuculuk ve milyarderlerle

dolu bir yerde en büyük kazancının küçük bir erkek kardeş olabileceği absürt gerçeğiyle boğuştu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

RAFAEL

RAFAEL: Anne baban gelecek hafta hangi gün ve saatte geliyorlar?

LITTLE BEA: Cuma, saat 18:00.

RAFAEL: O zamana kadar geri dönmüş olmalıyım.

KÜÇÜK BEA: Bir yere mi gidiyorsun?

RAFAEL: İş için Malezya'ya gidiyorum. Yarın yola çıkıyorum.

KÜÇÜK BEA: Tamam, peki. Keyfini çıkar.

RAFAEL: Sizin için bir şey getirmemi ister misiniz?

KÜÇÜK BEA: Arkadaşlar birbirlerine buzdolabı mıknatısı hediye etmezler mi?

RAFAEL: Sen benim özel arkadaşımsın.

KÜÇÜK BEA: Tamam, peki... bana sürpriz yap.

RAFAEL: Meydan okumayı kabul ediyorum.

RAFAEL

Uçak karanlıkta uğultu çıkarıyordu, koltuğunun altında titriyordu. Rafael, önündeki masaya yayılmış dosyalarla oturuyordu, ancak bakışları sürekli elindeki telefona kayıyordu.

KÜÇÜK BEA: Bilmeni istedim, vaftiz oğlun bana lise son sınıf matematik dersine gerek olmadığını söyledi, çünkü anlaşılan sen ve Laurent hiç matematik yapmamışsınız.

RAFAEL: Öyle mi?

KÜÇÜK BEA: Evet. "Gerçek parayı hesaplamakla çok meşgul olduğunuz için" bunu atladığınızı söylüyor. Lütfen bunu doğrulayın veya reddedin.

RAFAEL: İnkâr edin. Hesaplamaları yaptık. Bu yüzden paramız var.

KÜÇÜK BEA: İlham verici. Ona haber vereceğim.

Bea ile 'arkadaş' olmak, planlanandan daha eğlenceli oluyordu. Mesajlaşır gibi konuşuyordu ve zihni geri kalanını tamamlamakta ısrar ediyordu: küçük yüz buruşturmaları, şaşkınlıktan kızaran yanakları, çok fazla gülümsediğini fark ettiğinde telefonunu itme şekli.

"Görünüşe göre artık kazanmak için daha çok sebebiniz var."

Leon'un boğuk sesi onu kendine getirdi. Babası karşısında oturmuş, dizine yaslanmış konyakla, diğer eliyle de proje özetinin sayfalarını çeviriyordu.

Rafael ekranı kilitledi. "Buna, daha hızlı çalışmak için bir teşvik diyelim."

"Güzel. Ben de Malezya'da gereğinden fazla kalmak istemiyorum," dedi Leon, bir hesaplama yaparak. "Bu iş ters gidiyor. Eğer bu gezi sorunu çözmezse, vazgeçeriz."

Rafael, etraflarındaki sıraların nasıl boş olduğunu, korumaları Cain ve Voss'un yanı sıra babasının güvenlik ekibinin de yerlerini aldığını fark etti. "GV ne kadar ilgili?"

"Önemli bir miktar," diye yanıtladı. "Ama bizi batıracak kadar değil. Fakat yanlış kişiler sözleşmeye dahil olursa, on yıl boyunca bu karmaşayı temizlemekle uğraşacağız. Erken kaybı göze almak daha iyi."

Rafael parmağıyla dosyaya vurdu. "Anladık. Anlaşmayı istiyoruz, ama sadece bizim şartlarımızla."

"Asya'da hâlâ öncelikle varlıklarıyla ticaret yapıyorlar. Video görüşmeleri bir ortamın etkisini yansıtmıyor. Bu tür adamlar kimin geldiğine ve nasıl geldiğine göre hareket ediyor." Leon bir sayfayı daha çevirdi, jetin sürekli uğultusunun üzerinde hışırtı zar zor duyuluyordu. "Normalde Mercer'ı gönderirdim. Maddeleri halledebilir, bazı pürüzleri giderebilir. Ama bu sefer bir Griffin görmeleri gerekiyor."

"Daha da iyisi, iki Griffin."

Babası durdu. "Arnaud seninle ilk tanıştığında bana senin blöf yapmadığını söylemişti."

Laurent'in babası. Griffin Constructions zaten başarılı bir dönemdeyken onları destekleyen adamdı, ancak Leon'un gözleri daha geniş bir ufuktaydı. Hem babada hem de oğulda bu azmi görmüş ve bunun yatırıma değer bir gelecek olduğunu düşünmüştü.

"Hayır."

"Güzel. Çünkü o odada ağzını her açtığında, söylediğin her kelimenin arkasında durman gerekiyor. Eğer bir çatlak sezerlerse, ikimizi de bunun içinden sürükleyecekler."

Rafael başını eğdi. "Evet, efendim."

Babası kadehini kaldırdı. "Rakamları tekrar gözden geçirelim."

RAFAEL

Üç gündür toplantıların yoğun temposunda çalışmış, her bakışında ve duraklamasında kendini daha da keskinleştirmişti. Dizüstü bilgisayarını açık, yanında da manila klasörleri varken akşam yemeğini yemişti.

Bea ile olan mesajlar bir ışık ipliği haline gelmişti. Tıpkı uzun süre su altında kaldıktan sonra nefes almak için uzanan adamlar gibi, o da mesajlara uzanıyordu.

RAFAEL: Ne yapıyorsun?

KÜÇÜK BEA: Ödevimi az önce gönderdim. Kendimi ramenle ödüllendiriyorum.

RAFAEL: Bir fotoğraf gönder.

KÜÇÜK BEA: Ramen'den mi bahsediyorsun?

RAFAEL: Senden bahsediyorum. Onu yemekten.

KÜÇÜK BEA: Bu hiç de gurur verici olmazdı.

RAFAEL: Yine de yap.

KÜÇÜK BEA: İnsanların yemek yerken çekilmiş fotoğraflarını topluyor musun?

RAFAEL: Sadece seni.

KÜÇÜK BEA: ...şaka yapıyorsun.

RAFAEL: Değilim. Resmi gönder.

KÜÇÜK BEA: Tamam.

Birkaç dakika sonra bir fotoğraf geldi. Fotoğraflı açtı. Fotoğrafta bir kase hazır erişte görülüyor, ince parmaklarıyla yemek çubuklarını tutuyor.

RAFAEL: Bu hile yapmak.

KÜÇÜK BEA: Ne? Benim hangi parçamdan bahsettiğini söylemedin.

RAFAEL: Bir dahaki sefere çok daha ayrıntılı olacağım.

Yazma baloncukları yanıp söndü, kayboldu, tekrar yanıp söndü. Ve sonra hiçbir şey olmadı.

Rafael telefonu masanın üzerine yüzüstü bıraktı, ağzı hafifçe büzüşmüş bir halde tekrar kağıtlara döndü.

Kapı tık diye kapandı. Leon kol düğmelerini gevşetip ceketini koluna atarak içeri girdi. Rafael'in yüzünden silmeye fırsat bulamadığı ifadeyi fark etti.

"Seni elinde bir yığın sözleşmeyle sırtırken kim tutuyor?" Babasının ses tonunda eğlence vardı. "Bu ancak bir kadın olabilir."

Rafael hemen cevap vermedi. Elindeki kalemi kaydırdı, ama babası sessizlikle savuşturulabilecek bir adam değildi.

Leon, elinde bardağıyla karşısında rahatça oturuyordu. "Bea?"

Şaşırmıştı ama aynı zamanda şaşırmamıştı da. "Onu tanıyor musun?"

"Hasat Zirvesi, oğlum atış yarışmasını kazandı, sonra da bir kıza sanki bir sonraki hedefiymiş gibi baktı." Leon kendine bir bardak su doldurdu, uzun bir yudum aldı. "Çimlerin yarısı Gage ile kavga çıkardığını sandı. Diğer yarısı da aklını kaçırdığını düşündü."

Elinde çelik, en hızlı montaj, beş tam isabet. Kalabalığın içinde sadece tek bir yüz aramıştı. Kendini belli etmesine izin verdi, tıpkı gökyüzüne bırakılan bir işaret fişegi gibi.

"Peki sen ne düşündün?" diye sordu babasına.

"Erkekler senin ona verdiği bakıştan daha hafif bakışlarla bile savaş başlattılar."

Rafael hafifçe güldü. "Bunu düşündüm. Hem de birden fazla kez."

"Kral adının ona verebileceği her şeyden vazgeçecek kadar özel bir kadın olmak gerekir." Babası sandalyeye yaslandı. "Neden ayrıldıklarını biliyor musun?"

"Bunun nedeninin hazır olmaması olduğunu düşünüyor."

"Siz başka bir şey mi düşünüyorsunuz?"

Rafael, "Bence bu onun kişiliğiyle ilgiliydi," dedi.

Leon onu uzun süre inceledi. "Rakibinden ders al. Önemli olan sahip olmak değil, onu korumaktır."

Telefon titredi. Bu sefer Bea değildi.

LAURENT: Peki Kuala Lumpur'da para kazanıyor muyuz yoksa işleri batırdınız mı?

RAFAEL: Malezya'yı ben halledeceğim. Northgate'i sen yönet.

LAURENT: Zaten hallettim. Siz döndüğünüzde ulaştırma bakanıyla bir görüşmemiz var. Rica ederim.

RAFAEL: Rakamlar mı?

LAURENT: Ben bankacıyım. Sıfırları asla gözden kaçırmam.

RAFAEL: Bu senin olumlu özelliklerinden biri.

RAFAEL: Montenegro Holdings'in teklifi hakkında ne düşünüyorsunuz?

LAURENT: Bence teklif, adamdan daha az önemli.

LAURENT: Cassian Montenegro kendini Gage King'in baş düşmanı olarak göstermeyi seviyor. Bizim onunla aynı safta yer almamızın artıları ve eksileri var.

RAFAEL: Peki dezavantajları neler?

LAURENT: Olumsuz tarafı, kişisel hayatın profesyonel hayatın önüne geçmesine izin vermenizdir.

LAURENT: Hangi kafanın düşünmesi gerektiğini sana hatırlatmama gerek yok.

Leon telefonunu cebine koydu. "Bitti mi?"

Rafael omuzlarını silktilti, parmak boğumlarını esnetti. "Spor salonu zamanı."

Birlikte ayağa kalktılar. Rafael, eşyalarının düzenli bir şekilde istiflendiği yere doğru yürüdü.

"Yarın kadınlarımız için hediyeler bulacağız."

Rafael, "Annem çayını unutursan seni derini yüzer," dedi.

"Ama ben anlamayı yapmadan eve dönersem gözünü bile kırpmaz." Leon kendi dürümünü aldı ve sarmaya başladı. "Bunu unutma evlat."

Bea çoraplarıyla, kolunun altında not defteriyle mutfağa girdi ve Lillian'ı açık dondurucunun önünde, sanki bir hazine sandığıymış gibi çömelmiş halde buldu. Dondurulmuş hamur topları, meyveler ve bir kap fıstıklı dondurma yerlere yayılmıştı.

Aylar önce, Lillian'ı benzer bir envanter sayımı yaparken yakalamıştı; ancak o zaman Gage'in gönderdiği tüm dondurulmuş yemekleri paketleyip Adam'a veriyordu. "Bunları yiyemeyiz ama tamamen yenilebilirler ve muhtemelen pahalılar," demişti. Ve gerçekten de, bu en iyi uzlaşma olmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Bea, defterini tezgâhın üzerine bırakırken.

"Stoklar. Ayrıca, indirimde neler vardı bakın." Lillian, üzerinde Honeydew Melona yazısı belirgin bir şekilde görünen, yeşil ve biraz retro bir kutuyu kaldırdı. "Claire için. Madem burada kalacak, ilk izlenimlerin dondurmaya ilgili olması gerektiğini düşündüm."

Bea ona sarıldı. "Sen en iyisisin."

“Son zamanlarda çok gülümsüyorsun.” Lillian dondurmanın kapağını açtı ve çekmecedan iki kaşık çıkardı. “Bunu bitirebiliriz. Dondurucu alanına ihtiyacımız var.”

Bea usulca kaşığını kaldırdı. "Birkaç gün içinde burada olacakları için çok heyecanlıyım."

“Sadece bu olduğundan emin misin?” Lillian dondurmanın üzerine düzgün bir çizgi kesti. “Telefonun Rafael’in adıyla titrediğinde her seferinde yüzünün aydınlanmasıyla bir ilgisi yok mu?”

Kalp atışları hızlandı, yanakları kızardı. Ağzını açtı, sonra kapattı. "Arkadaşlarım mesaj atıyor."

Lillian ona yan gözle baktı. "Hım, eminim Laurent'ten Nongshim eriştesi yerken çekilmiş fotoğraflarını da istemiştir."

Bea yapmacık bir şekilde nefes nefese kaldı ve küveti kaptı. "Şeker insanı küstah yapar."

Lils kaşığını çok neşeli bir şekilde yaladı. "Rafael'in sizi arabayla gezdireceğini söylediğinizden beri önümüzdeki hafta hiç izin almadım. Araba zaten dolu."

Bunu hayal ederken bile midesi yine o saçma kasılmayı yaptı. "Lillian..." Elinin topuğunu alnına bastırdı ve birden ağzından kaçırdı. "Onlarla birlikte arabalarda olacak. Gezecekler, yemek yiyecekler. Bu tam bir felaket."

"Neden?" diye sordu, her zamanki gibi sakın bir şekilde, dondurmayı gizlice kendine doğru çekerek.

"Ben bile bilmiyorum," diye itiraf etti Bea. "Her şeyin ters gidebileceği tüm olasılıkları hesaplamadım bile, bu da bir şey ifade ediyor."

Evren, görünüşe göre yeni malzeme sağlamaya can atarak, ekranını aydınlattı.

Gelen arama: Jaxon

Lillian'ın hafifçe sırtışına karşılık Bea'nın kaşları uyarı niteliğinde çatıldı. "Yapma."

"Ne? Ben de tam diğer 'arkadaşının' aradığını söyleyecektim."

Lisansüstü Çalışma Salonu, Bea için hâlâ tuhaf bir heyecan taşıyordu. Üçüncü sınıftayken, burası Gage'in bölgesi iken, ödünç alınmış bir yetkiyle buraya gizlice girmişti. İki yıl sonra kendi masasını kazanmış ve etrafına kitaplar, ortasına da atıştırma malzemeleri yerleştirerek, zevkle kendini oraya kilitlemişti.

"Ders mi okuyorsun yoksa kale mi inşa ediyorsun?" diye sordu Jaxon, omzuna astığı postacı çantasıyla.

"İkisini de yapabilirim." Karşıdakini işaret ederek, "Otur. Şu vaka çalışmasını çözmeme yardım et. Beynim bunu başaramıyor." dedi.

Oturdu ve kadının sayfalarından birini eline aldı. Hızlıca göz gezdirdi, sonra çantasından bir kalem çıkardı. "Doğru fikre sahipsin, sadece fazla düşünme yüzünden kaybolmuş."

"Affedersiniz, aşırı düşünmek benim başlıca akademik yöntemimdir."

İki cümleyi çizdi, yerlerine düzgün bir el yazısıyla beş kelime yazdı. "İşte teziniz bu."

Bea gözlerini kısarak baktı. "Bunu bu kadar kolay göstermenden nefret ediyorum."

Birkaç saat boyunca yan yana çalıştılar, arada bir fikir alışverişinde bulunarak düşüncelerini netleştirdiler.

Sonunda arkasına yaslanıp kollarını başının üzerine uzattığında kendini daha hafif hissetti. Belki de GEP'ten alay konusu olup atılmasına neden olmayacak bir şey teslim edebilirdi.

"Tamamlamak?"

"Evet. Sınıftaki en zeki çocukla arkadaş olmak faydalı."

Omuz silkererek, durumu hafife alırcasına, "Ben zekayı getiriyorum, sen de..." dedi.

"Cümleyi nasıl bitireceğine dikkat et," diye uyardı.

Sırıttı. "Akşam yemeği?"

"Elbette. Ben ısmarlayacağım. Kampüs yemek kartımla ücretsiz ve geçerli olan her yerde yiyebilirim."

Kıkırdadı. "Bu yeterli."

Gün ışığının son çizgilerinin taşların üzerinde uzandığı avluya çıktılar. Yaz saati uygulaması başladığı için Ekim ayı ışığı daha uzun süre kalıyordu. Hava, yirmi derecenin altında, geç bahar öğleden sonrası için uygun derecede ılıktı. Öğrenciler gruplar halinde merdivenlerden aşağı indi, bir düzine sohbetin sesleri yükselip alçalıyordu.

Yanlarından geçerken iki kız birbirlerine baktılar, fısıldaştıılar, sonra biri dudağını ısırđı, gözleri Bea'den Jaxon'a gidip geldi. İkinci kızın sesi alçaldı ama yeterince değil. "Hâlâ atlatamıyorum. Aklı başında kim Gage King'den uzaklaşır ki?"

Bea yürümeye devam etti, ama sözler ayakkabısının içindeki çakıl taşları gibiydi. On ay geçmişti ve hâlâ ona yapışmıştı.

Jaxon'ın yüz ifadesi değişmedi. "Hala bundan bahsetmiyorlar. Sadece seni gördükleri için."

"O zaman görünmez olabilir miyim?" diye mırıldandı Bea.

Ama işin aslı şu ki, Gage'i düşünmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Son zamanlarda daha çok düşündüğü şey, onsuz kim olduğuydı.

Ve başka biriyle birlikteyken kim olabileceği...

ON üçüncü Bölüm

Havalimanının geliş salonuna çıktıklarında Bea'nın annesinin söylediği ilk şey, "Bu ülkenin kokusu farklı," oldu.

Bea, Claire'in bavulunun sapındaki tutuşunu ayarladı. "UR'ye hoş geldin, Umma. Bizde oksijen de var."

Her şeyi planlamıştı. Daireye Uber XL ile gitmek, Claire'in çantalarını bırakmak, anne babasını otele kadar götürmek. Sade, normal. Hiçbir şey, "Evet, merhaba, ben Rafael Griffin'in ne olduğuyla ilgili olarak kasıtlı olarak ve tesadüfen bu işe karıştım" diye bir şey ifade etmiyordu.

İşte tam da bu yüzden onu gördüğünde midesi alt üst oldu.

Siyah mat Lamborghini Urus'unun kaldırıma park edilmiş halinin yanında, sanki en ateşli hayallerinizdeki kasvetli milyarder şoförlerin reklamındaymış gibi güneş gözlüğü takmış bekliyordu.

Hayır, hiç hazırlıklı değildi. Ve kesinlikle onları da hazırlamamıştı.

Claire elbette bunu anında fark etti. "Lütfen bana o örneğin bizim için burada olduğunu söyleyin."

Bea boğulur gibi bir ses çıkardı. "O—değil. O—Yapma—"

Kelimeler işlevini yitirdi. Cümleler mi? Hiç duymadım.

"Bea." Rafael'in sesi, yuvarlanan bavulların ve korna çalan taksilerin gürültüsünün arasından süzülerek geldi. Derin, yumuşak ve onun kendisini duyduğundan tamamen emindi.

Vücudunun bazı bölgelerinde, anne babasının yanında düşünmek istemediği yerlerde aşırı bir sıcaklık hissetti.

"Merhaba. Geri döndün." Bu, dinleyiciler için neşeli bir şekilde çıktı. Kadın yaklaştı ve dişlerini sıkarak, sadece ona hitaben, "Burada ne

yapıyorsun?" diye sordu.

"Ailenizin Uber kullanmasına izin vereceğimi gerçekten düşündün mü?"

Ah, onu öldürecekti. Yavaş yavaş. Ama ancak bu anı atlattıktan sonra.

Umma yaklaştı, kibar bir merak zaten yüzünde belirmişti. "Peki siz kimsiniz...?"

"Rafael Griffin, hanımefendi." Elini uzattı. Ne aşırı saygılı, ne de kibirliydi; sadece dikkat çekecek kadar çekiciydi. "Şoförünüz. Tanıştığımıza memnun oldum."

Claire, Umma'nın omzunun arkasından aceleyle fısıldadı: "NE OLUYOR ALLAH AŞKINA?! BU RAFAEL MI?!"

Papa, paraya pek aldırmış etmeden ama sadece erkeklerin siyahın bir tonuna duyabileceği türden bir hayranlıkla elini sıktı. "Bu standart boya değil. Şu yüzeye bakın. Muhteşem."

"Teşekkür ederim efendim."

"Kaputun altında ne var?"

Rafael, "Dört litrelik çift turbolu V-sekiz motor," diye yanıtladı.

Bea'nın babası adeta mırıldanıyordu.

Beş dakika içinde Urus'a bindiler. Bea yolcu koltuğunda sıkışıp kalmıştı, emniyet kemeri göğsünü adeta kısırmıştı, Rafael'in varlığı ise aralarındaki her santimetrekarelik havayı dolduruyordu. Papa ona tork ve yol tutuşu hakkında sorular soruyordu. Ortada oturan Claire, Bea'ye özenle kaçınmaya çalıştığı bir şekilde bakmakla meşguldü. Umma ise pencereden dışarı bakıp manzarayı içine çekiyordu, tıpkı Bea'nın Northgate'e ilk geldiğinde yaptığı gibi.

Sonra Claire çığlık attı. "Beya Slaya! Arctic Monkeys!"

Bea, camın arkasından yüz metrelik, ıslıl ıslıl parlayan reklam panosuna baktı. İç çekti. "Başka bir hayatta, Claire Bear."

Otelde Rafael ilk önce arabadan indi, arabanın etrafında dolaşarak anne babasının valizlerini bagajdan çıkardı ve bekleyen hamallara verdi.

Claire, Umma pasaport ve belgeleri ararken yanına sokuldu, Rafael ise Papa ile kısa bir sohbet etti.

"Rafael Griffin'in böyle görüldüğünü neden bana söylemedin?" diye öfkeyle fısıldadı.

"Bunun konuyla ilgili olduğunu düşünmedim," diye tısladı Bea.

"Bunun ne alakasızlığı var? Bu onu senin için hazırladığım listenin en başına koyardı. Biliyorsun, sen gömleksiz odun kesebilecek ve sonra seni

kaldırabilecek gibi görünen erkeklere karşı bir zaafın var."

Bea elini ağzına kapattı. "Şşş!" Eğer o sözlerden tek bir kelime bile duysaydı, kendini trafiğin ortasına atardı.

Elini tam zamanında indirdi ve adamın, "Yarın hava açık ve sıcak olacak. Sahili çok sevdiğini duydum. Seni götüreceğim," dediğini duydu.

Bea donakaldı, uzuvları hareket etmeyi unuttu.

Umma, "Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur Rafael," dedi.

"Hayır, hanımefendi." Sesi yumuşak ve kendinden emin bir tondaydı. Babasına döndü. "Balık tutar mısınız, efendim?"

Baba başını salladı. "Ne zaman fırsat bulursam."

"Mükemmel. Yanımda biraz ekipman getireceğim. Saat dokuzda seni alacağım."

O altı basamağı attığında, anne babası çoktan rezervasyonlarını yaptırmış ve programlarını ayarlamışlardı.

Ölmüştü. Gömülmüştü.

Dirildikten sonra Umma'nın şoförlü araç kiralama uygulamasının ne kadar süredir devam ettiğini sormasıyla tekrar öldü.

Claire, gece saat iki civarında, Bea'ye Rafael'in sakalının kasıtlı mı yoksa saç köklerinin askeri emirler gibi çene hattına itaat ettiği bir tür genetik piyango mu olduğunu düşündüğünü sormuştu.

Bea yatakta dönüp başının üzerine bir yastık koymuş ve bu konuşmaya devam etmektense ölmenin daha iyi olacağını mırıldanmıştı. Claire ima edileni anlamamıştı. Bu da ertesi sabah Rafael dinlenmiş, perişan ve kendinden son derece memnun bir şekilde geldiğinde gözlerinin kumlanmış hissetmesinin ve sinirlerinin zaten yıpranmış olmasının nedenini açıklıyordu.

Arabaya binerlerken fısıltıyla, "Beya Slaya," dedi, "Onu benden uzak tuttuğun için seni affediyorum, ama sadece bu araba bana bir müzik videosundaymışım gibi hissettirdiği için."

"Koltuk seni fırlatmadan önce otur," diye mırıldandı Bea, emniyet kemerini takarken.

Yolcu koltuğu. Yine onun yanında. Yeterince yer yokmuş gibi değildi; ona dokunmaya bile yaklaşmamıştı; ama nedense onun yakınlığı tüm oksijeni emmişti.

Anne ve babası onları otel lobisinde bekliyordu ve onlar da sıcak bir "Günaydın" diyerek arka koltuğa oturdular.

Sessizlik onu öldürmedi ama ölüme çok yaklaştı.

Bea konsola doğru işaret etti. "Müzik. Haydi müzik çalalım."

Parmakları ekranda beceriksizce gezinirken, yanlışlıkla yerel bir hip-hop radyosunun açılış şarkısını çaldı, ardından özür dilercesine homurdanıp başka bir düğmeye bastı. Caz. Çok bunaltıcı. Değiştir. Pop. Çok neşeli. Değiştir.

Rafael'in eli içeri kaydı. Zarif değildi. Uzun parmaklar, ama inşa etmek ve kırmak için yapılmış gibi görünen, pürüzlü bir yapıya sahipti. Parmak boğumlarında küçük yara izleri çaprazlama uzanıyordu.

"Rahat ol, küçük Bea," dedi, sesi alçak ama arabadaki herkes tarafından duyulabiliyordu. Adını duyduklarını biliyordu, tanıdık bir tonda gelmişti.

İki dokunuşla kendi çalma listesini açtı. Blues tarzı bir gitar melodisi, serin su gibi sessizliğin içinden süzülüyordu. "Buna ne dersin?"

"Harika olur," dedi, yanakları kızarmış bir şekilde pencereden dışarıya dikkatlice bakarak.

Müzik hayat kurtarıcıydı. Manzara da öyle. Bir saat boyunca kıyı şeridinde ilerledik, şehir yerini kayalıklara ve çalılıklara bıraktı, okyanus aralarında mavi mavi parıldıyordu. Başka kimse rahatsız görünmüyordu ve sohbet oldukça akıcıydı. Bu da onu kendi nabzının daha çok farkına varmasına neden oldu.

Araba kumlu çakılların üzerinde gıcırtyla durdu. Kapısını açtığında içeri dolan hava, yukarıdaki çalılıklardan gelen okaliptüs kokusuyla karışmış, tuzlu ve tatlı bir kokuya sahipti. Sahil aşağıda uzanıyordu, kayalıklar arasında oyulmuş gizli bir hilal gibiydi. Tamamen boş değildi ama neredeyse boştu; dağınık aileler, martıları kovalayan bir köpek. Dondurma arabaları yoktu, tahta kaldırım yoktu. Sadece okyanus ve gökyüzü.

Sandaletleri kuma değdiği anda ayağından çıkardı ve parmaklarını sıcak, ince kum tanelerinin arasına soktu.

Evet. Bu.

"Gördünüz mü?" dedi gururla, sanki tüm manzarayı zihninde canlandırmış gibi anne ve babasına bakarak. "Kanada'da böyle plajlar yok."

Umma geniş ve içten bir şekilde gülümsedi. Papa ise memnuniyetle çenesini suya doğru eğdi.

Rafael bagaj kapağını açtı ve olta takımlarını, yemleri ve aile boyu bir soğutucu kutuyu çıkardı. "Şansımızı deneyelim," dedi ve bir olta'yı babasına uzattı.

"Vay canına," dedi babam, yüzü aydınlanarak. "Şimdi benim dilimden konuşuyorsun."

Onlar hazırlık yapmaya giderken Claire onların peşinden gitti. Cansız deniz canlılarını kancalara dirmek onu garip bir şekilde cezbetmişti.

Bu durum Bea ve Umma'yı havluları serip şemsiyeyle boğuşmaya bıraktı. Bea, Rafael'i kumda yalınayak gördüğü ilk anın heyecanı ile kalbi hâlâ hızla çarparken, şemsiyeyi gerekenden fazla güçle kuma sapladı. Baldırları bir erkek için fazlaca güzeldi. Neyse ki, hâlâ gömleği üzerindeydi.

"İşte," dedi Umma hafifçe, havluyu düzelterek. "Bu da Rafael."

Bea dudaklarını şapırdattı. "Evet. O."

"Uzun boylu. Zaten Gage'in de uzun boylu olduğunu düşünüyordum."

"Nüfusun ortalama boyu uzun. Hollandalıların soyundan geliyorlar."

"Ve babam için olta takımları da getirmiş." Umma havlunun köşelerindeki kumları silkeledi. "Çok düşünceli, değil mi?"

Bea havlunun üzerine yığıldı, su şişesinden uzun bir yudum aldı. "Olabilir."

"Bu da St. Ives'lı çocuklardan biri mi acaba?"

"Öyleydi, ama artık öğrenci değil," dedi. "Griffin Ventures'ın sahibinin oğlu."

Umma'nın yüzündeki ifadesiz bakışa bakılırsa, hiçbir şey ona tanıdık gelmedi.

"Bu bir inşaat şirketi," dedi Bea, bunu nasıl basitçe açıklayabileceğini düşünmeye çalışarak. "Hem de büyük bir şirket."

Umma uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra—"En azından zevkin tutarlı."

Bea kıkırdadı. "İşte buraya böyle geliyorlar. Uzun boylu ve bir imparatorluğun desteğiyle."

Umma'nın gözleri parıldı. "Ve yakışıklı."

Umma'nın söyledikleri, nesnel olarak bakıldığında, inkar edilemezdi. Ama Rafael'i yakışıklı olarak düşündüğünden beri çok uzun zaman

geçmişti. Yakışıklılık, balo partnerleri ve diş macunu reklamları için kullanılan bir kelimeydi. Ya da markette alışverişinizi yapan adam için.

Rafael hissedilen bir şeydi. Açlık, yıkım ve sahip olmaması gereken tüm fantezilerin vücut bulmuş hali gibi görünüyordu.

Annesinin sesi, içindeki karmaşık duyguları böldü. "Sana hep 'küçük Bea' mı derdi?"

Aslında evet. Onunla ilk tanıştığım andan itibaren o yeşil gözlerine hayran kalmıştım.

"Bunu komik buluyor. Ben o kadar da küçük değilim."

"Komik," diye tekrarladı Umma, gözleri parıldayarak. "Öyleyse neden bir sevgi sözcüğü gibi geliyor?"

Bea neredeyse dilini yutacaktı. Çünkü bu bir sevgi sözcüğüydü. Bu terim onu her zaman rahatsız etse bile, bunu biliyordu. Şimdi ne zaman söylese, teninde bir fırça gibi geziniyor ve ardından bir karıncalanma hissi bırakıyordu.

"Kaç yaşında?"

"Yirmi yedi."

"Ah. Annenizin bilmesini istediğiniz başka bir şey var mı?" Umma'nın yüz ifadesi nötrdü. Ama gözleri öyle değildi.

Hayır. Hayırrrr.

"Sana söyleyeceğim, Umma...olduğunda."

Dalgalar kıyıya vuruyor, martılar dönüyordu. Baba ve Rafael, oltalarıyla dizlerine kadar suya girmiş, ara sıra sohbet ediyorlardı; Claire ise heyecanla her çekişte bir balık yakalandığını söylüyordu. Anne ve Bea ise okul, kitaplar ve Toronto'dan dedikodular hakkında konuşuyorlardı.

Bir saat sonra, görüş alanının kenarında tanıdık bir figür belirdi. Laurent Duret, küçük bir ülke büyüklüğünde bir kutu taşıyarak kumsalda yürüyordu; gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı, sanki güneş göğsünden yansımak için var olmuş gibiydi.

"Teslimat," diye duyurdu sesi titreyerek.

Vay canına. Beklenmedik bir durum. Tabii ki Rafael'in düzenlemesiydi, ama amacı belirsizdi.

Umma'nın ilgisi uyandı. "O da senin arkadaşlarından biri mi?"

"Buna benzer bir şey."

Laurent havlularının yanına geldi ve hafifçe eğilerek selam verdi. "Bonjour. Laurent Duret. Rafael'in arkadaşı, zaman zaman kötü bir örnek."

“En azından dürüstsün.” Umma kaşını kaldırdı. “Merhaba, ben Bea’nın —”

"Kız kardeş mi?" diye tahmin etti.

“Anne. Ama güzel denemeydi.”

Göz kırptı, kutuyu ortalarına bıraktı ve sanki aileden biriymiş gibi yere yayıldı.

"Griffin!" diye seslendi ellerini birleştirerek. "Öğle yemeği hazır."

Bea içeriye göz attı. Pastalar, sandviçler, eklerler. Ama sıradan değil; Versay Sarayı'nda servis edilseydi hiç de yadırganmayacak türden.

Gerçeği anladı. Rafael, Duret Bankası'nın varisi Laurent'i ailesi için öğle yemeği getirmesi için ayak işlerini yapan bir çocuk gibi kullanmıştı. Kendini tutamadan göğsünde bir kahkaha kabardı.

Laurent onun gözüne baktı. Esmer kaşlarından birini kaldırdı ve ironiyi kendisi de görmüş gibi sırttı.

Claire, ayakları gelgitin etkisiyle ıslak ve kumlu bir halde, oltasını kuma saptanmış olan Rafael'in peşinden hızla geri döndü.

Laurent onlara selam vermek için döndü. Kadın durdu. Laurent de durdu. Birbirlerine şöyle bir baktılar.

"Peki sen kimsin?" diye sordu.

"Laurent," diye yanıtladı, sesi her zamankinden biraz daha alçaktı. "Sen Claire olmalısın."

"Suçlu."

Claire, Bea'nın karşısına oturdu. Rafael de onun yanına oturdu.

“Babam yemek için oltasını bırakacak değil,” dedi Umma. “Siz çocuklar keyfinize bakın, ben de ona katılacağım. Teşekkürler Laurent, öğle yemeği çok lezzetli görünüyor.” Umma iki uzun, düzgünce paketlenmiş baget sandviç aldı ve kıyıya doğru yürüdü.

Böylece dördü de havluların üzerinde yalnız ve gergin bir halde kaldı.

Claire bir kruvasan ısırды, durakladı, sonra mutluluktan gözlerini kapattı. "Bununla evlenirdim."

Bea birini kaptı ve bir ısırık aldıktan sonra aynı saygılı sesi çıkardı. "Çifte düğün."

Laurent, elindeki ekmekle dirseklerinin üzerine yaslandı. "Kendimi... biraz güçsüz hissediyorum?"

Rafael, sandviçini açarken, "Ancak pastalarla rekabet ediyorsanız," dedi.

Claire el çantasını karıştırdı. "Ortama biraz hava katalım." dedi ve Bluetooth hoparlörü havlunun üzerine koydu. Bir an sonra, Kore pop müziği havaya yayıldı.

Laurent'ten bir inilti çıktı. "Hayır."

"Evet." Claire çalma listesini başlattı.

"Kesinlikle hayır. Hiçbir erkek bu şekilde mükemmel pastaları yemek zorunda kalmamalı."

"Buna füzyon deniyor," diye karşılık verdi.

Ona gözlerini kısarak baktı. "Bunun için sana meydan okuyorum. Kazanırsam müziği değiştir... bir şey."

Yüzü aydınlandı. "Anlaştık." Ve sonra, bir sihirbaz gibi, yıpranmış bir UNO kart destesi çıkardı.

Rafael, "UNO'yu da mı getirdin?" diye sordu.

Bea burnunun köprüsünü sıktı. "O çantanın içinde daha kaç gizem olduğunu sorma sakın."

Claire, kartları gösterişli bir hareketle yelpazeleyerek, "UNO evrenseldir," dedi ve dört el dağıtmaya başladı. "Bir el kazanırsanız, konuşmacıya dokunabilirsiniz. O zamana kadar, pastel saçlı mükemmelliğin tadını çıkarın."

Laurent'in "Çocuk oyunları" sözü biraz küçümseyiciydi, ama yine de kartlarını eline aldı. Rafael de öyle.

On beşinci dakikada Laurent ulumaya başlamıştı.

"Artı dört mü? Yine mi? İkinizin kaç tane var?" diye sordu.

Claire bir tane daha masaya sertçe vurdu. "Üst üste dizilmiş, bebeğim."

"Bu bir savaş," diye mırıldandı karanlık bir sesle, felaket dolu eline sekiz kart daha eklerken.

Claire ve Bea, suikastçılar gibi ters yönde zıplayarak, renkleri değiştirerek ve sessiz bakışlar atarak kutsal olmayan bir ittifak kurmuşlardı. Erkeklerle tek bir tur bile gitmemişti. Çalma listesi ritmik melodilerini sürdürerek, onları Korece ile alaya alıyordu.

Skorlar komik bir hal aldı: Claire on iki, Bea dokuz. Laurent sıfır. Rafael sıfır.

Bea, sırtıtmaya engel olmak için gerçekten çok uğraştı. Rafael yanına doğru kaydı, eğilip neredeyse iskambil destesinin yarısını tutarken bacağı onun bacağına değdi. "Bizi kandırıyorsun."

Omuzları bastırılmış bir kakhahayla bir kez irkildi. "Siz ikiniz hiç iyi oynamıyorsunuz."

Ağzından bir kıkırdama daha kaçtı. Claire son kartını da sertçe yere bırakırken sevinçle bağırınca, kız elini ağzına kapattı.

Adamlar perişan halde görünüyordu.

"Zafer!" diye duyurdu Claire. "Kadınlar: sonsuz. Erkekler: hâlâ sıfır."

Laurent güneş gözlüğünü yavaşça indirdi. "Komplo kuruyordunuz."

"Buna strateji denir," diye yanıtladı, dişlerini göstererek gülümsedi.

Rafael, sessiz bir tiksintiyle kartlarını yığının içine attı. "Daha az renkli bir oyuna ihtiyacımız var."

Laurent'in mavi gözleri yaramazlıkla parladı. "Basketbol."

Bea hemen başını salladı.

Ama Laurent ona bakmadı. Dikkatini Claire'e vermişti. "Korkmuyorsan tabii."

O kadar hızlı doğruldu ki, at kuyruğu savruldu. "Korktun mu? Senden mi? Lütfen."

Rafael, Bea'ye şöyle bir bakarak, son derece rahat bir tavırla, "Takımlar," dedi. "İkiye iki."

Claire, şüphesiz ki sonlarını mühürlemek için ağzını açmıştı ki, sahilden bir çığlık yankılandı.

"Bir tane yakaladım!" Babamın zafer dolu sesi kıyıdan geldi. Ayakları ıslak kuma saplanmış, oltası kırılacakmış gibi bükülmüştü. Annem ise rüzgarda uçuşan şapkasını tutarak gülüyordu.

Rafael anında ayağa kalktı, suya doğru koşarken kumlar etrafa saçıldı. Laurent de bir sevinç çıığı atarak arkasından geldi ve sanki balık düello isteyecekmiş gibi tişörtünü çıkardı.

Bea dizlerini göğsüne çekti, çaresizce sırtıyordu. Güneş, dalgalar, arkadaşlık, her şey yolundaydı. Güzeldi.

Sadece...neşeli.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bea, kızarmış ekmek, kahve ve kahve çekirdekleriyle hiçbir ilgisi olmayan, kavrulmuş et kokusunu alabiliyordu.

Claire ve Lillian, apartman balkonlarındaki minik kafe tarzı masada, güneş ışınlarının altında iki kedi gibi oturuyorlardı; biri kendini üstün hissediyor, diğeri sakın, ikisi de saldırmaya hazır.

Lillian usulca, "Uyudun mu?" diye sordu.

Bea oturdu. Sanki mazeretini savunuyormuş gibi bir soğukkanlılıkla avokadoyu ikiye böldü. "Tıpkı bir bebek gibi."

Claire, yulaf sütünü bile kesebilecek kadar alaycı bir ses çıkardı. "Ha, tabii. Bütün gece nasıl dönüp durduğunu hissettim."

Lillian bacaklarını çaprazlayıp koltuğuna daha da yerleşirken, "Bana en güzel anları göster," dedi.

Claire'in teşvike ihtiyacı yoktu. Canlı yayın için adeta titriyordu. "Her şey araba yolculuğuyla başladı. Tam bir milyarder gibi mükemmel bir şekilde arabaya bindi."

İşin aslı, Bea Claire'in ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Gömleği. O kasları. Beynine yerleşmiş olan kokusu.

"Sonra komutan parmaklarıyla konsola dokunuyor ve"—Claire sesini iki oktav alçaltarak—"Rahat ol, küçük Bea." diyor.

"O kadar mı önemli?" diye sordu Lillian.

"Çok derinden!" Claire dizine vurdu. "Arka koltukta olmama rağmen baştan çıkarıldığımı hissettim."

"Peki sonra?" diye sordu Lils.

“Bütün gün askeri bir hassasiyetle planlanmıştı: annesi için plaj, babası için olta takımları, Bea için pastalar.” Claire parmaklarıyla bunları saydı. “Üç hedef, üç isabet.”

Lillian kurnazca, "Sanırım geçen sefer bana onun iyi bir nişancı olduğunu söylemiştin, değil mi Bey?" diye sordu.

Bea yanakları kızararak başını salladı. "Bunu bir operasyon gibi anlatıyorsun."

“Bunu başka türlü tarif etmenin imkanı yok, abartmıyorum.” Claire, Lillian'a baktı. “İnan bana Lils. ‘Sadece arkadaşız’ yanılısaması turuna en ön sıradan şahit olurdun.”

“Demek Rafael neymiş? İyi biri mi? Düşünceli mi?” Lillian onu inceledi.

Avokado tost, Bea'nın ağzına çok az kala durdu. "Sanırım öyle."

"Daha önce emin değil miydin?" diye sordu Claire.

“Bilmiyorum.” Bea kendi sesindeki savunmacı tonu duydu. “Odaya her girdiğinde darbeyi savuşturmakla çok meşguldüm. Dün, sonunda sadece... kaçmadığım ilk seferdi.”

Bunu yıllar boyunca defalarca yapmıştı.

Basketbol sahalarında. Dans pistinde. Spor salonundaki ofisinde. Kadın yaklaşır, adam kendisi olur ve kadın kaçardı.

Dün farklıydı. Hâlâ çok hırslıydı, ama bu hırs onu geri püskürtmek yerine, etrafını sarmıştı.

Lillian, "Anne baban o zamandan beri bir şeyden bahsettiler mi?" diye sordu.

"Annem bana mesajlar gönderdi," diye itiraf etti Bea, telefonunu masanın üzerinde zararsız bir şeymiş gibi kaydırarak.

Claire hızlıca göz gezdirdi, kendi kendine mırıldandı. Sonra donakaldı, parmağıyla ekrana saplandı. "Bekle. Dur bir dakika. Bu—bu." Boğazını temizledi ve keyifle okudu. "Beatriz, babam Rafael'in senin UR'da olman hakkında ne hissettiğini sorduğunu söyledi."

Lillian bardağını hafif bir tık sesiyle yere bıraktı. "İlginç."

Claire, kelimeleri vurgulu bir şekilde yüksek sesle okuduğunda neden farklı duyuldu? Birden, "St. Ives'deki bursumu kastediyordu," diye patladı.

Lils düşünceli bir şekilde, "Ama zaten neredeyse üç yıldır buradasınız," dedi. "Belki de geçmiş zamanla ilgili değil, gelecek zamanla ilgili bir soru bu."

"Aynen öyle," dedi Claire, ağzı tost dolu halde. "Aslında şunu soruyor: Ya kalsaydı?"

"Baştan beri burada kalmayı planlıyordum," diye savundu Bea.

Ellerindeki kırıntıları silkeleyen Lils, tabağını lavaboya götürmek için ayağa kalkarken ona hem acıma hem de uyarı içeren bir bakış attı. "Rafael herkesin planlarının kendininkine uyduğundan emin olmaya çalışıyor gibi görünüyor."

Lillian, akşam yemeği için Tayland yemeği getireceğine söz vererek işe gitti. Claire ve Bea, kupalarını durulamak için mutfığa doğru yavaşça yürüdüler. Durulama işlemlerini henüz bitirmişlerdi ki apartmanın interkomu çaldı.

Rafael için henüz çok erkendi. Bu da elbette öyle olduğu anlamına geliyordu.

Claire elini ağzından birkaç santim uzakta tutarak nefes verdi. Yüzünü buruşturdu. "Hemen geliyorum. O adamı bayıltabilirsin ama bu kahve kokulu nefesimle onu gerçekten öldürebilirim."

Bea kendi durumunu hızla gözden geçirdi; kabul edilebilir görünüyordu. Tedbir amaçlı bir bardak su içti ve kapıya yöneldi.

Birkaç dakika içinde kapı aralığını doldurdu.

Onu görünce kalbi hızlanarak geriye doğru adımladı. "İçeri gel. Dokuz demiştik sanırım."

Ayakkabı bağcıklarını çözmek için eğildi. Ayakkabıları, onunkilerin yanında sıralanınca kocaman görünüyordu. Çoraplarının üzerinde minik turuncu basketbol topları vardı. Listeye "sevimli"yi de ekleyin. Sanki zaten sorunlu olan çekimine daha fazla malzeme lazımmış gibi.

Kadife koltukların, çiçek desenli üç kişilik kanepenin ve yakın zamanda yapılan bir ara sınav stresi sırasında renklere göre düzenlediği kitaplığın yanından geçti. Yemek masasının üzerine dar bir ahşap kutu koydu.

"Evet, yaptık," dedi kısaca. "Bu bir alım değil, bir teslimat. Malezya'dan."

Bea gözlerini dikti. "Buzdolabı mıknatısı için harika bir örnek."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Aç ağzını."

Kapak hafifçe sürtünerek geriye kayd. İçinde bir hançer vardı. Oyma koyu ahşaptan bir kılıf, sedefle parıltıyan bir kabza. Gösterişli değildi. Dekoratif de değildi. Oynanmayacak kadar ağırbaşlı bir şeydi.

Dikkatlice kaldırdı. Ağırlığı onu şaşırttı; boyutuna göre ağırdı, avucuna değdiğinde pürüzsüz ve serindi. Kılıfından çıkardı ve bıçak, canlı bir şey

gibi kıvrıldı, uyurken bile tehlikeliydi.

"Bana bir silah mı getirdin?"

"Kris," diye düzeltti. "Erkekler törenlerde bunu taşırlar. Bir koruma sembolüdür."

Ona doğru bakarak, "Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Sen sakla." Bakışları hiç değişmedi. "Kullanman için değil, bilmen için."

Ondan bir sürpriz istemişti ve Rafael de bunu sadece onun yapabileceği şekilde yapmıştı: Onu tedirgin eden, çiçeklerden veya parfümden çok daha anlamlı bir şey.

Kalbi hızla çarparken, onu yavaşça kutuya geri koydu. İstikrarlı bir internet bağlantısına ihtiyacı olduğu kadar şakaya da ihtiyacı vardı. "Biliyorsun, normal insanlar gümrüksüz Toblerone alıp eve getiriyorlar, değil mi?"

Claire, nane kokusuyla onların arkasından belirdi. "Vay canına, ne güzel bir bıçak!"

Hayat, sıradan işler kılığında gizlenmiş bir dizi pusudan ibarettir.

O satırı bir kitapta okumuştı ve o an aklına geldi.

Pazar günü kurulan pazar yeri kusursuz görünüyordu: yerel halk, taze ürünler, kültürel bir deneyim havası ve ters tepme ihtimali yoktu.

Selene Griffin'i görene kadar.

Bea'nın midesi adeta sandaletlerine kadar çöktü. Çünkü—

Birincisi: Rafael, onun son dokuz aydır her hafta annesiyle öğle yemeği yediğinden habersizdi.

İki: Claire ve Umma, Selene Teyze'nin Rafael'in annesi olduğunu bilmiyorlardı.

"Rafael, bu pazardan nasıl haberdar olduğunu söyledin?" diye sordu, sesi fazla tizleşmişti.

"Annem bazen gelir."

Başını öne eğdi. Beklendiği gibi.

Güneş gözlükleri yakasına takılı, tezgahlar arasında insanları kendisine yol vermeye zorlayan doğal bir otoriteyle önden gidiyordu. Gölgelerinden biri altı adım önde, diğeri altı adım gerideydi. Anne babasının ya da Claire'in onları henüz fark ettiğini sanmıyordu.

Selene arkasını döndü ve ilk olarak onu gördü, yüzü aydınlandı. "Bea."

"Theia," diye patladı Bea, başını kaldırıp beceriksizce gülümseyerek.

Rafael son derece hareketsiz kaldı.

Selene fuşya rengi bir yazlık elbise ve hasır şapka giymişti, koluna da bir sepet dolusu sebze ve meyve asmıştı. Güvenlik görevlileri de dikkatle arkasında bekliyordu.

Öne doğru eğildi ve Bea'nın yanağını öptü, parfüm kokusu havada dalgalandı. "Theios'un son kimçiyi çok sevdi. Bu sefer hiç süt gerekmedi."

Rafael'in başı Bea'ye döndü, gözleri yüzünün bir tarafını yakıyordu. Geriye bakmasına gerek yoktu, biliyordu. Theia'yı, Theios'u, kimçiyi duymuştu. Bunların ima ettiği her şeyi duymuştu.

Hayatının düzenli bir şekilde bölümlere ayrılması gözlerinin önünde paramparça olurken, umursamaz görünmeye çalışarak gözlerini Selene'den ayırmadı.

Selene'nin bakışları Bea'nın üzerinden kaydı. "Ah, bu annen olmalı. Ve Claire." Sıcak bir şekilde elini uzattı. "UR'ye hoş geldiniz. Ben Selene Griffin."

"Bea'den senin hakkında çok şey duydum." Umma, yeni öğretmenlere karşı her zamanki tavrını takınarak, karakterini bir anda belirledi. Elini sıkarken yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra: "Bekle... Griffin mi dedin?"

Rafael annesinin yanağını öpmek için eğildi. "Anne." Kelime yankılandı. Sade bir saygı. Onun önünde eğilen bir dağ gibiydi.

Umma'nın bakışları Rafael'in üzerinde hızlı ve isabetli bir şekilde gezindi, sanki hiçbir şeyi kaçırmayan bir kadın gibi. Sonra döndü ve Bea'nın gözleriyle karşılaştı.

Soruları vardı.

Arkasında, Claire sahte bir öksürükle kahkahalarını gizlemeye çalıştı. Bea, Claire'in titrediğini, "ŞAKA MI YAPIYORSUN?" çığlığının omurgasında yankılandığını hissedebiliyordu.

Bu yavaş ilerleyen felakete bir an önce müdahale etmek isteyen varsa, tam zamanı.

Etrafında patlak veren kaostan etkilenmeyen Selene, kontrolü ele aldı. "Kitap kulübümüzü sen yönetiyorsun. Bu İskoç aşk romanları büyük bir başarı oldu. Hanımlarımızın bir kitabı bir akşamda bitirdiğini hiç görmemiştim."

Umma'nın gülümsemesi daha da genişledi, etkisiz hale gelmişti. "Onları alt etmek zordu."

Selene sepetini korumalardan birine verdi, sonra da son derece rahat bir şekilde kolunu Umma'nın koluna geçirdi. Sanki yıllardır arkadaşlarmış gibi.

Bea, Rafael ve Claire ile birlikte arkadan geliyordu; üçü de farklı derecelerde dehşet ve hayranlıkla her kelimeyi yakalamaya çalışıyordu. Bea, onun parmak boğumlarının uyluğuna değdiğini fark etti; bu, bu ana son derece odaklandığının en ufak bir göstergesiydi.

Selene ustaca sözlerine şöyle devam etti: "Bea bana uzun süre burada kalmayacağını söyledi. Ama vaktin olursa, lütfen yarın akşam kitap kulübüme gel. Hanımlar seninle şahsen tanışmaktan çok mutlu olurlar."

"Aman Tanrım," diye fısıldadığını duydu Claire'in.

Bea arkasını döndüğünde Rafael'in yanağının içini ısırıldığını ve sırtıtmaya çalıştığını gördü.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Annesi o oturma odasında gözetimsiz oturamazdı.

Ama o, kendi adını bildiği gibi, 'kitap kulübü' ve 'Anne'nin mıknaş ve metal gibi birbirine yakıştığını zaten biliyordu; karşı koymanın imkanı yoktu.

"Çok isterdim," dedi Umma. Sonra duraksadı, etrafına bakındı. "Ama kocam değil—nerede o? Plakçıya uğramış olmalı."

"Elbette onu da getirmelisiniz. Leon, inşaat ve nakliye konularındaki iyi bir tartışmadan keyif alır."

Umma'nın kaşları kalktı, hafif bir şaşkınlık belirtisi belirdi yüzünde, sonra gülümsemesi geri geldi. Tıpkı Selene'nin istediği gibi, tuzağa düşmüştü. "Gerçekten de bundan hoşlanacak."

Bea'nın endişesi üç katına çıktı.

Baba da mı?

Anne ve babasının uçak biletlerini bu geceye yeniden rezerve edebilir miydi? Bu çok mu belli olurdu?

Selene, "Oteliniz Northgate'te mi?" diye sordu. Umma başını sallayınca, omzunun üzerinden oğluna baktı. "Rafael, onları saat sekizde tam olarak buraya getir."

"Evet, efendim," dedi, sesi inanılmaz derecede sakindi.

Gözleri onun gözleriyle buluştu, parıldadı. Eğlence değil, daha çok evrenin ona tam istediği kartı verdiğiine şahit olmuş gibiydi.

Umma kibarca, "Kendi yolumuzu bulabiliriz," diye önerdi.

Selene itirazı elini sallayarak geçiştirdi. "Saçmalık. Zaten şehirde çalışıyor. Konu kapanmıştır."

Bea'nın tırnakları avucuna o kadar sert saplanmıştı ki, neredeyse hilal şeklinde izler kalacaktı. Dört çift göz ona dikildi. Zayıf bir şekilde gülümsedi. "Harika."

Arkadan bakıldığında, Claire neredeyse kalp krizi geçirecek gibiydi, saygısız bir neşeyle şöyle diyordu: SANG. GYEON. RYE.

Çiftin ebeveynlerinin resmen tanışması için kullanılan Korece terim.

Bea'nın yine ülke değiştirmesi gerekecekti.

RAFAEL

Pazarlar insanları dağıtmanın bir yolunu buluyordu. Selene onu kenara çektiğinde, Bea'nın babası yerel el sanatları ürünlerinin satıldığı bir tezgaha çekilmişti, Umma ve Claire bir kitapçıya dalmışlardı ve Bea da onları kedi gibi bir araya toplamaya çalışarak ortalarda bir yerlerdeydi.

Serin gölgede annesinin yanında duruyordu, havada şeftali kokusu keskin bir şekilde hissediliyordu.

Rafael sonunda, "Bana söyleyebilirdin," dedi.

Kızgın değildi, sadece bu durumun bunca zamandır kendisinden habersiz devam etmesine şaşırılmıştı.

Annesi, "Yapabilirdim," diye onayladı. "Ama ona yapmayacağıma söz verdim."

"Nasıl başladı?" diye sordu, elini cebine sokup vale fişini buldu. Başparmağıyla fişi ileri geri salladı.

"Bir kafede öğle yemeği yedik. İş yerinin yakınındaydı."

Rafael ona hem eğlenmiş hem de biraz sinirlenmiş bir bakış attı. "Onun yanına mı gittin?"

"Elbette yaptım." Sanki çok açık bir şeymiş gibi alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Kuzenlerin bana ayrılıktan sonra onu rahatsız etmemem yönündeki emrini de anlattılar. Çok nazik davranmışsın."

Nazik miydi? Hayır. Gerekliydi. Bea'nın alana ihtiyacı vardı. O da ona bu alanı sağladığından emin olmuştu.

"Ve o... senin annem olmanla ilgili bir sorun görmüyor mu?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Dokuz aydır her hafta birlikte öğle yemeği yiyoruz. Sonuçları kendiniz çıkarın."

Bu durumun önemi derinden hissedildi. Kendisi için en önemli iki kadın, onun doğrudan müdahalesi olmadan birbirlerini seçmişlerdi. Bu, bir erkeğin boşa harcamayacağı türden bir şeydi.

Laurent, ona yönetim kurulu toplantıları için kayıtsızlığı iyice aşlamıştı. Ama bu iş değildi ve annesi ona gerçeği söylemekten asla çekinmemişti. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Elini uzatıp gömleğindeki kırıışıklığı düzeltti. "Zeki biri. Sıcakkanlı. Bu şehrin ne yapacağını bilemediği bir tatlılığı var. Ayrıca, gergin olmayı unuttuğu zamanlarda çok komik."

Her kelime bir onay niteliğindeydi. Kaburgalarının altından, henüz hak etmediği bir şeyi koruma ihtiyacı fişkıyordu.

"Omuzlarındaki yükün altında ezilmeliydi. Ama ezilmedi. Sert olduğu için değil, yumuşak olduğu için." Mavi gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Belki de tam da ihtiyacın olan şey bu."

Bunu biliyordu.

Bea eğildi ama asla yıkılmadı. Küçük yapılıydı ama minderde onunla dövüşmeye hazırdı. Geri çekildi ama çok ileri gittiğinde ona açıkça söyledi. Kaçtığında bile, sadece toparlanmak içindi. Her zaman tekrar yüzleşmek için geri dönerdi.

Ciğerlerinden havayı zorla çekti. Hatırlayabildiği kadarıyla, bedeni zihninden daha hızlı hareket etmek istiyordu. Her kası aradaki mesafeyi kapatmasını, onu doğrudan yakalamasını istiyordu. Bunun yerine, güneş gözlüklerini tekrar yerine taktı; bu, ona onu açıkça görme imkanı veren bir kalkan görevi görüyordu.

Onunla başa çıkabilirdi. Sadece henüz buna inanmıyordu. Eğer önce onu öldürmezse, bunu kanıtlamaktan zevk alırdı.

Rafael, annesinin sepetine uzanıp bir şeftali çıkarırken, "Anne babasını davet etmen cesurca bir hareket," dedi.

“Başka bir ülkede yaşayan kızları. Ona senin baktığın gibi bakan bir adam. Bizi tanımak isteyecekler.” Selene şapkasını düzeltti. “Ve biz de onları tanımak isteyeceğiz. Bu çok doğal.”

“Sakın benden öne geçme, anne.” Şeftaliye bir ısırık aldı. “O benim, onu kazanma hakkım var.”

Gülümsemesi çarpık, alaycı ve tehlikeliydi. "Oğlumdan da başka bir şey beklemezdim zaten."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

RAFAEL

Beş dakika içinde ona altı mesaj göndermişti.

KÜÇÜK BEA: Bu gece onları almaya gerçekten emin misin?

KÜÇÜK BEA: Onlara meşgul olduğunu veya hasta olduğunu söyleyebilirim.

KÜÇÜK BEA: Onların yerine Uber çağrılarını ister misin? Ben onlara Uber çağırabilirim.

KÜÇÜK BEA: Belki annene gelemeyeceklerini söyleyebilirim.

KÜÇÜK BEA: Ama onu gücendirmek istemiyorum.

KÜÇÜK BEA: Ve ailem neden iptal ettiğimi soracaklardı, bu daha da kötü olabilirdi.

Adı, ekranında sürekli olarak belirip duruyordu, adeta küçük birer dopamin patlaması gibiydi. Mesajlaşarak kendini bu kadar hızlı bir şekilde açığa vurabilmesinde karanlık bir tatmin duygusu vardı.

Başparmağını yukarı kaldırarak cevap verdi.

RAFAEL: Nefes al

Üç baloncuk belirdi, kayboldu, sonra kekelemek gibi tekrar ortaya çıktı.

KÜÇÜK BEA: Ya senden nefret ederlerse?

RAFAEL: Yapmayacaklar

KÜÇÜK BEA: Peki ya öyle yaparlarsa?

Gülümsedi, öyle bir gülümsemeydi ki, onu görseydi tekrar ayağa kalkardı.

RAFAEL: Onların beni sevmesini istemen güzel bir şey.

Verdiği yanıt sadece noktalardan ibaretti, ardından sessizlik geldi.

RAFAEL: Kızlar, saat dokuzda kortlarda görüşürüz.

Telefonu cebine koydu ve önündeki planlara geri döndü. Odaklanması geri gelmişti, ancak saatin tıkırtısı her geçen dakika daha da yüksek sesle geliyordu.

Sonunda, elinde ceketiyle ayağa kalktı.

Saat yedi buçukta kaldırırma park etmişti. Her zaman zamanında gelirdi, ama bu gece daha önemliydi. Bea'nın babası önce merdivenlerden indi. Sıkı sıkıya tokalaştılar, sağlam tokalar birbirine değdi.

"Merhaba efendim."

Annesi de peşinden geldi. "Dakiksin," dedi, sesinde belirsiz bir onaylama tonu vardı.

Rafael arka kapıyı onun için açtı ve içeriyi işaret etti. "Annem başka türlüüne izin vermiyor."

Bu durum, Bea arka koltuğa yerleşirken ona hafif bir gülümseme kazandırdı. Bea'nın babası yanındaki yolcu koltuğuna oturdu ve araba akşam ışığına doğru yavaşça ilerledi.

Şehirden ayrılıp sahil yoluna doğru ilerledikçe trafik azaldı. Bir süre her şey kolaydı. Ama aralarındaki ufak tefek sohbetlerin altında, asıl sormak istediklerine doğru yaklaştıklarını hissetti.

Beklediğinden daha çabuk geldi.

Bea'nın babası, dirseğini kapı çerçevesine dayayarak, "Kızımızı bir süredir tanıyorsunuz," dedi.

"Üç yıl," dedi sola işaret ederek. "Geldiğini fark ettim. Durmadım."

Hiçbir dolambaç yok. Kelimeleri süslemeye gerek yok.

Evet, onunla birlikteyken bile.

Onların bu itirafı içselleştirdiklerini hissetti.

Umma hafifçe öne eğildi. "Çok çaba sarf ediyormuşsun gibi görünüyor."

Nefesi kesildi, neredeyse gülecekti. "Hanımefendi, bu benim çabalamam değil. Bu benim kendimi tutmam."

Babasının bakışları ona çevrildi. "Kendini tutmasaydın ne yapardın?"

Rafael daha dik oturdu, sanki göğsündeki kabarmayı bastırmak istercesine çenesi bir an kasıldı, sonra tekrar kasıldı. "Yapabileceğim her şeyi yapacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Niyetler" kelimesini kullanırsam, bununla ne demek istediğimin kapsamını anlayacak mısınız?" Babasının elleri kenetlenmişti.

"Evet efendim." Işık kırmızıya döndü. Ani fren yaparak durdu, sonra adamın gözlerine baktı. "Amacım onun güvenini kazanmak. Ve geleceğini."

Annesi arkadan, "Sence senden bunlardan herhangi birini istediğini gösterdi mi?" diye sordu.

"Evet, efendim. Sanırım öyle. Bunlar vaatler değil, işaretler."

Anne ve babası ne doğruladı ne de reddetti, sadece dinledi ve her kelimeyi dikkatle dinledi.

"Kızımın UR için fazlasıyla yeterli olduğuna inanıyorum." Bea'nın babasının sesi gururla doluydu. "Ama sizin dünyanın beklentileri var. Ve bu beklentilerin bazıları onun çok zor bir yıl geçirmesine neden oldu."

Işık yeşile döndü ve hızlandı. Yumruklarını sıkmak istemesine rağmen, direksiyonu gevşek tuttu. King, o söylenmemiş hecelerde yaşıyordu.

"Biliyorum. Geçen yıl Londra'ya gitmedi çünkü doğru yer değildi. Doğru zaman değildi." Rafael bu sözleri, sanki yüzü yukarı çevrilmiş bir kart gibi orada bıraktı. "Benim için değişmesine gerek yok. Tek yapması gereken evet demek."

"Sence bir şansın var mı Rafael?" Umma'nın gülümsemesi sözlerini yumuşattı.

Burnundan nefes verdi, sonra boynunun arkasını ovuşturdu; bu hareket alaycıdan çok düşünceliydi. "Sanırım hatalar yaptım. Ama aynı zamanda onu herkesten daha net gördüğümü de düşünüyorum."

Ebeveynlerden hiçbiri sessizliği doldurmadı.

"Adı Beatriz. 'Mutluluk getiren kişi' anlamına geliyor, değil mi?" İkisinin de gözlerine kısa bir an için baktı.

Umma kocasına baktı, sonra tekrar ona döndü. "Evet," dedi usulca. "O, tüm hayatı boyunca bizim mutluluğumuz oldu."

Rafael duraksadı. Etki yaratmak için değil. Çünkü bundan sonra olacaklar konusunda ne kadar ciddi olduğunu duymaları gerekiyordu.

"Onun kendi kimliğıyle özgürce yaşamasına izin verecek adam olmak istiyorum."

Sonrasında hava yoğunlaştı ve arabanın içi havasız kaldı.

Babası, sanki artık söylenecek başka bir şey yokmuş gibi, bacağına vurdu. Annesinin gözleri aynada bir an daha babasında kaldı, sonra dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, sanki "iyi şanslar" der gibiydi.

Bir süre sonra Bea'nın annesi, konuyu değiştirerek, "Annen çok güçlü bir kadın," dedi.

Rafael, alaycı bir şekilde, "Babamın bugün olduğu kişi olmasının sebeplerinden biri de o," dedi.

"Güçlü bir evlilik modeliyle büyümek iyidir," dedi babası.

Rafael başını hafifçe salladı. "Mükemmel değildi, ama bana bir şeyler öğretti."

"Bu da ne?"

"Güç, gücü seçer."

Daha güvenli konulara geri döndüler: inşaat, kıyı şeridi, geç bahar gün batımı. Ama aralarındaki sessizlikler her şeyi anlatıyordu. Yeterince konuştuğunu biliyordu.

"Peki, ne kadar kötüydü?"

Rafael sadece ona baktı ve ellerinin arasında basketbol topunu yuvarladı.

Bea'nın gözleri, kendisinin ve Laurent'in dört korumasına kaydı, ama onlar duymayacak kadar uzaktaydılar... eğer sesini kısmayı başarabilirse.

"Söyle bana." Nico'ya saatlerce yarım yamalak ders vermekten dolayı hâlâ gergin olan kadın, beyninin sessiz bir azap içinde sıkışıp kalmasıyla daha da yaklaştı. "Seni sorguladılar mı? Babam—kaşlarıyla yaptığı bir şey var—"

Rafael, "Annemle neredeyse bir yıldır öğle yemekleri yiyorsun," dedi. "Sence ben senin anne babanla tek bir araba yolculuğuna dayanamaz mıyım?"

Derin bir nefes verdi. Birlikte değillerdi. Hiçbir şey değillerdi. Öyleyse o arabada ne söylendiğini bilmek neden bu kadar önemliydi?

"Endişelenmeyi bırak, küçük Bea."

Endişelenmeyi bırakayım mı? Onun yirmi beş dakika boyunca refakatçisiz bir şekilde kızın ailesiyle birlikte olmasından endişelenmeyi bırakayım mı?

Ama gergin değildi, demek ki onun için işler o kadar da kötü gitmemiş olmalıydı. Ve kendini beğenmiş de değildi, demek ki onun için de işler o kadar kötü gitmemiş olmalıydı.

Bu da dünyanın sonunun gelmediği ve belki de bu ziyaretten sağ salim kurtulacağı anlamına geliyordu.

"İyi geçti. Yeterince iyiydi. Hepsi bu kadar." Gülmedi ama gözlerindeki parıltı gülmek istediğini gösteriyordu. Sonra çenesini sahaya doğru kaldırdı. "Buraya oynamaya geldik, indirmeye değil."

Zihnen kendini iyice toparladı. Basketbol. Odaklanma.

Claire ellerini çırparak, "Sorgulama saati bitti!" diye seslendi. "Ekip kurun."

Bea, saçlarını mısır örgüsüne benzeyen altı tane örgüyle toplamış olan Claire'in yanına koştu. Sanki "basketbolda nasıl kazanılır" diye Google'da arama yapmış ve inanırsa her şeyin mümkün olduğuna inanmış biri gibiydi. "Onları mahvedeceğiz, Beya Slaya."

Bea, askeri düzeyde genetik yapıya sahip, 1.80 boyundaki iki adamı dikkatlice inceledi. Rafael boynunu çevirdi. Laurent ise hafifçe yoga hareketlerini andıran bir esneme hareketi yapıyordu.

Bea şüpheyle, "'Yok etmek' ne demek?" diye sordu.

"Şık bir şekilde kazanın."

"Ortalama boyumuz 1.66 metre ve hiç tecrübemiz yok."

Claire iki kez havaya yumruk attı, kendini motive etti. "Aynen öyle. Bu yüzden de kirli oyunlar oynayacağız."

"Ooo." Bea'nın dikkati dağıldı. "İyi strateji."

Dördü de mahkeme salonunun ortasında buluştu.

Laurent, "On sayıya ulaşan ilk takım kazanır," dedi. "Her basket için bir puan."

Rafael, sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Kaybedenler akşam yemeğini yapar," diye araya girdi.

Bu bahsi kesinlikle kabul etmemeleri gerekiyordu. Kötü kararlar ve kibir kokuyordu. Bea da bunu söylemek için ağzını açtı—

"Tamam."

Bakışları hızla en yakın arkadaşına çevrildi. "Claire!"

Ama Claire, Laurent'le çoktan el sıkışmıştı.

Bea başını öne eğdi, hem eğlenmişti hem de kabullenmişti. Artık tartışmanın bir anlamı yoktu. Claire bunu onlara daha önce de yapmıştı.

Laurent, Rafael'e "İlk topa sahip olmalarına izin ver," dedi. Sonra Claire'e döndü ve topu açık avucunda ona verdi. "Göster bakalım neler yapabiliyorsun, canım."

Claire, Bea'nın elini tuttu ve fısıldadı: "Koşarız. Paslaşırız. Gerekirse faul yaparız. Birini ısırمامı istersen, 'Drakula' diye bağır."

"Anladım."

Başladı.

İlk on saniye tam bir kaostu.

Claire, vergi dolandırıcılığı hakkında bağırarak Rafael'e saldırdı. Bu absürt durum, Bea'ye Laurent'in yanından hızla geçip gitmesi için bir fırsat sağladı; Laurent ise bir uşak kapıyı açar gibi gerçek bir reveransla kenara çekildi.

"Bana yardım etme," diye tısladı ve topu potaya fırlattı, top hava dışında hiçbir yere gitmedi.

Laurent ribaundu aldı, Rafael'e pas verdi, o da topu sürerken geriye doğru koştu. Kızlar onu sahanın sonuna kadar kovaladı. Claire onu engellemeye çalıştı, o da karşılık olarak topu sekiz yaşında bir kızmış gibi başının üzerinden kaldırdı.

"Ne kadar kaba!" diye bağırdı Claire.

Rafael, "Sadece uzun boyluyum, Claire," diye düzeltti.

"Bana tepeden bakıyorsun," diye suçladı Bea, hırsızlığa yardım etmeye çalışırken.

"Hiç de değil." Rafael'in yeşil gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Küçük olmak bir avantajdır. Bazı şeyler için."

O ve Claire hayatları için mücadele ederken, onun ne tür 'şeyler' kastettiğini düşünmesine gerek yoktu.

Yardım gönderin. Tercihen uzun boylu biri.

Layup atışını sayıya çevirdikten sonra Claire topu tekrar içeriye paslamak için hamle yaptı.

Bea, Rafael topu elinden almadan önce yarım saniyeliğine topa dokunmayı başardı. "Bu kesinlikle fauldü!"

Göz kırptı, topu Laurent'e pasladı; Laurent de tek elle yaptığı şutla topu potaya sokarken Fransızca bir şeyler söyledi, söyledikleri hakaret gibi gelse de belki de şiirsel bir şeydi.

Sonraki turda Claire, Laurent'ı kolayca geçip topu Bea'ye attı. Bea topu sürmeye çalıştı, ancak Rafael ona doğru koşmaya başlar başlamaz, vücudunun her çizgisi kovalamacayı gösterircesine, hayatta kalma içgüdüleri devreye girdi.

Topu kucakladı ve ters yöne doğru koştu.

Rafael, ona tam olarak dokunmadan, ama nerede olursa olsun yaklaşık 30 cm mesafede kalarak, hemen arkasından ilerledi. Kadın döndüğünde, Rafael çoktan oradaydı.

Cıvıladı. Gerçekten cıvıladı.

Ve sonra, tam bir şeytan olduğu için, öne eğilip mırıldandı: "Bu kadar yakınımda hep o sesi mi çıkaracaksın?"

Zihni karmakarışık oldu ve yere çakıldı.

Claire, potalarının diğer tarafta olduğunu bağırarak onu saha boyunca kovalıyordu.

Bea topu ona fırlattı. "Artık bu senin sorunun!"

Bir mucize eseri Claire topu yakaladı, Laurent'in kolunun altından sıyrıldı ve orta sahadan fırlattı.

Top, pota tahtasına çarptı ve temiz bir şekilde içeri girdi.

Herkes şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken, ortada büyük bir sessizlik hakimdi.

Claire iki parmağını da gökyüzüne doğru uzattı. "Beceri işte, bebeğim! Bir puan!"

Bea ona doğru koştu ve sanki maçı kazanmış gibi el sıkıştılar.

Rafael, gerçekten şaşırmış bir şekilde, "Böyle bir şey olmaması gerekiyordu," dedi.

Laurent, kaşları kalkık, dudakları gülümsemeyi zor tutarak Claire'e bakakalmıştı; sanki az önce kandırılıp kandırılmadığından veya flört edilip edilmediğinden emin olamamıştı.

Claire kendinden emin bir şekilde, "Arkadaşlarınıza söyleyin. Yönetim kurulundayız," dedi.

Bu onların skor tahtasındaki tek puanıydı. Dokuzuncu sete gelindiğinde işler kötüye gitmişti.

"Üç saniyelik sarılma bölgesi!" diye bağırdı Claire, Laurent'in şut atan koluna çılgın bir koala gibi sarılarak. Laurent onu üzerinden atmaya bile

çalışmıyordu. "Bea, topu al!"

"Deniyorum," diye tersledi Bea, dişlerini sıkarak. Rafael hızlı ve alçak bir şekilde top sürüyordu, Bea'nın etrafında savunma olarak adlandırılabilir bir şekilde dönmesini izliyordu.

Topu arkasından Laurent'e fırlattı; Laurent de hiç zorlanmadan diğer elini kaldırıp topu çembere doğru fırlattı.

Kurşunun kavis çizerek geçmesiyle Claire ihanete uğramış gibi feryat etti.

Tam isabet.

RAFAEL

Tişörtü nemli bir şekilde belinin alt kısmına yapışmıştı. Saç telleri serbest kalmış, kızarmış yanağına kıvrılmıştı. Rafael'in parmakları ona dokunmak için kaşınıyordu.

"Bir oyun daha. Değiştir. Benimlesin."

Bea gözlerini kısarak, "Kazanmayı sevdiğini sanıyordum," dedi.

Ona o kadar yaklaştı ki teninin sıcaklığını hissetti. "Merak etme küçük Bea. Ben kaybetmem."

Yeniden pozisyon aldılar, geçerken omzu onun omzuna hafifçe değdi. Bu, kanında bir ateş dalgası yaratmaya yetti. Bu sahada, yaşamak istediği gibi oynayabilirdi. Yeni sadakatler anında oluştu; dört beden de rekabet etmek için yaratılmıştı.

Başladılar.

Laurent'i omuz omuza, ayakları hafif, kolları havada olacak şekilde yere çullandı. Göz ucuyla Bea'nın da onun duruşunu taklit ettiğini gördü. O da mücadeleciydi. Kusurluydu ama pes etmeyi reddediyordu. Terli, odaklanmış, ağzı sıkıca kapalıydı.

Skor 9-9 oldu. Claire sanki zihnen bir sonraki Olimpiyatlara hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Laurent ise sessizleşmiş ve hesaplı bir hale bürünmüştü.

Rafael, Bea'nın kaşlarının arasındaki ince çizgiyi takip etti. Bacaklarının nasıl dik durduğunu, yanında savaşımaya hazır olduğunu. Onu damarlarındaki savaşçı ruh, gözlerindeki açlık için istiyordu. Ona yakın olmak için. Sadece bu gece değil. Her zaman.

Sepete baktı. Sonra ona. "Puan mı istiyorsun?"

Gözleri onun gözleriyle buluştu ve başını salladı. "Bunu istiyorum."

"Tamam. Kaçırma."

"Hiçbir hile yok."

Gelen pası yakaladı, Laurent'ten sıyrıldı ve ona doğru fırlattı. Claire topu savuşturmadan önce, kadın topu son anda yakaladı.

"Yasadışı!" diye bağırdı Bea, onu tüm vücuduyla koruyarak. "Etik dışı!"

"Buna savunma denir!" diye bağırdı Claire.

Laurent, eğlenerek, "Lâche rien," diye seslendi. "Onu bırakma."

Bea'nın gözleri Rafael'e kaydı. "Bir şey yap!"

"Hile yapmayacağını söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim!"

Zaten onun arkasındaydı. İki eli belinde, kumaşın altından teni sıcaktı, ellerinin ağırlığıyla yukarı doğru itiyordu.

Bea havada çığlık attı. "Ne yapıyorsunuz?!"

"Kazanan."

"Bu hile!"

"Puan almak istediğini söylemiştin."

Kadın çırpınıyor, gülüyor, öfkeleniyor, her yeri savruluyordu. Adam bir koluyla onu omzuna yasladı, diğer koluyla da onu kenara doğru eğdi. Kadın uzandı.

Parmakları kenara zar zor değdi—

Ve top içeri girdi.

Onu kontrollü bir şekilde yere indirdi, vücudu bir saniyeliğine onun vücuduna sürtündü, ardından kızardı ve nefes nefese geriye doğru sendeledi.

"Aman Tanrım." Claire iki büklüm olmuş, nefes nefese kalmıştı. "Bu tam bir ahlaksızlık!"

Laurent ihanete uğramış gibi görünüyordu. "Tüm bu olaylar beni aşağılanmış hissettirdi."

Claire anında ona döndü. "Bunu neden düşünmedin?"

Rafael, atletinin alt kısmıyla alnındaki teri sildi. "Skor on."

"Kazandık mı?" diye sordu Bea.

“Evet, yaptık.” Adam elini uzattı ve kadın da heyecanla onunla el sıkıştı.

"Suya daldım!"

Claire şaşkınlıkla baktı. "Sizi helikopterle getirdiler."

"Hâlâ geçerli," dedi Bea gururla, parmak uçlarında zıplayarak.

Laurent, "İnsan ekipmanının ilginç bir kullanımı," diye alaycı bir şekilde belirtti.

"Yenilikçi davranıyordu," dedi Bea, onu savunur gibi vücudunu hafifçe öne eğerek. "Çünkü biz ezber bozanlarız."

Bir an için kimse bir şey söylemedi. Sonra Claire homurdandı. Laurent dayanamadı. Üçü de nefes nefese yere yığıldı.

Rafael kahkahalara katılmadı. Sadece Bea'yı izledi, kalbi memnuniyetle yanıyordu.

Çünkü o, "biz" demişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

GRUP SOHBETİ: TERAPİ KULÜBÜ

GEORGINA: Oyunum gelecek hafta sahnelenmeye başlayacak.

GEORGINA: Lütfen açılış gecesi koltuk numaranızı bildirin ki gülleri hassasiyetle fırlatabileyim.

ISABEL: Biz ön sıradaki 26-29 numaralı koltuklardayız.

GEORGINA: Partneriniz yok mu?

NAOMI: Olmaz. Kızlar gecesi.

BEA: Bunun yerine atıştırmalık ikram edebilir misiniz? Giriş holündeki barın fiyatları çok yüksek.

GEORGINA: Skittles mı yoksa M&M's mi?

BEA: Lütfen Reeses!

NAOMI: Benim için Hershey's çikolataları

GEORGINA: Lillian Clarke, lütfen siparişinizi verin.

LILLIAN: Özür dilerim, Adam dosyaları düzenlememe yardım ediyordu. Bana da Reeses lütfen.

NAOMI: Masanın üzerindeki şeyi, geri dönüştürülmüş meşe ağacından kendi elleriyle mi yaptı?

LILLIAN: Bu, vergi zamanını bile keyifli hale getiriyor.

ISABEL: Elleriyle bir şeyler yapabilen bir adam. Seksi.

GEORGINA: Çabuk, makyaj koltuğunda kısa bir rötuş yapmam gerekiyor.

GEORGINA: Erkeklerinize ilgili tek cümlelik bir güncelleme @Isabel @Naomi @Bea

ISABEL: Dante bir saat boyunca spot ışığı açıları hakkında ders verdi ve ben de onu bütün süre boyunca izledim.

LILLIAN: Dinledin mi?

ISABEL: Bana çok fazla itibar ediyorsun, Lils.

NAOMI: Charles çok mutlu. Eve kendinden çok memnun bir şekilde geliyor.

ISABEL: Faydalarını görüyor musunuz?

NAOMI: Akşamlarının da gündüzleri kadar keyifli geçmesi için çok çalışıyorum.

ISABEL: Charles sıcak bir karşılama ile karşılanıyor ve Hunter da doğrudan...

GEORGINA: Hunter, "provalara uğramaya" başladı. Bu ya destekleyici bir davranış ya da gözetleme.

LILLIAN: Ya da sahnenin ortasında evlenme teklifi etmeyi planlıyor.

ISABEL: Lütfen öyle olsun. Manşetleri hayal edin: Oyuncu Kendi Nişanıyla Gölgede Kaldı.

LILLIAN: Bayılırsanız, merkeze doğru nişan alın. Sizi yakalayabiliriz.

GEORGINA: Seni yakalamaktan bahsetmişken: Beatriz Cruz, güncelleme yapmadığını fark etmediğimizi sanma.

GEORGINA: Rafael'in UR'de anne babanı şoförlük yaparak gezdirdiğini doğru mu duydum?

BEA: ...Evet.

LILLIAN: Ve en iyi arkadaşı. O, onun özel yapım UberXL'i.

NAOMI: Yoğun saatlerde ek ücret uyguluyor mu?

ISABEL: Sana göz teması kurarak mı fatura kesiyor?

GEORGINA: Beş yıldız, tekrar binerim.

BEA: Bu yüzden size hiçbir şey anlatmıyorum.

Fringe Festivali, Bea'ye sanki yanlışlıkla bir bağımsız film setine girmiş gibi hissettiriyordu. Turkuaz duvarlar, yeşil dama desenli fayanslar, uzaylı denizanası gibi sarkık lambalar... Lillian'la ilk geldiğinden beri, bu festival onun için vazgeçilmez bir yer haline gelmişti.

“Beya Slaya, neden burada yaşadığını anlıyorum. Direksiyon başında Yunan tanrıları. Pudra şekeri kadar yumuşak kum. Sörf tahtası büyüklüğünde pide ekmekleri,” dedi Claire, bir parça koparıp kavrulmuş çam fıstığıyla kaplı kremalı humusa batırırken.

Bea cevap veremeyecek kadar dalgındı; anne babası Rafael'in ailesiyle geçirdikleri gecenin nasıl geçtiği hakkında henüz tek kelime etmemişlerdi ve midesindeki düğüm açlıktan daha çok kemiriyordu.

"Balıklar da bambaşka bir dünyadan," diye onayladı babam. "Rafael'le yakaladığımız levrek kolumun uzunluğundaydı."

“Şafaktan beri o balıktan en az altı kere bahsetti.” Umma gülümsedi ve kuzu etini ipeksi patlıcan sosuyla kapladı.

“Bugün St. Ives'e gidiyoruz, değil mi?” diye sordu Claire.

Bea ağzını zorla açtı. "Kaçıramamam gereken bir GEP etkinliğim var, ama ondan sonra işim bitecek. Sizi ziyaretçi olarak kaydettim. Birkaç saatliğine kendi kendinize vakit geçirebilir misiniz?"

“Elbette, Beya Slaya. Imo ve Tio'ya ben bakarım,” diye neşeli bir şekilde yanıtladı Claire. “Hogwarts'ı ziyaret etmek gibi olacak.”

Umma, "Övündüğünüz kütüphaneyi görmek istiyorum. Kodlama sistemimizi karşılaştırm," dedi.

"Mezun olmadan önce bunu görmek istiyorum," dedi Papa.

Bea başını salladı, sakinmiş gibi yaptı. Ama sakin değildi. Özellikle de anne babası dün gece Griffin ailesinin evinde kalmışken ve kimse bilgi vermeye gönüllü olmamışken.

“Peki,” dedi neşeli bir şekilde. “Kitap kulübü nasıldı, anne?”

Umma'nın gülümsemesi küçük ama anlamlıydı. "Eğlenceli. Selene temelde senin tarif ettiğin gibi, ama şahsen daha da öyle. Ve arkadaşları hiç de gösterişçi değiller."

“Bunlar onun milyarder olmayan arkadaşları. Griffin Ventures batmadan önceki arkadaşları.” Babasına döndü. “Peki ya sen, Baba?”

“Leon ve bir diğer adam olan Lucian Stratton ile güzel bir sohbetim oldu. Kendisi bir nakliye patronunun oğlu ve yakın zamanda evlenmiş.”

Claire'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nakliye mi? Yani... tekneler mi?"

Papa, "Ekonomileri ayakta tutan küresel filolar," dedi alaycı bir tonla.

Umma, sanki bu normal bir şeymiş gibi, "Ah, bir de ayrılmadan önce Selene bizi yarın akşam yemeğe davet etti," diye ekledi.

Bea, elindeki yassı ekmek kırıntısını içine çekti ve panikten boğulmaya başladı. Öksürdü, gözleri yaşardı, bu sırada Claire de sırtına sertçe vurdu.

"Evet mi dedin?" diye hırıltılı bir sesle sordu Bea.

"Yapmamalı mıydık?" diye sordu Umma, bakışları keskin bir şekilde.

"Hayır! Yani—evet. Tamam. Tamamen tamam!" Bea elini savurdu, neredeyse gazlı su bardağını devirecekti. Bardağı yerden aldı ve yarısını içti.

Claire'in ağzı bastırılmış bir histeriyle içeri doğru çekilmişti. Hayatı bir komedi dizisine dönüşüyordu.

Anne ve babası birbirlerine anlamlı bir bakış attılar. Sonra babası dikkatlice, "Kızım, Gage ile... altı ay sonra birlikte olduğunuzu söylemişsiniz. Biz onu sadece iki kez gördük ve ikinci görüşmemizde zaten sana evlenme teklif etmişti." dedi.

"Böyle bir şey kasıtlı değildi." Bea koltuğuna çöktü. Aralarında okyanus kadar mesafe vardı. Mesafe ve zamanlama, ilk ilişkisinde her zaman geride kalmalarına neden olmuştu.

"Biliyoruz," dedi Papa, kuzu şişini bırakarak. "Eğer bu adamı düşünüyorsanız... o zaman buradayken onu tanımak isteriz. Onları."

"Ve şunu da söyleyeyim," diye araya girdi Claire, ağzı ekmek dolu, "Rafael ve ailesi buna çok istekli."

Bea, gözlerini yummuş bir şekilde çevirdi.

"Ama eğer onu düşünmüyorsanız, biz karışmayız. Sadece söylemeniz yeterli," diye ekledi Umma.

Masada sessizlik hakim oldu. Claire bile salatayı yemeyi bıraktı ve onu göz kalemi sürülmüş bir şahin gibi izlemeye başladı.

Bea'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Dili yapış yapış, işlevsizdi. Kelimeler kafasında yankılanıyor ama bir türlü şekil almıyordu. Duygularını kendine, arkadaşlarına itiraf etmek bir şeydi; peki ya ailesine?

Korkutucu olan şeyi istiyordu ve sorun da tam olarak buydu.

Ya seçimi yine yanlış olursa? Ya da haklıysa ve o adam onun kaldırabileceğinden çok daha fazlasıysa?

Ama aynı zamanda... artık bunu inkar edemezdi. Rafael'in ona bakış şekli ve onun yanındayken göğsünde oluşan acı hissi göz önüne alındığında, Claire ve ailesinin bunu sadece birkaç kısa günde görmüş olmaları da bunu imkansız kılıyordu.

Hava ağır bir şekilde bastırıyordu, sanki denizanası şeklindeki ışıklar kendileri içeri doğru eğiliyormuş gibiydi. Claire'in dizi masanın altında onun dizine hafifçe değdi ve onu bu hareketsizlikten kurtardı.

"Öyle," dedi sessizce, ekmeğini sıkıca tutarak. "Elimde değilmiş gibi geliyor."

Umma ve Papa'nın yüz ifadeleri okunamazdı ama ikisi de başlarını salladılar. Claire, sanki Bea siyasete atıldığını açıklamış gibi yumruklarını havaya kaldırdı.

Sözler ağızımızdan çıkmıştı. Geri alınamazdı.

Zihninde onun sesini duydu, baştan çıkarıcılık ve kaçınılmazlık dolu bir ses. İşte bu bağlayıcı, küçük Bea.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GEP Savaş Odası'ndaki uzun masanın üzerine güneş eğik bir şekilde vuruyor, su şişelerine ve açık dizüstü bilgisayarlara yansıyor. Grubun yarısı çoktan dağılmıştı; Bea ve Jaxon ise dirseklerine kadar veriye gömülmüş halde oyalanıyorlardı.

Bea, yarı kendi kendine konuşarak ekranı kaydırды. "Veldil için temel enflasyon oranlarını ayarlarsak..."

"Öyleyse tahmininiz doğru çıktı," diye tamamladı Jaxon, kalemini hafifçe vurarak.

Tekrar sessizliğe büründüler, dakikalarca süren ve sonu gelmeyecekmiş gibi gelen bir süre boyunca kağıtları karıştırdılar. Bir yerlerde bir yazıcı vızıldıyordu.

"Bazen kendime, ekonomi ve finans alanından yanlışlıkla matematik veya aktüerya bölümüne mi geçtim diye soruyorum," dedi içini çekerek, elindeki kağıdı eline aldı. El yazısı, sesi kadar netti, harfler keskin ve belirgindi.

"DSF'de iş bulabilirsiniz belki," dedi dalgın bir şekilde, yeni bir sayfaya geçerken.

Dao Strategic Forensics, ailesinin sessiz imparatorluğuydu; kısmen muhasebe firması, kısmen uyumluluk danışmanlığı. Başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri bulmakta uzmanlaşmışlardı: gizli yükümlülükler, özensiz dosyalama, usulsüz açıklamalar. Manşetlere çıkmayan, ancak güçlü aileleri manşetlerden uzak tutan türden bir işti.

"Evet, tabii ki. Orada sadece yüksek başarıyla mezun olanlar çalışır."

Dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Abartıyorsun."

“İnsan hesap makinesi diyor bunu.” Sandalyesine geri yaslandı. “Bana tekrar hatırlatır mısın, neden arkadaşız? Başka kimseyle konuşmuyorsun ki.”

Kalemini düzgünce yere bıraktı. "Çoğu insan gürültücüdür."

"Peki ben değil miyim?"

"Sesiniz yüksek," diye onayladı, "ama gürültücü değilsiniz."

Oda boşalana ve sadece ikisi kalana kadar sessizce verileri incelemeye devam ettiler.

Bea kaleminin kapağını kapattı. "Sana bir şey sorabilir miyim? Hem arkadaşım, hem erkek, hem de o eski tarz insanlardan biri olduğun için?"

Başını yana eğdi. "Garip kriterler."

"Şanslısın, elemeleri geçtin."

"Devam etmek."

"Bunu kibirli görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Sanki olduğumdan daha önemliymişim gibi." Parmaklarını masaya vurdu, sonra durdu.

"Bea." Sesi sakın ve sakın, kaba değildi. "Söyle artık."

Bir anda derisinden çıkmak istedi. Çünkü son birkaç gün çok fazla şey üst üste yığılmıştı: Rafael'in babasının yanında kumsalda balık tutması, Claire'in korttaki kahkahası, kendi sesinin ailesine Rafael'i düşündüğünü itiraf etmesi.

Bu da suçluluk duygusunu görmezden gelmeyi daha da zorlaştırdı.

"İnsanlar benim hakkımda ne diyorlar?"

Bu saçmaydı. O da saçma davranıyordu. Ama yine de söylediklerini geri almadı.

"İnsanlar mı, yoksa erkekler mi?"

"İkincisi." Bu sözler içini ürpertti.

Sandalyesini geriye doğru yatırdı, iki ayağı üzerinde dengesini korudu. "Üstelik çok çekicisin, değil mi?"

Başını hızla kaldırdı. "Şaka yapma."

"Öyle miyim?" Yüz ifadesi değişmedi.

"Jaxon."

"Sizin güvenilir olduğunuzu söylüyorlar. King ile hiçbir skandalınız olmadı. O Londra'ya gitti, siz kaldınız. Siz de o da ağzınızı kapalı tuttunuz," dedi Jaxon. "Ama insanlar hala kimin kimi terk ettiğini merak ediyor."

Fısıltıları duymuştu. Kimileri onun imparatorluğunu seçtiğini, kimileri de onun özgürlüğünü seçtiğini söylüyordu. İkisinin de bir anlamda haklı

olduğunu bilmiyorlardı. "Kim kimi terk ettiyse ne fark eder ki?"

Jaxon nadir görülen bir şekilde sırttı. "Onu terk etmen önemli. King birinci sınıf bir varis."

Kalemi parmaklarının arasında çevirdi.

"Erkeklerin senin hakkında ne düşündüğünü birdenbire neden öğrenme ihtiyacı duyuyorsun?"

Tam olarak öyle değildi...

Aslında mesele hiç de onunla ilgili değildi, suçluluk duyan taraf o değildi. Mesele Gage'di. Onun adını lekelemek istemiyordu. Eğer Rafael'le bu yolda devam ederse... insanlar Gage'e daha az değer mi vereceklerdi?

Kendine ne kadar çok itiraf ederse, o kadar netleşiyordu: Lillian haklıydı. Rafael yakındayken her zaman bir yerinde bir kıvılcım çakıyordu. Geriye dönüp düşündüğünde, bunu unutamıyordu: o kıvılcımlar, vücudunun duruşu, tuttuğu nefes. Gömüp, görmezden gelip, kendine hiçbir şey ifade etmediğini söylediği küçük ilgi ihanetleri. Ama var olmuşlardı. Ve bunu bilmek onu biraz hasta ediyordu.

Sesi alçaldı. "Bu durum size... yanlış gelmiyor mu? Rafael'le ilgili bu olay?"

Jaxon öne doğru eğildi, sandalyenin iki ayağı yere boğuk bir sesle çarptı. "Neden yanlış olsun ki?"

Ellerini masanın kenarına sürdü. "Çünkü sanırım... içimin bir kısmı her zaman Rafael'i fark etti ve bir şeyler hissetti."

O kıpırdamadı, kadın içini dökerken öylece sakince oturdu.

"Gage'e ihanet etmiş gibi hissediyorum," diye fısıldadı, mide bulantısı giderek artıyordu.

"Çekim mi? Bu ihanet değil mi?"

"Öyle değil mi?" Sözler adeta bir nefes kesilmesi gibi ağzından döküldü.

Midesi burkuldu. Herhangi bir şey hissetmiş olması gerçeği, geriye dönüp baktığında onu sadakatsiz hissettirdi. Sanki bir eliyle Gage'i severken diğer eliyle bir şeyi sıkıca tutmuş gibiydi.

Jaxon, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onu sessizce inceledi. "Kendini cezalandırmayı bırak. King, daha fazlasını düşünseydi seni yanında tutmazdı," dedi her zamanki gibi açık sözlü bir şekilde. "Onunla birlikteyken harekete geçmedin. Üstelik, ayrılığınızın üzerinden bir yıl geçti ve hala tereddüt ediyorsun."

Tırnaklarını avucuna bastırdı, mantığının onu ne kadar hafiflettiğine hem minnettar hem de rahatsız oldu. Neredeyse günahlarından arınma gibiydi.

Bir an daha onu izledi, sonra sandalyesini tekrar geriye yatırdı. "Bu, etrafta dolaşan diğer büyük sorulardan birine de cevap niteliğinde."

"Bu da ne?"

"Griffin'in bunca zamandır beklediği şey de buymuş."

Northgate'li adamlara uyguladığı ambargo aklına geldi.

"Şöyle söyleyeyim: Eğer Griffin'i istiyorsanız, King bunu fark ederdi. Ve eğer King bunu fark ettiyse, Griffin de kesinlikle fark ederdi."

Midesi alt üst oldu. "Ve bu beni daha iyi hissettirecek mi?"

"Kendinize sorun, neden hala bekliyor? Bizim açımızdan tek değişken sizsiniz."

Bea kalemını sıkıca kavradı. "Onu oyaladığımı mı sanıyorsun?"

"Bence suçluluk duygusu çok kötü bir tasma," dedi Jaxon kesin bir dille. "Griffin kimseyi beklemez, Bea. Sadece seni. Onun da bir son kullanma tarihi var."

Bea öne doğru eğilerek masaya yaslandı. "Belki de onu uzak tutmalıyım. Gage'e saygımdan dolayı."

"Üzgünüm ama bu, şimdiye kadar duyduğum en aptalca, en kadınsı mantık."

Bea, adamın yüzündeki tiksinti dolu ifadeye titrek bir kahkaha attı.

"King sizin acımanıza ihtiyaç duymuyor. Griffin de başka bir adamın onuru için bir türbe kurmanıza tahammül edemez."

Göğsü sıkıştı. Buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Bea saatine baktı. Gage'in iki yıl önce doğum gününde hediye ettiği Cartier saatiydi. Hala takıyordu. "Ah, geç kaldım." Notlarını çantasına tıktırdı.

Konuşma yüzünden midesi düğümlenmişti, ama kendini zorlayarak, yüzleşmeye hazır olmadığı her şeyi gömdüğü yere, o duyguyu bastırdı.

"Git," dedi Jaxon kısaca, zaten sayılarına geri dönmüştü. Vedaya ihtiyacı yoktu.

Köşeyi dönmeden önce bile espresso kokusu burunlarına çarptı. En sevdiği kahve arabası bu saatlerde her zaman uzun bir kuyruk oluşturunurdu; öğrenciler dizüstü bilgisayarlarını ve geriye kalan son dikkat kırıntılarını ellerinde tutuyorlardı.

Claire ve ailesi, varoluşsal krizlerden etkilenmemiş, sakın bir şekilde kuyrukta bekliyorlardı.

Claire onu görünce, "Umarım inanılmazdır," dedi. "Çünkü kampüsün geri kalanı öyle ve eğer buradaki kahve berbat çıkarsa sonsuza dek hayal kırıklığına uğrayacağım."

Bea yanlarına oturdu. "Ben... ders çalışırken siz ne yaptınız?" Sesi, hissettiğinden daha hafifti, sanki Jaxon'la olan konuşmanın üzerine yeni bir gündelik kıyafet giymiş gibiydi. Ama altta, o konuşma hala duruyordu.

Umma, gözleri parlayarak, "Kütüphane turu," dedi. "Sonsuza kadar burada kalabilirdim."

Annesinin, yani ona ilk kez hikâyeler veren kadının, bunları kendi gözleriyle görmüş olmasından duyduğu minnetle kalbi hafifçe hızlandı.

"Gerçekten de sonsuza dek kaldı. Neredeyse tüm kampüsü gezme fırsatımız olmadı," dedi Papa sert bir sesle, ama Bea, Umma mutluyorsa onun da mutlu olduğunu biliyordu.

Sıranın neredeyse başına gelmişlerdi, bu yüzden siyah yemek kartını çıkardı. Claire kartı elinden kaptı. "Ooo. Wonka'nın altın bileti, birazdan bizzat kullanılacak."

Umma daha yakına eğildi. "Bir mantar kafesinin önünden geçtik. Bu kart orayı da kapsıyor mu?"

Bea başını salladı. "Ve alkali kafe, ve pesketaryen kafe."

Papa'nın gözleri sırayı, işlemlerin hızını, öğrencilerin adımlarını hiç aksatmadan kartlarını okutmalarını takip etti. "Verimli bir sistem."

"Siz de ister misiniz?" diye sordu Bea, tahtayı işaret ederek anne ve babasına.

"Bizim için değil, teşekkürler," diye yanıtladı Umma. "Siz ikiniz saat üçten sonra kahve içip nasıl hala uyuyabiliyorsunuz anlamıyorum."

Claire ciddi bir ifadeyle, "Asıl soru şu," dedi, "kahve olmadan nasıl hayatta kalabiliriz, Imo?"

Barista Bea'yi görünce yüzü aydınlandı. "Merhaba Bea. Yulaflı latte, yarım şekerli?"

"Hey Lydia. Lütfen iki tane yap."

Claire nefesini tuttu. "Baristayla samimi bir şekilde, adıyla mı hitap ediyorsun?"

"En az beş ayrı kahve arabası," diye itiraf etti Bea. "Bu normal mi?"

"Terapiye göre daha ucuz." diye omuz silkti Claire.

GRUP SOHBETİ: BASKETBOL SAVAŞ SUÇLARI

BEA: Rafael, lütfen Laurent'i de ekler misin?

RAFAEL, LAURENT'I EKLEDİ

CLAIRE: Son derece gayrimeşru ve şüpheli bahsin şartlarına göre, Bea ve ben size akşam yemeği ısmarlamak zorundayız.

CLAIRE: Tercihlerinizi burada tartışın. Şunu da belirtelim ki, ikimiz de yarı Koreliyiz.

LAURENT: Acılı her şeyi severim.

CLAIRE: Fransız için açıklığa kavuşturmak gerekirse: Dijon hardalı acı hardal olarak sayılmaz.

LAURENT: Eğer nasıl yöneteceğinizi biliyorsanız, evet.

CLAIRE: Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

BEA: Odak noktası insanlar. Yiyecekler.

RAFAEL: Bizi etkileyin. Servise değer her şeyi yeriz.

BEA: Yarın akşam uygun mu?

CLAIRE: Bea'nın anne babası meşgul olduğu için...

RAFAEL: Benimki de öyle. Ne tesadüf!

BEA: Tek sorun mutfağımın olmaması.

BEA: Lils, Adam'ı evine davet etmiş ve yemek yapıyorlar.

RAFAEL: Benim yerim boş.

BEA: Bunu sizin yerinizde yapamayız.

RAFAEL: Neden olmasın?

LAURENT: Evet Bea, neden olmasın?

CLAIRE: Evet Bea, neden olmasın?

Bea elinde telefon, diğer elinde diş fırçasıyla, köpüğü damlamak üzereyken banyodan fırladı. Claire pijamalarıyla, başı yatağın yanlış tarafındaydı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Claire Bear!"

Claire yüzüstü döndü. Bacaklarını havaya kaldırdı. "Ne? Sadece soruyordum."

İki telefon da aynı anda bildirim verdi. Bea aşağıya doğru baktı.

RAFAEL: Küçük Bea, neden buraya gelmek istemiyorsun?

Kalp atışları hızlanıyordu. Tüm hayatta kalma içgüdüleri çılgılık atıyordu: tuzak, tuzak, tuzak.

"Ooo, sana meydan okuyor," dedi Claire. "Korktuğunu ona belli edecek misin?"

"Rafael'in evine gitmekten korkmuyorum."

"Çünkü, biliyorsun, yatağı orada duruyor..." diye sıırıttı Claire.

"Aman Tanrım..." Bea banyosuna geri döndü, diş macununu lavaboya tükürdü ve ağzını çalkaladı.

Aynada kendine uzun uzun baktı. Yetişkindi. Vergi ödüyordu. Rafael Griffin'in mutfağında yemek pişirebilirdi, ona yanlışlıkla aşık olmazdı. Muhtemelen.

"İyi."

BEA: Adresi gönderin. Saat altıda orada olacağız.

RAFAEL: Aferin kızım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Claire, her iki elinde de plastik poşetler sürükleyerek, kilisenin arkasından kıvrılan taşlı yolun tepesine nihayet ulaştıklarında, nefes nefese kalmış bir halde, “Eğer kardiyo beni öldürürse, bu tepeye benim adımın verilmesini istiyorum,” dedi. “Tramvay durağından yürünebilir dedin. Dik olduğunu söylemedin.”

St. Ives kasabasındaki en dik tepenin yamacında, eski tarz evler yan yana dizilmişti. Rafael'in evi ne yazık ki en sondaydı. Plaja ve pazarlara kadar onları takip eden aynı siyah SUV'nin önlerinde sessizce park edilmiş olduğunu fark etti. Rafael'in adamları, her zaman yakınlarındaydı.

Zemin katta kahverengi tuğlalar, yüzlerce kış şikayet etmeden atlatmış gibi sağlam duruyordu. Üst katta ise simsiyah boyalı ahşap, dik ve üçgen çatı vardı. Beyaz çerçeveli pencereler ve kapı, tetikte bekleyen gözler gibi eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Kontrast çarpıcıydı.

Zenginliği değil, sıcaklığı fısıldıyordu. Sanki birisi Hollanda kıyı köylerinden bir parçayı St. Ives'ın yamacına bırakmış gibiydi.

Burası onun yeri miydi?

Ne beklediğinden emin değildi, ama bunu beklemiyordu. Bu tarihi bir olaydı. Büyüleyiciydi. Ve işte, kapının yanında: pirinç bir zil. Rafael Griffin'in bir zili vardı, sanki eski tarz bir Avrupalı han sahibiymiş gibi.

Hâlâ şaşkın bir halde, birden çekti—

Ve kapı neredeyse anında açılınca irkildi.

Açık gri tişört. Siyah eşofman altı, spor salonuna giderken giyilen türden, uyurken giyilen türden değil. Çıplak ayaklar. Saçları duştan sonra ya

da g nahtan sonra dağılmış gibiydi. Beyni bir anda masaldan ateşli bir rüyaya kaydđ.

“İyi akşamlar,” dedi sesi, yağmurda ıslanmış çakıl taşı gibiydi. Gözleri onu baştan aşağı s zdd . Bu incelemenin her santimini, derisinin altında bir akım gibi hissetti.

“Merhaba!” Claire spor ayakkabılarını çıkarıp sanki yüzlerce kez gelmiş gibi doğruca içeri daldı. “Mutfak nerede? Kollarım çok ağrıyor.”

Rafael, onun geçmesine izin vermek için geri çekildi.

"Evinizin böyle olmasını beklemiyordum," diye fısıldadı Bea, sandaletlerini çıkarırken arkasına dönüp ona bakarak. Adam çantaları elinden aldı.

"İş yerinde zaten yeterince betonla karşılaşıyorum," diye açıkladı.

“ ok... büyüleyici.”

"Beğenmenize sevindim."

Ahşap zeminli ve yüksek tavanlı dar bir koridordan geçtiler. Duvarlarda uyumsuz siyah beyaz fotoğraflar sıralanmıştı. Birinde, altı yaşlarında bir erkek çocuğun, kolunu daha küçük bir kızın omzuna atmış, çılgınca sırtıttığı görülüyordu. Bea'nın göğsü sızladı.  ocuk muhtemelen Rafael'di. Kız ise bir gizemdi.

Sormaya firs bulamadan gördü. Düzensiz kesilmiş, bir köşesi yırtılmış bir kağıt parçası. Üst kısımda, yer kalmadı a küçülen ve sıkışan büyük harflerle yazılmış: vaftiz babası belgesi, hepsi küçük harflerle. Altında Rafael'in ve Nico'nun isimleri vardı.

Sayfanın yarısını, inanılmaz kaslara sahip uzun boylu bir adamın yanında, aynı derecede kaslı daha küçük bir çocuğun basketbol topları tutarkenki   p adam figürü kaplıyordu. Kenar boşlukları ise damgalarla doluydu: HARİKA İş!, MÜKEMMEL!, kocaman bir başparmak işareti; her biri ya çok sert ya da yeterince sert basılmamıştı.

Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. Nico ona bundan bahsetmişti; sekiz yaşındayken Rafael'den vaftiz babası olmasını istedikten sonra onun için bunu yaptığını anlatmıştı.

"Astın onu." Sesindeki gülümseme açıkça belliydi.

“Resmi belgeler duvara asılmalıdır.”

"Benzerlik şaşırtıcı," diye mırıldandı.

“En iyi  zelliğimi yakalamış.” Rafael cama hafifçe vurdu. “Pazılarımı.”

Ağzından hafif bir kıkırdama kaçtı. Bakışlarını kaldırdığında, karşısında onun yeşil gözlerinin beklediğini gördü. Sabit, kırılmayan bakışlar.

Eğlence kayboldu, yerini daha ağır bir şey aldı. Kaburgaları, orada açan ağrı için çok küçük geliyordu.

"Bu arada, tam buradayım. İkiniz de unuttuysanız diye söylüyorum." Claire büyüğü bozdu.

Kadın, Rafael'in yanından sıyrılıp açık alana doğru ilerledi. Rafael de onun arkasından adımlarını hızlandırdı.

Arka oturma alanı, konfor ve testosteronun bir karışımıydı. Ortada, koyu yeşil yastıklar ve yuvarlak bir pufun çevrelediği, büyük bir düz ekran televizyonun karşısında, karamel rengi deri bir kanepe yer alıyordu. Arka duvarın tamamı camdan yapılmıştı ve içeriye bolca güneş ışığı giriyordu; buradan geniş bir açık alanı görebiliyordu. En uzak köşede, dar bir boks torbası asılıydı, altında Muay Thai eldivenleri duruyordu. Madalyalar ve kupalarla dolu asılı bir rafın altında, yıpranmış plaklardan oluşan bir yığının yanında bir pikap duruyordu.

Gözleri, parmaklarının istediği gibi, ayrıntılara açgözlülükle dalıp gitti. Odadaki her şey ona yeni bir şey öğretiyordu. Sehpanın üzerinde, yarısı yenmiş bir nugat bar, kumandanın yanında düzgünce yeniden paketlenmiş halde duruyordu. Yan sehpanın üzerinde ise, küçük kare bilet parçalarıyla dolu bir defterin üzerinde bir kalem duruyordu.

Mutfak ve yemek alanı, salonun hemen yanındaydı. Koyu yeşil dolaplar, açıkta bırakılmış tuğla duvarlar. Endüstriyel ve konforun bir karışımı, sanki bir pub büyüüp mimarlık okuluna gitmiş gibiydi.

Claire'in market alışverişi adanın her yerine dağılmıştı, yarısı zaten açılmıştı. Rafael, Bea'nın çantalarını onların yanına koydu. "Bütün bunları tepeye sen mi taşıdın?"

"Evet," dedi Claire ifadesiz bir şekilde. "Cehennem gibi bir tepe hakkında bizi uyarabilirdin."

"Seni almaya gelmeyi teklif etmiştim." Ona bakmadı ama sözleri tam da istediği gibi oldu.

Bea yüzünün kızardığını hissetti. "Google Haritalar'ın size bu sokağın kayak pisti olmaya çalıştığını söylemesi gibi bir şey değil bu."

Yüzünde keyifli bir ifade vardı. Tehlikeliydi ama keyifliydi. "Üst katı gezmek ister misin?"

"Elbette," diye neşeli bir şekilde karşılık verdi Claire, zaten iniş yoluna doğru ilerliyordu.

İkinci kattaki koridordan sadece üç kapı açılıyordu. Claire her birine başını uzatıp bir şeyler anlattı.

“Ofis—tahmin edilebilir. Banyo—beklenenden daha temiz. Misafir odası—ah, durun bir dakika, misafir odası yok.”

Bea, Rafael'in sesi arkasından geldiği anda koridora adımını attı. "Misafirler ya benim odamda yatarlar ya da hiç yatmazlar."

Sanki asansör kablosu kopmuş gibi midesi alt üst oldu. Göz teması kurmazsa, buna cevap vermek zorunda kalmayacaktı.

Üçüncü odanın kapısı açıldı. İçini görmeyi çok istediği ama aynı zamanda görmek istemiyormuş gibi de davrandığı oda. Onun odası.

"Git gör bakalım, küçük Bea," diye meydan okudu. "Bu kadar yolu geldin."

Sıradan bir yatak odasıydı. Ama değildi. Karanlık, geniş, bir yatak odasının olabileceğinden çok daha seksiydi. İki oda birleştirilerek ahşap ve kömürden yapılmış devasa bir in oluşturulmuştu. Açıkta bırakılmış tuğlalar, kat kat halılar, mahremiyetin teslim olduğu yer gibi görünen devasa siyah bir yatak. Gardırop kapısının üzerinde bir barfiks çubuğu parlıyordu.

Daha içeri bile girmemişti, ama şimdiden çok müstehcen düşünceler kuruyordu.

Geniş bir balkona açılan büyük bir sürgülü cam kapı vardı. Claire oradan seslendi: "Bea! Buraya gel. Manzara muhteşem!"

Bea, kadının sesini takip etti.

Balkon geniş ve ferahtı; yüksek bir masa ve dört sandalye mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Korkuluğa tutundu. Balkondan St. Ives kasabasının tamamı görünüyordu: kuleler, çatılar, tepeden aşağı kıvrılan taş döşeli yollar. Uzakta deniz gümüş gibi parlıyordu. Kasım ayında günler daha sıcak ve uzun oluyordu ama güneş nihayet batıyor, sokakları kehribar ve kobalt mavisi renklere boyuyordu.

"Tamam, seni affediyorum." Claire içini çekti. "Bu manzara, ağrıyan bacaklarımın acısını telafi ediyor."

Aşağı kattan zil çaldı.

"Duret olacak," dedi. Ama ayrılmadan önce son bir iğneleme daha yaptı: "Kendini evinde gibi hisset, küçük Bea."

Sözler onu olduğu yere mıhlamış gibi, bedeni hareketsiz kaldı. Cevap beklemedi. Merdivenlerden aşağı kayboldu.

Rafael'in duymayacağı bir mesafede Claire, "Hâlâ nabzın atıyor mu diye kontrol ediyordum?" diye takıldı.

"Neredeyse."

Alt katta ayak sesleri duydular. Sesler. Erkek kahkahaları.

Claire korkuluktan kendini itti. "Hadi gel. Yanaklarındaki kızarıklığı açıklayacak kadar acı bir şeyler pişirelim."

Erkeklerin yanına vardıklarında Laurent şarap rafını inceliyordu. Rafael'inkine benzer, ütülü beyaz bir tişört ve koyu gri eşofman altı giymişti.

"İyi akşamlar, Claire, Bea."

Bea, onunla çok fazla vakit geçirmediği için emin olamıyordu ama Laurent'in Claire'in yanında daha çok Fransızca konuştuğuna yemin edebilirdi.

Claire göz kırptı. Bir an duraksadıktan sonra, "Merhaba Laurent," dedi ve çantaları metodik bir şekilde açmaya başladı. "Mutfak bizim. Şınav çekmekte falan özgürsün. Zorunlu değilsin."

Rafael, sanki onaylıyormuş gibi Bea'ye şöyle bir baktı, sonra nereden olduğu bilinmeyen bir basketbol topunu kaptı.

Laurent, "Alevler kontrolden çıkarsa bizi arayın," dedi.

Cam panelleri ardına kadar itip, sineklikli kapılardan içeri süzöldüler, sineklikler arkalarından kayarak kapandı. Bir an sonra, top sürme sesleri yankılandı. Akşam gökyüzünün altında basketbol.

Claire yaklaştı ve fısıldadı, "Bu geceki kas yığının miktarına duygusal olarak hazır değildim."

Bea kıkırdadı, sonra dirseğini Claire'in yan tarafına sapladı. "Şşş, eğer duyarlarsa—"

"Demek istediğim, bu tıpkı yemeğin çok lezzetli olmadığı ama manzarasının muhteşem olduğu restoranlarda olmak gibi."

Hemen işe koyuldular; Claire doğrama tahtasının başında, Bea ise ocağın başındaydı. UR'ye geldiğinden beri pirinci "Asya usulü olmayan" şekilde, tencerede ocakta, her bir tanesi kabarık olana kadar içgüdüsel olarak zamanlayarak pişirmeyi öğrenmişti. Sarımsak yağda kırıldı, ardından soğanlar, sonra susam ve soya sosuyla karıştırılmış sebzeler tabağa kondu. Son olarak, ince şeritler halinde kesilmiş biftekler, hafifçe kızartılmış olarak tabağa eklendi. Marine sosunu döktü ve birkaç dakika içinde köpürerek, mis kokulu ve zengin bir kıvam aldı.

Dışarıdan aniden bir basketbol topunun sekme sesi geldi. "Artık içeri girebilir miyiz?"

Bea, Rafael'in çekmecelerinde bulduğu kaseler ve çubuklarla masayı kurmayı bitirir bitirmez Claire, "Hadi yiyelim!" diye seslendi.

Adamlar oyunu bırakmak için aceleyle içeri geri döndüler. Rafael, Bea'nın yanındaki koltuğa oturdu. "Güzel kokuyor," dedi.

Claire gururla, "Beya Slaya artık kendi bulgogi marinatını kendisi yapıyor," diye duyurdu. "Sıfırdan."

Rafael herkese pilav dağıtırken, "Beya Slaya?" diye tekrarladi.

"Anaokulundayken Beyoncé'nin tüm dans figürlerini sergilerdi. Kariyerini yönetmeyi planlıyordum."

"Kartvizit yaptırdı."

"Pazarlamaya ihtiyacınız vardı."

"Beyoncé'nin adını yanlış yazdın," dedi Bea, tartışmasını ssamjang sosuyla örtbas ederek.

Claire, Rafael ve Laurent'e baktı. "Önemsiz bir ayrıntı, değil mi? Vizyon çok güçlüydü."

"Hâlâ şarkı söylüyor musun?" diye sordu Rafael. Bir bezelye tanesini ısırды ve Bea, bezelyenin hafifçe çıtırdadığını duyunca gülümsedi.

"Çoğunlukla kendi kendime. Genellikle mutlu olduğum zamanlarda."

Bakışları ondan ayrılmadı. Sanki dosyasına eklediği bir başka şeymiş gibi.

"Tam olarak kendisi olmadığını işte o zaman anlarsın. Şarkı söylemeyi bıraktığında."

"Her zaman değil, Claire Ayıcık—hey!" diye bağırdı Bea, kasesinden mükemmel bir brokoli parçası kapılınca.

Laurent, masaya gazlı su doldururken, "'Claire Bear' isminin bir hikayesi var mı yoksa sadece kafiyeli olduğu için mi bu ismi seçti?" diye sordu.

"Ayıların bazen sevimli ve kucaklanmaya değer olabileceğini ya da vahşi olup yüzünüzü yiyebileceğini biliyor musun?" diye sordu Bea, onun mavi gözlerine bakarak. "Evet. Sadece bunu söyleyeceğim."

Claire hiç itiraz bile etmedi.

"Peki ya siz ikiniz? Batman ve Robin ikilisi misiniz, yoksa Bond ve Q?" diye sordu Claire.

Laurent bir parça bulgogi çiğnedi. "Ben hangisi olurdum?"

"Sen Batman olmak için fazla güzelsin," dedi Claire.

Bea bardağına doğru homurdandı. "Nasıl tanıştınız?"

Rafael, "Babamla birlikte GV için fon bulmak amacıyla Avrupa'ya gittiğimizde tanıştık," dedi. "Bir de baktım ki, UR'da, benim lisemde ortaya çıkmış."

Laurent, bir biberi şişe geçirerek, "Babam bana bir dönemliğine yurt dışına gideceğimi söylemişti," dedi. "Meğerse tamamen başka bir yere taşınmış. Cenevre'de birinci sınıf bir ahlaksız olma yolumu suya düşürdü. Çok sinirlendim."

"Ve ben de inşaat alanına İtalyan mokasen ayakkabılarıyla gelen bir adamla baş başa kaldım." Rafael, gochugaru acı biber tozunu Claire'in el sallayan eline uzattı.

"On beş yaşındaydım ve zengindim, çelik burunlu botlar yaygın değildi." Laurent, yemek çubuklarıyla Rafael'i işaret etti. "O zamanlar stratejiden çok yumruklarıyla oynardı. Hiç inceliği yoktu. Bir toplantıda oturup da doğru düzgün sıkılmış görünemezdi."

"Hâlâ yapamıyorum."

Bea'nın bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Ve bu nasıl arkadaşlığa dönüştü?"

Bir an duraksadı, gerilim doluydu. Rafael, Laurent'e baktı.

Laurent omuz silkti. "UR vatandaşlığımı alabilmek için askeri eğitime katılmaya karar verdim. Başımız belaya girdi."

Rafael, "Birbirimizin yerini koruduk. Ölmedik," diyerek durumu açıklığa kavuşturdu.

Laurent kadehini kaldırdı. "O zamandan beri her şey yolunda."

Erkekler gerçekten de böyle şeyler söyleyip geçip gittiler. Hiçbir açıklama, hiçbir monolog yoktu. Sadece ölmediler.

Rafael çoktan pilavına geri dönmüştü. Bea onu izlerken gülümsemesini zor tuttu. Çoğu zaman onu sosyetik davetlerde veya dışarıda yemek yerken görürdü. Evde olduğunda ise Dragon Ball Z'deki Goku gibi yerd; açgözlü, kendini tutmadan, anın tadını çıkararak.

Bu, tuhaf bir şekilde samimi bir olaydı. Nedense, gecenin en büyük keşfi bu gibi geldi.

RAFAEL

“Balkon, Griffin. Şarap manzarayla daha lezzetli olur,” dedi Laurent, daha önce seçtiği kırmızı şarabı eline alırken.

Claire dört şarap kadehini topladı ve Bea'ye döndü. "Geliyor musun?"

Bea ağzını açtı.

Rafael, o cevap vermeden önce, "O kalıyor," dedi sakince.

Ona döndü. "Ne zamandan beri?"

"Tatlıya yardım edeceksin, değil mi?"

Bea'nın gözlerinin kenarları kısıldı ama itiraz etmedi.

Claire ortamı şöyle değerlendirdi: "Burayı yakıp yıkmayın sakın."

Laurent'in alaycı gülüşü her şeyi anlatıyordu. Kayboldular.

Bea yalınayaktı, kalçası tezgaha yaslanmıştı, vücudu daha önce hiç görmediği kadar rahattı. Sanki onun yanında kendini korumayı unutmuştu. "Ne yapıyoruz?"

"Tiramisu kapları. Teknik olarak sadece birleştirme aşaması." Buzdolabından mascarpone peynirini çıkardı ve diğer malzemelerin yanına koydu.

"Peki neden yardıma ihtiyacınız var?"

"Yapma. Sadece burada olmanı istiyorum." Ona çırpma telini ve büyük bir paslanmaz çelik kaseyi uzattı, parmakları bilerek onun parmaklarına değdi. Çünkü en azından buna ihtiyacı vardı. "Katı tepe noktaları."

Yüzü kızardı ve gözlerine bakmaktan kaçındı. Yaygın bir ifade, ilginç bir tepki.

"Elektrikli mikseriniz yok mu?"

"Unuttun," dedi, bir kolunu kasarak ve üzerine vurarak. "Pazı kaslarını."

Omuz silkerek güldü ve işe koyuldu. Odaklanırken dilinin ucunu ısırdı. Bir anda yüzlerce iğrenç düşünce aklına geldi. Cehenneme gidecekti.

Arkasını döndü ve espresso makinesinin tanıdık tıslama sesiyle kendini sakinleştirdi.

"Keyifli vakit geçiriyorsun," dedi omzunun üzerinden.

Kaseye gülümseyerek, "Öyleyim," dedi.

"Benden korkmayı unuttun."

Eli durdu. "Sanırım... yaptım."

Cevabı sessizdi. Şaşkınlık doluydu. Sanki o söyleyene kadar farkına varmamış gibiydi.

O döndü, kadın karıştırırken espressoyu kaseye döktü. "Hazır mı?"

Kaşığı kaseye batırıp tattı.

"Düşünceleriniz neler?" diye sordu.

Bea alt dudağını yaladı, şehvetli olmaya çalışmasa da yine de bunu başardı. "Kremalı. Tatlı. Biraz fazla özgüvenli."

Bakışları dudaklarına takıldı. Bir hata yapmıştı. Onu yukarıda tutmalıydı. Şimdi gördüğü tek şey dudakları ve arkasındaki tezgahı.

Koyu renk gözleri onun gözlerine kenetlenmişti; bakışlarında korku değil, karşılıklı bir farkındalık vardı. Boğazının çukurunda belirgin bir şekilde atan nabızı dışında tüm vücudu hareketsizdi.

Onun ne düşündüğünü genel olarak anlamıştı ve ondan uzaklaşmadı.

Dikkatlice yaklaştı, uyluğu onunkine değdi. "Şimdi seni öpsem, izin verirdin," diye fısıldadı, tehlike ipek gibi bir sesle. Eli, avuç içi düz bir şekilde, yanındaki tezgâhın üzerinde kaydı. Onu adeta kafese hapsetti.

Ortamı kontrol altında tuttu. Durumu idare edebildi.

Ama bazı şeylerin ne olduğunu anlaması çok kolay olduğunda, bazı şeyleri sahiplenmek daha doğru oluyordu.

"Yapmayacağım. Henüz değil." Kelimeler boğazını tırmaladı, istediğinden daha sert çıktı. Espressonun altında şampuanının kokusunu alabiliyor, ne yapacağını görmek için beklerken göğsünün kabardığını görebiliyordu.

İçgüdülerinin her biri almayı, tatmayı, beklemeyi bitirmeyi haykırıyordu. Ama uzuvlarını zorla hareketsiz bıraktı. En son istediği şey ona kaçmak için yeni bir bahane vermektir.

O, sözleri, kırılma noktasını istiyordu. Onun da kendisi kadar arkadaşlık istemediğini itiraf ettiği anı.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Yirmi dört, şimdiye kadarki en güzel doğum günü olmaya adaydı.

Karanlık duvarlar, parlayan ekranlar, suşi kalıntıları. Birinin şarap kadehinde tek başına bir tempura yüzüyordu.

Claire, Naomi'ye serenat yaparken Georgina kahkahalarla gülüyordu. Şarkıların aralarında Hunter ve Charles mali politika hakkında tartışıyorlardı. Isabel'in yönetmen sevgilisi Dante ise ilk karaoke deneyiminin tadını çıkarıyordu.

Odanın karşısında, Rafael, tembelce bir şarkı kitabını karıştıran Laurent'in yanında oturuyordu. Bir kolu kanepeye yaslanmış, başparmağı diğer elindeki bardağın üzerinde dalgın dalgın geziniyordu. Bakışları Jaxon'a takıldı ve yavaş yavaş soğudu. Askeri duruşuna yakın bir duruş sergileyen Jaxon, Papa ve Umma ile sohbet ederken kibarca başını sallıyordu. Sürprizi planlayan Lillian, Adam'a sokulmuştu. Garip miydi? Elbette. Ama Bea'nın ikisinin de orada olmasını isteyeceğini biliyordu zaten.

Rafael'in yeşil gözleri onun gözleriyle buluştu.

Ve ah, bu açıdan bakıldığında haksızdı. Boğazının güçlü sütununu çerçeveleyen açık yaka, Adem elmasının kayması. Başparmağınızı üzerinde gezdirmek isteyeceğiniz türden bir çene, sadece izin verip vermeyeceğini görmek için.

Teninin gizli yerlerinde ona karşılık verdi. Sütyen askısının altında. Omurgasının çukurunda. Vücudunun hâlâ ellerinin baskısını hatırladığı göbek deliğinin etrafındaki boşlukta.

Bu hafta yakıcı olmak yerine ılıman davranmıştı. Arkadaş canlısıydı. Neredeyse sinir bozucu derecede iyiydi. Sahte değildi, sadece... kontrollüydü. Kendini, onun başa çıkabileceğini söylediği çerçeveye geri çekmişti.

Mutfağındaki o olay her şeyi netleştirmişti: Artık sadece taslağını istemiyordu. Kalın çizgilerle çizilmiş, sınırları aşan bir versiyonunu istiyordu. Sadece bunu ona iletmek için cesarete ve fırsata ihtiyacı vardı.

Claire ellerini çırpı ve Bea'nın dikkatini çekti. "Tamam! Şimdi doğum günü kızının bize neden ona Beya Slaya lakabını taktığımı hatırlatmasının zamanı geldi."

Mikrofon eline tutuşturuldu.

"HAYIR-"

"Evet," dedi Umma, gözleri parıldayarak. "Bütün gece bekledik."

"Baban için şarkı söyle," dedi babası sırtını okşayarak.

Ayağa kalkarken yüzü kızardı, eteğini düzeltti ve bunun bir kâbusla rüyanın çarpışması olmadığını göstermeye çalıştı.

Rafael öne eğildi. Kadın neredeyse duyabiliyordu: Göster bana, küçük Bea.

Geçmişteki Bea belki bir bahane uydurabilirdi. Ama bu gece, onu en iyi tanıyan, sevdiği insanların çevresinde, içindeki kıvılcımın yeniden yükseldiğini hissetti.

Tamam. Yapacağım.

Eğlenceli bir şeyler bulmak için şarkıları taradı. Keyfini çıkarabileceği bir şey buldu. Oynat tuşuna bastı.

Claire bir grup hayranı gibi çılgılık attı. "Beyoncé?! Beya Slaya geri döndü."

Sahne ışıkları altında, açılış notalarıyla birlikte ritme girdi. Ama onu asıl etkileyen onun bakışlarıydı. Sahip olduğu tüm tereddütler ritimle, melodiyle birlikte yok oldu. Bedeni ritme uyum sağladı. Kalbi o anın içindeydi.

Şarkının nakaratını o kadar sert söyledi ki Georgina masaya vurdu, Laurent ise iki parmağını ağzına sokarak ıslık çaldı. Bir kez döndü, omuz silkti, tiz notayı vurdu ve tuttu. Salon kahkahalarla yankılandı.

Gösteri bittiğinde, bir diva pozu verdi ve omzunun üzerinden Claire'e bir öpücük gönderdi.

Eller masa üstlerine vuruyor, bağırışlar duvarlardan yankılanıyor ve biri şarap şişesini çatalla sanki inek çanymış gibi şıkırdatıyordu.

Yıllardır böyle şarkı söylememiştir. Bursuyla UR'ye geldiğinden ve bir şekilde kendi kendine şu ilkeyi benimsediğinden beri: yerini hak et, yerini koru. Burada kendisi olmuştu, ama çoğunlukla yeterince özenle seçilmiş, geçer not alacak gibi görünen kısımlarını sergilemişti. Bu gece, bu odada, sanki geri kalanı yeniden uyanıyordu.

Bea mikrofonu Georgie'ye uzattığında, Claire ona sarılarak "Sen finans sektöründe ne yapıyorsun?" diye sordu.

Lillian, sanki bir tur menajeriymiş gibi ona bir şişe su uzattı. "Biletlerden ücret almalıydım."

Isabel, "Ailem senin etrafında bir program oluşturabilir, Bey. Sadece söylemen yeterli," dedi.

Bea o kadar çok gülümsedi ki, gözleri kamaştı.

"Somonlu tartı sana verdiğime memnun oldum," dedi Jaxon sakince. "O benim giriş ücretimdi."

"Cömertlik her zaman karşılığını verir." diye güldü.

Sonunda masanın karşısındaki Rafael'e şöyle bir göz atmaya cesaret etti. Rafael geriye yaslanmış, gözleri parıldamış, dudakları kıvrılmıştı; sanki performansı onu özel bir şekilde memnun etmişti. Dudaklarının kenarında bir zevk ifadesi vardı: gurur, övgü, keyif. Bunu çözemiyordu ama ne olursa olsun, midesini düğüm düğüm ediyordu.

Babasına döndü ve yanına oturdu.

"Mutlu musun, kızım?" diye sordu, başparmağıyla bileğine dokunarak.

"Evet, babacığım."

Kolunu bir yandan Bea'nın, diğer yandan Umma'nın omzuna attı. "Güzel. İstedğim tek şey bu. Kızlarım mutlu ve seviliyor olsunlar."

Daha önce önceki gece hakkında daha detaylı konuşmuşlardı. Ailesi, Griffin'leri etkileyici ama aynı zamanda tanıdık, akşam yemeğini bir tanışmadan çok eski arkadaşlarla buluşmaya benzeten türden insanlar olarak bulmuştu.

Papa şimdi şunları ekledi: "Biliyorsunuz, Rafael'in babası bana bir erkeğin akşam yemeği için ne sıklıkla evde olması gerektiğini sordu. Ben de ona, eğer mümkünse her zaman olması gerektiğini söyledim."

Bea'nın göğsü sıkıştı. "Baba..."

Umma, Bea'nın dizine hafifçe dokundu. "Oğlunu da aynı şekilde yetiştirdiğini söyledi."

"Bizim için önemli olan bu, kızım. Geri kalanlar—para, sözleşmeler—bunlar zevktir, ama gerçek zenginlik değildir."

Kalbi sevinçle dolu bir şekilde odayı szd. Başını omzuna yasladı, annesinin elini tuttu. "Ben her zaman zengin oldum."

Northgate Uluslararası Havalimanı'nın çevresi hareketliydi. Aileler bagaj tartılarının etrafında toplanmış, uçuş panoları yanıp sönüyor, hoparlörlerden biniş anonsları cızırtılı bir şekilde yankılanıyordu.

Bea, güvenlik kapılarının yanında durmuş, annesine sanki zamanı durduracakmış gibi sıkıca sarılıyordu. Dokuz gün gelip geçmişti.

Claire gözlerini sildi ve kaşlarını çattı. "Bu havaalanından nefret ediyorum. Bu bagaj arabalarından nefret ediyorum. Gerçek hayattan nefret ediyorum."

"Su içmeyi unutmayın. Ve uçakta ceket giyin," diye uyardı Bea.

"Daha önce de uçağa bindim, Beya Slaya," dedi Claire, gözleri uykulu bir şekilde.

"Ağlama Claire," dedi babası homurdanarak. "Imo'nu tetikleyeceksin."

"ok geç," dedi Umma, gözlerini mendille silerken. "Kendine iyi bak tatlı kızım. Noel'de görüşürüz."

"Seni seviyorum, Anne."

Bea, annesini bıraktığı anda babasının kucaklamasıyla karşlandı. Babasının kucaklaması üç saniye sürdü ama Bea bunun etkisini günlerce hissedecekti. "Kendine iyi bak, kızım."

"Seni seviyorum, babacım."

Sonra Rafael'e döndü ve elini sıkıca sıktı. "Onu gözetim altında tut."

Bea bu sözleri göğsünde hissetti.

Rafael kısaca, "Elbette efendim," dedi.

Claire, bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi ona sertçe çarptı. "Zenginlere özgü tuhaf bir tip olmadığın için teşekkürler."

Rafael karşılık olarak elini onun sırtına koydu. "Yakında görüşürüz, Claire."

"Belki Noel'de?" dedi Claire, muzip bir gülümsemeyle.

Rafael'in kaşlarından biri yukarı doğru kıvrıldı. "Bakalım."

Ardından Umma öne çıktı ve onu kısa bir kucaklamayla sardı. "Her şey için teşekkür ederim. Ve lütfen teşekkürlerimizi anne babana ilet."

"Elbette efendim."

Bea, güvenlik noktasına doğru yürürken onları izledi. Son bir kez omuzlarının üzerinden baktılar, ellerini salladılar—sonunda üçlü yolcu kalabalığının içinde kayboldu.

Ve sonra, Northgate terminalinin sıcak ışığında sadece ikisi kaldılar. Ailesi gitmişti. Onun her gün orada bulunmasının ve aynı zamanda aralarındaki tampon görevi görmesinin sebebi buydu.

"Hadi gel küçük Bea. Seni eve götüreceğim."

Vale, Urus'u getirdi. Çok geçmeden içeri girdi, Rafael kapıyı arkasından kapatmadan önce ayakkabılarını çıkardı. Birdenbire, onun etrafında ne kadar rahat hareket edebildiğini fark etti. Bunu kaç kez düşünmeden yapmıştı.

İçeri girdiğinde hava değişti: garip, elektrikli bir hal aldı. Onun da bunu hissettiğinden emindi. Dostluk yıpranıyordu. Maske düşüyordu. Ve o da öyle.

"Teşekkür ederim," dedi dudaklarını ısırarak, adam arabasıyla şeride girerken şehir ışıklarının yüzüne vurmasını izlerken. "Bu haftayı kolaylaştırdınız."

"Hedef buydu." Başparmağıyla direksiyona bir kez dokundu. "Torpidoyu kontrol et."

"Neden?"

"Doğum günü hediyen içeride."

Kaşları çatıldı ama yine de açtı. İçinde ön yüzüne el yazısıyla adı yazılmış beyaz bir zarf buldu.

Avucuna iki bilet düştü.

Arctic Monkeys.

Bir an için nefes almayı unuttu. Kağıt parmaklarının arasında titredi.

"Rafael." Sadece adıydı, ama tüm araba onunla birlikte titredi. "Bunlar beş dakika içinde tükendi. Bunu nasıl başardın?"

"Tanıdığım insanlar var," dedi kayıtsızca. Sonra da, "ama onların bazı şartları var." diye ekledi.

Zarfı sanki elinden kapmaya çalışacakmış gibi sıkıca tuttu. "Şartlar mı? Sen alçak herif!"

"Biletleri ister misiniz?"

"Elbette! Hangi canavar bunu yapmaz ki—"

"Öyleyse dinleyin."

Ağzını kapattı.

"Önce," dedi, gözleri hâlâ yoldaydı, "sen benimle gel."

İçinde kelebekler uçuşmaya başladı. "Peki. İkinci koşul ne?"

"Eski haline geri dönüyoruz. Beni olduğum gibi tanımanızı istiyorum ki siz karar verebilesiniz. Güvenli versiyonumu değil."

Kalbi birden sarsıldı. Hemen hiçbir şey söylemedi. Sesine güvenmiyordu. Çünkü onun ne demek istediğini biliyordu. Alan açan versiyonu değil, o alanı ele geçiren versiyonu.

Aklıma Jaxon'ın sesi geldi. Griffin kimseyi beklemez, Bea. Sadece seni. Bunun da bir son kullanma tarihi var.

Trafik ışığında durdular. Onun yeşil gözleri onun gözleriyle buluştu. "Peki, ne olacak küçük Bea? Hala arkadaş mı oynayacaksın yoksa gerçek bir ilişkiye mi hazırsın?"

Kalp atışları kulaklarında gümbür gümbür gümbür atıyordu ama bu sefer kaçmadı.

"Gerçek," dedi, sesi istediğinden daha inceydi. Boğazını temizledi, sonra bu sefer daha güçlü bir şekilde tekrar denedi. "Gerçek olana hazırım."

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı, dili kısa bir an üst dişlerine değdi, ardından cesur ve pervasız bir sırıtış belirdi. Kadın ona değil, pencereden dışarı bakıyordu ama o da gülümsüyordu.

Perde hızla kapandı ve tüm izleyiciler ayağa kalktı.

Bea çoktan ayağa kalkmıştı, avuç içleri yanarken ellerini çırpıyordu, Georgina'nın adını bağırmaktan sesi kısılmıştı. Isabel bir taksi şoförü gibi ıslık çalıyordu, Naomi seçim mitingi coşkusuyla ellerini çırpıyordu ve Lillian gözlerini silerek, "Su geçirmez bir şey giymeliydim," diye mırıldanıyordu.

Kroon Zaal, avizelerin ve altın rengi ışıklarla parıldayan balkonların ışığıyla etraflarında ışıldıyordu.

Perde aralandı: Georgina spot ışıkları altında, kıvrırcık saçları nemli, yanakları zaferle kızarmış haldeydi.

Sahneye çıkışı tam bir tiyatro gösterisiydi. Bu alkışlar soyadına değil, yeteneğine aitti. Bea, büyük bir keyifle fark etti ki, eleştirmenler bile kalemlerini bırakıp alkışlamaya başlamıştı. İlk başrolüydü ve bunu adeta kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yemişti.

Kükreme giderek daha da şiddetlenince, Bea'nın göğsü gururla kabardı.

Georgie, göz kamaştırıcı ışıktan korunmak için elini kaldırdı, ön sırada oturanları şeytani bir ifadeyle fark etti. İleri doğru yürüdü, cebine uzandı ve bir avuç kaçak şekerleme çıkardı. Reese's ve Hershey's Kisses şekerlemelerinden oluşan bir sağanak üzerlerine yağdı.

Naomi birini havada yakaladı. Çikolata göğsüne çarpıp sekince Isabel çığlık attı. Lillian kaçan bir Reese's'i kapmak için atıldı. Bea o kadar çok güldü ki midesi kasıldı. Tabii ki Georgie, Southgate'teki ilk maçına istedikleri ikramları gizlice sokmuştu. Bea, kostüm ekibini bu numara için cepler dikmeye zorladığından şüpheleniyordu.

Tek kollu bir selamlama hareketiyle şekerlerini havaya kaldırdılar. Georgina, kapanan perdenin arkasına çekilmeden önce sırttı.

"İkonik," diye belirtti Isabel, ağzı zaten doluydu.

Lillian, kendi hediyesini dikkatlice açarken, "Her gösteri böyle bitmeli," dedi.

"İyi ki minyatürlerini almış," diye kıkırdadı Bea.

"Sahne arkasına," diye emretti Naomi, gözleri parıldayarak. "Hemen."

Kollarında buketler, paltolar ve şekerler olan kızlar, görevlilerin ve güvenlik görevlilerinin dikkatli bakışları altında dar koridordan sıkışarak ilerlediler. Hava gül ve makyaj pudrası kokuyordu.

Georgina'nın kapısını çaldılar.

Kapı açıldı ve Georgie—hala kostümünün yarısı üzerindeydi, göz kalemi dağılmıştı—çığlık atarak kendini onların üzerine attı. Buketler izdihamda devrildi, yapraklar etrafa saçıldı. Herkes onu aynı anda ezdi.

"Beni boğuyorsun," diye hırıltılı bir sesle söyledi Georgie.

"Herkesin nefesini kestin," diye seslendi Bea yaprakların arasına. "Bu adil olan."

"Sahne arkasında neredeyse kusacaktım," diye itiraf etti Georgina, nefes nefese, herkes odanın içine doğru iyice yerleşirken. "Ellerim titriyordu, repliklerim unutulmuştu. Sonra ön sırada kız arkadaşlarımı gördüm ve düşündüm ki, sorun değil. Eğer başarısız olursam, kollarına atlarım ve bir komün kurarız."

Çaresizce kahkahalara boğuldular.

"Harikaydınız," diye iç çekti Isabel. "Dante ile tekrar geleceğim."

"Ooo." Naomi, odada giderek büyüyen çiçek yığınının onların çiçeklerini de ekledi. "Oyununuzun yayın hakları yakında satın alınacak."

"Burada çok sayıda gösteri izledim ve kalabalığın bu kadar hızlı ayağa kalktığını hiç görmedim," dedi Bea içtenlikle.

Tiyatro bölümü mezunu olan ve her ikisi de savaş yaraları taşıyan Naomi ve Isabel, birbirlerine aynı ifadesiz bakışlarla baktılar.

"Teşekkürler, Bey," dedi Isabel. "Şimdi gerçekte ne hissettiğini biliyoruz."

Bea'nın yüzü kızardı. "Bunu kastetmedim."

Naomi elini sallayarak onu geçiştirdi. "Lütfen. Yıllar önce zirveye ulaştık. Şimdi asıl yıldız Georgie. O işin ehli."

Bir an için Georgina'nın sırtışı soldu. Titreyen eliyle su şişesinin kapağını çevirdi. Bea bunu gördü: gösterişin altındaki şaşkınlığı.

"Gerçekten mi?" diye sordu Georgina, sesi çok hafif, hatta fazla hafif.

Lillian, alışılmadık bir şekilde sert bir tavırla, "Kesinlikle," dedi. "Büyülüydün."

Georgina'nın yüzünde hafif bir şüphe belirdi. Sonra kendine geldi. "Şey, tabii ki." Öne eğildi, mavi gözleri yaramazlıkla parladı. "Oyuncuların partisine yetişmem gerekiyor ama gitmeden önce son durumu öğrenmek istiyorum... Bea."

"Hayır, hayır." Bea başını salladı.

"Ah evet." Su şişesini ona doğrulttu. "İtiraf et, Griffin. Hadi."

Bea kekeledi. "Neden ben?"

"Çünkü sen sezonun en heyecanlı bölümüsün," dedi gözleri parıldayarak. "Bizim geri kalanımız tekrar bölümlerindeyiz."

"Ama bu sizin geceniz. Yapamaz mıyız—"

"Çok tatlı," diye mırıldandı Georgina. "Suçlamayı savuşturabileceğini sanıyor." Diğerlerine döndü. "Onu pes edene kadar sorgulamamıza kim oy veriyor?"

Herkesin eli aynı anda havaya kalktı.

Lillian, "Önerge kabul edildi," diye açıkladı.

"Lillian," diye inledi Bea, çoktan yenilmişti.

"Anlat bakalım." Georgie öne eğildi, kıvrıkcık saçları havada uçuşuyordu, tam bir liderdi. "Karaokede kızardığını hepimiz gördük. Aile çevremize girdi. O adamın TikTok'tan daha fazla dans yeteneği var."

Naomi kaşını kaldırdı. "Ailen gitti. Şimdi sana yapışıp kalmak için başka ne bahanesi olacak?"

Teninin sıcaklığı ürperdi. Etrafında, beklenti dolu bir sessizlik hüküm sürüyordu. Dayanamadı. "Tamam, evet, bir konser."

Kızlar uludular.

"Randevu mu?" diye sordu Isabel.

"Doğum günü hediyesi," diye ısrar etti Bea boşuna.

Georgina, ezilmiş bir gülü asa gibi sallayarak, "İşte bu!" diye haykırdı. "Şoför dönemi sona erdi. Refakatçi dönemi başladı. Uzun süre hüküm sürsün!"

Oda adeta aydınlandı. Kahkahalar duvarları titretti. Bea yüzünü gömdü, yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde gülüyordu—çünkü Georgina Ashcroft, soyunma odasını bile bir bis gösterisine dönüştürebiliyordu.

YİRMİİNCİ BÖLÜM

"Seni eve kadar bırakayım mı?"

Bea, Monaghan & Stowe'un önünde adımlarını yarıda kesip donakaldı, cam kapılar arkasından sessizce kapandı. Beyni hâlâ maliyet tahminleriyle ve mikrodalgada pişirilen mantılarla ilgili yarım kalmış düşüncelerle doluydu; güneş, alacakaranlıktan çok öğle vaktini andıracak kadar yüksekteydi. Geç baharın sıcaklığı meydanda parıldıyordu, hafif bir esinti beton zemine yayılmaya başlayan jakaranda çiçeklerini hareketlendiriyordu.

Döndü. Rafael meydanın kenarında bekliyordu. Onu en son gördüğünden beri kırk sekiz saat geçmişti. Neredeyse her gün birlikte olduktan sonra, yokluğu adını koyamadığı bir boşluk gibi gelmişti.

"Buradasın." Sesi hafifçe titredi.

Harika, Bea. Gerçekten harika.

"Yakınlardaydım," dedi, gözleri onu arsızca süzerek.

Kadın yürümeye başladı; adam da ona katıldı ve çantayı omzundan çekerek kendi omuzuna taktı. Kadının "teşekkür ederim" sözü biraz garip çıktı.

Elleri birbirine çok yakındı ama asla birbirine değmedi.

Artık arkadaş gibi davranmayı bıraktıklarına göre, neydiler?

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Tarafsız, normal bir soru. Ne yazık ki, arabada duyabildiği tek şey kendi sesiydi: "Gerçekten hazırım."

"Meşgulüm," dedi hızla. Adam sakın ve kontrollüydü; kadın ise sürekli tereddüt ediyor ve özgüven eksikliği yaşıyordu.

"Kadın Güvenliği Endeksi hakkındaki notunuzu okudum," dedi ona.

Başını çevirdi. "Bunlar iç organlar."

"Öyleler." Yaya geçidi düğmesine bastı.

"Peki, nasıl okudun?" Saatiyle oynadı.

"Ben içeriden biriyim."

Ona ters bir bakış attı. "Senin işin aslında bu alanla da ilgili değil."

Omuz silktilti. "Ama ilgimi çekti."

Bu durum onu dengesizleştirdi—neyle ilgileniyordu? Verilerle mi? İçerikle mi? Kendisiyle mi?

"Ne düşündün?" diye sordu.

Yolu geçerlerken diğer tarafına geçti ve arabalara en yakın olan kenarı aldı. "Sayıları ilk başta inanmayan, iki kez kontrol eden ve sonra da yanlış olduğunu kanıtlamak için sabırsızlanan biri gibi yazıyorsun. Çoğu analist inançtan yola çıkar. Sen ise sürprizden yola çıkıyorsun."

Doğruluk karşısında şaşırان kadın gözlerini kırptırdı. "Bu... ürkütücü derecede ayrıntılı."

"Bu notlardaki ses tonunuzu beğendim," dedi. "Dürüst. Kurumsal bir üslup gibi gelmiyor."

"Dürüst olmak gerekirse, çok şaşırdım. Bin kişi başına kadınlara karşı sadece sıfır nokta sıfır iki olay mı? Burada oran 1,3 erkeğe karşılık 1 kadın iken? Hiçbir mantığı yok. Ama sonra bunun UR olduğunu hatırlayınca mantıklı geliyor."

"İşte bu merak duygusu tam olarak kendini gösteriyor. Bu yüzden M&S size sürekli görevler veriyor."

"Birden fazlasını okudunuz mu?"

"Hepsini okudum. İlkini, cinsiyetler arası ücret eşitsizliğinin olmadığını anlatanı da dahil."

Bu durum hafif bir şaşkınlık kahkahasına neden oldu ve bir an için aralarındaki her şey gevşedi.

Binaya çok çabuk ulaştılar. Şehir etraflarında uğulduyordu. Kalmak mı yoksa gitmek mi istediğinden emin değildi. Ama yerinden kımıldamıyordu... ve henüz veda etmek istemiyordu.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye sordu hızlıca. "Çay içmek için, ya da bir bardak su içmek için, ya da başka bir şey için. Lillian yakında eve gelecek."

Rafael onun lafı bitirmesine izin verdi. "İstiyorum."

Bir şekilde asansörle yukarı çıkıp doğru kata ulaşmayı başardılar. Hatta kapıyı bile açmayı başardı.

Daire aydınlık ve havadardı. Her zamanki gibi balkon perdelerini açık bırakmışlardı. Havada hafifçe papatya ve fazla sulanmış sukulent kokusu vardı.

Kadın babetlerini çıkardı. Adam da spor ayakkabılarını çıkardı.

Oturma odasına girdiklerinde, kadının hissettiğine göre adam durdu. Bir şey dikkatini çekmişti. Kadın da adamın bakışlarını takip etti.

Yemek masasının yanındaki askıda, güneşin altında kayıtsızca kuruyan iki dantelli sütyen ve iki çift iç çamaşırı.

Ah. AH.

Ani bir hamleyle onları telaşla bir araya topladı ve salona doğru geri çekildi.

"Sadece—duş alacağım," diye birden söyledi. "Uzun bir gündü. Şehir kirliliği. Sanırım bir hava kirliliği bölgesinden geçtim. Hemen döneceğim."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Gözleri onun geri çekilişini izledi, çünkü görünüşe göre onun bu halini izlemek iç çamaşırlarını izlemek kadar tatmin ediciydi.

Banyo kapısı arkasından tık diye kapandı.

Suyu açar açmaz odayı hızla buhar kapladı, sadece gürültüyü örtmek için. Hava sandalet giymeye uygundu ama o mevsim ne olursa olsun düşünü sıcak suyla dolduruyordu.

Alnını aynaya dayadı, parmaklarını lavabonun kenarına dayadı. "Bununla başa çıkabilirsin," diye fısıldadı kendi kendine. "O sadece bir adam." Bir an duraksadı. "Çok iri, çok dikkat dağıtıcı, bazen insanı boğabilecek bir adam ama yine de bir adam."

Su: açık.

Spiral: kapalı.

Vücut yıkama jeli. Şampuan ve saç kremi. Durulama.

Sonsuza kadar burada kalamazdı. En azından artık vanilya kokuyordu.

Bea havluyu alıp vücudunu ve saçını kuruladı. Hızlıca nemlendirici sürdü, hâlâ her şeyin normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Giysilerine uzandı—boşlukla karşılaştı.

Daha da umutsuzca tekrar kontrol ettim.

Kapıda yalnızca yedek kıyafetleri gelişigüzel asılıydı. Ne yazık ki, bunlar üzerinde soluk büyük harflerle "HAYIR" yazan beyaz, kısa kesimli bir pijama tişörtü ve önemli biri etrafta olmadığında her zaman giydiği çizgili pijama şortundan ibaretti.

Yanında getirdiği dantelli sütyenler ve iç çamaşırları.

Olay bu kadardı.

Yavaşça, eline ne geçtiyse onu giydi, kalbinin ritmini tutturmaya ve ona sadık kalmaya çalıştı. Lillian'ın önünde sürekli bunu giyiyordu. Baştan çıkarıcı olmaktan çok uzaktı.

Ve yine de... bu Rafael'di. Onun önünde bu kadar çok tenini göstermek, adeta bir provokasyon gibiydi.

Onu uyarmalı mıydı? Mutfaktan bir şey getirmesini isteyip odasına koşmalı mıydı? Ama bu, onun kaşlarını kaldırmasına ve yerinde kalmasına daha çok neden olurdu gibi görünüyordu.

Belki de balkondaydı.

Lütfen onu balkonda bırakın.

Kapıyı araladı.

Rafael, uzun bacaklarını uzatmış, dirseğini sırt yastığına dayamış bir şekilde kanepede oturuyordu. Mekanı tamamen sahiplenmiş gibi yayılmıştı. Onu bekliyordu.

Onu hemen gördü.

Bakışları boğazını, göğsünü, göbeğinin ona el sallıyormuş gibi görüldüğü çıplak bölgeyi takip etti. Çıplak bacaklarından aşağı indi. Ve sonra—yavaşça, amansızca—şortunun çizgisinin üzerinden yukarı çıktı ve bel bandının üzerinde açıkta kalan üç santimlik ten bölgesinde durdu.

Bakışları orada, ateşli ve acımasızca, sanki temas etmiş gibi midesi kasılana kadar oyalandı. Ancak o zaman gözleri tekrar onun gözlerine döndü.

Tek bir nefes ve ardından: "Küçük Bea, o senin göbek deliğin mi?" Sesi duman gibiydi, koyu ve kadifemsiydi ve dizleri onu nasıl tutacağını neredeyse unutmuştu.

Ayağa kalktı ve yaklaştı. Sadece yakınlık bile duyularını alt üst etti, her siniri onun kendisine dokunabileceği ihtimaline doğru gerilmişti.

Bir anahtar döndü. Rafael'in ileri hareketi durdu. Kapı açıldı.

Lillian odaya girdi ve tek bir bakışta tabloyu kavradı. Gülümsemesini bastırmak için yanağını ısırды. "Daha sonra geri geleyim mi?"

Rafael, Bea'nın "Hayır" dediği anda tam da o anda "Evet" dedi.

Lillian kaşını kaldırdı. "Ben... odamdan bir şey alayım. Birkaç dakika içinde gelirim." Koridorda kayboldu, kapı arkasından kapandı.

Sessizlik uzadı, yoğun ve kasıtlıydı. Bea'nın nabızı her yerde aynı anda hissediliyordu.

Rafael'in gözleri son bir kez onu süzdü. "Yarın görüşürüz."

“Doğru. Konser.”

"İşte bu," dedi sesi alçak bir tonda, "ve ondan sonra gelen her şey."

Onu orada öylece bırakıp gitti, hava onun şeklini olması gerekenden bir an daha uzun süre korudu.

RAFAEL

Stadyum, yirmi bin bedenin beyaz ışık dalgaları altında kabardığı, canlı bir canavar gibi ses ve coşkuyla dolup taşmıştı.

Rafael'in gözleri tek bir kişiye kilitlenmişti.

Bea, kalabalığın arasından hevesle ilerleyerek ondan birkaç adım öndeydi. Kahverengi dalgalı saçları aşağıya doğru sarkmış, omuzları sanki gece çoktan kanına işlemiş gibi sallanıyordu. Yirmi dört saat boyunca kafasında yaşayan o deri parçası, ne yazık ki, gözden kaybolmuştu. Ama hatırası kaybolmamıştı.

Sahnenin yakınında kendilerine bir yer buldular.

Bea, müzik grubu havai fişeklerin gürültüsü eşliğinde sahneye çıktığında hem acıdan hem de hayranlıktan kıvranıyordu. "Gerçekmiş," diye fısıldadı.

Sonra ışıklar söndü.

"Do I Wanna Know?" şarkısının açılış riffi karanlığa yayıldı.

Çılgılık attı. Ne sevimli ne de dikkatli bir çılgıktı. Tam da özlem duyduğu şeye kavuştuğunda patlayan bir sestti. Bu ses doğrudan içine işledi, derisinin altına yerleşti.

Tekrar duymak istedi. Aynı tonda, ama kendi altından.

Elleri havaya fırladı, parmakları ritmik bir şekilde kıvrılıyordu. Ağzı her şarkı sözüyle birlikte hareket ediyordu. Sahneyi izlemeliydi. Biletler için iki kat para ödemişti. Ama gördüğü tek şey oydu.

Bu albümü lisede çalmış, askerlik eğitiminde duymuştu. Antrenmanlarda, yaralı deride ve bantlanmış yumruklarda. Tam olarak şekillendirici değildi ama hatırlıyordu.

Ama hiçbir şeyi yarım yamalak sevmeyen Bea için, sanki müzik onu yaratmış gibiydi.

O, sadece iyilik ve sağduyudan ibaret olmayan bir kız gördü. Sadece uslu durmakla kalmayıp, yanıp tutuşmayı arzulayan bir kız. Bunu daha önce de görmüştü: ödünç aldığı bir havuz başı mutfağında, yalınayak ve korumasız; karaoke odasında, korkusuz ve durdurulamaz.

O zamanlar ne gördüğünü tam olarak anlamamıştı, sadece her şeyin silikleştiğini fark etmişti.

Onun bu halini istiyordu. Onun her halini istiyordu. Ama özellikle bu halini. Uyanık, arzulayan. Ve onun olan.

Rafael onun arkasına geçti. Dokunmadı. Sadece vücudunun şeklinin onun vücudunu sarmasına izin verdi. O da içgüdüsel olarak ona doğru geri çekildi, omuzları göğsüne değdi ve yukarı bakmadı.

O anın nefes almasına, askıda kalmasına, belirsizleşmesine izin verdi, sonra ellerini kalçalarına koydu. Kadının vücudundan küçük ama açıkça belli bir titreme geçti.

Sıradaki şarkı çalmaya başladı. Onun beklediği şarkıydı. Parmak uçlarıyla hissedebiliyordu. "R U Mine?" havayı yırtıp geçti.

Projektörler kalabalığı aydınlattı, gitarlar kirli ve ilahi bir şekilde yankılandı. Kalçaları ellerinin altında hareket ederek ritim buldu. Vücudundaki her kas gerildi. Kendini hareketsiz kalmaya zorladı—ona bunu yaşama fırsatı vermek, sadece izlemek için.

Ama şarkı sözleri de ortaya çıktı, söylemediği her şeye çok yakındı.

Ona doğru eğildi, dudakları kulağının kenarına değdi ve dizeyi fısıldayarak söyledi: "Sadece 'Beni ele geçirdin bebeğim, benim misin?' demeni duymak istiyorum."

Donakaldı, sonra gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde döndü. Şaşkın ama telaşsız bir şekilde etrafı araştırıyordu. Tam uçma ve serbest düşme arasında bir yerdeydi.

Bakışları dudaklarına indi. Bir eli saçlarının altından başının arkasına doğru kaydı, başparmağı kulağının narin kıvrımını okşadı—bir dokunuş gibi gizlenmiş bir emir. Duraksadı, bu da kadının onu durdurmasına yetecek kadar zaman kazandırdı.

Yapmadı.

Dudakları onun dudaklarıyla buluştu.

Hiçbir alay, hiçbir hazırlık yoktu. Sadece sert, mükemmel bir lezzet ve baskı birleşimi. Rahatlama o kadar keskindi ki can yakıyordu. İki saniye.

Üç saniye—çünkü çok güzeldi. Sonra o bağı kopardı. Burası, onu öpmek istediği şekilde öpmek için fazla kalabalık bir yerdi.

"Arkadaşlar senin tadını bilmez," dedi yanağına doğru. Dudakları tekrar onun dudaklarına değdi. "Seni dışarı çıkarayım."

Bea titrek bir nefes aldı.

Gözleri onun gözleriyle buluştu. Başını salladı.

GRUP SOHBETİ: BASKETBOL SAVAŞ SUÇLARI

CLAIRE: Dün biletleri tükenen Arctic Monkeys konserine gittin mi, gitmedin mi?!

BEA: ...evet

CLAIRE: ...

CLAIRE:

CLAIRE: BEN OLMADAN MI??

BEA: Bir hafta önce ayrıldınız.

LAURENT: Rafael ile birlikte gitti.

CLAIRE: NE

CLAIRE: Bu grupça yapılan bir şey miydi???

CLAIRE: Yoksa 1.90 boyunda bir adamla refakatçisiz bir ruhani etkinliğe katıldığınızı mı yeni öğrendim?!

BEA: Boyunun bununla ne alakası olduğunu anlamıyorum.

LAURENT: Ona bunun bir randevu olup olmadığını sor.

CLAIRE: BU BİR RANDEVU MUYDU?!

BEA: Bu bir doğum günü hediyesiydi.

CLAIRE: Yani bana birlikte gittiğinizi mi söylüyorsunuz?

CLAIRE: Ve loş ışıklar vardı. Ter. Seksi bas melodileri.

CLAIRE: Ve siz de tıpkı iş arkadaşları gibi orada öylece oturdunuz mu?

RAFAEL: Oturmuyordum.

LAURENT: Oturup beklediğimiz bir an bile yok.

CLAIRE: AZ ÖNCE KLAVYEYE KAHVE DÖKTÜM

LAURENT: Doğum günün kutlu olsun, Bea.

Bea ekranına baktı.

Cevap vermeye cesaret edemedi. Avucunun içine yüzünü gömerek acı acı güldü ve sanki bu, ateşi söndürecekmiş gibi sohbeti kapattı.

Telefonu tekrar titredi. Grup mesajı değildi. Özel mesajdı.

RAFAEL: Soruyu cevaplamadınız.

KÜÇÜK BEA: Ne sorusu?

RAFAEL: Bu bir randevu muydu?

KÜÇÜK BEA: Doğum günü hediyesi olduğunu söylemiştin.

RAFAEL: Doğum gününde genellikle erkeklerin seni öpmesine izin verirsin, değil mi?

KÜÇÜK BEA: Ya evet dersem?

RAFAEL: Kasım ayında bir daha kimsenin sana yaklaşmasına asla izin vermem.

KÜÇÜK BEA: Sadece Kasım mı?

Düşünmeye fırsat bulamadan içeri girdi. Sonra anında paniğe kapılıp ekrana dokunarak mesajı hatırlamaya çalıştı. Çok geçti.

RAFAEL: Seni hiçbir ay paylaşmayı planlamıyorum.

Bea, telefonu alev alacakmış gibi mesaja dikkatlice baktı.

Ardından, tam bir sinir krizi geçirmiş halde, Claire ile olan özel sohbetine girdi ve büyük harflerle bir mesaj yazdı:

BEYA SLAYA: RAFAEL'LE KAZARA FLÖRT ETTİM

CLAIRE BEAR: AZ ÖNCE Mİ?! YOKSA KONSERDE Mİ?!
ZAMAN DAMGASINA İHTİYACIM VAR.

BEYA SLAYA: AZ ÖNCE. MESAJ YOLUYLA.

BEYA SLAYA: KASITLI AMA KASITSIZ BİR ŞEKİLDE FLÖRT
EDİCİYDİ.

BEYA SLAYA: Sonra o cevap verdi. Ve Şimdi ũlkeden kaçmak zorundayım.

CLAIRE BEAR: Tamam ama Şunu da netleŐtirelim - konserde siz de flört ettiniz mi?

BEYA SLAYA: Belki.

CLAIRE BEAR: Sözlü müydü yoksa... fiziksel miydi? Dürüst olun.

Bea, sanki bu onu koruyacakmış gibi gözlerini kapatarak cevabı yazdı.

BEYA SLAYA: Her ikisi de. Beni öptü.

CLAIRE BEAR: !!!!!!!!!!!!! Oksijene ve ayrıntılara ihtiyacım var!

CLAIRE BEAR: Bu bilgiyi ÖNE koymalısınız!!!!

Hâlâ onun tadını hissedebiliyordu. Metal, sıcaklık ve bir tür kontrol. Onu öpen ikinci erkekti. Tüm hayatında ikinci.

Rafael, sanki içinde bir Şey tutuyormuş gibi onu öpmüŐtü; tüm vücudu, gerçekten yapmak istediği Şeye karşı kasılmıştı. Ve yine de, ne kadar dikkatli olsa da, kız yanmış gibi hissetmişti.

Gelen arama: Claire

Bea içini çekti, kabul etti ve en yakın arkadaşının çığlığının odayı doldurmasına izin verdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RAFAEL

Akıntı, bir saat öncesine göre daha güçlüydü.

Rafael doğruldu, rüzgarın yönünü ölçtü.

"Bir süre daha idare eder herhalde," dedi koruması Voss, ipi bağlarken. Sık sık birlikte yelken açmışlardı.

Rotayı yeniden gözden geçirdi: daha kısa, daha güvenli ve denizin karar değiştirmesi durumunda hızlıca geri dönülebilecek kadar yakın.

Bugün suya çok ihtiyacı vardı. Bea'nin de onunla birlikte suda olması gerekiyordu. Okyanus insanın içindeki gerçeği ortaya çıkarırdı. Neyi sevdiğini ve neyden korktuğunu gösterirdi. Uğruna savaşacağı şeyleri.

SUV, iskelenin en ucunda durdu. Tekneyi kendi elleriyle hazırlayabilmek için diğer nöbetçisi Cain'i onu almaya göndermişti. Kısmen bir ritüel olduğu için, çoğunlukla da geldiğinde onu izleyebileceği anlamına geldiği için.

"Seni dışarı çıkarayım" bir soru olmaktan çok bir talimat gibiydi.

Ona doğru.

Bea arka koltuktan indi. Belinde düğümlü beyaz bir gömlek, altında parıldayan lacivert tek parça mayo ve uçuşan bir etek vardı. Saçlarını yukarı toplamıştı, bu da onu hem daha genç hem de daha cesur gösteriyordu. Çantasından büyük boy bir güneş gözlüğü çıkardı ve onu adeta zırh gibi taktı.

Arka korkuluğu daha sıkı kavradı. Her kası ona yarı yolda onunla buluşması için baskı yapıyordu, ama bugün oyun bu değildi. Bu onun

geçişiydi.

Güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu ama kollarını cilalı çeliğe yaslama şekli, kadının iskele boyunca yürüyüşünü takip ettiğini açıkça gösteriyordu.

Adımlarında gerginlik ve heyecan vardı. Arada bir yakındaki teknelere, ama doğrudan ona değil, her yere bakıyordu. Vücudundaki her hücre, yaz yağmurunda ıslanmış kuru toprak gibi o anı içine çekiyordu.

"Bu senin mi?" diye sordu yeterince yaklaştığında.

Başını salladı ve elini uzattı. "Gelin, gemiye."

Bir an ona baktı.

"Güvendesin," diye temin etti. "Çoğunlukla."

Parmakları narin ama emin bir şekilde onun parmaklarıyla buluştu ve iskele altlarında eğildi.

Cain ve Voss birbirlerine emirleri yerine getireceklerini ancak bu emirlerden hoşlanmak zorunda olmadıklarını anlatan bir bakış attılar.

Rafael, Bea'nın elini tutarken, sözleri bir bakışta anladı. "Hâlâ gelmiyorsun."

"Efendim, en az bir tane—"

"Yoksa peşimizden yüzerek mi geleceksiniz?" Omuzunun üzerinden onlara kuru bir bakış attı. "Kimse beni denizde götüremez."

Voss, kendi kendine "mesele bu değil ki" gibi şüpheli bir şeyler mırıldandı, ama tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu.

Adam onu kış tarafına götürdü, arkasından hafifçe elini uzatarak yönlendirdi. Kadın çantasını batık şezlonga bıraktı, gözleri arma ve yelkenlerin gergin geometrisinde dolaşıyordu.

"Ekip yok mu?" diye sordu.

"Şahit istemedim."

Kaşları kalktı. "Bizi kendiniz mi götüreceksiniz?"

"Evet. Batırmamaya çalışacağım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İki Kış Yelken Yarışını kazandığını gördüm. Yelken yeteneğine güveniyorum. Sadece bunu tek başına yapabileceğini bilmiyordum."

St. Ives Üniversitesi'nde neredeyse tüm öğrenci topluluğu Regatta'ya katıldı. Kendisi ve Bea'nın birlikte geçirdiği iki yıl boyunca, kıyıda binlerce insan olmasına rağmen, o yüzlerin karmaşası içinde bir yerlerde onun da kendisini izlediğini biliyordu. Rüzgar ve iradeyle neler yapabileceğini görmesini istiyordu.

Halatlar ellerinin altından özgürce kaydđ, rüzgara karşı temiz bir ses çıkardı. Yat bunu yakaladı, denizde ritmini buldu ve hareket etmeye başladılar.

Arkasına doğru baktı. Bea, güvertenin ortasında rüzgara doğru gülümseyerek, bir eli korkulukta, gözleri ufka dikilmiş bir şekilde duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Dediğın gibi, ne olur ne olmaz diye deniz tutması haplarını aldım. Normalde ihtiyacım olmaz."

"İyi."

Gözleri, adam bir yerden bir yere giderken merakla onu takip etti. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi. "Bir şey yapabilir miyim?"

"Gel, dümeni devral."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bunu bana gerçekten emanet ediyor musun?"

"Bakalım sen nelerden yapılmışsın."

Yatın sallanışına rağmen, eteğđ bacaklarına çarparak dikkatlice güverteyi geçti.

Tereddüt etti, emin değildi. Direksiyonla vücudu arasında neredeyse hiç boşluk yoktu. Bekledi, sonra ona doğru uzandı, eli belini buldu. "Orada değđl," diye mırıldandı. "Burada."

Onu kendine doğru çekti, ta ki sırtı göğsüne değene kadar. Sıcaklığı aralarındaki ince pamuklu kumaştan sızdı. Nefesi küçük ve hızlıydı, her nefes verişı kaburgalarına değiyor, vücudundaki her sinir hücresini harekete geçiriyordu. Elini dümenin başına doyardı.

"Bunu nasıl yaparım?"

Başını eğdi, nefesi saçlarına değdi. "Karşı koyma sakın. Kendini sorgulamayı bırakırsan, istediğın yere ulaşacaksın."

Parmakları seğirdi. Yat bir dalğanın üzerinden geçerken, su sıçramaları pruvaya doğru sıçrarken, "Bu kadar büyük bir şeyi idare edebileceğimden emin değđlim," dedi.

"Yönetime gerek yok. Sadece doğru dokunuşa ihtiyacı var."

Duraksadı. Farkındalık. Kaçınılmazlık.

En ufak bir harekette bile onun hareketini takip etmek için vücudu kasılmıştı. "Gergin misin?" diye sordu.

Çenesi hafifçe aşağı indi. "Her zaman."

Parmakları belinin kıvrımında kayd, hatlarını takip etti ve sonra tekrar yerine oturdu. Titrediğini hissetti. "Ama yine de istiyorsun, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi usulca, sesi neredeyse rüzgarda kaybolmuştu.

İçindeki her şey hareket etmek istese de, uzun ve kontrollü bir şekilde nefes verdi, hareketsiz kaldı.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Yat suyu yarararak ilerliyordu; rüzgar yanlarından geçip gidiyordu. Nefes alışverişleri senkronize olmuştu, onunkisi sığ, onunkisi ise düzenliydi.

Sonra: "Doğru mu yapıyorum?" Muhtemelen tekneyi kastediyordu. Her iki durumda da, aralarındaki boşlukta atan şeye cevap verdi.

"Doğru yapıp yapmaman önemli değil. Tek yapman gereken koşmayı bırakmak, küçük Bea. Gerisini ben hallederim."

Gökyüzü bir anda değiştı.

Bir an dümeni kullanıyordu. Bir sonraki an, ışık değiştı ve hava yoğunlaştı, tepede gök gürledi. Bulutlar içeri doğru çöktü, rüzgar güvertede şiddetle esti. Hava metalik bir tat veriyordu.

Rafael içinden küfretti ve dümeni kavradı. İlk yağmur damlası düştüğünde yat sertçe sarsıldı, yelkenler silah sesleri gibi şakırdadı. Duruşunu genişletti, dizlerini büktü, çenesini sıktı ve açığı ayarlamaya başladı.

"Yanaşıyoruz." Sakin, kesin bir şekilde.

Deniz aniden ve beklenmedik bir şekilde altüst oldu. Sakin bir şekilde ilerleyen dalgalar bir anda kaosa dönüştü. Rüzgar yanlara doğru esiyor, güverte ayak altında kayganlaşıyor, şimşekler onun silüetini vahşi ve temel bir şeye dönüştürüyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı; korkuluğa tutundu. "Başarabilecek miyiz?"

"Güneydeki adada bir marina var. Oraya ulaşacağız. Ama sana ihtiyacım var." Rüzgarı yarıp geçen bir sesle, eline bir ip tutuşturdu. "Bu ipi al—şu bağlama noktasını görüyor musun? Oraya dola. Tekneyi düz tut, kaymasına izin verme."

Başını salladı ve ayaklarını yere sağlamca bastı. Tuz gözlerini yakarken direksiyonu çevirmek zor oldu.

"Şimdi—döngü!"

İpi iki kez doladı, sıkıca tutana kadar çekti, kolları yorgunluktan titriyordu.

Güvertede hızla ilerleyerek vincin yanına gitti. Yelkenler, halatlar, gerilim altında gıcırdayan metal aksamalar... Elleri uçuşuyor, hareketleri metodikti.

Kadın dengesini kaybetti, güverte yana yattı. Adam onu düşerken yakaladı, geri çekti. "Devam et!" diye bağırdı omzunun üzerinden.

Yağmurun arasından, ışıklar saçılıyordu. Umut bir an için parladı, ta ki bir sonraki dalga tam karşıdan çarpıp soğuk tuzu tenine kadar ıslatana kadar.

"Aferin kızım. Sıra bende," dedi Rafael, tekrar yanına gelerek. Direksiyonu almadan önce ellerini onun ellerinin üzerine kenetledi. "Sıkıca tutun. Yan korkuluğu kavrayın."

Dümeni sertçe iskeleye çevirdi, yat sarsıldı. Çarpmanın etkisi bir nefes sonra geldi, gövde çamurluklara sürtündü. Zaten halatlara ulaşmıştı, saf hareket ve ustalık.

Tekne demirlenmişti. Zar zor da olsa, bu yeterliydi.

"Gidin!" diye bağırdı, sesi rüzgarı yarıp geçiyordu. "İçeri girin!"

Yağmur yüzünden aşağı süzülüyordu. "Ya sen?"

"Tekneyi aldım. İskele indirildi—alçakta kalın ve hana ulaşın!"

Koştı.

İki adam çoktan iskelede koşmaya başlamıştı, ceketleri rüzgarda hışırıdıyordu. Biri korkuluğa tutundu ve Rafael'e halatı getirmesi için bağırdı; diğeri Bea'nınkine doğru kolunu uzattı ama onun dengede olduğunu görünce durdu.

İskele ayaklarının altında şangırdadı, kaygan tahtalar sallandı. Rüzgar çığlık atarken, arkasındaki tekne zorlanırken, Rafael su sıçramaları arasında karanlık bir bulanıklık halindeyken, kadın korkuluğa tutundu. Halatlarda eller görüp onun orada yalnız olmadığını anladığında, panik duygusu yerini rahatlamaya bıraktı.

Yolu, görme duyusundan çok hissetme duygusuyla katetti. Han ileride belirliyordu, karanlığa bürünmüş bir dünyada bir ışık karesi gibi. Tente altında iki kişi daha bekliyordu, ellerinde havlular vardı. Onu iskeleye

tırmanırken zorlanırken görmüşlerdi. Vardığı anda biri öne çıktı ve havluyu uzattı. Minnetle havluyu etrafına sardı.

Kapıyı iterek içeri girdi.

Sessizlik.

Ses kayboldu, yerini kendi nefesinin uğultusu aldı. Nefesi kesildi, hafifçe eğildi, su sırtından aşağı aktı, kıyafetleri tenine yapıştı.

Genç, belki de stajyer olan memur, kadın içeri girer girmez hemen harekete geçti. "Size yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

Bea fırtınayı düşündü. Geç olmuştu. Bu gece geri dönme ihtimalleri sıfırdı. "İki oda lütfen."

"Üzgünüz, elimizde sadece bir tane mevcut."

Karnı kasıldı. Bir.

Arkasından kapı açıldı.

Rafael sıırıslıkla, omzuna astığı su geçirmez çantasıyla içeri girdi, kendisine verilen havluyla yüzünü sildi. Sanki bir hasar olup olmadığını kontrol eder gibi, gözleri onu baştan aşağı süzdü. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi. "Ama onların sadece bir odası var."

Fermuarlı cebinden telefonunu çıkarıp resepsiyon görevlisine döndü. "Biz alacağız."

Oda sade ve temizdi. Açık renk ahşap zemin, iki koltuk, bir masa. Geniş bir yatak.

Rafael kapıyı arkalarından kapattı ve ona döndü. Sessizlik çok sertti. Dışları birbirine çarpmaya başlamıştı, sessizliğin içinde küçük bir ses. Omuzlarından tuttu.

"Hey." Sesi şimdi daha pürüzlüydü, daha önce ondan duymadığı bir tonda. "Bir yerin acıyor mu?"

Başını salladı, ya da sallamaya çalıştı. Adam ikna olmuş gibi görünmüyordu. Elleri aşağıya doğru indi, kollarını, bileklerini, bluzunun tenine yapıştığı kaburgalarının hatlarını okşadı. Dokunuşu nazikti ama biraz titrek, onu daha önce hiç bu kadar sarsılmış görmemişti.

"Üşüdüm," diye zar zor söyleyebildi.

Burnundan derin bir nefes verdi, bu ses hem rahatlama hem de kendini suçlama dolu bir sestti. Sonra onu kendine çekti. Sarılma yumuşak değildi; kucaklayıcıydı, vücut ısısı ona nüfuz ediyordu. Kalp atışını yanağında hissedebiliyordu. "Özür dilerim, küçük Bea."

"Senin suçun değil," dedi başını yukarı kaldırarak, gözlerinde bir nebze suçluluk izi yakalamıştı.

"İşlerin bu kadar kötüye gideceğini tahmin etmeliydim."

"Ne kadar zor olduğunu bilemezdin." Sesi onun omzuna karşı boğuk çıkıyordu. "Bizi buraya sen getirdin."

Bir an cevap vermedi, sadece onu içine çekti. Sonunda geri çekildiğinde eli hâlâ ensesinde duruyordu. "Önce duş al," dedi. "Isınman gerekiyor."

Çantadan temiz bir tişört ve bir şort çıkardı ve ona uzattı.

Titreyerek ona teşekkür etti ve ardından banyo kapısını arkasından kapattı.

İçeride ışık çok parlaktı. Yansımasına baktı ve durdu. Saçları yapış yapış, teni tuz lekeleriyle kaplıydı, tıpkı bir gemi kazası kurtulanı gibiydi.

Ve aklından geçebilecek tüm düşünceler arasında ilk aklına gelen şuydu: İyi ki makyaj yapmamıştı. Çünkü panda gözleri gerçekten de görünümünü tamamlayacaktı.

Üzerindeki her şeyi çıkardı ve kabine girdi. Sıcak su yüzüne değdiği anda iki yana yığıldı. Avuç içleri fayansın üzerindeydi. Nefesi kesik kesikti.

Adrenalin etkisi geçtikten sonra korkuyu hissetti. Titreme dizlerinden başlayıp tüm vücuduna yayıldı. Alnını fayansa dayadı ve orada kaldı, Rafael'in hâlâ onu tutuyor olmasını diledi. Rafael onu tuttuğunda içindeki hiçbir şey sarsılmamıştı.

Sırtından aşağı doğru vuran sıcaklık, onunkiyile aynı değildi; yayılıyordu ama dinmiyordu. Acele etti. O bekliyordu, şimdiye kadar donmuş olurdu.

Bea kendini kuruladı, lacivert tişörtünü ve desenli şortunu giydi. Çok büyüktü. Sütyen yoktu, iç çamaşırı da yoktu, bu da skandal gibi hissettiriyordu. Üstelik ikisi de onun gibi kokuyordu.

Kendi kıyafetleri lavabonun yanında ıslak bir yığın halindeydi. Onları sıktı, sonra aynada kendi yansımasına baktı. Yeniden insan olmuştu, ama ancak zar zor.

Saç kurutma makinesini sıkıca tutarak dışarı çıktı.

Rafael yatağın yanında duruyordu, gömleği çıkarılmış, havlu omuzlarına dolanmıştı. Boynundan aşağı, göğsünün üzerinden bir damla su süzülerek göbek deliğine doğru kayboldu. Bea'nın gözleri, bir anlığına o tehlikeli yolu izledi, sonra da gözlerini ondan ayırdı.

"Git ısınmaya çalış," dedi.

Başını bir kez salladı, ardından banyo kapısı arkasından kapandı.

Odayı dolduran sürekli uğultu eşliğinde saçlarını kuruyana kadar fönledi. Ardından pencereye doğru yürüdü.

Fırtına camın ardında şiddetle devam ediyordu. Ağaçlar sarhoşlar gibi sallanıyordu. Ötesindeki deniz, içeri girmek istercesine kıyıya çarpıyordu. Ama o içerideydi. Kuru. Sıcak. Onun kıyafetleriyle.

Arkasında su akışı durmuştu. Ve orada sadece bir yatak olduğunun da son derece farkındaydı.

RAFAEL

Kapı elinin altında gıcırtyla açıldı, odaya buhar doldu.

Bea pencerenin önünde yalınayak duruyordu, gömleği ufak tefek bedeninde dizine kadar sarkıyordu, dışarıdaki fırtına silüetini belirginleştiriyordu.

Kalbi bir an durdu, sonra kükreyerek, boğazında savaş davulu gibi gümbür gümbür atmaya başladı. Bütün vücudu ona odaklanmıştı, tıpkı koku alan bir avcı gibi. Ona doğru sessizce ilerledi, her adımı bir avdı.

Döndü.

Onun gözlerindeki o bakışı, kendisini beklediğini anlatan o bakışı, yıllarca beklemişti.

"Yorgun musun?" diye sordu. "Dinlenmeye ihtiyacın var mı?"

Söylenmesi gereken sorumlu şey buydu. Çıkış yolu. İsterse geceyi ardında kilitleyebileceği kapı. Ama eğer evet derse—eğer şimdi ondan yüz çevirirse—gerçekten aklını kaybedebilirdi.

Bea uzun bir süre onun gözlerine baktı. Sonra, bilerek başını salladı.

İşte bu kadar. Kontrolü elinde tutan tasma kaydı. Kayboldu.

Rafael onu kendine çekti ve sıkıca bastırdı. Yumuşaklığı, sertleşmiş her yerine yayıldı; aralarındaki ince pamuk sanki duman gibiydi. Göğüsleri, çıplak ve belirgin bir şekilde, göğsüne bastırıldı ve bunun şoku onu paramparça etti.

Parmakları saçlarına dolandı, yüzünü geriye doğru eğecek kadar sıkıca kavradı. Onu her zaman istediği gibi öptü, sanki o havaydı ve kendisi

boğuluyordu. Bea'nın elleri gömleğine kenetlendi, onu daha da sıkıca kavradı, bu saldırı karşısında dengesini korumaya çalıştı.

Dudakları çenesinde gezindi, dudaklarını kulağının hemen altındaki deriye bastırdı ve onu çok uzun zamandır rahatsız eden kokuyu içine çekti. "Bana neler yaptığının farkında bile değilsin," diye fısıldadı tenine.

Elleri, saygılı ve uzun hareketlerle belinden kalçasına, oradan da uyluğuna doğru vücudunu okşadı.

Rafael onu zahmetsizce kucağına alıp yatağa taşıdı, öpüşmeyi hiç kesmedi. Onu nazikçe yatağa bıraktı, sonra üzerine eğildi. Uzun bir süre sadece ona baktı: dudakları şişmişti, gözleri adını koyamayacağı bir şeyle kararmıştı.

Parmakları gömleğinin etek ucunun altına kayd, karnının çıplak tenini okşadı. Oradaki minik titreme onu neredeyse alt üst etti. "Benimle misin?" Sesi boğuktu, alnını onun alnına yaslamıştı.

"Evet."

O tek kelime. Ve gitti.

Dudakları köprücük kemiğine değdi, dili tuz ve tenin üzerinde gezindi, dişleri tam da onu nefessiz bırakacak kadar takıldı. Bu ses onu derinden etkiledi. Vücudu gerildi, onu aradı, kendine daha da yaklaştırdı.

İnledi, dudakları tekrar onunkilere döndü ve ikisini de boğacak kadar derin bir öpücük verdi. Elleri şortunun altına kayd, parmakları hayalini kurduğu sıcaklığı arıyordu.

Aniden tüm vücudu onun altında kaskatı kesildiğinde, elleri göğsüne uzandı ve bastırdı. Çok sert değil, ama yeterli. "Rafael," diye nefes nefese sordu. "Dur."

Bir an için bunu kavrayamadı. İhtiyaç, her şeyi içgüdüye indirgemişti. O buradaydı. Onun altında. İstiyordu. Ta ki istemeyene kadar.

Sonra birden dank etti. Vücudu kilitlendi, elleri kavramaktan geri çekilmeye doğru gidip geldi. İçindeki her hücre isyan etti. Onu geri çekme, hissettiklerini hatırlatma isteği içini kemirdi. Dişlerini sıktı, yumruklarıyla başının yanındaki çarşafı düğümledi.

"Kahretsin." Sesi titriyordu.

Alnı onun omzuna düştü. Bea onun altında titriyordu, kalbi aralarında sıkışmış bir kuş gibi çarpıyordu.

Dudakları aralıktı, gözleri donuktu ve sonra onu gördü. O parıltıyı. O gölgeyi. Bakışlarının ardındaki hayaleti.

Kral.

İsmin tadı kan gibiydi. Başka bir adamın dokunuşunun, başka bir adamın anısının hâlâ teninin altında yaşadığı bilgisi onu paramparça etti. Bunu kendi derisinin altında bir kırık parça gibi taşımış, zamanla köreleceğini, önemli olmadığını, çünkü onun olacağını kendine telkin etmişti.

Ama şimdi bunun bir önemi vardı. Çünkü o an, tam da aralarında, bu anı çalıyordu.

Öylesine sessiz bir öfke ki, ciğerlerini boğucu bir acı doldurdu ve neredeyse nefes alamıyordu. Onu teselli etmek, ona sahip çıkmak, o kadim yolla hâlâ hayatta olduklarını kanıtlamak için yanıp tutuşuyordu.

Rafael kendini yukarı doğru itti. Onun üzerinde kalabileceğine, nazik davranabileceğine güvenemiyordu.

Elini yüzüne sürdü. Çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki acıyordu. İçindeki her şey ona tekrar uzanmak için çılgılık atıyordu.

Bea temkinli bir şekilde doğruldu. Dışarıda rüzgar uğulduyordu. İçeride ise sadece nefes alışverişlerinin sesi duyuluyordu.

Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Neden beni durdurdun?"

Bir an duraksama oldu. Bir telaş yaşandı. Kadının kendini korumak ve onu kurtarmak için bir yalan uydurmaya çalıştığını biliyordu.

"Sen değildin," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Bendim. Yani, bendim..."

"Söyle şunu," diye hırçın bir şekilde söyledi. "Oydu."

Kadın irkildi.

Bu onu derinden sarstı. O küçük geri çekilme, o itiraf. Elleri yumruk haline geldi, sonra kendini zorlayarak gevşetti.

Bir an için konuşma, talep etme, yakıp yıkma dürtüsü yükseldi. Ama o bu dürtüyü bastırdı.

"Hadi uyuyalım. Yatağı sen al."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sınavlar mükemmel bir saklanma yeri.

Sayılar ve notalar tahmin edilebilirdi. Kendi alanlarında kaldılar. Rafael'i kontrol edemiyordu. Ya da aralarındaki bu şeyi. Ya da görünüşe göre kendi düşüncelerini.

Davetsiz geldiler, geldikleri gibi aniden gittiler. Ama Gage'i düşündüğü anda Rafael'in bunu nasıl göreceğini biliyordu.

Yüzündeki ifade, daha önce hiç görmediği bir ifadeydi. Bu gerçek onu derinden sarstı: Onu incitmişti. Bunu, kapıyı kilitlemeden önceki o kısacık saniyede görmüştü.

Eğer bir anı öpüşmenin ortasına girebiliyorsa, başka neler yapabilir? Başka ne zaman?

Notlarını karıştırırken zihnini tekrar o sayfaya odaklamaya çalıştı. Çoğunlukla işe yaradı. Ta ki sonunda işe yaramayana kadar. İki gün sonra, sadece şunu yazan bir mesaj aldı:

RAFAEL: Benden kaçıyorsun.

Okuduktan sonra kalbi huzur bulmadı, çünkü haklıydı. Ondan ve her şeyi mahvedebilecek kendi içinden kaçıyordu.

Masasının üzerine bir gölge düştü ve kollarındaki kıl kökleri diken diken oldu.

O olma. O olma. O olma—

"Küçük Bea, bunu ne kadar süre daha sürdürmeyi planlıyorsun?"

Başını kaldırmadan önce bile bir ürperti hissetti. Rafael buradaydı. Gri tişört, koyu renk kot pantolon, elleri cebinde. Kitaplara, kahveye, sonra da

ona baktı.

Bea sakın bir ses tonuyla, "Çalışıyorum. St. Ives'taki son sınavlarım bunlar." dedi.

Bakışları hiç değişmedi. "Notların sorun değil. Sorunmuş gibi davranmayı bırak."

Sandalyeyi sürükleyip getirdi ve üzerine oturdu, kollarını sırt dayanağına dayadı; rahat bir adamın ya da rahat olduğunu düşündürmek isteyen bir adamın duruşuydu bu. Ona bir şey vermeden buradan ayrılmayacaktı.

"Gitmelisin," dedi sessizce, söylerken bile göğsü sıkışmıştı. Bunu gerçekten kastetmiyordu. Gitmesini istemiyordu. Ama hazır değildi.

Kıpırdamadı. "Bunu söylerken bana bakmalısın."

Masanın altına sürünmeyi düşündü. Sadece bir dakikalığına.

Rafael biraz öne eğildi, sesi şimdi daha alçaktı. "Sana alan veriyorum ama kaçmana izin vermiyorum."

Bea'nın kalbi hızla atmaya başladı. Parmakları kitabının kenarına kenetlendi. Gözleri onun gözleriyle buluştu. "Biliyorum. Konuşmamız gerektiğini biliyorum."

Parmaklarını masaya vurdu. Bir kez. İki kez. Sonra durdu. "Ne zaman?"

"Sınavım bittikten sonra."

Başını bir kez salladı. Ayağa kalktı, kasları bu basit hareketle gerilip kasıldı, mutlak bir özgüven yaydı. "Güzel. Hazır ol."

Sonra da uzaklaştı, kadının kalbi boğazında gümbür gümbür atmaya devam ediyordu.

RAFAEL

Rafael Midnight & Gold'a adımını attığında şömine kısık ateşte yanıyor, kehribar rengi duman eski tuğlaları yalıyordu. Hava duman ve vernik kokusuyla doluydu.

Laurent, her zamanki gibi köşe masasında oturmuş, kadehinde iki yudum Armagnac'la yerini almıştı.

"Buraya ancak bir yer kanıyorsa gelirsin," dedi Rafael'e, bir kaşını kaldırarak.

Rafael karşısındaki sandalyeye çöktü, bacaklarını açtı, omuzları ağırlaştı. Deri, ensesine serin bir his veriyordu. Başını geriye doğru eğdi, gözlerini kapattı ve çok uzun süren bir nefes aldı.

Laurent, "Sormaya fırsat bulamadım ama yelken yolculuğu iyi geçti mi?" diye sordu. "Fırtına güzel bir sürpriz oldu. Dramatikti ama geceyi burada geçirmek için bir sebepti."

Ağzından tatsız bir ses çıktı. "Evet."

"Sana 'evet' mi dedi?"

Rafael garsonun elinden konyakını alırken sessizce teşekkür etti. "Beni durdurdu."

"Ah." Laurent arkaya yaslandı. "Bu hafta puan tablosunda senin tarafında iki çentik daha olmasının sebebi bu. Mark eski asker ama o bile senin... hayal kırıklığı seviyendeki bir adamla boy ölçüşemez."

Rafael'in bakışında tam bir kötülük vardı.

"Peki, seni mi durdurdu yoksa kendini mi?" diye sordu Laurent, uyarıdan etkilenmemiş bir şekilde.

Rafael burnundan nefes verdi. "Her iki durumda da, onun yüzündendi."

"Bu sizi şaşırttı mı?"

"Muhtemelen yapmamalıydım." Rafael'in bardağı bir elinde sallanıyordu.

"Sence hâlâ King'e karşı bir sevgi besliyor mu?"

Çenesi kasıldı. "Hayır."

Laurent sessizce bekledi, havayı doldurmanın gereksiz olduğunu biliyordu.

Rafael bardağı kısık bir sesle yere bıraktı. Azı dişleri sertçe birbirine kenetlendi, kelimeleri toz haline getirdikten sonra ağzından döktü. "Onun bir kısmı hâlâ ona cevap veriyor."

"Mantıklı." Laurent, bakır rengindeki içeceği incelerken bir kez daha çevirdi. "İlk aşkı unutmak zordur."

Rafael'in sırtındaki kaslar gerildi. Bunu görmemenin, yani onun King'le birlikte olduğunu bilmemenin daha kolay olup olmayacağını binlerce kez düşünmüştü. Bunun ne kadar gerçek olduğunu bilmemenin. Hâlâ o sabah St. Ives'te King'in arabasından indiği anı, güneş ışığının vücudundaki açık

mavi gömleğine vurduğu anı gözünde canlandırabiliyordu. Elbise gibi giydiği gömlek, gece boyunca mühürlenene sırrı saklamaya çalışıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Sanki bir el kaburgalarını sıkıca kavramış gibi hissetmişti. Tam olarak acı değildi, tam olarak öfke de değildi. Daha karanlık, daha derin bir şeydi. Kayıp gibi bir şeydi.

Kasesine dalgın dalgın baktı. "Onunla birlikte olmasından nefret ediyorum."

"Elbette öyle yapacaksın, kardeşim. Nefret seni dürüst yapar. Sadece seni küçük düşürmesine izin verme."

"Küçük mü? Hiçbir zaman böyle bir suçlamayla karşılaşmadı," dedi Max, Cassian ile birlikte kendilerini hoş karşıladıklarında.

"Felsefe saati mi başladı bile? Burası bar sanıyordum," diye araya girdi Cassian.

Laurent, "Karadağ bir kulüp," dedi. "Yetişkin erkeklerin duygusal anlar yaşamak için geldiği yer."

"Bea, Griffin, o uçurumun kenarından henüz indin mi?" diye sordu Cassian sakın bir sesle.

Rafael'in bakışları ona dikildi, daha zayıf bir adamı susturacak kadar keskin.

"Onun bunu yapacağından emin görünüyordunuz," diye ekledi.

Sözü yerine oturdu. Ama aynı zamanda bir yıl önce aralarında geçen konuşmadaki kendi sözlerini de akla getirdi: "O, her şeyin kenarına bakıyor, sanki üzerinden atlamanın nasıl bir his olduğunu merak ediyor. Henüz kimse onun o kısmına dokunmadı. O bile."

Bu düşünce, kaburgalarına yediği bir darbe gibi geldi. Kıskançlık, acı, içini yakıp kavuran bitmemiş ihtiyaç, hepsi şu üç kelimedede yoğunlaştı: O bile değil.

Derin bir nefes aldı, omuzları gevşedi, nabızı tekrar düzene girdi. Önce King gelmişti, ama Rafael o zaman bile onun her yönüne ulaşabilecek türden bir adam olmadığını biliyordu. King'in asla bulamayacağı derinlikler vardı; çünkü o aramaya uygun bir yapıda değildi.

Rafael öyleydi.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Hâlâ öyleyim."

Lokanta, sanki Grease filminin setinden fırlamış gibiydi. Siyah beyaz zeminler. Oturduğunuzda gıcırdayan kırmızı vinil koltuklar. Tezgahın üzerinde neon bir tabela vızıldıyordu.

Lillian, Bea'nın koluna girerek, "Mükemmel," diye takdirle fısıldadı. Jukebox'ı en iyi gören masaya oturdular.

Bea sırtıttı. "Bu gece Sandra Dee olacağız."

"St. Ives'teki son günümüzü kutlamak için burayı mı seçtiniz kızlar?" diye sordu Jaxon alaycı bir şekilde.

"Yargılamayın. John Travolta bizi türev piyasalarından geçirdi," dedi Bea.

Hepsi açlıktan ölmek üzereydi ve sipariş verdiler: Patates kızartması, hamburger, çikolatalı milkshake ve dondurma.

Lillian, "Diğer seçenek ise Harry Potter temalı bir yerdi," dedi.

Adam başını salladı ve kabinde geriye yaslandı. "Sekiz film oldu Lil. Sizi ikinizi gözetimsiz bıraktığımda böyle mi oluyor?"

Lillian, "Biz de okuduk," diye itiraz etti. "Ama okumanın teşvik edilmesi gerekiyor."

Bea, "Bu, iş-yaşam dengesiyle ilgili," diye ekledi.

Jaxon kendi kendine, "Yirmi iki saat daha çalışsaydınız ikiniz de ne kadar yüksek not alabilirdiniz bir düşünün," diye düşündü.

"İyi ki kişilik notlandırılmıyor, Jaxon," diye karşılık verdi Bea.

Yemekleri dumanı tütercesine sıcak bir şekilde geldi. Adam sepetleri masanın üzerinden kaydırды.

Lillian, hamburgerinden büyük bir ısırık alarak, "Ders çalışma haftasında ne yapıyordun?" diye sordu. "Bu yılın en az heyecan verici kısmı Jaxon Dao'nun her şeyi kazanacak olmasıydı."

"En iyi madalyayı hangi madalyaya koyacağımı bulmaya çalışıyorum," diye ciddi bir ifadeyle söyledi.

"İğrenç, ağzıma kaşık sok." Bea kahkaha atarak ona bir cips fırlattı.

Jaxon'la her şey kolaydı. Onu asla rahatsız hissettirmemişti ya da onu potansiyel olarak gördüğünü hissettirmemişti. Görünmez değildi, sadece... kardeş gibiydi. Kafasındaki rahatsız edici bir ses, Rafael'in onu arabasına

aldığı gerçeğinden hala hoşlanmayacağını söylüyordu. Bunun masum bir şey olduğunu biliyordu. Ama mantık, onun söz konusu olduğu durumlarda her zaman önemli olmuyordu.

Rafael'i düşündüğü anda, kafasında onun sesini duydu. "Güzel. Hazır ol." Titrek bir nefes aldı.

Jaxon'ın sesi, onun dalgınlığını dağıttı. "Önünüzde hâlâ bir sınav daha var gibi görünüyorsunuz."

Başını hızla kaldırdı. "Şey, teşekkürler?"

Ağzı seğirdi. "Sadece söylüyorum." Her zaman yaptığı gibi konuyu kapattı. Hiçbir zaman zorlamadı, ama yine de onun fark edildiğini hissetmesini sağladı.

Lillian, tuzluk avuçlarının arasında dönerek, "Peki bundan sonra ne olacak?" diye sordu. "Özgür olacağız."

"Evet. Yılda dört ay olan tatilimi dört haftaya indirmekte özgürüm," diye yanıtladı Adam.

"Hey, bu gece gerçeklik değil, fantezi gecesi." diye kaşlarını çattı Bea. Milkshake'inden bir yudum daha aldı, sonra aklına bir fikir geldi. "Tamam, işte bir tahmin: Jaxon, koşullu biçimlendirme kullanarak Fortune 500 şirketlerinin dolandırıcılığını tek başına çökerterek efsane olacak."

Lillian patates kızartması yerken neredeyse boğuluyordu.

"Jaxon ailesinin şirketinde çalışmaya devam ediyor. Hepsi bu," dedi Jaxon gözlerini devirerek.

"Çok saçma," diye homurdandı Bea. "Bu nasıl gelecek nesle ilham verecek ki?"

"Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Tabii ki, bu senin görevin. Belki bir çocuk kitabı yazabilirsin," dedi. "İyi geceler, Bilanço."

Lillian, "Çok Aç Denetçi" diye önerdi.

Kızlar kahkahalara boğuldular ve aralarında üç kitap adı daha sıraladılar.

"Hep böyle mi oluyorlar?" diye sordu Jaxon, Adam'ın gözlerine bakarak.

Adam onlara şüpheyile baktı. "Hem evet hem hayır. Genellikle dört civarında seyrederek. Dönem sonunda sekize çıkarlar."

"Peki ya mezuniyet töreni?"

"Bir üst sınır olup olmadığından emin değilim."

Jaxon bir kerede üç patates kızartması yedi. "Doğru."

Gelen arama: Rafael

Bea gözlerini dikti. Avuç içleri terledi. Son sınavından bu yana bir gün bile geçmemişti ve ateşkes sona ermişti.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba, küçük Bea." Rafael'in sesi yumuşak, kendinden emin ve nefes almaya yer bırakmayacak şekildeydi. "Nico'nun mezuniyet töreni için seni saat ikide alacağım."

"Saat ikide mi?" İki hafta önce üç buçukta varmakta anlaşılmışlardı, varmaları için bolca zaman vardı. Nico'nun mezuniyeti dörtteydi.

"Yakında görüşürüz."

Çağrı sona erdi. Rafael'in kullandığı ifade bir soru işareti değil, bir nokta işaretiydi.

Bea saate baktı. İki çok az kalmıştı. Panikledi. Claire'i aradı. Görüntülü arama iki kez çaldıktan sonra en yakın arkadaşının yüzü ekranda belirdi, arkasında Toronto gecesi uzanıyordu.

Claire, selamlaşırken, "Sınavda başarısız olduğunu söyleme sakın," dedi.

"Ben bombalamadım," dedi Bea hızla. "Durum daha da kötü."

"Hamile misin?" diye sordu, cipslerini yerken.

Bea şaşkınlıkla baktı. "Ne—hayır!"

"O halde bundan daha kötü bir şey yok. Dökün gitsin."

"Rafael az önce aradı," diye patladı, dolabını karıştırıp eşyaları umursamazca yatağın üzerine fırlatırken. "Beni saat ikide alacak. İkide! Nico'nun mezuniyet töreni dörtte başlıyor."

"Ooo. Beyefendi kep atma töreninden önce biraz sohbet etmek istiyor." Ekranı yere koyarken hafifçe sallandı.

"Claire Bear, eğer o yeşil gözleriyle bana çok uzun süre bakarsa, işlediğimden emin olmadığım suçları itiraf etmek zorunda kalabilirim."

"Onun ruhunuzun derinliklerine işleyen bakışları yüzünden onu seviyorsunuz, değil mi?"

Doğru. Bu aynı zamanda onun sonunun gelmesinin de sebebiydi. Bu tür bir ilgiye kimse dayanamazdı. Sahip oldukları tüm sırları teslim etmeden

asla.

"Dürüst olmak gerekirse, yelken gezisiyle ilgili mesajların çok belirsizdi." Claire su şişesinden bir yudum su içti. "Parlak kişiliğin dışında, arabada daha fazla zaman geçirmek istemesinin bir sebebi var mı?"

"...Belki."

"Söyle artık."

"Rafael ve ben—" Bea bir elbise askısını kavradı. "Az kalsın oluyordu."

"Bu mu?" Claire cips paketini kenara fırlattı.

"Evet."

"Üzerini çıkar?"

"Yarı yolda. Belki yüzde altmış. Kesinlikle duygusal olarak çıplak."

"Ve siz bunu durdurdunuz mu?"

"Öyle düşündüm. Ya da beynim öyle düşündü. O hiçbir şey yanlış yapmadı, ben sadece—" Bea derin bir nefes verdi. "Gage'i düşündüm."

"Ah, Bey." Claire yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum!" Yatağının yanındaki koltuğa çöktü. "O anki yüz ifadesini tekrar tekrar gözümde canlandırıyorum. Çok kötüydü, Claire Ayıcığım. Bunca zamandır Rafael'in kurşun geçirmez olduğunu sanıyordum ama anlaşılan... zayıf noktaları da varmış."

"Demek Yunan tanrısı da ölümlüymüş," diye mırıldandı Claire. "Bunu anlayan tek kişi sen değilsin."

"Şimdi çok duygusal konulara girmeyelim. Duygusal olarak kendimi toparlamak ve harika görünmek için yaklaşık kırk dakikam var."

"Doğru. Öncelikler. Ama eğer seni çekici göstermeye odaklanırsak, Rafael duygusal istikrarsızlığımı affeder diye düşünüyorum," dedi Claire sert bir şekilde. "Yani mezuniyete gidiyorsun. Sonra bir şey var mı?"

"Akşam yemeği için Nico'nun evine geri dönüyoruz."

"Aile kutlaması mı?"

"Evet."

"Hım," dedi Claire, sanki bu durum hesabı değiştirmiş gibi. "Yani bu gece Griffin ailesiyle topluca görüşeceksin."

"Bu Nico'nun meselesi," diye itiraz etti Bea, sandalyede dimdik oturarak. "Onun ailesinin meselesi, Rafael'in değil."

Claire'in gözleri parladı. "Hı hı. Peki Nico'nun ailesiyle Rafael'in ailesi arasında ne kadar ortak nokta olduğunu düşünüyorsun?"

Midesi bulandı. "Eyyvah."

“Ah evet.” Claire’in gözleri parıldadı. “Selene. Leon. Kim bilir başka hangi ortak büyükanne ve büyükbabalar, teyzeler, amcalar, kuzenler. Özel günler için kim ortaya çıkarsa çıksın.”

Bea inleyerek yatağa geri uzandı. "Hazır değilim. Neredeyse cinsel ilişkiyle sonuçlanacak bir olayın ardından aileyle tanışma ve görüşme yapamam."

"Evet, yapabilirsin, Beya Slaya."

“Bu çok erken değil mi? Her şeyi altüst mü ediyoruz? Henüz bir arada bile değiliz.”

Claire homurdandı. "Birlikte olsanız da olmasanız da, zaten Griffin armasına işlenmişsiniz. Ve bunun en azından bir kısmı sizin suçunuz; Selene ile her öğle yemeği randevunuzda yeni bir dikiş eklediniz."

"Yapmadım."

Claire, Bea'nın sıcak ve acımasız yüzüne bakarak güldü. "Bey, biliyordun. Belki ilk başta değil, ama sonunda."

Bu son derece çirkin bir iddiaydı. Sadece Selene'nin onun ailesi, çocukluğu ve gelecek planları hakkında soru sorması yüzünden.

Tamam, belki gizli aile tariflerinin paylaşımı tartışmalıydı. Ama bu, onun Griffin hanedanlığına gönüllü olarak haraç olarak katıldığı anlamına gelmiyordu.

"Zamanın tükeniyor. Üzerindekileri göster bana."

Bea kamerasını yatağındaki kıyafet yığınının çevirdi. Elbiseler, etekler, bluzlar—"Yemin ederim ki masumum ve aynı zamanda gizlice oğlunuzla seks yapmayı düşünüyorum" havasının her türlü versiyonu.

Claire ılık çaldı. "Vay canına. Gardırop kusmuğu."

"Odaklan," diye yalvardı Bea, soluk mavi bir elbiseyi kaldırarak. "Çok mu tatlı?"

"Daha iyisini yapabilirsin. Bugün önemli bir gün, Bey."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Aklına bir fikir geldi ve neşelendi. "Belki mezuniyet partisine giderim, sonra aniden ölümcül bir hastalığa yakalanırım ve akşam yemeğini atlarım."

"Rafaell'in seni tüm soyunun önünde teşhir etmekten sıyrılmana izin vereceğini gerçekten mi düşünüyorsun? Lütfen. Seni kendi kucağında taşıyacak."

"Yardımcı olmuyorsun." Bea, ekrandaki yüzüne dokunarak işaret etti.

Claire, serçe parmağını havaya kaldırıp cipsini kemirirken, "Sarı etek ve beyaz askılı bluz," dedi. "Altın rengi topuklu ayakkabılarla kombinleyin."

Taze, parlak, tatlı. Tıpkı evlenmek istediği kız gibi."

"Claire!"

Claire'in gülümsemesi daha da genişledi. "Kekeledim mi?"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arabasına daha önce birçok kez binmişti, ama hiç böyle bir şekilde değil.

Göğsünüze işleyen, nefesinizin bile suçluluk duygusuyla çıkmasına neden olan bir sessizlikti bu. Onu almaya geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Şakalaşma yoktu, laf kalabalığı yoktu. Sadece her geçen kilometreyle birlikte yaklaşan bir hesaplaşma hissi vardı.

Yanına oturmuş, sessizliği anlamsız şeylerle doldurma isteğine karşı koymaya çalışırken kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu. Ondan gelen koku—tuz, sabun, baharat—konsantre olmasını imkansız hale getiriyordu.

Sonunda arabayı ana yoldan çıkarıp تنها bir seyir terasına çekti. Vites kolunu park konumuna getirdi ama motoru kapatmadı. "Nico'nun mezuniyet törenine aramızdaki bu sorunla gitmeyeceğiz."

Bea başını salladı, o ana hazırdı. Gözlerini pencereye, ondan başka her şeye dikmişti. "O anda Gage'i düşünmen sana haksızlıktı."

"Bunu bana zaten söylemiştin." Sesi ifadesizdi. "Anlaşılabilir bir şey." Kelimeyi boğazını tırmalıyormuş gibi zorla ağzından çıkardı. "Öğrenmek istediğim şey, neden sonrasında benden kaçındığın."

Eteğini sıkıca kavradı, tırnakları kumaşa saplandı. "Yapmadım."

Bakışları onu delip geçti. "Seni bir haftadan fazla süredir ilk kez görüyorum."

"Sınavlarım vardı," dedi güçsüz bir sesle.

"Tekrar deneyin."

Ellerini bacaklarının altına soktu ki titrediklerini görmesin. Sesi titredi. "Beynimin böyle davranmasını nasıl durduracağımı bilmiyorum..." Sözü

kesildi, nefesi kesik kesik geliyordu. "Ya tekrar olursa?"

İşte oradaydı. Gerçek, çirkin ve açığa çıkmış haliyle.

Rafael'e duyduğu özlemin zihinsel olmadığını kabul etmişti. Bu özlem, kanının nabzında ve kemiklerinin iliğinde derinden yaşıyordu. Çok yol kat etmişlerdi. Vücudu artık onu tehlike olarak algılamıyordu. Geri adım atmıyordu; ona doğru uzanıyordu.

Ama bir sonraki adım, istemenin vermeye dönüştüğü, içindeki her kapıyı açıp hiçbirinin artık Gage'e çıkmadığına güvenmesi gereken bir adımdı. Eğer anılar araya girerse, geçmiş sadece onlara ait olması gereken bir ana sızarsa, onu yeniden yaralayacaktı. Ve bu, en son istediği şeydi.

Motorun boğuk homurtusu boşluğu doldurdu. Ayaklarının altında titreşti, altındaki koltuğun içinden yukarı doğru yükseldi; Rafael'le birlikteyken sessizliğin asla gerçekten sessizlik olmadığını, hareketten önceki bir duraklama olduğunu hatırlattı.

"Beni incittiğini mi sanıyorsun?"

Başını hızla ona çevirdi.

"Yaptın. Yapıyorsun," diye kabul etti. Ağzı gerildi. "Ama bunu bahane etme. Çünkü en kötüsü beni aç bırakman. Ve sen bunu yaptın. Her gün saklandın."

Hava inceldi, sözlerinin etrafındaki dünya keskinleşti. O buna "alan", "düşünme zamanı" demişti ama aslında yaptığı onu dışlamak olmuştu. Bunun bir ceza olarak adlandırıldığını duymak, utançtan tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Ben kolay kolay pes eden bir adam değilim. Benden uzaklaşarak beni koruduğunuzu asla düşünmeyin. En son istediğim şey mesafe."

Sözleri isabet etti ve isabet etmeye devam etti. Sessizliğinin, her şeye dayanacak şekilde yaratılmış ama buna dayanamayan bir adamı ne kadar incitebileceğinin farkında değildi. Özür dileme arzusu, savunma dürtüsüyle iç içe geçti. İkisi de ağzından çıkmadı. Sadece orada oturabildi, kalbi nabızı gümbür gümbür atıyor, her siniri ona odaklanmıştı.

Elini direksiyonda bir kez daha bükte. "Bana söylemeni istiyorum, Bea."

Parmak uçları uyluklarının altındaki deriye bastırdı. "Sana ne söyleyeyim?"

"Beni istediğini, benimle birlikte olmak istediğini duymam gerekiyor. Bunu duymaya ihtiyacım var."

Kabin küçölüyor gibiydi. Kalp atışları hızlanmıştı ama o donakalmıştı. Dizlerine, eteğinin ucuna bakıyordu.

Beyni bir kaçış yolu aramaya başladı. Bir yalan, bir espri, ona fırlattığı bombayı etkisiz hale getirecek herhangi bir şey. Ama duruşu, gözlerinin ona bakış şekli, artık dayanacak gücünün kalmadığını gösteriyordu.

Saniyeler uzadı, boğazı düğümlendi, kelimeler boğazında düğümlendi.

Şimdi sakın boğulma tehlikesi geçirme.

"Bunu her zaman biliyordun," diye fısıldadı.

Sözler zihninde yankılandı. Duraksadı, gözleri sanki sözleri tekrar tekrar dinliyormuş gibi onun dudaklarını izledi, gerçeğin uzun zamandır acı veren bir yaraya merhem gibi yerleşmesine izin verdi. "Evet."

Elini bacağının altından çekti ve dudaklarına götürdü. Öpüşme kısa, neredeyse saygılıydı; ardından elini uyluğuna koydu ve orada tuttu.

O an, onun içindeki bir şeyi dengeledi, kadının içindeki her şeyi alt üst etti. Arabayı tekrar otoyola çektiğinde, kadın ona beklediği son parçayı vermiş gibi hissetti.

Nico'nun evindeki uzun masa tam bir kutlama yeri idi: altı konuşma aynı anda birbirine karıştı, çatal bıçaklar şıkırdadı, sesler havuzdaki çocuklar gibi birbirinin üstüne atladı.

Masa tıka basa dolup taşmıştı: biberiyeli kuzu eti, limonlu patates, dolma, sihirli bir şekilde çoğalan sarımsaklı ekmek.

Nico, tüm bunların merkezinde olmaktan biraz şaşkın görünüyordu; amcalarından birinin "kazara kasten" doldurduğu şarabın yarısını çoktan içmişti bile.

Rafael onun için koltuğu çekmiş ve yanına oturmuştu. Kolunu koltuğun arkasına uzatmış, dokunmuyordu ama o kadar yakındı ki, molekülleri bir akort çatalı gibi titreşiyordu. Bu hareket, aileyle dolu bir oda için yeterince sıradandı, ama Bea için arabada söylenen her şeyin yankısı gibiydi ve her nefesinin ritmini değiştiriyordu.

Laurent onların karşısında oturmuş, gözlerini ondan Rafael'e doğru, sanki tarihin en yavaş itirafını izliyormuş ve her saniyesinden zevk

alıyormuş gibi çeviriyordu.

“Bea.” Nico'nun annesi Marie, tahta bir kaşıkla ona işaret etti. “Teşekkür ederim. Birinci sınıfta teneffüs dışında neredeyse her şeyden kaldıktan sonra, onur derecesiyle mezun oldu.”

Nico, "Okullarda da teneffüs oluyor," diye itiraz etti.

Leon, "Karnede öyle yazmıyor," diye karşılık verdi ve bu da etrafta bir kahkaha tufanına neden oldu.

Bea gülümsedi. "Nico işi halletti."

Nico'nun babası Stefano, "Ona nasıl ders çalışılacağını sen öğrettin" dedi.

"Onu atıştırmalıklarla nasıl rüşvet vereceğimi anladıktan sonra iş kolaylaştı."

Nico şakayla karışık, "Macbeth'i bedavaya açıklayacağımı mı sandın?" dedi.

Laurent bir yudum bira alarak, "İnsan Pocky ve beyaz tavşan şekerleri için çok çalıştı," dedi.

"Subay yetiştirme programının temellerini attı," dedi Bea gururla.

"Doğru," dedi Stefano. "Çocuğum bazı sabahlar saat altıda kalkıp ders çalışıyordu. Tam bir sorumluluk sahibi yetişkin gibi."

Nico'nun kuzenlerinden biri, "PlayStation'da oyun maratonlarını reddetmeye başladı," diye ekledi. "Kafa travması geçirdiğini sandım."

Bea rahatlamıştı, ama Rafael'in bakışlarıyla tekrar karşılaşana kadar. Sanki ona duygusal destek borçluymuş gibi su bardağını kaptı. Bir yudum almaya çalıştı.

Kaçırıldı.

Çenesini vaftiz etti.

Harika.

Kimsenin fark etmemesi için dua ederek hızla sildi. Spoiler: Fark ettiler. Rafael'in burun delikleri eğlenceyle genişledi. Laurent ise göz kırpmaya cüret etti.

Marie, narenciye ve bayram kokan bir sepet içindeki kurabiyeleri uzatarak, "Herkes bunu denesin," diye emretti. "Bu, kuzenimin melomakarona tarifi, ama ben ondan daha iyi olduğum için kan portakalı kabuğu rendesi ekledim."

Tek bir kişi bile reddetmeye cesaret edemedi. Herkesin hemfikir olduğu nokta, lezzetlerinin inanılmaz olduğuydu.

“Elbette seviyorlar çünkü onları ben pişirdim.” Kaşığı şimdi Rafael'e doğru yöneltmişti. “Bu geçen hafta bana karanfil sevmediğini söylemeye çalıştı.”

Rafael sakın bir şekilde, "Bunun pastaya yakışmadığını söyledim," dedi.

"O zaman benim cevizli kekimi hiç tatmamışsın demektir."

Masanın başından Stefano araya girerek, "Haklı," dedi. "Pasta şüpheli derecede lezzetli."

"Şüpheli bir durum mu?" diye tekrarladı Marie.

Leon, bir kurabiye daha alırken, "İnanılmaz derecede lezzetli," dedi. "Bunu her gün kahvaltıda yedim."

“Evet, öyleydi. Bir ay boyunca, ta ki antrenörünüz müdahale edene kadar.”

"Haklıydı. Karın kasları kendi kendine oluşmaz," dedi ve bu sözü üzerine Selene'den bir tokat yedi.

Stefano kadehini kaldırarak, "Kadeh kaldıralım!" dedi. Yirmi altı kadeh daha havaya kalktı. "Dekanlık listesinde mezun olan oğlumun şerefine!"

Hep birlikte kadeh tokuşturup Nico'nun başarılarını ve parlak geleceğini kutladılar.

"Buna deha denir," diye övündü Nico, övgülerin gürültüsü arasında.

Rafael, "Onun adı Bea," diye düzeltti.

Nico sırtıttı. "Renk kodlarıyla düşünmeyi öğrendim, El Jefe."

Bea, Rafael'in parmak uçlarının çıplak omzunda pürüzsüz ve bilinçli bir şekilde kaydığını hissetti. Kolundaki her sinir, sanki parmağı bir elektrik devresini kapatmış gibi aydınlandı.

Bu onun verdiği tek uyarıydı.

Rafael, masadaki herkesin duyabileceği şekilde, "Mantıklı geliyor," dedi. Sonra, ona bakmadan bile ekledi: "Benim kızım en kötülerimizi bile hizaya getirebilir."

Anında sessizlik çöktü. Çatallar havada asılı kaldı. Şarap kadehleri havada asılı kaldı. Hatta cırcır böcekleri bile susmuş gibiydi.

Üzerindeki tüm bakışları hissedebiliyordu.

Parmakları boynunun arkasına kayd, başparmağı gerildiği yerde dayanılmaz bir daire çizdi.

Bea ona öfkeyle baktı. Pişmanlık duymak yerine, dudaklarının her köşesinde bir gülümseme vardı. "Herkes eklemek istediğin bir şey var mı, bebeğim?"

Düşünceleri adeta bir uçurumdan aşağı yuvarlandı. "Bebek" kelimesinin onun ağzından bu kadar güzel çıkmasının hiçbir anlamı yoktu. Bu sevgi sözcüğü, "Küçük Bea"den çok daha kötüydü ve belirsizliğe yer bırakmıyordu. Bu bir ilan niteliğindeydi.

Onu öpmek istedi. Ya da tokatlamak. Ya da ikisini birden.

"Bu," dedi dişlerini sıkarak, "yumuşak bir lansman değildi, Rafael."

Kaşı hafifçe kalktı. Bir meydan okuma: İnkâr et. Hadi bakalım.

Onu soyağacına eklemişti ve aralarında bir saat önce tanıştığı ve dördü onun DNA'sını taşıyan bir düzine insan da dahil olmak üzere herkes, onun tepkisini nefeslerini tutarak bekliyordu.

Derin bir nefes aldı, daha dik oturdu. "Çok kibirli görünme, El Jefe. Hâlâ deneme sürecindesin."

Oda adeta patladı. Alkışlar, çatalların tabaklara çarpması, üst üste binen bir keyif. Bu gürültünün içinde Nico'nun "Sana ondan hoşlandığını söylemişim!" diye bağırıldığını duydu. Rafael arkasına yaslandı, tüm vücudu utanmaz bir memnuniyetle doluydu.

Masanın altından elini uzatıp adamın uyluğunun iç kısmını çimdikledi. Göz kapığının seğirmesine yetecek kadar sert, ama sırtışını silmeye yetmeyecek kadar. Sinir bozucu bir adamdı. Ve nedense bu onu daha da güldürdü.

Yaz mevsiminin kendisinin geceyi burada geçirmeye karar vermiş gibi hissettiren, olağanüstü bir panayırı.

Kristal Plajı geniş ve altın renginde uzanıyordu, gelgit kum boyunca nazik yaylar çizerek ilerliyordu. Sahil boyunca ahşap bir yürüyüş yolu uzanıyordu, fener dizileri, pirinç ve kadife süslemeli arabalar ve renkli ışıklarla parıldayan eğlence araçlarıyla aydınlatılmıştı.

Rafael'in kolu rahatça onun omuzlarına dolanmıştı. Teoride harika bir durumdu. Pratikte ise vücudunun yarısı sanki cırt cırtla yapıştırılmış gibi onun vücuduna yapışmıştı ve sinir sistemi tam bir isyan halindeydi.

Üstelik, buraya gelmelerinin asıl sebebi onun paniklemesiydi.

Onları birlikte ilan etmesinin üzerinden henüz yirmi dört saat geçmişti. Bu akşamki yemek, Rafael'in masanın üzerinden eğilerek, günah kadar yumuşak bir sesle, "Hadi benim evime gidelim," demesiyle sona ermişti.

Bea, rahim ağzının açıldığından neredeyse emindi.

Onun evinde ne yapacaklarını biliyordu ve bu Scrabble oynamak değildi.

Bunu istiyordu. Onu istiyordu. Vücudu aylar önce coşkulu bir "evet" yanıtı vermişti. Ama yine de öpüşme sırasında beyninin beklenmedik bir düşünce bombası atması ihtimali vardı ve bunun tekrar olması durumunda ne yapacağını henüz tam olarak çözmemişti.

Yani panayırda ilgili bir şeyler ağzından kaçırmişti. Rafael'in gözleri her ipucunu kaydetmişti. Sonra, eğlenerek ve hoşgörüyü, onu buraya getirmişti.

Tatlıyı getiren bir aslan.

Cumartesi gecesiydi ve sahil şeridi tıklım tıklım doluydu. Aileler. Turistler. Öğrenciler. Rafael'in korumaları her zamanki gibi polo tişört ve şort giymişlerdi ama yine de zırhlı kamyonlar gibi yapıydılar. İçlerinden biri dondurma yiyordu. Diğerleri ise sokak rapçisinin müziğine başıyla onay vererek kalabalığa karışıyordu.

Rafael, onun yanında rahatça hareket etti, uzun adımları onunkine uyacak şekilde kısaltılmıştı. Gömleğinden yayılan bir sıcaklık vardı ve rüya gibi kokuyordu. Hareket halindeyken onun şeklini hissetti, tüm o bastırılmış güç ve kontrol.

İnsanlar fark etti. Özellikle kadınlar. O ise fark etmemiş gibiydi. Dikkatini ona yöneltmiş, onu kalabalığın arasından yönlendirmiş, vücut hareketleriyle dirseklerden ve bebek arabalarından uzak tutmuştu.

Ama o rahatlığın altında, bu gecenin nasıl biteceğini tam olarak bilen ve onun da bunu bildiğinden emin olan bir adam gibi hareket ediyordu. Bu, yumuşak bir iyi geceler buluşması değildi.

Fuar, noktalama işaretleriyle noktalanmaya doğru giden bir virgül gibiydi. Onun görünüşüne bakılırsa, tam anlamıyla noktalanma işaretiyle noktalanmaya doğru gidiyordu.

Önceden kendini çok korkutuyordu, göğüs kafesi sıkışmış, nefesi kesilmişti, bunu belli etmemek için mücadele ediyordu.

"Huni şeklinde kek mi?" diye birden sordu. Çaresizce. Sanki kızarmış hamur hafif kaygıyı ve feromonları emebilirmiş gibi.

Kaşını kaldırdı ama pirinç çerçevesi bir büfenin önünde durdu ve büyük boy sipariş verdi.

Yürüyüş yolunun kenarındaki kısa taş duvarın üzerinde oturuyorlardı, bacakları kumun üzerinde sallanıyordu. Sandaletleri sürekli kayıyordu, sanki onlar da bu gecenin kontrolünü kaybetmiş gibiydiler.

Rahat ve neşeli olmak istiyordu. Ama rahat değildi. Aksine, iç çamaşırı seçiminin son derece farkındaydı. Siyah. Siyah renk, beklenti düzeyi hakkında ne söylüyordu ki?

Sessizce, uygunsuz ve tam da ona özgü bir şeyler mırıldandı. Kadın güldü ve göğsündeki endişe düğümü biraz olsun hafifledi. Martı siyaseti üzerine tartıştılar, yaz akşamının etraflarında erimesine izin verdiler. Sonunda, pudra şekeri ve kuş çetesi bölge savaşları arasında, midesindeki kelebekler nihayet yatıştı.

"Biliyorsun," dedi, kendini sorgulamayı unutarak, "araştırmalar gösteriyor ki, yemek paylaşmak çekiciliği artırıyor."

Öbür dünyada atalarının ürperdiğini hissedebiliyordu.

Olağanüstü. Onu hakemli araştırmalarla etkileyin.

Ama gülmek yerine, uzun uzun baktı. Karnında kanat çırpmaya başlayacak kadar uzun süre. "Sana daha fazla ilgi duysaydım, akıl hastanesine yatırılırdım." Sonra saçının bir tutamını yakaladı ve sanki zaten kendisine aitmiş gibi parmağına doladı.

Saçlarda sinir uçları olmaması gerekiyordu. Yine de kafa derisi karıncalandı, omurgası yapısal bütünlüğünü kaybetti ve rahmi fısıldayarak "Merhaba" dedi.

O anki garip durumu yumuşatmak umuduyla, ona son dilim huni şeklindeki pastayı uzattı. "Ye."

Normal bir insan gibi karşılamak yerine, öne eğildi ve doğrudan parmaklarından ısırdı. Dişleri parmak boğumlarına değdi. Tamamen kasıtlıydı. Tepki olarak verdiği kaygan ve hızlı tepki o kadar özel ve yerindeydi ki, uylukları otomatik olarak kasıldı.

"Buna gerçekten gerek var mıydı?" diye nefes nefese sordu.

"Sadece bir önizleme veriyorum," dedi çiğnerken. Utanmazca.

"Sen bir baş belasısın," diye mırıldandı.

İnkâr etmedi. Sadece durdu ve ona kalkması için elini uzattı. "Hadi, bu kısa yolculuğun tadını çıkaralım, küçük Bea."

Birbirinden estetik oyun stantlarının önünden geçtiler. Plastik ödülleri yoktu, burada standart olan İtalyan tarzı andıran kumaşlardan yapılmış

peluş zürafalardı.

Hava kakhahalar, zil sesleri ve rekabetçi homurtularla yankılanıyordu. Testosteron ve pamuk şeker kokusu. Ve işte, tüm bunların ortasında—muhteşem, tüylü ve neredeyse delilik sınırında—bir metre boyunda peluş bir ahtapot vardı.

Bea durdu. "Bu nedir?"

Rafael onun bakışlarını takip etti. "...Güneş gözlüğü mü takıyor?"

Öyleydi. Aynalı altın renkli olanlar, NFT satıyormuş ve Dubai'de bir dairesi varmış gibi görünmesini sağlıyordu.

Bea kıkırdadı. "Bu gördüğüm en havalı, en aptalca şey."

"Bundan hoşlandın mı?"

"Yani...evet." Burnunu kırıştırdı. "Şu kibirli suratına bakın."

"Bunu istiyorsun."

Ses tonundaki bir şey onu ona bakmaya itti. "Ama buna ihtiyacım yok."

"İçgüdülerin bunun senin olduğunu söylüyor." Adam çoktan hareket etmeye başlamıştı, kadın da öyleydi, çünkü yine onun yanından hiç ayrılmıyordu. "Ben senin için alayım."

"Rafael, bu oyunlar hileli," diye fısıldadı, sanki bu bir sırmış gibi. "Ruhları eziyor, büyükanneleri ve büyükbabaları iflas ettiriyor."

"Hileli oyunlar bile kazanılabilir."

İleri adım attı ve panayır çalışanlarından biri onu fark edip tezgâha vurdu. "Yeni kan!" diye bağırdı. "Büyük kollar. Büyük cüzdan. Büyük hayaller."

Diğer panayır çalışanı taburesine yaslandı. "Kalp kırıklığı kabinine hoş geldiniz. Üç kadeh içki. Para iadesi yok, merhamet yok, terapi de yok."

"Az önce sana laf mı attılar?"

Tuhaf bir satış stratejisi: Müşterilerinize hakaret edin, onlara baştan başarısız olacaklarını söyleyin. Ama görünüşe göre işe yaradı. İnsanlar romantikler gibi sıraya girdiler.

Rafael parayı uzattı. "Ahtapotu istiyorum."

"Herkes öyle düşünüyor dostum," dedi ilk panayır çalışanı dişlerini göstererek sırtırken.

İnsanlar döndüler. Çurros yiyen bir kız fısıldayarak, "Ahtapotu mu yakalamaya çalışıyor?" dedi.

Kız arkadaşının erkek arkadaşı ise kararlı bir şekilde, "Onu kimse alamaz," diye yanıt verdi.

Rafael oyuncak tüfeği kolunun bir uzantısıymış gibi aldı. Parmaklarını esnetti. Boynunu çevirdi.

"Önce ısınmak ister misin? Belki kalça kaslarını esnetebilirsin?" diye takıldı Bea.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, yoksa flört mü ediyorsun?"

"Sonrasında ne olacağına bağlı."

İlk çekim—geniş aç.

İkinci—kaçırma.

Üçüncüsü—yakın.

Gözlerini kısarak, silahı yana eğdi ve mırıldandı: "Bunu baskın gözün kaymasına göre ayarlamışlar. Şerefsizler."

Arkalarındaki genç bir çocuk arkadaşını dürttü. "Duruşuna bak. Doğru düzgün tutmuyor bile."

"Her atışı kaçırdı," diye alay etti arkadaşı. "Bu gerçekten utanç verici."

"Affedersiniz, erkek arkadaşım birliğinin en iyi nişancısıydı."

Vay canına. Bunu çok yüksek sesle söyledim.

Yabancılar ona bakakaldılar. Rafael nişan alırken donakaldı. Bir yerlerde bir dikenli çalı yuvarlandı. Muhtemelen o da onu yargılıyordu.

"Devam edin," diye mırıldandı. "Sadece halkın bilmesi gerektiğini düşündüm."

Bu adam içimizdeki felaketi ortaya çıkarıyor.

Arkasını döndü. "Kazandığım anda bunu benimseyeceğiz."

"Biz neyiz?"

"Onu bir sahil evinde büyüteceğiz," diye devam etti, arkasına dönüp dürbünü tıpkı John Wick gibi ayarladı.

Kalabalık artık olaya tamamen odaklanmıştı. Çurro satan kız sevgilisinin koluna sıkıca tutundu. "Bunu onun için yapıyor. Bu çok seksi."

Erkek arkadaşı, "Deniz temalı bir peluş oyuncak için" diye yanıtladı.

"Bu, bağlılığı gösteriyor," diye savundu.

Cain, kollarını kavuşturmuş, eğleniyormuş gibi yapmadan birkaç adım arkalarında duruyordu. Voss ise ödül duvarının yanında oyalanıyordu.

Kaçırma. Kaçırma. Vuruş.

Rafael bir fatura daha uzattı. Sonra bir tane daha.

Bea öne eğildi, parmaklarıyla tişörtüne dokundu. "Şimdiye kadar bana gerçek boyutlarda bir Squishmallow alabilirdin."

"İşte istediğin bu," dedi, gözleri inatçı bir ifadeyle, eğer noter onaylı bir ilgisizlik beyanı yazmazsa, zaten onunmuş gibi görünüyordu.

Rafael tekrar nişan alırken kalabalık ve hatta panayır çalışanları nefeslerini tuttu. Tüfeği yaklaşık 2 cm sola, 10 derece aşağıya ayarladı. Bir keskin nişancı gibi nefes aldı—

Vurmak.

Vurmak.

Tam isabet.

Ahtapot serbest kaldı.

Bea zıpladı. Etraflarında tezahüratlar ve ısıklar koptu. Churro satan çift, takımları finali kazanmış gibi sevinç çılgınlıkları attı.

"Bayanlar ve baylar, bir babamız var!" diye bağırdı panayır çalışanlarından biri.

Çurro satan kız şaşkınlıkla baktı. "Aman Tanrım, o adamla birlikte olmak için bir yumuşakçayı bile büyüttümdüm."

"Erkek çocuk," diye onayladı diğer panayır çalışanı ciddi bir ifadeyle, ardından bebeği alttan fırlattı.

Rafael onu havada yakaladı. Sonra döndü ve bir şövalyenin prensese hediye vermesi gibi Bea'ye uzattı.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi.

"Bana hakkıyla teşekkür edin. Oğlumuzun hayatını kurtardım."

Bazı kızlar gerçekten de bayıldı. Bir adam da kendi kendine, "Kendimi geliştirmem gerek," diye mırıldandı.

Bea titrek bir kahkaha attı ve parmak uçlarına kalkarak yanağına güvenli bir öpücük kondurdu. Kalabalık hayranlıkla "Aww" dedi. Rafael, bir anlığına onlara romantik komedi sonu yanılsamasını yaşattı.

Sonra başını salladı, sesi sadece ona yönelikti. "Öyle değil."

Onu kalabalığın arasından çekip aldı; yoldan, standın arkasına, sadece gölgeyle aydınlatılmış kontrplakların arasındaki dar bir boşluğa götürdü. Ahtapot, güneş gözlükleri yamuk bir şekilde, evlat edinen ebeveynleri tarafından travmaya uğratılmak üzere aralarında çırpınıyordu.

Rafael'in dudakları onun dudaklarına sertçe, derinden ve sahiplenici bir şekilde yapıştı.

Sahil yolunun gürültüsü azaldı. Dizleri titredi. Elleri onun gömleğine yapıştı. Adam geri çekildi. "Gitme vakti geldi, küçük Bea."

Beyni beyaz bayrak çekti. Artık gecikme yok.

O da peşinden gitti, dosdoğru teslim olmaya doğru.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rafael, McLaren'ı Urus'un yanına çekti, garaj kapısı onları gölgeye hapsetti. Sonra elini tuttu ve onu arka terasa açılan yan kapıdan içeri götürdü; Bea hâlâ ahtapotlarını sıkıca tutuyordu.

Basketbol potasının ve dış mekân masasının yanından geçen üstü kapalı bir geçitten ilerlediler. Adımları uzun, kararlıydı, tutuşu sıkıydı. Kadın onu engellemeye çalışmadı. Artık koşmuyordu.

Arka sürgülü kapılara vardıklarında, kendi kalp atışlarının kulaklarında gümbür gümbür attığını duyabiliyordu. Adam kapıları açtı, onu içeriye yönlendirdi ve arkalarından kapıyı kapattı.

Sonra onun üzerine atıldı.

Sırtı soğuk cama çarptı; o ise ön tarafına adeta alev alev yandı. Öpüşü adeta yaşıyordu: yarım yamalak değil, saklanacak hiçbir şey yoktu. Dili ağzına daldı, açgözlü, sahiplenici bir şekilde. Bea'nın duyuları tam bir kargaşa içindeydi, arzu, bunalım ve rahatlama arasında gidip geliyordu.

Aslında bunu yapıyoruz. Şu anda.

"Sonunda," diye hırladı ağzına doğru, sesi tüm omuriliğinde titreşti.

Ağzı boğazına doğru kaydı, dişleri hafifçe sürtünerek ondan bir ses kopardı: küçük, savunmasız. Bir kez, kasıtlı olarak emdi ve bir sonrakini yutmamak için dudağını sertçe ısırarak zorunda kaldı. Peluş oyuncak yere düştü, unutuldu.

"Rafael." İsmi söylerken sesi titredi.

"Bütün gece oyaladın," diye hırladı onu yerden kaldırırken. "Artık yeter."

Bacakları sıkıca kalçalarına dolanmıştı. Karnının ona sertçe bastırması başını döndürüyordu. Onu hiç zorlanmadan oturma odasından geçirip merdivenlerden yukarı taşıdı. Bea omuzlarına sıkıca tutundu, her adımda kalbi boğazına kadar çıkıyordu.

Dudaklarını önce çekingen, sonra daha cesur bir şekilde çenesine bastırdı ve çenesinin kıvrımlarını öpücüklerle takip etti. Nefesi hırıltılılaştı. Onu daha sıkı ve daha yakın tuttu ve içinden geçen gerilim onu ürpertti.

Arkalarından yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapattı.

"Beni istiyor musun, küçük Bea?" diye mırıldandı, ayak parmakları yatağın ayak ucundaki zemine değene kadar onu yavaşça yatırdı.

Elleri belini sardı. Sanki kendini tutamıyormuş gibi. Sanki bu onunmuş gibi.

Konuşmadan önce başını salladı. "Evet."

Söz daha ağzından çıkmamıştı ki aralarında kumaş gerildi. Elbisesi başından aşağı çekildi, gömleği çıkarıldı, sütyeninin tokası açıldı. Göğsünü ağzına aldı, dişleri hassas noktaya takıldı. Çaresizce kıvrıldı, vücudu erimişti. Saldırıya ayak uydurmaya çalışarak altında kıvrandı.

"Çok mükemmel," diye mırıldandı tenine doğru.

Rafael onu yatağa yatırdı, avuç içleri sıkıca kavradı ve bacaklarını araladı. Üzerine çıkmadı, aralarında diz çökmüş halde kaldı. Bea'nın elleri çarşafı sıkıca kavradı, kasılırken parmak boğumları bembeyaz oldu.

Dilinin ilk dokunuşu onu çılgın attırdı. İkincisi, uyluklarının omuzlarına doğru kasılmasına neden oldu. Üçüncüsünde ise çok hızlı yükseliyordu, bedeni beyninin önüne geçmişti, sanki ona duyduğu yoğun arzuyu kristal berraklığında göstermek için çaresizce çabalıyor gibiydi.

"Bekle," dedi, saçını hafifçe çekmeye çalışarak. "Öyle değil—"

"Evet," diye hırıltılı bir sesle ona sordu. "İlkini ver bana."

Çok geçmeden bedeni kasıldı, yatağın üzerinden fırladı ve boşalma hissi bir pusu gibi üzerine çöktü. Çok ani, çok güçlü, utanç verici bir şekilde kontrolünün dışındaydı. Gözleri yıldız ışığına dönüştü. Onu bırakmadı. Ağzı, elleri onu orada kilitli tuttu, her artçı şoku ona yaşattı, ta ki bitkin bir halde yatağa yığılana kadar.

Adam ayağa kalktı ve kadın, adamın üzerindeki kalan giysilerini de çıkardığının seslerini duydu. Gözlerini açtı ve onu ilk kez baştan aşağı gördü.

O, adeta canlanmış bir insan anatomisi haritasıydı. Kusursuz simetriyle dizilmiş ince kaslar, her tendon ve çizgi, güç ve kontrolün haritasıydı.

Vurmak, tutmak, hükmetmek için yaratılmış bir dövüşçü vücudu.

Bea, ona uzanmak, onu kataloglamak, parmak uçlarıyla onu gerçek kılmak için can atıyordu. Ama yüz ifadesi her şeyi açıkça ortaya koyuyordu: O burada incelenmek için değil, sahiplenmek için bulunuyordu.

Tek sorun şuydu ki... hiçbir yolu yoktu.

Zaten onun ağzından dolayı aşırı hassaslaşmışken, hele ki bir yıldır kimse ona dokunmamışken, hayır.

"Şey... belki biraz beklemeliyiz..." diye fısıldadı, kendini yukarı doğru itmeye çalışırken.

Ama o çoktan hareket etmeye başlamıştı, dört ayak üzerinde, kedi gibi yaklaşarak onun üzerinde sinsice dolaşıyordu. Omuzları yuvarlandı, göğsü incelme ve o daha nefes alamadan yastıklara doğru geri itildi. Yatak onun ağırlığı altında çöktü, tavan onun genişliğinin ardında kayboldu.

Eliyle çenesini kavrayarak bakışlarını yukarıya çevirdi. "Gözlerini gözlerime çevir. Bana güveniyor musun?"

Akciğerleri doğru düzgün çalışmayı reddediyordu. Kalbi göğüs kafesine dayanamaz gibi çarpıyordu, ama cevap her zaman olduğu gibi onunla ilgiliydi. Evet. Bu yatağa girmeden çok önce de ona güveniyordu.

Başını hafifçe salladı.

"Aferin kızım. Artık beklemeye gerek yok."

Bir an orada durdu, nefesi onun nefesine sertçe değiyordu, vücudunun sıcaklığı bacaklarının arasında nabız gibi atıyordu. Sonra yavaşça ve alaycı bir şekilde onun üzerinde ilerledi ve kalçaları birden yukarı fırladı.

Bir eli yukarı doğru kayarak her kıvrımı takip etti, sanki aynı anda yeterince şeye dokunamıyormuş gibi. Parmaklarının hafif pürüzlülüğü teninde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Diğer eli ise uyluğunu hareketsiz bir şekilde açık tutarak, kendi gücüyle onun gücü arasındaki uçurumu gösterdi. Bu dengesizlik onu korkutmalıydı. Bunun yerine, kanını alevlendirdi.

Ve sonra, santim santim içeri girmeye başladı. O daha da derine indikçe, kadının tırnakları adamın omuzlarına saplandı.

"Rafael." Sesi çatladı, incelendi. "Çok—"

Dudakları geri kalanını da çaldı, ateşli ve sertti. "Fazla bir şey değil," diye fısıldadı dudaklarına. "Sen benim için yaratılmışsın."

Başını geriye attı, boğuk bir ses çıktı ağzından. Gerilme dayanılmazdı, sarhoş ediciydi.

"Bana bak," diye emretti, bir santim daha ilerleyerek. "Nasıl hissettiğini söyle."

Bakışları onunkine takıldı. "Dayanamayacakmışım gibi—ama dayanabiliyorum." Ardından dehşet duygusu yükseldi. Bunu nasıl itiraf edebilirdi?

Rafael'in burun delikleri genişledi, gözlerinde açlık kıvılcımları parladı. "Doğru söylüyorsun bebeğim. Çok sıkısın." Kolunu başının yanına dayadı, kasları gergin bir şekilde gerilmişti. "Bunu bin kere hayal ettim, ama gerçekte alakası yok."

Acı ve coşku birbirine o kadar karıştı ki, kendini zar zor tutabiliyordu. "Bekle. Bu çok fazla."

Hareketsiz kaldı, göğsü sertçe onun göğsüne yaslandı. Bir an için, itaat edebileceğini düşündü.

Sonra elinin aralarına kaydığını hissetti.

Başparmağının kasıklarına hafifçe değmesi onu irkiltti, sinir uçlarında kıvılcımlar uçtu. Nazik ama ısrarcı bir şekilde tekrar daireler çizdi, onu yeniden harekete geçirdi.

Tırnakları sırtını tırmaladı. Nefesi çaresizce kısık hıçkırıklara dönüştü.

"Karşı koyma," diye mırıldandı. "Bana bırak. Kırıldığını hissetmeme izin ver."

Boşalma hissi onu ikinci kez altüst etti, her kası dalgalar halinde kasılıp gevşedi. Vücudu onu sıkıca kavradı, titredi, kasıldı.

Göğsünden boğuk ve acı bir inilti koptu. "İşte bu kadar, bebeğim. Aynen böyle." Sesi hayranlık ve ihtiyaçla titrek çıkıyordu. "İşte benim kızım."

Sonunda titremeler dindi ve bedeni çarşafıya yeniden kemiksizce yaslandı. Sıkı direnç, yumuşak bir teslimiyete dönüştü. Rafael anında harekete geçti ve tek bir uzun, yıkıcı hamleyle tamamen içine girdi.

Onun içindeki, etrafındaki, üzerindeki her yere sahipti. Her santimi ona aitti. Her nefesi onundu. Tekrar tekrar ona çarptı, onu içten dışa doğru damgaladı.

Sonra, nefesi kesilir kesilmez, omurgası kilitlenir kilitlenmez, her iki bileğini de tek eliyle kavradı ve kollarını başının üstüne doğru uzatarak onu yere sabitledi. Diğer avucu ise karnının üzerinde yayılmış, her son hamleye açık bir şekilde onu tutuyordu.

Geldiğinde ortalık sessiz değildi. Onu yerinden oynatırken, acımasızca içini parçaladı. Sıkıştırılmış, ele geçirilmiş. Almak için, elinde tutmak için.

Bir an için, yalnızca düzensiz nefesleri ve onun onu yatağa bastırmasının ağırlığı vardı. Alnını onun alnına yaslamadan önce kollarındaki titremeyi hissetti. Hala içindeydi.

"Her türlü fanteziden daha iyi." Sözler gürledi. "Ve sayısını bile hatırlayamayacağım kadar çok fantezim oldu."

Bea'nın vücudu perişan haldeydi, ıslak saçları yüzüne yapışmış, ciğerleri nefes almakta zorlanıyordu. "Her seferinde böyle olursa... aralarında iyileşme günleri geçirmem gerekecek." Sözler, dürüst ve titrek bir şekilde, tutamadığı nefes nefese bir kahkahayla birlikte ağzından döküldü.

Dudakları onun dudaklarına değdi. "Dayanıklılığını artıracamız."

Ve bu hiç de güvence verici bir şey gibi gelmedi. Daha çok bir vaat gibiydi.

Bea kıpırdandı. Garip bir tavan görüntüsü belirdi.

Kokuyu, sırtına bastırılan sıcaklığı, bacaklarının arasındaki hassasiyeti hatırlaması biraz zaman aldı. Her detay, yaptıklarını doğruluyordu. Kendini kime teslim ettiğini.

Başparmağı, hâlâ çıplak olan göğsünün hemen altında, gelişigüzel yaylar çiziyordu. Sadece iç çamaşırını tekrar giymesine izin vermişti.

Başını çevirdi, gözleri ağırlaşmıştı ve Rafael'in onu izlediğini gördü. Sıradan bir bakış değildi. Kesinlikle değildi. Bakışları ona, dünyaya, onu ondan almaya kalkışmaya meydan okuyor gibiydi.

Yüzü kıpkırmızıydı; her anı, onun bir şekilde görebildiği bir film gibi zihninden geçiyordu.

"Sabah."

Tek bir kelime nasıl bu kadar kibirli gelebilir?

"Günaydın," diye fısıldadı, dudaklarını hafifçe aşağı doğru eğerek nefesinin içilebilir olmasını umdu.

Dudakları omzuna değdi, tek bir dokunuşta hem vaat hem de tehdit vardı. Sonra doğrulunca sıcaklık kayboldu ve boşluk, mantığın ötesinde derinden vurdu.

İyileşme süresiyle ilgili ağzından kaçırıldığı şeyi hatırlayınca irkildi. Şaka yapmıştı ama değildi. Onun kendisini ciddiye almış gibi görünmesi onu hem rahatlattı hem de hayal kırıklığına uğrattı.

"Aç mısın?" diye sordu.

Boğazı hırıltılı bir sesle başını salladı. "Ama önce duş almam gerek."

"Buyurun," dedi, parmağıyla kalçasına hafifçe dokunarak. "Dolabımdan temiz bir şey alın. Ben kahvaltıyı hazırlayacağım."

Yirmi dakika sonra yalınayak, ıslak saçları sırtından aşağı kayarken merdivenlerden aşağı indi. Onun gömleklerinden birini giymişti. Bakışları anında onu buldu.

"Ne?" diye sordu, tedirgin bir şekilde. O bakışı biliyordu; bundan sonra ne olursa olsun hazır olmayacağını biliyordu.

"Bunu giy," dedi. "Her sabah."

Kadın, kalkan gibi kahveye uzanırken homurdandı. "Buraya taşınmıyorum."

Gülümsemedi. Parmakları, serçe parmağından işaret parmağına kadar tezgaha vurdu. "Evlendikten sonra gülümseyeceksin."

Kahvesi neredeyse tezgahın üzerine sıçrayacaktı. Öksürerek ağzını sildi. "Ne?!"

"Beni duydun."

"Rafael..." Bu bir kahkaha olmalıydı, ama bir meleme gibi çıktı. "Öyle şeyler söyleyemezsin."

Ama o bunu söylediğinden beri, zihninde artık unutamayacağı resimler canlanmaya başlamıştı. Yüzükler, yeminler, böyle sabahlar... Hem fırlatıp atmak istiyordu, hem de gizli bir ödül gibi saklamak.

Odayı sessizce geçti, elleri sanki doğal yeriymiş gibi onun belini kavradı. "Şaka değildi."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Avuç içlerini, onu uzak tutmak istercesine, adamın göğsüne bastırdı.

"Aramızdaki seks bir dönüm noktası," dedi hafif bir hırıltıyla. "Sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

Öyle mi yaptı? Yapmış mıydı? Soru, yakalanamayacak kadar kırılgan bir şekilde havada uçtu.

"Sonunda neden seni bana bıraktığını biliyor musun, küçük Bea?"

Boğazı düğümlendi; verebileceği tek cevap sessizlikti.

"Çünkü öyleyim." Onun kesinliği, istikrarlı ve mutlak bir şekilde onu sardı. Sonra dudakları onunkilerle buluştu ve artık kelimelere gerek

kalmadı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ekranında savaş haritaları gibi üst üste yığılmış elektronik tablolar vardı. Maris Chen'in mesajı yanıp sönüyordu: Bunun son halini almamız gerekiyor.

"Hemen hallediyorum," diye mırıldandı Bea kendi kendine, parmakları hızla hareket ederken.

Monaghan & Stowe'da kıdemli ortak olmayan ve sabah saat onda bile korkutucu derecede şık olan Maris, kolunun altında bir dosya ile Bea'nın masasının yanından hızla geçti.

"King Global Capital'den bir eşleştirme taahhüdü daha eklediler," diye hızla duyurdu. Bea, bu ismin artık kalbini hızlandırmamasını bir zafer olarak gördü. "Bu, fon için öngördüğümüz girişin iki katı. Modelleri güncelleyin ve döviz kuru varsayımlarını tekrar kontrol edin. Eğer devlet büyüklerinin önünde hazırlıksız yakalanırsak, sizi önce onlara yem edeceğim."

Bea kalemiyle selam verdi. "Not aldım. Görkemli bir ölüm olacak."

Maris kıkırdadı ve topuklarının tıkırtısı eşliğinde ofisine doğru yürümeye devam etti.

Bir iş diğereine karışlıyordu. Arkasına yaslanıp soğuk kahvesinden bir yudum aldığında, ofis iyice boşalmıştı. Saatine baktı.

Yine geç kaldı.

"Eyvah." Bea aceleyle ayağı kalktı ve çantasını topladı. Lillian.

Saçları tokasından kurtulmuş, ter içinde kalmış bir halde, enstitünün karşısındaki kafeye koştu. Aralık başıydı, henüz yaz bile başlamamıştı ve kaldırımdan şimdiden sıcaklık yayılıyordu.

Lillian, yumuşak bir bluz ve eski tarz bir kalem etek giymiş, kusursuz bir şekilde giyinmiş halde, küçük iki kişilik bir masada bekliyordu; Çocuk Entegrasyon ve Kültürel Uyum Enstitüsü'ne ait kimlik kartı ise beline düzgünce iliştirilmişti.

Lillian, "Geç kaldın," dedi, ancak sesi azarlamaktan çok gözlem gibiydi.

"Çok zgnm Lils. Bağışlarla uğraşıyordum. UR firmaları aşırı cömert davranıyor. Çocuklar için bir zafer." Bea, hâlâ biraz nefes nefese, sandalyeye yığıldı. "İşlerin nasıl gidiyor?"

Lillian'ın gülümsemesi daha da ısındı. "Yönetim kuruluna Finansal Programlarımız hakkındaki güncelleme sunumunu az önce bitirdim."

Bea'nın ilgisi uyandı. "Elbette ki öyle yaptınız, Bayan Finans Programı Analisti."

Lillian omuz silkti ama memnun görünüyordu. "Veri girişinden daha iyi."

"Terfi sana yakışıyor." Bea sırttı. "Kalem etek de yle. Yeni bir ikinci el mağazasından mı aldın?"

"Evet. Adam hafta sonu benimle geldi."

"Ah, birlikte yaşadığımız halde neden erkek arkadaşın seni benden daha çok görüyor?" Bea masadaki QR kodunu taradı ve telefonundan menüyü açtı.

Lillian, "Çünkü prensinle birlikte gün batımına karışıp kayboluyorsun," diye takıldı.

"Affedersiniz. Size sürekli aşk notları bırakıyorum."

"Doğru." Lillian, BLT sandviçini getiren garsona teşekkür etti. "En azından elimizde bunlar var."

İş, erkekler ve hayat onları çoğu zaman farklı yönlere sürüklüyordu, bu yüzden dairenin etrafına yapışkan notlar bırakmaya başlamışlardı. Lillian'ın notları genellikle yemekle ilgiliydi, çünkü Bea'nın zorla beslenmek zorunda kaldığı ayları henüz unutmamıştı.

Buzdolabına "Etli Pazartesi xo" yazısı yapıştırılmıştı.

Kiler kapısına yapıştırılmış olan "Bu akşam ev arkadaşlarıyla yemek yiyeceğiz! Seçim senin: kri mi yoksa sebze sote mi?" yazısı.

Bea'nın notları daha çok kısa mesaj gibiydi:

"Saat 1'de geldiğini duydum. şüpheliyim. Her şeyi sonra anlat."

"Bugünkü sunumunuzda başarılar dilerim! Harika bir sunum yapın xx"

"Peki ya Adam?" diye sordu Bea, salatasını çatalla delerken. "Northgate'in en iyi kalpli adamı nasıl?"

"Yine de güzel." Lillian memnuniyetle içini çekti. "Ama gelecek hafta başka bir yürüyüşe çıkacağız."

Bea yüzünü buruşturdu. "Çok heyecanlı olmalısın."

"İlkini pek sevmedim," diye onayladı. "Ama... bazen karşıdakinin neyi sevdiği daha önemli oluyor. Belki ikincisini daha çok beğenirim."

Bea'nın yemeği geldi. Bir patates kızartmasını alıp Lillian'a doğru uzattı. "Ya çok romantiksin ya da biraz hayalperestsin."

Lillian'ın telefonu titredi ve iş görüşmesi için izin isteyerek tezgaha doğru kayd.

Bea'nın telefonunda grup sohbetiyle ilgili bildirimler belirdi.

CLAIRE BEAR: Marco az önce lavaboyu tamir etmeye çalıştı. Gömleği ıslandı. Konuşamıyorum.

UMMA: Akreditasyon kursuna mı çalışıyorsun yoksa bu çocuğu bir dizi izler gibi mi izliyorsun?

CLAIRE BEAR: Oooops

CLAIRE BEAR: Yanlış sohbet. Merhaba Imo!

CLAIRE BEAR: Ders çalışıyorum.

CLAIRE BEAR: Sırtındaki kas grupları.

BEYA SLAYA: Kim istemez ki?

BEYA SLAYA: Merhaba Millet!

UMMA: Erkeklerden bahsetmişken... Rafael nasıl?

BEYA SLAYA: En kısa zamanda arayıp bilgi vereceğim, Umma. Önümüzdeki birkaç gece biraz yoğunum.

UMMA: Tamam. Vaktiniz olduğunda.

Lillian peçetelerle geri döndüğü sırada Bea telefonunu kenara itti.

"Yarın akşam Adam'la birlikte yardım etkinliğine geliyor musun?"

"Plan bu. Rafael'le birlikte geliyor musun?"

"Evet. Beni almaya geliyor."

Teknik olarak M&S'deki ekibinin geri kalanıyla birlikte çalışması gerekiyordu. Ancak Maris ona 'özel' bir görev vermişti: konuşmacıyı ve etkinliğin ana sponsorunu memnun etmek.

Gecenin sponsoru: Griffin Ventures.

Konuşmacı: Rafael Griffin.

"Bu konuda ne dűřűnűyorsunuz?"

Bea yűzűnű buruřturdu. "Biraz korkuyorum. Çift olarak ilk kez bir sosyete etkinlięine katılıyoruz. Daha ۆnce benzer bir etkinlięe katıldığımızda Isabel'in galasıydı ve... evet. Felaket olmuřtu."

Lillian'ın dudaklarında hafif bir gűlűmseme belirdi. "Jaxon'ı ortaya koyduęun için mi?"

"Ses tonundaki 'Ben size sۆylemiřtim' havasını anlıyorum, Lillian Clarke," diye homurdandı Bea, bifteğini keserken.

Öğleden sonra saat beşi biraz geçe Bea telefonunu cebinden çıkardı.

KÜÇÜK BEA: şimdi asansۆrle aşağı iniyorum. Beni yutmadan ۆnce elektronik tablolardan kaçıyorum.

RAFAEL: Nereye gidiyorsun?

KÜÇÜK BEA: Ev. Yűzűstű yataęa yıęılmak.

RAFAEL: Evime gel. Yatağıma gel.

KÜÇÜK BEA: Ha. Tecrűbelerimden biliyorum ki bu hiç de rahatlatıcı olmayacak.

RAFAEL: Anlaşılan daha fazla deneyime ihtiyaınız var.

KÜÇÜK BEA: İyileşmek için zamana ihtiyaım var, hatırlıyor musun?

RAFAEL: İki gűn geçti bile.

RAFAEL: Sana banyo hazırlayacağım. Sonra. Bir saat içinde yanıma gel.

KÜÇÜK BEA: Bir saat mi? Ben daha yeni işten ıktım.

RAFAEL: O zaman uzatmalara gidelim.

Öğleden önceki güneş ışığı yatak odasına yayılarak Rafael'in evini, geçirdiği geceden sonra hiç hak etmediği bir saflık ve huzurla aydınlatıyordu.

Her kası kaskatı kesilmişti, vücudu karıncalanma hissiyle doluydu. Orasının ağrıyabileceğini bile bilmiyordu. Ya da şurasının. Ya da Rafael'in ondan, kendisinin bile çıkarabileceğini bilmediği kadar çok ses çıkarma yöntemi olduğunu.

Yüzünü yastığa gömdü, sırtarak, utanç içinde, hatırlayarak—ellerinin kalçalarını morartmasını, dudaklarının teninde gezinmesini, onu yalvarır hale getiren amansız arzusunu. Bu kelime hala içini ürpertiyordu. Bir dakika boyunca orada, yarı sersemlemiş ve absürt bir şekilde mutlu bir halde yattı.

Banyo hem bir lütuf hem de bir delilikti. Ilık su, gül yağı, ellerinin köpüklerin altında uyluklarında olması. Önce nazik, sonra hiç de nazik olmayan bir dokunuş. Artık bir daha utanmadan banyoda oturamazdı.

Yanındaki yer soğuktu. Bir süredir yoktu. Aklına davetsiz bir şekilde şu düşünce geldi: Evlilik böyle mi olacak? Yokluğuna uyanmak, onun çoktan güne başladığını bilmek... Bu sorunun zihninde bir an daha uzun süre kalmasına izin verdi, sonra çok fazla anlam ifade etmeden önce onu bir kenara bıraktı.

Telefonu titredi. Komodinin üzerinden aldı.

07:54

Rafael'den bir saatten fazla önce gönderilen bir mesaj:

RAFAEL: Koşuya çıkıyorum. Kahve ve kahvaltıyla geri döneceğim. Giysilerinizi giymeyin.

Bea homurdanarak cevap yazdı:

KÜÇÜK BEA: Keşke...

Dikkatlice doğruldu, uzuvlarını sanki başkasına aitmiş gibi yokladı, kasları sıkıştıkça yüzünü buruşturdu. Kendini sürükleyerek hayatının en

hızlı duşunu almak için onun banyosuna girdi. Islak ve çıplakken tekrar geri gelme ihtimalini asla göze alamazdı.

Birkaç dakika sonra ön kapı açılıp kapandı. Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Ardından Rafael, koşudan sıırıslıklam ter içinde, vücuduna yapışmış, edepsiz bir şekilde duran tişörtüyle kapı aralığında belirdi.

Bea, çekmecelerinde bulduğu nemlendiricinin son damlasını sürüyordu. Aynada yansımasına baktığında yüzünün anında kızardığını gördü.

Sırıttı. "İyi misin?"

Bea düşünmeden dudağını ısırdı. "Sanırım öyle."

Gözleri karardı. "Bunu yapma."

"Ne yap?"

"Dün geceki gibi bir durumun tekrarlanmasını istemiyorsanız, kahvenizi içmeden önce dudağınızı ısırın."

Bea şaşkınlıkla arkasını döndü. "Böyle kısa bir sürede bunu bu kadar sık yapmanın insanlık açısından mümkün olduğunu sanmıyorum."

Rafael başını yana eğdi. "Bu adam üç yıldır bekliyor, Bea. Eğer aç değilsen, sana nelerin mümkün olduğunu göstermekten mutluluk duyarım."

Zoraki bir gülümsemeyle, göz temasından kaçınarak adamın yanından hızla geçti. "Aşağıda görüşürüz!"

O duş alıp yanına geldiğinde, Bea çoktan kahveyi doldurmuş ve kruvasanları masaya yerleştirmişti bile.

Rafael otururken bileğinden yakaladı ve onu doğruca kucağına çekti. "Günaydın demeni şöyle istiyorum." Dudakları onun dudaklarına doğru eğildi, derin ve bilinçli bir şekilde, ancak o yarı şaşkına döndüğünde geri çekildi. "Anladın mı?"

Başını sersemlemiş bir halde salladı. Nabızı henüz normale dönmemişti.

Başparmağını boğazının üzerinden geçirdi, yüzünde hafif bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Şimdi ye." Ona çikolataya batırılmış bir kruvasan uzattı.

Bea dişlerini pastaya geçirdi, hâlâ pastadan çok onun tadını alıyordu. "Bu gece gerçekten herkesin gözü önünde yaşayacağımız ilk şey olacak."

İki kez onunla yakınlaşmıştı ve hiçbir zaman geçmişini araya girmemişti. Rafael ona hissedebileceği, tutabileceği çok şey vermişti, bu yüzden başka birini düşünmeye vakti yoktu. Ama toplumda, akranları arasında, bu hatırlatmalar onlara dayatılacaktı.

Rafael kahvesinden bir yudum aldı. "İlk kez herkesin gözü önünde olacağım. Bir daha kimse merak etmeyecek."

Nefes alışını kolaylaştı, karnında bir huzur hissetti. Sözleri onu sakinleştirdi. Her zaman çok emin. Her zaman sahipleniyor.

"Genellikle güneş doğarken mi uyanırsınız?" Kupayı dudaklarına götürdü.

"Bazen daha erken," diye yanıtladı, tuzlu kruvasanın yarısını tek lokmada yiyerek.

"Uykuya ihtiyacınız yok mu?"

Başını salladı. "Tartışmasız vücudumun dinlenmeden çok harekete ihtiyacı var. Antrenman yaptığım zamanlar da öyle."

"Spor salonunda mı antrenman yapıyorsun, yoksa... sana bunları veren her neyse, işte öyle mi?" Kadın adamın elini kaldırdı, parmakları eklemlerindeki iyileşmiş yara izlerinin üzerinde gezindi.

"Spor salonu işlevsel. Biraz sıkıcı. Asıl güzel olan dövüş sanatları ve spor. Bunların çoğu"—elini çevirdi, parmaklarını esnetti—"yıllarca minderde çalışmanın sonucu."

"Peki ya bu?" Orta parmağının boğumunda daha uzun, soluk bir çizgi çizdi.

"Bu da bir arkadaşımın kavga ettiğimde oldu."

"Hâlâ arkadaşın mısın?"

"Pek sayılmaz." Elini yavaşça çekerek başparmağıyla yanağındaki çikolata lekesini sildi.

"Peki, Laurent değildi demek ki."

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Hayır, bu, bana ihanet ettiğime inanan bir adamdan gelmişti."

"Öyle mi?"

Bardağını yere bıraktı. "O öyle düşünmüyor."

Bea onu inceledi. Bu tür bir sessizlik, paylaşılan sıradanlık, aralarındaki diğer her şey kadar samimi geliyordu.

Kucağında hafifçe döndü, tabaktan başka bir kruvasan aldı ve ağzına yaklaştırdı. "Benimle paylaşır mısın?"

Uzattığı ucu ısırды, gözlerini ondan ayırmadı. "Her zaman."

McLaren, Palazzo di Vetro'nun giriş yolunda sessizce ilerleyerek, şık giyimli gelenlerin arasına karıştı. Rafael, mermer çeşmeyi ve kalabalık kamera grubunu atlayarak, aracı yan girişe doğru yönlendirdi.

"Ön girişi yapmayacak mıyız?" diye sordu Bea.

Rafael ona baktı. "Basından hoşlanmıyorsun. Arka tarafı ayarladım."

İçini bir rahatlama hissi kapladı. "Çok şükür."

Arka giriş, cam kubbeli tavanın altında mum ışığıyla aydınlatılmış masaların sıralandığı balo salonuna açılıyordu. Garsonlar siyah beyaz kıyafetleriyle bir gelgit gibi hareket ediyor, tepsilerinde şampanya kadehleri ışıltıyordu. Konuklar, parıltıyan gruplar halinde birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Rafael, elini kadının dirseğine koyarak, "Beş dakikan var," diye mırıldandı. "Sonra içeri gireceğiz."

Kenara dizilmiş masaları taradı. Çocuk Enstitüsü ekibinin oturduğu masayı buldu. "Tamam." Dokunuşundan sıyrıldı.

Lillian onu ilk fark eden oldu ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Adam otomatik olarak sandalyesinden kalktı.

"İnanılmaz görünüyorsun," diye hayranlıkla söyledi Bea. Lillian eski bir filmde fırlamış gibiydi; beyaz çiçekli elbisesi ve eldivenleriyle, zarafet ve inceliği bir arada barındıran Audrey Hepburn'ün yeniden doğmuş haliydi adeta.

"Sen de öyle." Lils ona sarıldı. Bea'nın elbisesi, onu hissettiğinden çok daha özgüvenli gösteren, merdivenleri tekrar düşünmesine neden olacak kadar yüksek yırtmaçlı, koyu zümrüt yeşili saten bir elbiseydi.

Adam sırtıttı. "Seninle yarışıyor," dedi ve çenesini Rafael'e doğru salladı.

Bea inledi. "Kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Lillian, "Retinası olan var mı?" diye takıldı.

Bea ona hafifçe vurdu. "Her şey hazır mı? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"İyiyiz."

Adam şakayla karışık, "Griffin'in düzgün bir konuşma yapıp herkesin bağışlarının karşılığını vermesini sağlayın," dedi.

"Onu hiç konuşurken görmedim, o yüzden bayılmaması için dua edelim," diye yanıtladı Bea.

"Eğer öyle yaparsa, onu hayata döndürebilirsin." Lillian elini sıktı. "Neyse, en iyisi git. Patronun ve erkek arkadaşın ikisi de avlanmaya gelmeden önce."

Bea ikisine de el salladı ve Rafael'in yanına geri döndü. Rafael'in avucu onun belinin alt kısmındaydı. "Hazır mısın?"

HAYIR.

Ama bunun pek bir önemi yoktu. Elbiseyi ve adamı çoktan seçmişti. Ondan utanmıyordu. Yine de göğsü, sanki yargılanmaya doğru yürüyormuş gibi çarpıyordu; her bakış, terazinin bir tarafını ya da diğer tarafını eğip kaldırıyordu.

Her şey birdenbire olmadı.

Bunun yerine, kademeli bir açılım oldu; tanınma bir gelgit gibi yayıldı. Burada bir bakış, orada kekeleyen bir kelime, omuzların dönmesi, geçerken havanın incilmesi. Dikkat dalgası, masaların bulunduğu koridorda onları takip etti, ince ama kaçınılmazdı.

Rafael, ona uyması için koyu yeşil giyinmişti. Geniş omuzlarını, uzun kas hatlarını saran, her santimiyle erkekliğin vücut bulmuş haliydi. Gösterişli değildi. Performans amaçlı değildi. Ama herkesin de görebileceği gibi, tamamen bilinçli bir tercihti.

Hemen yakınımızda fısıltılar yükseldi.

King'den Griffin'e mi?

Her zaman sessiz olanlar suçlu.

Hasat Zirvesi'nde neler olduğunu hatırlıyor musunuz?

İçgüdülerinin her biri ona küçülmesini, daha az yer kaplamasını söylüyordu. Rafael'in adımları hiç aksamadı. Sırtındaki parmakları hafifçe sıkılaştı, yapma dercesine ince bir uyarıydı bu. Geçtikleri masaları umursamazca süzdükten sonra, parmaklarını onun parmaklarıyla kenetledi.

Bea, nefes alamayan ciğerlerine yavaşça hava çekmeye çalışırken Laurent Duret'in onu izlediğini fark etti. Duret ona küçük, cesaretlendirici bir baş salladı ve Bea'nın midesindeki düğüm biraz hafifledi. Artık müttetikler. Yanında, Cassian Montenegro başını hafifçe kaldırarak onun bakışlarıyla karşılaştı. Onu değerlendirirken, sanki vardıgı sonucu sonraya saklıyormuş gibi, koyu renkli gözlüklerinin çerçevesi ışığı yansıtıyordu.

Arkadaş gibi görünmüyordu. Daha çok bilerek davet edilmiş bir rakip gibiydi.

Masadaki tabela mum ışığı altında parıldıyordu: Rafael Griffin'in Konukları İçin Ayrılmıştır.

Bea yaklaşırken sandalyeler hafifçe geriye doğru kaydı. Masadaki tüm erkekler ayağa kalktı. Rafael onun sandalyesini çekti, oturmasını bekledi ve ancak ondan sonra diğerleri oturdu. Tam bir centilmenlik örneği, UR tarzı.

Masadaki diğer beş kişiyle kısaca tanıştırdı. Bunlardan biri, Rafael'in eski arkadaşı ve şimdiki avukatı Max Mercer'dı. Barda sezgisi doğru çıkmıştı. Ayrıca isimleri söylenir söylenmez unutulmuş dört Griffin Ventures yöneticisi de vardı.

Bea, Cassian'la sadece iki kez karşılaşmıştı: birincisi Midnight & Gold'da, ikincisi Londra'daki bir otel barında. Her iki seferde de Cassian kaba değildi ama onu kışkırtıyordu. Tıpkı birinin bardağın sağlamlığını test etmesi gibi onu sınıyordu.

Cassian'ın sesi ifadesiz, neredeyse sıkılmış gibiydi. "Aynı kıyafetleri mi giyeceksin, Griffin? Gerçekten mi?"

"Sözcük kullanmadan mesajı iletiyor."

Laurent kadehini kaldırırken, "Northgate notumuz kadar incelikli," diye mırıldandı.

Garson şampanya kadehini masaya bırakırken Rafael kadehini tokuşturarak, "Aynı derecede etkili," dedi.

İlk yemek servis edildi: balzamik sosla gezdirilmiş, incecik burrata kuleleri ve közlenmiş domatesler. Bea tabağına odaklanmaya çalıştı ama arkasındaki fısıltıları hâlâ hissedebiliyordu. Her yukarı baktığında, birileri onu izliyordu.

Laurent sandalyesine yaslandı. "Peki Beya Slaya, erkek arkadaşın hitabet yetenekleriyle bizi büyüledikten sonra, devre arası gösterisini sen mi yapacaksın?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı, masanın etrafına bakındı. "Kesinlikle hayır."

Cassian'ın bakışları ona çevrildi. "Beya Slaya?"

"Takma adı en yakın arkadaşından geliyor. Sesi ve hareketleri bir baş sanatçı gibi. Duydum."

Bea, masanın altında Laurent'in bacağına tekme atma isteğine karşı koydu. Rafael'in kız arkadaşı olarak katıldığı ilk sosyal etkinlikte, Rafael onu sanki gece kulübünde şarkıcılık yapıyormuş gibi gösteriyordu.

"Başrol oyuncularını nadiren özel hayatlarını koruyabilirler." Cassian'ın bakışı Machiavellian bir havaya bürünmüştü. "Gerçi daha önce de podyuma çıkarıldınız, belki de bu duruma alışkınsınızdır."

Kalp atışları düzensizleşti. Koyu kahverengi gözleri, onu iyi hatırladığını gösteriyordu.

Rafael sert bir şekilde, "Yeter!" dedi. "O tele bir daha dokunursan, geri fırlar."

Cassian'ın ağzı onaylarcasına büküldü.

Rafael, Max'e döndü. "Tanıdığım herkesin aptal olmadığını bana hatırlat. Bea'ye normal bir şey söyle."

Max çatalını bıraktı, kaşları kalktı. "Normal mi? Senin hakkında?" Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Lise ikinci sınıftaydım. Üst sınıflardan biri, alt sınıflardaki çocukları basketbol sahasından itiyordu. Griffin ona 'siktir git' dedi—Bea'ye baktı, dilini yumuşattı—"kaybol. Çocuk sahte kung fu hareketleri yapmaya başladı ve sonra"—çatalıyla hafifçe vurdu—"Griffin onu yere serdi."

Bea, dehşete kapılmış bir şekilde arkasını döndü. Rafael'in yüz ifadesi ise ifadesizdi, sanki "Ne yani, bunu kendisi istedi" der gibiydi.

Bu, başka bir çocuğu, başka bir uyarıyı hatırlattı. Yaklaşık üç yıl önce, St. Ives yakınlarındaki özel kulüpteki o gece. Rafael, kulübün en ucunda, bir öğrencinin omzunda duruyordu. Kaybolmadan önce bembeyaz kesilmişti.

"Kulüpteki o adamı hatırlıyor musun?" diye sordu Bea. "Hani seninle birlikte gördüğüm adam?"

Olayın daha iyimser bir anlatımı. Kadın şaşkınlıkla bakakalmıştı ve o sırada yakalanmıştı.

Dişlerinin parıltısı, onun kendisini doğru hatırladığını gösteriyordu. "Hatırlıyorum."

Onu tekrar çimdikleme isteğine karşı koydu. "Ne yaptı ki?"

Rafael şarabından bir yudum alarak, "GV'de küçük bir inşaat projesinde staj yapıyordu," diye yanıtladı. "Ekibimizden biri platformdan düştü ve kolunu kırdı. Çocuğun görevi raporu hazırlamak ve sağlık ekibinin çağrıldığından emin olmalı. Ama o bunun yerine mesaiyi bitirdi. Şehir merkezindeki bir hayır müzayedesine yetişmek istedi."

Laurent'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Bu tiplerin sorunu da bu zaten. Ne kadar sıradan olurlarsa, işi gerçekten yapan erkekleri o kadar az umursuyorlar."

Rafael alaycı bir şekilde, "Ertesi gün olayı önemsiz olarak nitelendirdi," dedi. "Başarısızlık affedilebilir. İhmalkarlık, korkaklık ise başkalarının tekrar zarar görmesine neden olan türden bir adamdır."

Garsonlar porçini mantarlı risotto ve kuzu gremolata ile geldiğinde o an bozuldu. Sıcak ve topraksı bir koku yükseldi. Çatalından bir lokma aldı ve tüm yemek boyunca odayı unuttuğunu fark etti.

Bunu bilerek yapıyorlardı. Rafael'in tüm dikkatleri üzerine çekmesini sağlayarak onun biraz daha dik oturmasını sağlıyorlardı.

Rafael ayağa kalkarken sandalyesi yere hafifçe sürtündü. "Sıra bende. Hadi başlayalım."

Kadın ayağa kalktı ve adamın eli kadının elini bulup onu masadan balo salonunun kanadına doğru yönlendirdi. Sohbetler azaldı ve sadece ikisi, nişin gölgesinde kaldılar. Adam sahneye odaklanmalıydı; bunun yerine, kadına odaklanmıştı.

Rafael bir elini omzunun yanındaki duvara dayadı, o kadar yakındı ki, onun sıcaklığı her şeyi silip süpürdü.

"Bana bir şey ver," diye mırıldandı.

"Ne istediğinize bağlı," diye fısıldadı.

"Bu geceki göreviniz benim, değil mi? Benim iyi performans göstermemi sağlamanız gerekiyor."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Patronumun uygulamalı performans yönetimini teşvik etmediğinden oldukça eminim."

Gözleri onun gözlerine dikildi. "Ellerini üzerine koy, küçük Bea."

Neredeyse halka açık bir yerdeydiler, bu korkunç bir fikirdi, yine de elleri onun emriyle kalktı ve omuzlarının genişliğine yaslandı. Ona dokunduğu anda, dudaklarını öptü. Kısa, yakıcı bir sahiplenme, bir öpücük şeklinde. Dünya bulanıklaşırken ceketine tutundu. Geri çekildiğinde, dengesini kaybetmişti ve ayak parmaklarından saç çizgisine kadar sıcaktı.

"İşte tam da buna ihtiyacım vardı," dedi memnuniyetle. Sunucu adını anons ediyordu. Ceketinin kolunu düzeltti ve sanki yeni silahlanmış bir adam gibi ileri doğru yürüdü.

Spot ışıkları ona vurdu ve dürüst olmak gerekirse, bu çok kaba bir hareketti. Koyu yeşil takım elbisesi, omuzları, sakinliği... Danger alışverişe çıkmış ve mükemmel bir kıyafet bulmuştu. Kameralar flaş patlattı ve birdenbire, ruj izinin olmaması gereken bir yerde kalmış olma ihtimali yüzünden telaşlandı.

Onun umurunda olmazdı ama kadın çok utanırdı.

"İyi akşamlar," diye başladı Rafael, sesi yankılanarak balo salonunu sessizleştirdi. "Griffin Ventures adına buradayım, ancak bu gece iş hakkında değil. Bu gece geride bıraktıklarımız hakkında. Bu ülkenin çocukları bir defterdeki sayılar değil. Onlar, yeterince şey yapıp yapmadığımızın ölçüsüdür..."

Bea, herkes gibi, ona doğru eğildi. Adam kendinden emindi. Büyleyiciydi. O mükemmel an için, Bea dokunulmaz olduğunu hissetti.

Ve sonra evren fısıldadı: "O kadar hızlı değil."

Gözünün kenarında ani bir hareket belirdi. Döndü ve Nate West'i gördü. Rahatlama hissi kısa süreli ve yersizdi.

Çünkü başka bir adama yaklaştı. Daha geniş bir kitleye hitap eden, son derece tanıdık bir adama. Sahneyi değil, onu izleyen bir adama.

Bıçak gibi keskin mavi gözler, onu nefes almayı unutana kadar olduğu yerde mıhladı.

Gage.

Midesi bulandı. O sessizliği nasıl okuyacağını biliyordu.

Öpüşmeyi görmüştü. Her şeyi görmüştü.

O biliyordu.

Ve en kötü yanı da... ona kendini açıklama isteğinin ne kadar büyük olmasıydı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“Bea.”

Adımları sendeledi. Arkasını döndü, kiminle karşılaşacağını zaten biliyordu. Yardım amaçlı akşam yemeğinden bu yana birkaç gün geçmişti. Bu şehir, ondan kaçınmak için fazlasıyla büyüktü. Bir yandan onu şimdi ofisinin dışında görmek onu alarma geçirmişti. Diğer yandan da geldiği için memnundu.

Gage King, hatırladığı gibi uzun ve iri yapıydı, ama şimdi daha zayıf, daha sert görünüyordu. Koyu renkli kafasındaki her tel yerli yerindeydi, çenesi yeni tıraş edilmişti, üç parçalı takım elbisesi kusursuzca dikilmişti. Onu görünce kalbi yumuşadı.

Yaklaşırken yavaşladı. Aralık ayıydı, hava sıcaktı, akşamın erken saatleriydi; yılın başka bir zamanı belki de bu kadar hüzünlü olmazdı. Arabanın yanında dimdik durdu, duruşu sakin, onu bu şekilde, hem sabit hem de çözülmesi imkansız bir biçimde inceliyordu.

O her zaman dokunulmazdı, kontrolü kimsenin aşamadığı bir duvardı. Ta ki o gelene kadar, ama bu daha önceydi. Şimdi onu yine dışarıdan, içeriye bakarak görüyordu. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce olduğundan iki adım daha uzakta durdu. Aradaki fazladan mesafeyi fark etti ve parmaklarının seğirmesinden onun da aynı şeyi hissettiğini anladı.

Kaldırımında duran Aston Martin'ine doğru başını eğdi. "Bin içeri."

Bu, eşsiz derecede berbat bir fikirdi. Rafael bundan nefret ederdi. Vücudundaki her bir kemik ona oradan uzaklaşmasını söylüyordu. Ama aynı zamanda meraklıydı da; zamanlamasını ve onu buraya gelmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Gage bir daha konuşmadı, sadece bekledi. Bu, sözlerden daha kötüydü. Reddetmeyi tiyatral, itaati ise kaçınılmaz kılıyordu. Çünkü o, kendisiydi.

İlk aşkı. İlk her şeyi. Hiçbir zaman dikkatsiz ya da acımasız olmamış adam. Sadece sohbet etmek isteyen bu adamdan yüz çevirmek hiç de kolay değildi.

Bunu mu soruyor?

Bea Aston'a doğru ilerledi. Kapıyı açtı.

Hâlâ fikrini değiştirebilirdi. Hâlâ geri dönüp gidebilirdi. İçeri girmek dışında her şeyi yapabilirdi.

İçeri girdi. Deri koltuk onu sardı, şeklini hatırladı ve bir an için zamanda geriye gitmiş gibi hissetti. Koku tanıdıktı, arabanın onu dünyadan adeta bir kozaya sarmış gibi hissettirmesi de öyle.

Bu sefer ise ısırıldı, çünkü artık buraya ait değildi.

Kapı, bir hüküm gibi tık diye kapandı. Karnı alt üst oldu. Korku değil, önseziydi bu. İkisi de bu andan tamamen yara almadan çıkamayacaktı.

"Beni geçen gece gördün," dedi kadın, adam onları Northgate sokaklarına doğru çekerken.

"Yaptım."

"Selam bile demedin." El çantasının askıları ile oynadı.

Şöyle bir baktı. "Meşguldünüz."

Ortada bir suçlama imanı yoktu. Ama yine de canını acıttı.

Kadın gözlerini öne doğru dikti. "Uzun zaman oldu. Northgate'te ne yapıyorsun?"

"Toplantılar."

"Elbette." Harika, Bea. Pulitzer ödülüne layık bir cevap.

Bakışları, kısalmış saçlarının dalgalarını takip etti. Onun gözünden bakıldığında, bu tuhaf bir isyan gibi geldi. "Değiştin."

Boğazı düğümlendi. Dokunmamak için kendini zorladı. "Sadece bir saç modeli."

"Saçtan daha fazlası," dedi sessizce. Bakışları bir süre üzerinde kaldı. "İyi görünüyorsun."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Ondaki en son haber aldığı şey, daha fazla yemek yemesiyle ilgili o mesajdı. Cevap vermediği mesajdı. "Cevap vermediğim için özür dilerim," diye birden söyledi. "Sana teşekkür etmek istedim. Gönderdiğin yemeği aldım, sadece nasıl..."

"Bea," dedi kendine özgü, abartısız bir üslupla. "Anladım."

Onları daha güvenli bir bölgeye yönlendirmesi gerekiyordu. "İnternette okuduğuma göre sen ve Nate rekorlar kırıyorsunuz."

Umarım bu onu sapık gibi göstermemiştir.

"İş bizi meşgul ediyor," dedi üstü kapalı bir şekilde.

Yerinde kıpırdandı. "Şey, Londra'yı nasıl buldunuz?"

"UR'den çok farklı değil." Bir an duraksadı. "Sadece daha soğuk."

Bakışları hızla yukarıya kaydı, bir anlığına onun gözlerinde takılı kaldı, sonra hızla başka yöne kaydı.

Kırmızı ışıktaki durdular. O da ona bakmaya devam etti, ta ki kadın da ona bakana kadar. Mavi gözleri kadının gözleriyle buluştu. "Ya sen?"

"Ya ben?"

"Lisansüstü Gelişim Programı nasıldı?"

Bea omuz silkererek dudaklarını kıvrırdı. "Tatlı bir işkence gibiydi, ama zevk aldım. Stockholm sendromu gibiydi, ama veriyle. Çok fazla veriyle. Bitirme Projesi yüzünden hâlâ ter içinde uyanıyorum."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. İstemediği bir onaydı bu. Yine de, onu bunu yapmaya zorlamak bir şey kazanmış gibi hissettiriyordu. Işık yeşile döndü.

Başka hiçbir şey söylemedi, sessizliğin teni kaşınana kadar uzamasına izin verdi.

Sonunda Bea içini çekti. "Neden araba kullanıyoruz, Gage?"

Elini bir kez çenesinin üzerinden geçirdi, gözlerini yoldan ayırmadı. "Çünkü seni görmek istedim. Ve ikimiz de biliyoruz ki Griffin bana yaklaşmama izin vermezdi."

Haklıydı. En azından yalnız değildi.

"Neden buradasınız?" diye sordu.

Boğazı kurudu. Gerçek cevap, burada hiç olmaması gerektiği idi.

Bea, söyleyecek bir şey bulmak için el çantasının askılarını sıkıca kavradı. Adam ısrar etmedi. Gage, o sinir bozucu sabrıyla, sadece beklemek zorundaydı.

"Çünkü benden gelmemi istediğinde gelmemeyi göze alamayacağımdan emin değilim," diye fısıldadı sonunda.

Direksiyon simidine olan tutuşu çok az da olsa sıkılaştı, ama kadın onu yakaladı. Uzun anlar boyunca gergin bir sessizlik içinde oturdular.

"Mutlu musun?"

Bu soru onu derinden sarstı. Açıklamak, özür dilemek, haklı çıkarmak... onu korumak istedi. Tek yol gerçektir.

"Benim."

Çenesi seğırdi. Düzenli nefes almaya odaklanmış gibi görünüyordu.

Sonra da hançer saplandı. "Onu seviyor musun?"

Dudakları aralandı. Kapandı. Tekrar denedi, yine başarısız oldu. Ona bir cevap borçlu değildi. Ama bir cevabı olmaması farklı bir tür cevaptı, çok şey anlatan bir cevap.

Gage bekledi. Sabırlı ve acımasızdı. Kadın, onun sessizliğinde ne anlam çıkardığına dair hiçbir fikre sahip değildi.

Sonunda bir kez başını salladı. "Seni eve götürelim."

Gage, Bea'nın apartman kompleksinin önüne geldiği sırada, Bea'nın çantasındaki telefonu titredi.

RAFAEL

CEVAPSIZ ÇAĞRI (3)

Avuç içleri nemlendi. Parmakları havada asılı kaldı. Başını kaldırdı ve bedeni hareketsiz kaldı. Rafael çoktan oradaydı. Ve her satır, onu beklediğini gösteriyordu.

"Her zaman baş belasısın, Griffin," dedi Gage, yumuşak bir ses tonuyla.

"Gitmem gerek," dedi aceleyle. Bu durum hâlâ kurtarılabilirdi. Sadece ona dokunması, açıklama yapması gerekiyordu.

Gage onu durdurmadı. Sakince arabadan inerken onu izledi. Bea sağa sola baktı. Şimdilik, iki adamın korumalarından başka kimse yoktu. Sadece birkaç adım atmıştı ki sürücü kapısı açıldı.

Bea, Gage'in sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi kelepçelerini ayarlamasıyla Rafael'in içinde yükselen fırtınayı hissedebiliyordu. Onun bu kontrolü, kışkırtmanın ta kendisiydi.

"Rafael—" diye başladı.

Ancak Gage öne doğru yürüyerek ilk konuşan oldu. "Rahat ol Griffin. O güvende."

Bea'nın nefesi kesildi. Midesi korkudan burkuldu. Eğer Gage kendini bu durumun ortasına atarsa, Rafael onun için kaybedilmiş olacaktı.

Bakışları endişeyle Gage'e dikildi. Kendini o duruma düşürme.

Ama ona bakmıyordu. Gözleri Rafael'deydi.

Rafael onu şöyle bir süzdü. Kıyafetleri. Tavrı. Ten rengi. Sanki zarar görmediğini teyit eder gibiydi. Sonra—değişim. Dikkatini diğer adama yönelttiği anda, etrafındaki hava ölümcül bir hal aldı.

Gage de bunu gördü. Konuşurken sesi neredeyse günlük konuşma havasındaydı. "Hâlâ senden çekiniyor."

Ciğerleri daraldı. Yapma. Sakın yüzüne vurma.

"Onun adına konuşma hakkın yok." Rafael sesini yükseltmedi, ancak her hecesi sahiplenme ve uyarı içeriyordu.

Gage boğazından bir mırıltı ve alay arasında bir ses çıkardı. "Ve onu tanıyan tek kişinin senmiş gibi davranma hakkın yok."

Bea'nın nefes nefese kalışı duyulabiliyordu. Bu o değildi; Gage böyle bir şeyi kışkırtmazdı.

Rafael hareketsiz kaldı. Kadının, olayın geçmesini umması için yeterince uzun bir süre.

Geldiği anda hareketin farkına bile varmadı.

Rafael'in yumruğu Gage'in çenesine sert ve acımasız bir şekilde indi, sesi havayı titretti. Gage'in başı yana savruldu. Sendelledi ama dengesini sağladı, çenesini bir kez daha oynattı.

Dudaklarında kan vardı ama tepkisi sakın ve iğneleyiciydi. "Tahmin edilebilir."

Rafael tüm gücüyle, hiç duraksamadan ileri atıldı. Gage'in kaburgalarına bir darbe daha indirdi. Gage darbeyi absorbe etti, homurdandı ve kendi vuruşuyla karşılık verdi. Hız değil, kütle. Rafael'in alnı yarıldı, ince bir kırmızı çizgi kontrolünü kesti.

Artık birbirlerine çok yakındılar. Rafael'in hareketleri temiz, hassas, bir dövüşçünün ekonomisine uygundu. Ama Gage, darbeleri sanki dayanacak şekilde yaratılmış gibi karşılıyordu. Her darbe onu yere sermesi gerektiğinde, doğrulup, çenesini sıkılaştırıp karşılık veriyordu.

Her darbe, yıllardır beklemiş gibi isabet etti. Sadece çarpışmıyorlardı: bunu istiyorlardı.

"Dur!" diye bağırdı.

Kemiklerin birbirine sürtünme sesinin altında sesi kayboldu.

"Gage! Rafael! Durun!" İkisi de, sonunda onları bulan hesaplaşmanın gürültüsünden dolayı onu duymuyor gibiydi.

Çaresizce Rafael'in adamlarına baktı. Biraz öne eğilmişlerdi, omuzlarında gerginlik görünüyordu ama oldukları yerde kalakalmışlardı. Gage'in korumaları da aynı şekilde duruyordu, takım elbiseleri sertti, gözleri dövüşe kilitlenmişti. Dört eğitimli adam, durdurabilecek kadar yakındılar ama müdahale etmemeyi seçtiler. Sanki bu duruma neden geldiğini ve müdahale etmenin neden imkansız olduğunu anlıyorlarmış gibi.

Bea, onların birbirlerini paramparça etmelerini öylece izleyemezdi. Onun yüzünden değil. Ve yüreği burkulurken, birini kurtarmadan diğerini kaybedemeyeceğini biliyordu.

Acele onu ileri sürükledi. Rafael'in arkasındaki mesafeyi kapatıp kollarını beline doladı ve sıkıca tutundu. Rafael anında tepki verdi. Vücudundaki değişimi hissetti, darbeden kaçınmak yerine onu korumak için hareket ederken ağırlığının aniden yeniden yönlendiğini fark etti.

Bu da Gage'in zaten harekete geçmiş olan bir sonraki yumruğunun tam kaburgalarına isabet etmesi anlamına geliyordu.

Rafael, ellerinin altında keskin bir nefes aldı.

"Rafael!" diye bağırды sesi titreyerek. "Beni içeri götür!"

Kadının yalvarışı, gürültüyü paramparça eden cam parçaları gibi yarıp geçti. İki adam da donakaldı, nefesleri kesik kesik, bedenleri sıkıca birbirine dolanmış, aralarındaki boşluk hâlâ şiddetle titreşiyordu.

Rafael döndü. Gözleri alev alev yanarak ona baktı.

Onu görünce midesi bulandı; yüzünün bir tarafında kan izleri, yanağında şişlik, derisinin altında hâlâ canlı bir öfke vardı. Gage'i kontrol etmeye başladı.

Ama o daha bir şey yapamadan Rafael onu kucağına aldı. Belki de bu bir merhametti. Çünkü Gage'in yüzünü görseydi, her şeyi mahvedebilirdi.

Rafael merdivenleri üç adımda çıkarken kadın onun gömleğini sıkıca tuttu.

Asansörün uğultusu gök gürültüsü gibiydi, düzensiz nefes alışverişi ise daha da yüksek sesliydi. Hâlâ onu tutuyordu, yüzü ifadesizdi. Elleri, biri üst uyluğunu kavramış, diğeri ise göğüs kafesine sıkıca bastırılmış, demir çubuklar gibiydi.

Kapılar açıldığında, dışarı çıktı ve dairesinin kapısına doğru yürüdü. Onu yere bırak.

Kadın titrek elleriyle anahtarları kilide sokmaya çalıştı. Adam hiç tereddüt etmeden arkasından girdi. Duraksama yoktu. Ara yoktu. Sanki

onun eşiği artık onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kapı arkasından tık diye kapandı ve onları loş bir ışık içinde birlikte hapsetti. Akşam güneşi ufukta yükseliyordu ama perdelerin arasından süzülerek yüzünü aydınlatıyordu.

"Hâlâ kanıyorsun," dedi Bea usulca.

Rafael hiçbir şey söylemedi.

Çantasını yere bıraktı ve gergin sinirlerini yatıştırmak için bir uğraşa ihtiyacı olduğu için banyoya yöneldi. Neyse ki Lillian Adam'ın evine gidiyordu. Bu felaket için bir izleyiciye ihtiyaçları yoktu.

İlk yardım çantasını kaptı, bir kaseyi ılık suyla doldurdu ve geri taşıdı. Bilekleri titriyordu, savaştı mı yoksa kaçtı mı kararsızdı.

Rafael, başını geriye doğru eğmiş, burnundan nefes vererek, sanki içindeki şeytanları uzak tutmaya çalışan bir adam gibi kanepenin yanında duruyordu. Bu manzara onu aynı anda hem sarsmış hem de gerçekliğe döndürmüştü.

Kaseyi dikkatlice yere koydu. "Otur."

İlk başta hiç kıpırdamadı, sanki çok uzun bir süreymiş gibi ona baktı. Dokunulmaya hazır olup olmadığından ya da buna her şeyden çok ihtiyacı olup olmadığından emin değildi sanki.

Yavaşça geriye çekildi, boyunun uzunluğu olmasa bile iri cüssesi hâlâ ürkütücüydü.

Bea sehpanın üzerine oturdu, bir bezi suya batırdı, sıktı ve dikkatlice alnındaki kesiğe bastırdı. Rafael hiç tepki vermedi. Bea, artık büyük ölçüde titremeyen elleriyle yüzündeki kanı metodik bir şekilde temizledi; gözlerindeki yeşil ateşle karşılaşmaktan kaçınıyordu.

"Neden beni arıyordunuz?" diye sordu sonunda.

"Birisi senin onun arabasına bindiğini gördü."

Kumaş hareketsiz kaldı. "Kim?"

"Önemli değil." Sesi sertti.

"Bana güvenmedin mi?"

"Telefonuma cevap vermedin."

Bakışları ona kaydı. "Telefonum sessiz moddaydı."

Dudakları düzleşti.

Yanağındaki yeni kesiğe hafifçe dokundu. "Seni geri arardım."

"İster miydiniz?"

"Elbette."

"Bana ne söyleyeceğine karar vermeden önce mi, yoksa sonra mı?"

Hareketleri sendeledi. Eli uzanıp bileğini kavradı. Kumaş yere şıp diye düştü.

“Rafael—”

"Onun arabasına bindin."

Boğazı kurudu. "Sadece konuşmak için."

Rafael'in diğer eli de kalkıp kadının uyluğunu kavradı. Sesi alçak ve kontrollüydü. Ama ancak zar zor. "Sana her şeyi yapabilirdi."

Bea yüzünü buruşturdu. "Bahsettiğimiz kişi Gage."

Çenesi kasıldı. "Bununla teselli bulmam mı gerekiyor?"

"Bana zarar vermezdi."

“Hayır. Ama yapması gereken tek şey sormak ve siz de evet demek.”

Nefesi kesildi. "Kıskanç gibi konuşuyorsun."

"Kıskançlık bunu açıklamaya yetmez." Parmakları daha yukarıya doğru kaydı.

Karnında bir sıcaklık dalgası yayıldı, kafa karıştırıcı, düşüncesizce; bu onun öfkesine vereceği tepki olmamalıydı. Aralarında bir şey değişti, kibrit çakması kadar keskin. Sadece kelimelerle çözülemezdi. İkisinden de yakıp kül etmesi gerekiyordu.

Onun henüz tanışmadığı yönleri vardı. Ve yakında onlarla tanışacaktı.

Elleri yukarı kalktı, yüzünü çerçeveledi. Bir an için gözleri ona dikildi. Sonra dudakları onun dudaklarını yuttu, onu kendisine gitmekten başka çare bırakmadı. Sanki ciğerlerinde oksijen yaşıyormuş gibi karşılık verdi.

Öfke, keder ve geçen yıllar onu tamamen ele geçirdi.

Onu sehpadan kaldırdı, sonra tekrar kanepeye indirdi; minderler sırtının altında ezildi. Yere bir şey düştü. Oda onunla birlikte parçalanmış gibiydi.

"Onun seni tekrar eve bırakmasını izlemek zorunda kaldım," diye çıkıştı. "Sanki hâlâ ona aitmişsin gibi."

Hiçbir yanıt vermedi. Onu rahatlatacak hiçbir şey söylemedi.

Elbisesi omuzlarından yukarı çekilmiş, sütyeni ve iç çamaşırı bir kenara itilmişti. Zaten iyice kayganlaşmıştı, bedeni aklının çok ilerisindeydi.

Sadece belden aşağısını soyunacak kadar durdu, sonra ona geri döndü; parmaklarıyla kontrol etti, hazır olduğunu anladı ve ardından onu çaresiz bırakmak için birkaç saniye daha harcadı.

Onun içine girmek için daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi, onu iyice itti.

Bea acıdan değil, bir anda her şeyin dolmasının şokundan çığlık attı. Vücudu onu açgözlülükle kavradı, bacakları kalçalarına kenetlendi ve onun

gücüne karşı kendini sabitledi.

Derinden etkiledi. "Onun ellerinin sana değdiğini her düşündüğümde, bir şeyleri parçalamak istiyorum."

Başını geriye doğru düşürdü. Onun bir cevaba ihtiyacı yoktu.

"Onu ilk seçmene çok kızdım."

Onu daha sıkı tuttu, sanki bedeni rakibinin arabasında geçirdiği her anı geri almaya çalışıyordu.

"Bir şey söyle," diye homurdandı. "Beni it. Durmamı söyle."

Kadın onun karşısında çaresiz hissetmeliydi. Adam ateş ve güç, kas ve intikam doluydu. Ama kadın onu, kıyı şeridinin dalgayı karşıladığı gibi karşıladı: isteyerek, teslim olarak, bu iş için yaratılmıştı.

Boğazını öptü. "Durma," diye fısıldadı.

Eli, dizinin arkasını kavradı, onu daha da açarak açığı değiştirdi. Nefesi kesildi, baskı tam ihtiyacı olan yere indiğinde tüm vücudu irkildi. Tekrar tekrar, her hareket o mükemmel noktayı sıyırdı ve içindeki her hücreyi çılgına çevirdi.

Elleri onun sırtını sıkıca kavramıştı. Durduramıyordu. Kendini tutamıyordu. Orgazm geldi ve ağzından çıkan ses kısmen hıçkıra, kısmen teslimiyetti. Tamamen ona aitti.

Adımları düzensizleşti, daha sertleşti, kalçaları sanki daha derine inmesi gerekiyormuş gibi onunkilere sürtündü. Boşalırken boğazından yarım yamalak bir küfür koptu, kalçaları sarsıldı, elleri moraracak kadar sertçe kavradı.

Fırtınanın ardından gelen yoğun sessizlik uzadı. Bea'nın zihni gerçekliğe doğru tırmanmaya çalıştı.

Rafael, ağırlığını ona vermemek için ön kolları üzerine doğruldu. Kadın onun yüzüne dokundu, yanağındaki kesiğin etrafını nazikçe okşadı.

Bu sefer daha nazikçe bileğinden tuttu. "Onun arabasına binmemeliydin."

"Üzgünüm."

"Hâlâ ona karşı yumuşak davranıyorsun."

"Çünkü bir zamanlar onu sevmiştim," dedi sessizce.

İkisi arasındaki hava gerginleşti.

"Barışamayacağım tek bir adam var. Benden bunu istemeyin."

İşte o zaman her şey yerine oturdu. Rafael'in bakış açısından, Gage'e çok şey verilmişti. İlk deneyimi, ilk aşkı. Hatta şimdi bile, Rafael'in asla geri alamayacağı bir parçasını taşıyordu.

O, kendisinden önce gelen kadınların hikayelerini bilmiyordu. Bilse bile, onun gibi olayların gözleriyle izlemek zorunda kalmamıştı.

Bea onu nazikçe öptü. Tarihi yeniden yazmak için değil. Sadece onu duyduğunu söylemek için. "Seni seçiyorum."

Rafael'in bakışları onun gözlerine kilitlendi. "Güzel. Çünkü eğer bir daha onun sana böyle yaklaşmasına izin verirsen..."

"Yapmayacağım."

Biraz hareket ederek ondan uzaklaştı ve kendini kurtardı. Kadının bedeni bu ani kayıp karşısında isyan etti, ama adam fazla uzaklaşmadı.

Koltuğa geri çöktü, gömleğini tek bir hızlı hareketle başından sıyırdı ve umursamazca bir kenara fırlattı. Göğsü sert düzlemlerden ve sıcak bir deriden ibaretti. Henüz rahat rahat keşfetme fırsatı bile bulamamıştı. Her dokunuşları bir patlama gibiydi.

Sonra ona doğru uzandı.

Bea, onun kendisini öne doğru çekmesine izin verdi ve sonunda onun üzerine oturdu. Adam tekrar içeri girdi. Bea'nın elleri destek olmak için adamın omuzlarına yerleşti.

Rafael'in elleri belini kavradı, başparmaklarıyla okşayarak, sanki bu hareketle onun sadece kendisine ait olduğunu ve başkasına ait olmadığını teyit ediyordu.

Sonra gözleri tekrar onun gözlerine kaydı. "Göster bana. Üzerime bin."

Hareket etti. İlk başta tereddütlüydü. Sonra daha cesurlaştı, öne eğildi, sürtünmenin peşinden koştu. Ta ki ihtiyaç kıvılcımlarının yeniden yükselmesine neden olan, karıncalanma hissinin ayak parmaklarının uçlarına kadar ulaştığı bir ritim bulana kadar.

Başını geriye eğmiş, çenesini sıkmış, her kası kaskatı kesilmişti; sanki dizginleri ona vermek, arzuladığı enfes bir işkenceydi.

Geçmişini değiştiremezdi. Ama ona bunu verebilirdi. Şimdi. Vücudunun ellerinde çıkardığı her hareket, her nefes, her kırık ses.

Daha sonra, karanlıkta, Rafael'in sıcaklığı sırtına yaslanmışken ve uyku yaklaşırken, onu hatırlamasına izin verdi—Gage'i.

Ona tüm varlığını sunan ve asla başka biri gibi davranmayan adam. Ve kadın ona bu konuda karşılık veremediğinde, adam uzaklaşmıştı... çünkü sadece aşklarının onları bir arada tutamayacağını anlamıştı.

Geriye kalan artık aşk değil, minnettarlıktı. Ona, istediği her yere ait olabileceğine inandırmıştı. Gücün yanında geri çekilmeden durmayı öğrenmişti. Kendini seçilmeye değer biri olarak görmeyi öğrenmişti.

Ve ancak şimdi, şimdi, ateşe doğru dönebildi.

Çünkü bir zamanlar, taç takan bir adam ona, tacı taşıyabilecek kadar dik durmayı öğretmişti.

Bunu asla unutmayacaktı. Hiçbir zaman.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

GEORGINA: Kuzenim bu akşam aile yemeğinde yeni bir görünüm sergiliyordu.

BEA: İyi mi?

GEORGINA: Yaşayacak.

BEA: Onu ziyaret edemediğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

GEORGINA: Lütfen. Morluklar onu posterlik bir figür gibi gösteriyor.

BEA: Ona bu duruma gelmesinden nefret ettiğimi söyleyebilir misin?

GEORGINA: Neden ona kendin söylemiyorsun?

BEA: Bence yapmamalıyım.

GEORGINA: Haklısın. Ama yüz ifadesi dün olmadığını gösteriyor. Birkaç gün önce miydi acaba?

BEA: Çocuk Vakfı yardım etkinliğinden sonraki Pazartesi günü araba turuna çıktık.

GEORGINA: Rafael öğrendi mi?

BEA: Rafael beni eve bıraktığında oradaydı.

GEORGINA: Ha. Dudak demişken...

GEORGINA: Dürüst olmak gerekirse, o ikisinin birbirine saldırmalarının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

GEORGINA: İyi misin? Rafael kızdı mı?

BEA: Delilik kelimesi durumu tam olarak ifade etmiyor.

BEA: Ama iyiyim. Konuştuk...

GEORGINA: Hı hı. Hangi mobilya parçasıyla "konuştunuz" ve o mobilya parçası terapiye başvurdu mu?

Bu, sahil şeridinin bu kısmına ikinci geliyordu ama burası şimdiden en sevdiği yerlerden biri olmuştu.

Buradaki havanın tadı farklıydı, sanki balıkçıların ufuklara hükmettiği eski bir dönemin tuzu ve rüzgarı gibiydi. Rafael'in şık beyaz yatı, boyası dökülmüş ve güneşten solmuş halatlarıyla mütevazı tekneler arasında kibirli duruyordu. Onu burada bilerek tutmuştu. Yelken açmayı ilk burada öğrenmişti.

Gün kusursuz geçmişti. Fırtına yoktu, ıslak sandaletler yoktu, telaşlı yanaşma yoktu; sadece sonsuz mavilik ve direksiyonda Rafael vardı, tuzlu rüzgar profilini efsanevi bir şeye dönüştürüyordu. Elmacık kemiğindeki morluk sararmıştı ama kemiğe vurulan yumrukların yankısı hâlâ bedeninde yaşıyordu.

Marinanın tek restoranında yemek yemişlerdi, içeriye ılık bir esinti giriyordu. Rafael, işletme sahibiyle Haventaal dilinde, yerlilerin "Rıhtım Felemenkçesi" dediği kalın ve etkileyici bir lehçeyle konuştu. Bu, ilk yerleşimcilerin dilinden geriye kalan, kıyı şeridi tarafından aşındırılıp yeniden şekillendirilmiş bir dildi.

Hiçbir kelimesini anlamıyordu—İngilizce, UR'nin ulusal diliydi ve Northgate ile St. Ives için yeterliydi—ama onun ağzından çıkan o pürüzlü sesi çok seviyordu.

Alacakaranlık suyu yumuşatmıştı ve kıyı boyunca yürüyorlardı. Adamın bedeni esintiyi engelliyordu, sanki hava bile ona ulaşmak için izin almak zorundaymış gibi.

Onu yıpranmış bir banka doğru çekti. Oturdular, Rafael onu yanına çekti. Altın rengi ışık dalgalanan suyun üzerinde parlıyordu.

"Acil durum irtibat kişinizi değiştirmeniz gerekiyor," dedi, parmaklarıyla kadının saç telleriyle oynarken.

Ona döndü. "Ne?"

"Kayıtlarınıza ekleyin. İş, doktor, banka. Beni de ekleyin. Boş bırakılmasını istemiyorum."

"Boş değil ki..." diye itiraz etti, sonra sustu.

Ha, doğru. Şimdi öyleydi. Eskiden Gage'di.

"Orada bir isme gerçekten ihtiyacım var mı?" diye sordu.

"Eğer bir gün ihtiyacınız olursa, eğer yoksa zaten çok geç olmuş olur."

Elleriyle hafifçe uyluklarına vurdu. "Pekala, Griffin. Adını listeye ekleyeceğim."

Kadının beklentisi, adamın az önce kabul ettiği şeyin faydaları hakkında uzun uzadıya konuşmasıydı. Belki de bu konuda küstahça davranmasıydı.

Bunun yerine, sessizlik. Sanki görünmez bir tele dokunmuş gibiydi.

"Bana öyle seslenme."

Kaşlarını çattı. "Sana ne demeyeyim?"

"Griffin."

Başını yana eğdi, huzursuzdu. "Ama... bu senin adın."

"Onlar benimle tokalaşırken bunu kullanıyorlar," dedi. "Tenime soluduğunuz şey değil."

Sözler adeta bir tokmak gibi indi. Müstehcen değildi ama yine de özel bir şeyi gün yüzüne çıkarıp delil olarak kullandığını hissetti. Midesi bulandı.

"Bunu bana karşı kullanmayın," dedi sakın bir vakarla.

"Hayır." Bakışları yerinden kıpırdamadı. "Griffin'i herkes anlıyor. Sen anlamıyorsun."

Kadın arkasını döndü, ama adamın eli çenesini yakaladı, onu geri getirdi ve gözleri adamın gözleriyle buluştu.

"Sence sırf seni kışkırtmak için mi böyle şeyler söylüyorum?" Başparmağı çenesinin üzerinde gezindi. Sahiplenici bir şekilde. "Bütün bu süre boyunca yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rafael'in onu rahatsız etmediğini hâlâ görmezden geldiği zamanlarda, tam olarak bunu düşünmüştü. Onun kendisini kışkırttığını, oyun oynamadığını ama tepki vermesi için onu tahrik ettiğini sanmıştı.

"Senin dikkatini çekmeye çalışmıyordum, küçük Bea. Aklımı başımda tutmaya çalışıyordum. Gözlerini kaçırmayı bırakmanı bekliyordum. Sen de aynı şeyi hissetmiyormuş gibi davranmayı bırakmanı bekliyordum."

Göğsünde bir şey çatladı. Kırılmadı, sadece yer açıldı. Kalp atışları düzensizleşti.

“Seni seviyorum. Bunu adını koymadan önce de biliyordum. Şimdi sen de biliyorsun.”

O ses şok edici değildi. Yerçekimi, her şeyin olması gerektiği yere oturmasıydı. Akciğerleri çalışmaya devam ediyordu ama yine de nefes almakta zorlanıyormuş gibi hissediyordu.

Ve o da aynı şeyi söyleyemedi.

Henüz değil. Belki de doğru olmadığı için bile değil. Çünkü çok fazlaydı. Bunu daha önce sadece bir kez söylemişti ve içten içe, çok çabuk açıklarsa yeterince anlam ifade etmeyeceğinden korkuyordu.

“Rafael, ben—”

"Bunu duymak için söylemedim," diye araya girdi. "Hazır olduğunda söyle."

Onun kendisini kucağına çekmesine izin verdi. Göğsüne yaslandı. Ve birlikte, günün son ışığında suyun alev almasını izlediler.

Bir adam onu takip ediyordu.

Bea, saat altıyı biraz geçe ofisten ayrılırken nihayet durumu fark etti.

Öğle yemeğinde, kalabalığın içinde yarı tanıdığı ama bir türlü hatırlayamadığı bir yüz görmüştü. Şimdi yine oradaydı, telefonunda geziniyormuş gibi yapıyordu.

Yabancı değildi. Rafael'in adamlarından biriydi. Voss.

Telefonunu çıkardı, parmakları hızla hareket ediyordu.

KÜÇÜK BEA: Onu sen mi gönderdin?

Yanıt birkaç saniye sonra geldi.

RAFAEL: Yanıma gel. GV ofisindeyim.

İşte bu yüzden kendini Griffin Ventures Kulesi'nde buldu. Sokaktan bakıldığında, çevredeki gökdelenlerden çok da farklı olmayan bir yapıydı.

İç mekan ise bambaşka bir hikayeydi: kireçtaşı duvarlar, ince tabakalar halinde akan su, parlak beyaz yerine altın sarısı ışık. Dünyanın dört bir yanından Griffin yapılarının maketleri camın altında parıldıyordu. Bu, dışarıdaki yüksekliği ve camı unutturdu ona; tek fark ettiği şey içerisinin ne kadar sıcak ve canlı olduğuydu.

Rafael, resepsiyon masasının kenarına yaslanmış bekliyordu. Her zamanki gibi rahat giyinmişti; haki renkli pantolon ve beyaz bir tişört giymişti, ama yine de bir şekilde otorite saçıyordu. Burası onun dünyalarından biriydi. Hüküm sürdüğü bir dünya.

Voss'u tekrar görünce omurgası kaskatı kesildi. Sanki bir pusuya düşmek üzereymiş gibi Rafael'e doğru yaklaşırken kendini hazırladı. "Demek artık bir gölgem var."

"Evet," diye geldi sinir bozucu ve özür dilemeyen bir yanıt.

"Paket suşi almak için ne zamandan beri korumaya ihtiyacım var?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

"Bana haber vermeden bir erkeğin arabasına bindiğin için."

"O kişi Gage'di ve Londra'ya geri döndü."

Daha fazla tartışmadı. Sadece elini tuttu ve onu turnikelere doğru çekti.

Şaşkınlıkla, "Bekleyin, ben giriş yapmadım ki," diye karşılık verdi.

Dudakları kıvrıldı, sanki bunu sevimli bulmuş gibiydi. "Sorun değil. Benimlesin."

Adamın resmiyete hiç saygısı yoktu. Ya yangın tatbikatı olsa? Kadın bekçiye nasıl rapor verecekti?

Asansörün zili çaldı, kapılar açıldı. Adam onu içeriye yönlendirdi, kartını okuttu ve panelde tek bir ışık dışında her şey karardı: kendi katındaki ışık. Birbirlerine dik açıyla, farklı duvarlara yaslanarak durdular.

"Bu kalıcı mı?" diye sordu.

"Doğru adamı seçene kadar, her zaman yanınızda biri olacak. Bunu, size kendi ekibinizi bulana kadar benim ekibimden bir ödünç görev olarak kabul edin." Gözleri, itiraz etmesine izin vermez gibiydi. "Güvenliğiniz isteğe bağlı değil, küçük Bea."

Çenesi kasıldı. Daha önce hiç gölge görevi almamıştı, ama bunu yutkunarak, derin bir nefes verip kaşlarını çattı, çünkü şu an yapabileceği tek şey buydu.

"Hadi Noel hakkında konuşalım."

"Toronto'da olacağım."

Sıra ona gelmişti, kollarını kavuşturdu. "İki gün sonra gidiyorsunuz. Ve hâlâ beni çağırmadınız."

Yanağının içini ısırdı. "Gelmek ister misin?"

Ona öyle bir baktı ki, sanki az önce suyun ıslak olup olmadığını sormuş gibiydi. "Neden gelmek istemediğimi düşündün?"

Bea'nın yanakları şişti. Bunu tahmin etmiş miydi? Tam olarak değil. Durum karmaşıktı.

Anne ve babası. Onlara henüz söylememişti, bunu yanlışlıkla yapmıştı. Karşı çıkacaklarını düşünmek için hiçbir sebebi yoktu, ama aslında hiç arayıp da, "Anne, baba, sizin çok sevdiğiniz ebeveynlerin şoförüyle çıkmaya başladım, resmen" dememişti.

Bir şekilde, acil durum irtibat kişisi olarak onu doğrudan belirlemeye atlamıştı.

Noel bayramlarını tüm ailesiyle birlikte geçirirdi. Gürültülü, sansürsüz ve her yerde aynı anda. İki yıl önce, ailesinin Gage hakkındaki sorgulamalarına katlanmıştı. Geçen Noel ise, onun için kalbi kırık bir şekilde kanepede kıvrılmıştı.

Rafael ise artık doğrudan bunun ortasına dalmak istiyordu.

Asansördeki yukarı doğru sayan rakamlara baktı. "Şey... tam olarak..."

"Ne?"

"Henüz onlara söylemedim," diye itiraf etti. "Yani eğer seninle birlikte gelirim ve Noel Günü sen de orada olursan..."

Kaşları kalktı. "Bunun neden kötü bir şey olacağını bana açıklayın."

"Kötü değil, sadece... hızlı ilerliyor," diye bitirdi sözünü beceriksizce. Yüzünü buruşturdu, çünkü bunun ne kadar güçsüz bir ifade olduğunu kendisi bile fark etmişti. "Daha iki haftadır birlikteyiz."

"Sana iki haftalık bir ilişki gibi mi geliyor?"

Dili üst dişlerinin üzerinden hızla geçti.

Hayır. Yakından bile değil. Ne hissettiğini itiraf etmek istemiyordu çünkü bunu sesli söylemek çok korkutucuydu. İlk kez olmasa da, birlikte geçirdikleri ilk sabah söylediği sözleri düşündü: "Evlendikten sonra." Bunu gülerek geçiştirmeye, ciddi olamayacağını, bu kadar çabuk olamayacağını kendine telkin etmeye çalışmıştı.

Ancak repertuvara yeni kelimeler eklenmişti: Seni seviyorum. Bunu daha adını koymadan önce biliyordum. Şimdi sen de biliyorsun.

Özetle, Rafael ona hiçbir zaman kalıcı bir ilişkinin amacı olup olmadığı konusunda şüphe uyandırmamıştı. Her zaman tereddüt eden o olmuştu.

Eğer onsuz Toronto'ya gitseydi, her saniye onun orada olmasını dileyecek, sormadığı için kendine kızacaktı. Özellikle de o açıkça istekliyken.

Yaklaştı, ellerini gömleğinin yanlarına koydu. İçinden geçen dinginliği hissetti. "Benimle gelir misin?"

Asansör sinyal verdi.

Cevabı anında geldi. "Elbette."

"Sıradaki Micky. Bea, otur."

Brezilya jiu-jitsu hocası Greg, sertçe alkışladı.

Bea mindere yığıldı ve bir öğrenci arkadaşına dayanışma ifadesiyle yüzünü buruşturdu. Giysisi ıslak ve yapış yapıştı, kemeri ise sanki onu yarı yolda bırakmış gibi yamuk sarkıyordu. Saçlarının yarısı örgüsünden çıkmıştı. Sert yakayı çekiştirerek, "Polyester bu kadar acıyı taşıyacak şekilde tasarlanmamış," diye yakındı.

Önsezisiyle bir ürperti hissetti ve onu aramaya başladı. Rafael odanın karşısında, elinde bir dosya yığınıyla duruyordu ve bakışları sanki izlenmeye değer tek şey oymuş gibi ona kilitlenmişti.

Normalde telefonlar yasaktı, ancak bu gece birbirlerinin antrenmanlarını kaydedip analiz ederek kendilerini geliştirebilmeleri için izin verilmişti. O da kendi telefonunu kaptı.

KÜÇÜK BEA: Madem bakacaksınız, en azından not verin.

Adamın telefonunu çıkarıp hızlıca bir cevap yazmasını izledi.

RAFAEL: Kalça hareketliliğim iyileşiyor.

RAFAEL: Kendim gerdiğim zamanki kadar iyi değil ama yaklaştı.

Yüzü adeta nükleer bir ifade aldı. Hızla klavyeye basmaya başladı.

KÜÇÜK BEA: Bu, işletme sahibinden gelen son derece uygunsuz bir geri bildirim!!

RAFAEL: Daha sonra çok daha uygunsuz şeyler yapmayı planlıyorum.

"Sınav hazırlığına benzemiyor, Burs," dedi Manny geçerken, gözlerini köşedeki patronuna çevirerek.

Bea telefonu yüzüstü yanına fırlattı ve homurdanarak, "İspiyonculara ceza verilir, Manny." dedi.

Greg alkışladı. "Bea, sıra sende."

"Yine mi?" diye inledi Bea, ama kendini zorla doğrulttu.

Greg, "Reyes ile eşleşin," diye seslendi.

Harika. Reyes, insan kaya parçası.

Bea eğildi, dik durdu ve köşeye doğru attığı bakıştan anında pişman oldu. Rafael hâlâ oradaydı, kolları kavuşturmuş, ifadesi okunamaz haldeydi. Beyni, öğrendiği tüm teknikleri anında sildi.

Reyes atıldı. Bea çılgılık attı, yakasına uzandı, kalçasını döndürmeye çalıştı ve neredeyse kendisi de devrilecekti.

"Daha iyi," diye bağırdı Greg. "Kalçalarını kullan. Açmaktan korkma."

Yanakları o kadar kızardı ki, giysinin alev alacağını sandı. Sanki kıkırdadığını duymuş gibiydi.

Reyes onu saniyeler içinde sırt üstü yere serdi. Bea çırpındı, debelendi ve ancak yarım köprü pozisyonu almayı başardı, örgüsü omzuna çarptı, bacakları minderde işe yaramaz bir şekilde kaydı.

"Hazır ol!" diye bağırdı Greg.

Kendini adamak mı? Neye—ezilmeye mi? Reyes iki yüz kilo saf çimentoydu ve şu anda paspas gibiydi.

Rafael'in sesi, aralarındaki özel antrenman seansından aklına geldi. Ona böyle anlarda nelere dikkat etmesi gerektiğini sormuştu: Ağırlığının nerede olduğu. Ellерinin nerede olduğu. Kazanmak için ne yapmaya hazır olduğun.

Paniklemeyi bıraktı. Odaklandı. Reyes'in ağırlığı göğsündeydi, dengesi bozuktı. Bir eliyle köprücük kemiğine sertçe bastırdı, diğer elini kolunun altına kaydırды ve kalçasını hızla çevirdi. İvme. Alan. Kıvrıldı, çırpındı ve kurtuldu.

Ama dimdik duruyordu. Nefes nefese kalmış, saçları dağılmış ama gülümsüyordu.

Reyes sırttı ve ona yumruk tokuşturarak, "Fena değil, Cruz," dedi.

"Böyle devam edersen Bea," dedi Greg, "maviliği alacaksın."

Bütün vücudu zonluyordu. Sendelleyerek yana doğru çekildi, gözleri etrafı taradı. Rafael gitmişti.

"Tebrikler, Reyes'i atlattın. Ofiste senin boyunda bir başkası daha seni bekliyor." diye kıkırdadı Manny.

Bea homurdandı. "Bunu halledebilirim."

Onu yeni bir mesaj bekliyordu.

RAFAEL: Aferin kızım. Bu gece tekrar deneyelim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çanlar çalıyor, çanlar çalıyor, çanlar çalıyor rock...

Şarkı havaalanı hoparlörlerinden cızırtılı bir şekilde yayılıyordu ve Bea istemsizce gülümsedi. Kışın soğğundan nefret ediyordu ama eve karla dönmek, başka hiçbir şeyin veremediğı bir şekilde Noel gibiydi.

Rafael iki bavulunu direksiyonun başına geçirdi ve sürgülü cam kapıların hemen iç tarafında durdu. Koyu renk paltosu, on yedi saatlik birinci sınıf uçuş boyunca giydiğı siyah kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolonunun üzerine atılmıştı. İnanılmaz derecede dinçti: çenesi keskin, sakalı özenle kesilmiş, omuzlarında rahat bir güç vardı. Jet lag, diğerkölümlülerin başına gelen bir şeydi.

Tek başına uçtuğunda Gage'in onu asla üst sınıfa almasına izin vermemişti ve King Global Capital'in kendi jeti olduğundan beri birlikte ticari uçuş yapmamışlardı. Rafael sormamıştı bile, onu sadece birinci sınıfa, kendisiyle birlikte bindirmişti çünkü onu arka koltuğa oturtacağı bir gerçeklik senaryosu yoktu. Bea, üzülerede olsa, şampanya ve yataklı bir koltuğun bir daha hayır diyemeyeceğı lüksler olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Rafael şimdi buradaydı, Kanada'nın geliş salonunda, gözden kaçması imkansızdı. Güzelliğı kibar değildi; dikkat çekmeyi talep ediyordu. Noel ağaçlarının süsleri çektiğı gibi, o da bakışları üzerine çekiyordu. Sanki yılbaşı çiçekleri ve simlerle birlikte, mevsimin bir diğerkithal lüksüyle birlikte uçakla getirilmiş gibi görünüyordu.

"İşte babamın kamyoneti," dedi, dışarıda kaldırıma yanaşan bir F-150'yi işaret ederek.

Rafael onun elini tuttu. "Endişelenme küçük Bea."

"Deniyorum."

Dün, ailesini görüntülü arayarak onlara iki şey söylemişti: birincisi, Rafael Griffin ile çıkıyordu. İkincisi, o da onunla birlikte eve uçacaktı. Beklenenden daha iyi karşılamışlardı. Şaşırmamış, hatta ziyaretine sevinmiş gibiydiler. Onlara göre, amcaları, teyzeleri ve kuzenleriyle Noel yemeğini atlatabilmiş olması, onun için bir nevi geçmiş kontrolüydü.

Atkısının uçlarından çekip boğazına sıkıca doladı, onu adeta bir sıcacık sarmaladı, sanki bu onun sorumluluğuymuş gibi. "Daha iyi."

Sürgülü kapılara yaklaşırlarken Cain öne çıktı, kulağına bir şeyler fısıldadı ve kısa bir baş sallamasıyla karşılık aldı. Babasının Ford'unun arkasından siyah bir SUV geldi. Bea, Voss'un kullandığını tahmin edebiliyordu.

Baba ve anne kamyonundan inerken, onlar da buz gibi havaya adım attılar. "Beatriz! Rafael!" diye seslendi Umma, sesi rüzgarı yarıp geçiyordu.

Bea, anne ve babasına sırayla sarıldı.

Rafael ve Papa eldiven takarak el sıkıştılar.

"Bu sefer dünyanın bizim bölgemizde durum böyle," dedi Papa.

"Terfiyle birlikte, efendim."

"Şoförlükten öne geç." Baba kıkırdadı. "Burnumuz donmadan önce içeri girin."

Valizler yerleştirildi, kapılar çarpılarak kapatıldı ve Rafael, bir şekilde 1.90 boyundaki vücudunu şikayet etmeden arka koltuğa, onun yanına sığdırdı. Sert uyluğu onunkine değdi ve orada kaldı, bacağında küçük zevk kasılmaları yarattı.

Umma yolcu koltuğunda dönerek, "Uçuş nasıldı?" diye sordu.

"Şey...iyi," dedi Bea garip bir şekilde. Tercümesi: dümdüz, yünlü bir yatakta şımartılmış bir mirasçı gibi uyumuştı. Bunu itiraf etmekten neden rahatsız olduğunu bile bilmiyordu. "Hayatımda hiç bu kadar iyi uyumamıştım."

Rafael, sakın bir şekilde, "Havada 17 saat geçirdikten sonra bile, karaya ayak basmanın ne kadar değerli olduğunu anlıyorsunuz, hanımefendi," diye ekledi.

Umma gözleri parıldayarak, "Şöyle düşünüyordum," dedi, "Bea, anne babanıza Theia ve Theios diyor. Belki siz de bize Imo ve Tio diyebilirsiniz?"

Bea'nın midesi alt üst oldu. Ani, felaket niteliğinde bir ebeveyn evlat edinme durumu. Kekeleydi, "Emin misiniz?"

Rafael ona bir bakış attı, sonra Umma'ya döndü. "Tamam, Imo. Amca, son zamanlarda balık tutmaya gittin mi?"

"Buzda balık tutmaya gidemem, yoksa kızlarımı asla göremem," dedi baba sola işaret ederek ve şeritlere geçerek. "Bu ikisi de benimle gelmez. Kışın onun yerine et tütsülüyorum. Tam zamanında geldiniz—Noel için et tütsülüyor ve ızgara yapıyoruz."

"Yemek pişirme veya jüri üyeliği konusunda yardıma ihtiyacınız var mı?"

"İkisi birden."

"Mükemmel."

"Bizimle mi kalacaksın?" diye sordu Umma.

Rafael başını salladı. "Şehirde bir yer ayırttım. Ailenizle geçireceğiniz zamana müdahale etmek istemedim."

İkisinin de yüzünde onaylayıcı bir ifade belirdi.

Umma, "Önce gel bizimle akşam yemeği ye," dedi. "Çok fazla yemek yaptım."

Bea koltuğa iyice gömüldü ve Rafael'in neredeyse akıl almaz bir rahatlıkla anne babasıyla sohbetini izledi. Araçtaki tüm gariplik ondan kaynaklanıyordu.

Arabayla evin giriş yoluna girdiler. Veranda lambası karın üzerinde parlayarak basamaklara sarı bir hale yansıtıyordu. Rafael bavullarını ön kapıya kadar taşıdı.

Giriş holünde herkes paltolarını ve atkılarını çıkardı. Adam otomatik olarak eğilip botlarının bağcıklarını çözdüğünde ve onları babasınıninkilerin yanına düzgünce yerleştirdiğinde Bea gülümsemesini zor tuttu.

"Maç var, skora bakayım," dedi babam ve oturma odasına doğru kayboldu.

"Her şeyi tekrar ısıtacağım. Çok uzun sürmez," dedi Umma, mutfığa doğru ilerlerken. "Bea, ona etrafı göster."

Gösterilecek pek bir şey yoktu. Mütevazı bir bungalov, üç yatak odası, birkaç gıcırdayan tahta zemin. Ama Rafael çoğu insan gibi öylece geçip gitmedi. Sanki aile fotoğrafları bir sanat sergisiymiş gibi sürekli durup iniyordu.

İki ya da üç yaşlarındaki Bea'nın çimenlerin üzerinde tulumuyla oturduğu, yanakları yuvarlak, avuçları sanki bütün bahçeyi fethetmiş gibi

karahindiba dolu bir fotoğrafına takıldı. Saçları yumuşak tutamlar halinde yukarı kalkmış, ağzı sırtmış, burnu keyifle kırışmıştı.

Parmak ucuyla hafifçe dokundu. "Eminim anne babanız bunu her gördüklerinde gülümsüyorlardır. Böyle bir yüzü görünce gülümsememek imkansız."

Bea homurdandı. "Karahindiba popülasyonunu yok eden kızın yüzü bu."

"Bir gün bahçeyi terörize edecek olanlar bizim kızlarımız olacak."

Yani... Bu bir kelime seçimiydi.

Kalp atışları hızlandı. "Rafael, koridorumun ortasına öylece şeyler bırakamazsın."

Bakışları utanmadan onun gözleriyle buluştu. "Ve her kelimemin samimi olmadığını iddia etmeye devam edemezsin."

Vücudundaki her molekül, bir kargaşa ve heyecan fırtınası içinde titriyordu.

Sanki merhamet gösterircesine, başparmağıyla duvardaki eski zürafa çıkartmasına dokundu. "Demek boyunu böyle ölçmüşler."

Bea, konunun değişmesinden memnun bir şekilde ona doğru döndü. "Hımm. Büyümeyi bırakana kadar her doğum günümde."

"Büyümeyi mi bıraktın?" diye takıldı. "Zürafayla yarışmayı reddettin işte."

Bea hafifçe güldü. Parmak boğumu, en üstteki çizginin hemen üzerinde gezindi. "Ortaokulun sonuna kadar gidebileceğim en ileri noktaya kadar geldim."

"Mükemmel," diye mırıldandı viski içmiş gibi bir ses tonuyla. "Biraz daha uzun olsaydın çenemin altına sığmazdın."

Aile yemeğinden hemen önce baştan çıkarılmamak için çok dikkatli olması gerekiyordu. "Odamı hızlıca gezebilir misin?"

Her şey bıraktığı gibiydi: kitaplık tıka basa dolu, masa hâlâ düzenli defterlerle dolu, battaniyeler yatağın ayak ucunda özenle katlanmış.

Rafael içeri adımını attı ve mekan anında çok küçük geldi. Bakışları, en sevdiği grupların ve sanatçıların posterleriyle dolu duvarlarda gezindi. Raflardaki kitapların sırtlarında parmağını gezdirdi. "Bunların hepsini okudun mu?"

"Çoğu," diye mırıldandı, posterlerinin ve kitaplarının St. Ives mezunu olmaktan ziyade on altı yaşında bir kızı çağırtıldığının birden farkına vararak.

Eli, parlak renkli dikenlerden oluşan bir sıraya takıldı, sonra daha yukarıya doğru uzandı ve raftan bir şey aldı. Doldurulmuş bir kutup ayısı. Zavallı şey, sevgi yüzünden neredeyse ölmüştü.

Kaşlarından biri çatıldı. "Ben gelmeden önce kaleyi koruyan bu muydu?"

"Onu yerine geri koyun."

Dayanıklılığını test etmek için bir kez sıktı. "Belki onu Westhaven'e getirmelisin. Octavian'la tanıştırmalısın."

Ağzı açık kaldı. "İmkânsız. Kavga ederlerdi. Octavian, Bay Blizzard'dan iki buçuk metre daha uzun ve dört bacağı daha fazla."

Rafael kutup ayısını dikkatlice yerine koyduktan sonra yatağının kenarına çöktü.

Kulakları yanıyordu. Rafael Griffin, kas ve günah dolu haliyle, çiçekli yorganının üzerindeydi. Bu hayatta onun için pek de uygun bir figür değildi.

Yüzündeki ifadeyi yakaladı ve dudaklarının kenarı kıvrıldı. Kötü. Avuç içlerine yaslanarak geriye doğru çöktü, omuzları kapüşonlu kazağının kumaşını sanki ondan kurtulmaya çalışıyormuş gibi geriye çekti.

Gözleri parıldayarak parmaklarıyla yatağa vururken, "Küçük," dedi. "Ama idare edebilirim."

Beyin aktivitesi: sonlandı.

"Buraya gel, küçük Bea."

Bu fikir kesinlikle yapılmaması gerekenler kategorisine giriyordu.

Öne eğildi, kolunu kadının uyluklarının arkasına doladı ve onu kendine doğru çekerek bacaklarının iki yanında diz çökmesini sağladı. Kadının kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Yemek hazır!" Umma'nın sesi koridorda yankılandı.

Bea ondan adeta roket gibi fırladı.

Yemek odasında, masa Umma'nın hırsının ağırlığı altında inliyordu. İki kaynayan yahni, yarım düzine tabak meze ve en az üç çeşit kızarmış yemek.

"Ona bu kadar çok yemek pişirmemesini söylemiştim," dedi babam kuru bir sesle, son kaseleri de masaya koyarken.

"Dinlemedi," dedi Bea, sanki önceden yazılmış bir senaryoymuş gibi.

"Hiç yapmaz," diye onayladı baba, kaşığa uzanırken.

"Tek kızımız eve dönüyordu," dedi Umma, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ve gerçekten de açıklıyordu.

Rafael iştahla yedi. Hiç çekinmeden, keyifle.

Umma, sanki yeni gözde oğlunu bulmuş gibi, onun mama kabını sürekli dolduruyordu. "Daha çok ye. Güçlü görünüyorsun, ama yeterince değil."

Bea neredeyse pilavına boğulacaktı. Annesi bir milyardere sanki askerlikten yeni terhis olmuş biriymiş gibi yemek yediriyordu.

"Babanla en son konuştuğumda Malezya'da bir şey üzerinde çalışıyordun," dedi Papa, Rafael'e bir kadeh soju doldururken. "Nasıl gidiyor?"

"O anlaşma şu an planlandığı gibi ilerliyor. Sıradaki anlaşma ise Tayland ile."

Umma gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde, "Böyle bir şeyi bir araya getirmek ne kadar sürüyor?" diye sordu.

"Duruma bağlı. Özel bir anlaşmayla, davacıların imzaları alması genellikle altı ila on iki ay sürer. Hükümetler için içine girdiğinde ise bu süre ikiye veya üçe katlanabilir ve kar yaklaşık yüzde yirmi oranında azalabilir."

"Ödediğimiz vergi miktarına bakınca tam tersi olması gerektiğini düşünürdünüz," diye homurdandı babam.

Rafael başını salladı. "İşleri gereğinden fazla karmaşıklaştıranlar inşaat işçileri değil. İşleri gereğinden fazla karmaşıklaştıranlar, hayatlarında hiç giriş kaldırmamış olan ve onlara girişi nasıl tutacaklarını söyleyen takım elbiseli kişiler."

Babamın gözleri kızardı. Zenginleri küçümseyen bir adam değildi. Sadece zengin olmadan önce nasırlarını kazanmış, terin nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlayanlara karşı bir zaafı vardı.

Umma kaşığını pilavına batırırken, "Yani kamu işlerinde çalışmayı tercih etmiyorsunuz?" diye sordu.

Rafael, Bea'ya kimçiyi uzatırken, "Para dışında başka bir kazanç söz konusu olmadıkça hayır," diye yanıtladı. "Genel stratejimiz, inşa ettiğimiz şeylerin bir kısmının mülkiyetini elimizde tutmaktır. Bunu kamu binaları veya altyapı projelerinde yapamazsınız."

"Bu aramaları sen mi yapıyorsun?" diye sordu babam.

"Anlaşmanın büyüklüğünün bir Griffin'i gerektirip gerektirmediğine bağlı. Babam hâlâ CEO," dedi. "Tayland konusunda ise ben liderlik ediyorum."

"Daha gençsin," dedi baba açıkça.

"Biliyorum." Rafael kadehini kaldırarak soju bardağını tokuşturdu. "İşte bu yüzden iki kat daha hızlı hareket ediyorum."

Baba kakhaha atarak kadehlerini tokuşturdu. "Güzel cevap."

Umma, Bea'ye döndü. "İşlerin nasıl gidiyor?"

Bea, yemek çubuklarıyla bir parça kimçiği deldi. "Güzel. Meşgulüm. şu anda bir politika araştırma projesi üzerinde çalışıyorum."

Rafael, "O, yaptığı işi hafife alıyor," dedi. "Üst düzey analistlerin bile dokunmaya çekindiğı bir iş yapıyor. Ekip lideri onu projeye dahil etti çünkü kimsenin görmediğı bir hatayı fark etti."

Bunu hatırlıyor muydu? Kadın bir keresinde, paket yemek yerken, söylenip dururken, saklamaya değer bir şey olduğunu hiç düşünmeden çöpe atmıştı.

"Her zaman çok çalışırdı," dedi Umma usulca. "Küçükken bile. Bebekleri için bilgi kartları hazırlardı."

"Okumayı öğrenmeleri gerekiyordu," dedi Bea, savunma taklidi yaparak.

Rafael ciddi bir ifadeyle, "Onun hesap tablolarını gördüm," dedi. "O bebekler muhtemelen şimdi finans müdürü olmuşlardır."

Herkes tıka basa doyduktan sonra Rafael, "Bulaşıkları yıkamaya yardım edebilirim," dedi.

Bea bir kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri?"

"Her zaman böyleydi," dedi sandalyesini geriye iterek. "Sence ben sadece kan ve hırsıla beslenerek mi büyüdüm?"

Baba homurdandı. "Süngerin ne olduğunu bilmiyorsun."

"Deneyin bakalım." Rafael kollarını sıvadı. "Uzmanlar tarafından Yunanca azarlandım."

Umma, mutfak havlusuyla yolunu kesti. "Sen misafirsin."

Rafael, yanından geçerken, "Aynen öyle," dedi. "Bu yüzden teklif etmemek ayıp olurdu."

Gerçeküstü hissettirmesi gerekirdi. Bunun yerine, korkutucu derecede doğru hissettirdi.

"Bulaşık makinemiz yok, Rafael."

"Neyse ki iki elim var, küçük Bea."

Lavaboyu sanki kendi malıymış gibi sahiplendi. Hiç soru sormadı, hiç tereddüt etmedi. Musluğu açtı, bileğini hafifçe sallayarak sıcaklığı kontrol etti, basıncı ayarladı.

Onun çocukluğunun geçtiği mutfakta, sanki oraya aitmiş gibi durduğunu görmek göğsünde tuhaf bir his uyandırdı. Sanki daha önce burada bulunmuş da hiç bahsetmemiş gibiydi.

"Ciddi misin?" diye sordu, yemek takımlarını getirirken.

Ona yan gözle baktı. "Eğer öyle olmasaydı teklif etmezdim."

Bea, onun bu konuda iyi olmasına neden şaşırdığını bilmiyordu.

Kaseler, meze tepsileri, ağır tabanlı jjigae tenceresi... Hepsini yıkadı ve hiç hata yapmadan servis etti. Umma, kollarını kavuşturmuş, mutfak eşyalarına yanlış bir şey yaparsa üzerine atılmaya hazır bir şekilde yanında dururken bile.

Anne ve babası, işlerin yolunda gittiğini görünce, ellerinde dumanı tüten çay fincanları ve bir kalıp çikolata ile yemek odasına geri döndüler.

"Aslında bu işte fena değilsin," diye yorum yaptı Bea.

Ona bir kepçe uzattı, parmakları onun parmaklarına değdi. "On ile on iki arası, bulaşık yıkamaktan ben sorumluydum. Haftada beş gece. Şikayete izin verilmezdi."

Sonra, sadece ona özgü bir yumuşaklıkla, "Ellerim her zaman becerikliydi. Özellikle de kıvrımlı ve kaygan şeylerde." dedi.

Bea'nın gözleri kısıldı. "Bulaşıklar, değil mi?"

Ona bakmadan gülümsedi. "Tabii." Sonra daha da kısık bir sesle ekledi, "Ya da geçen hafta küvette yıkadığım kız."

Dirseği onun kaburgalarına çarptı. "Rafael."

Sessizce bitirdiler, bardaklar arasında ve çalınan bakışlar arasında gerilim kaynıyordu. Rafael ellerini bir mutfak havlusuyla kuruladı, bir kez katladı ve lavabonun yanına düzgünce yerleştirdi.

Telefonu tezgahın üzerinde titredi. Ekranı kaydırarak cevap verdi. "Hım. İki dakika içinde çıkıyorum." Bea'ye döndü. "Arabam dışarıda."

"Sizi bırakabilirdik."

Başını salladı. "Geç oldu. Dinlen."

Birlikte yemek odasına geri döndüler.

"Akşam yemeği için teşekkür ederim. Gitmeden önce..." Kapının yanındaki bavuluna doğru yürüdü, ön fermuarını açtı ve içinden daha küçük bir çanta çıkardı.

Bea, babasının rulo halindeki deri bir seti ona uzatmasını izledi; babası kaşlarını çattıktan sonra seti masanın üzerinde açtı. İçinde, kabuk ve tüylerle ışıldayan, elle bağlanmış bir sıra balık oltası vardı.

“Bunlar sahilde kullandığımız UR tipi olanlar. Senin için bir takım yaptırdım.”

Babamın gözleri parladı, başparmağı gözlerinden birinin ışıltısına dokundu. "Harika. Yakaladığımız o canavarı getirdiler. Teşekkürler oğlum."

Rafael, adeta bir dua okur gibi, "Umarım burada da memleketlerindeki gibi başarılı olurlar," dedi.

Ardından Umma'ya döndü ve ince, keten kumaşa sarılı bir paket çıkardı.

Kitabı çözdü, yaldızlı sırtı ışığı yansıttı. "İngiliz Hasta."

Bea, kitabın başlık sayfasına dönerken omzunun üzerinden baktı. Yazar tarafından imzalanmış, birinci baskı.

Annem bana senin seni biraz üzen hikayelerden hoşlandığını söylemişti. Bunun sana uygun olduğunu düşündüm.

Umma'nın elleri saygıyla kapağa dokundu. "Teşekkür ederim, Rafael. Bu... çok özel. Neredeyse... fazla bile."

Bea gülebilirdi. Annesi, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak özetlediğinin farkında değildi. Bea'nın onun hakkında her zaman inandığı şey buydu.

“Hiç de değil. Bunu erken bir Noel hediyesi olarak kabul edin.” Paltosuna uzandı. “Arabam bekliyor. Yarın görüşürüz.”

"Seni dışarıya kadar uğurlayayım," dedi babası omzuna hafifçe vurarak.

Rafael bir kez başını salladı. "Bence. Amca." Bea'ye: "İyi uyu."

Baba onu kapıya kadar uğurladı, Rafael'in varlığı, tıpkı gelgitin çekilmesi gibi odadan kayboldu.

“Peki... görüşleriniz neler?”

Bea ellerini çay fincanının etrafına sardı, sıcaklığın avuçlarına işlemesine izin verdi. Masanın karşısında Umma kendi fincanına üflüyordu. Papa ise sanki meyve suyuymuş gibi yarısını çoktan içmişti; limanda sabah vardiyalarında çalışmaktan çelik gibi bir boğazı vardı.

Umma, sanki bu meseleyi çözmüş gibi, "Havluyu katladı," dedi.

Bea'nın ağzı yana doğru büzüldü. "Yani bu ne anlama geliyor...?"

Umma, sanki eski bir atasözünü alıntı yapıyormuş gibi, "Yıkayıp kaçan adamlar kolay bulunur," dedi. "Ama durulayıp mutfağı yeniden kuran adamlar nadirdir."

Bea kıkırdadı. "Anne, bunu az önce uydurdun."

"Ve ben de bu sözümün arkasındayım."

Bir an sessizce yudumladılar. Sessizlik, asıl sorunun ortaya çıkmasına olanak sağladı.

"Peki," dedi Bea tekrar. "Onu beğeniyor musunuz?"

"Evet, öyleyiz." Umma, Papa ile bakıştı. "O... Gage'den farklı."

Bu benzetmeyi beklemeliydi ama yine de kalbi hızla çarpmaya başladı. "Neyden farklı?"

"Sen söyle bize, kızım. Onu en iyi sen tanıyorsun. Aklına gelen ilk fark nedir?"

Birbirinden son derece uygunsuz yüzlerce cevap, havai fişekler gibi beynini aydınlattı. Köprücük kemiği birdenbire aşırı derecede yanmaya başladı.

Tarafsız bir şey söyleyin. Herhangi bir şey.

"Bana Griffin diye seslenmeme izin vermiyor," diye patladı. "Şaka olarak bile olsa. Gage, ona Kral dediğimde hiç sorun çıkarmamıştı."

Baba kaşlarını kaldırdı. "Çünkü Gage her zaman ikisi birden. Gage ve Kral."

Bea hareketsiz kaldı.

"İyi bir adam. Ama asla sadece Gage olarak kalmayacak."

Bu, aynı anda hem apaçık hem de yepyeni gelen gerçeklerden biriydi. Bunu biliyordu. Ama babasının bunu söylemesi, ayrılıklarının bir başarısızlık gibi hissettirmesini engellemişti.

"Eğer Rafael'in ona Griffin diye seslenmenizi istemiyorsa, bence sadece Rafael olarak anılmak istediğini söylüyor," diye devam etti Papa.

Umma'nın parmakları Rafael'in hediye ettiği romanın kapağına dokundu. "Böyle bir kitabı seçmek düşünmeyi gerektirir."

Papa, itiraf etmek istemediğinden daha memnun bir ses tonuyla, "Ve yemler," diye ekledi.

Bea başını salladı, ama yüzeyin altında sıcak ve derin bir şey hareket etti. "Gage bana her zaman iyi davrandı. Sorun asla bu değildi." Seramiğin

kenarını başparmağıyla okşadı. “Bana her şeyi çok erken sundu ve ben hazır değildim. Bir de...” Nefesini verdi. “Tam olarak benim değildi.”

Anne ve babası aynı anda çaylarından birer yudum alarak ona düşüncelerini toparlaması için alan ve zaman tanıdılar.

“Rafael açık sözlü. Bu birçok şeyi kolaylaştırıyor. Ama aynı zamanda... idare etmesi daha zor, daha kolay değil.”

“Mesele kiminle daha kolay geçinileceği değil, değil mi?” dedi babam. “Mesele, onlarla birlikteyken kim olduğunuz.”

Umma parmaklarını hafifçe Bea'nın parmaklarına dokundurdu. "Birçok hikaye okudum, Beatriz. En iyi hikayelerde her zaman biraz kaos olur. İşte o zaman gerçekten yaşadığını anlarsın."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kazıma sesi onu uykusundan uyandırdı.

Bea'nın gözlerinden biri aralandı. Sabahın erken saatleriydi. Çok erken. Ve bu onun dairesi değildi.

Her şey parça parça yerine oturdu: yatağı, odası, Toronto.

Kalın çoraplarıyla pencereye doğru ağır adımlarla ilerledi ve perdeyi araladı. Gördüğü şey yüzünde kocaman bir gülümsemeye neden oldu. Alnını buz gibi cama dayadı. Rafael dışarıda, araba yolundan kar temizliyordu.

Yarım yamalak değil. Tam anlamıyla askeri standartlarda kar temizleme, kollar sıvanmış, ceket çıkarılmış.

Yanında, Umma, yün astarlı paltosuyla minik bir saha komutanı gibi duruyordu, elleri dumanı tüten bir kupanın etrafındaydı. Bir şeyler söyledi ve Rafael doğruldu, kupayı aldı ve başını salladı.

Üstünüze ya da kız arkadaşınızın Koreli annesine verdiğiniz türden bir baş selamı.

Bea onu çalışırken izledi. Omuzlarının esnekliğine, boynunun kıvrımlarına hayran kaldı. Kalbi gümbür gümbür atıyor, beyni onun büyüklüğü karşısında şaşkına dönüyordu. Sadece onu izlemenin bile kaslarının tam olarak neyi kaybettiğini hatırlamasını sağlaması inanılmazdı.

Arkasına dönüp dağınık yatağına baktı. Adamın düzeltebileceğini söylediği yatağa.

Ama bu bir aile gezisiydi, diğer adıyla bekaret kilidi. Bir dahaki sefere ne zaman ve nerede olacağını kim bilebilirdi ki? Bunu düşünmek bile onu

neredeyse endişelendiriyordu. Arzu, derinden ve huzursuzca oturuyordu, gidecek yeri olmayan bir nabız gibiydi.

Mutfığa vardığında Umma çoktan içeri girmişti.

“Mutlu Noeller.” Umma gülümsedi. “Sonunda uyandım.”

“Mutlu Noeller.” Bea saate baktı. “Saat daha sekiz bile olmadı.”

Umma, "Rafael bir saattir kar küreme işiyle uğraşıyor," diye bildirdi.

Bea iç çekti. "Sinir bozucu derecede erken kalkıyor. Bir keresinde şafak vakti benimle koşuya çıkmamı istedi."

Umma'nın bakışını duyunca Bea aceleyle ekledi: "Teklifi reddettim. Çünkü araba kullanması gerekecekti. Beni evimden alması gerekecekti. Şafak vakti."

Oh, neyse ki. Ailesinin ilişkilerinde ne kadar saf olmasını beklediği tam olarak belli değildi, ama bunu onların yüzüne vurmasına gerek yoktu.

“Yapmamasını söyledim ama egzersize ihtiyacı olduğunu söyledi,” dedi Umma, doğrama tahtalarını çıkarıp tezgahın üzerine yerleştirirken. “Erkekler. Çok inatçı.” Ama gözlerinin kenarında minicik bir gülümseme vardı.

“O değil—” Bea sözünü kesti. Çünkü Rafael aslında tam anlamıyla bir erkekti. Onu bir ataş gibi kaldırabilecek bir erkek. “Boş ver.”

Bea ön kapının sesini, botların çarpma sesini duydu. Ardından Rafael mutfakta belirdi.

"Mutlu Noeller," dedi ve alnına bir öpücük kondurdu.

Oyalanma yok. Eller yok. Sadece ölçülülük, tüm düğmeler iliklenmiş.

Annesi bir metre ötede duruyordu, bu yüzden tamam, masum bir öpücük uygundu.

Ayrıca: sinir bozucu.

Hele ki onu camın arkasından güçlü, yetenekli ve inanılmaz biri olarak izledikten sonra, tıpkı ilkel bir Noel cazibesi gibi.

Sonra gözleri onun gözleriyle buluştu. Arkalarındaki bakış, yalnız olsalardı o öpücüğün nereye doğru gideceğine dair genel bir fikir verdi ona.

Ve şimdi de kendi düşünceleri yüzünden yanakları kızarıyordu.

Boğazını temizledi. "Noel gününe beden emeğiyle başlayacağınızı düşünmemiştiniz herhalde."

Rafael omuz silkti. "Kar, betondan daha hafiftir."

Of.

İçten içe hormonlar koro halinde şarkı söylemeye başlamıştı. Bu adam onu mahvedecekti. Ve o da ona bir teşekkür sepeti gönderecekti.

Telefonu cebinde titredi. Pil seviyesi: %18.

"Bir saniye, şarj aletimi alacağım."

Koridorun yarısına gelmişti ki zil çaldı ve kapı açıldı. Ayak sesleri geldi, sonra da "Ah, Gage!" dedi.

Bea donakaldı.

Birisi ona sakinleştirici versin. Sarah teyze, yapma.

Arkasını dönüp mutfağa doğru koştu, çorapları neredeyse tahta zeminde kayıyordu. Tam zamanında, Sarah Teyze'nin Rafael'e uzun zamandır görüşmedikleri birinin kavuşmasının coşkusuyla sarıldığını gördü.

"Gage, çok formda görünüyorsun!"

Bea boğazı düğümlendi. "Sarah teyze, biz ayrıldık. Geçen yıl."

Rafael'in gözleri önce Bea'ye, sonra da kendisine sarılan kadına kaydı.

"Ben Gage değilim," dedi, gün doğumu kadar sakin bir şekilde. "Ama iltifatı kabul ediyorum."

Şüpheyle ona baktı. "Gage olmadığından emin misin?"

Bea gözlerini kırptırdı. "Ben—ne?"

"Siz gençler, sürekli ayrılıp tekrar barışıyorsunuz."

"Sarah." Umma'nın sesi fayansları bile kesebilirdi.

"Pekala, tamam, o Gage değil," diye kabul etti Sarah Teyze, belli ki pişmanlık duymadan. Gitmesine izin verdi. "İnternette fotoğraflarını gördüm. Ama bu da çok yakışıklı."

Rafael'in ağzı hafifçe kıvrıldı.

"Sarah teyze, bu Rafael."

"Aaa. Sen de St. Ives'lı mısın?"

Ailesindeki kadınların kendilerinden iki kat büyük, yetişkin erkeklere "oğlan çocuğu" demelerinin sebebi neydi?

"Evet, efendim. Bea ile orada tanıştım."

Bea, Umma'ya gözleri fal taşı gibi açılmış bir yalvarış gönderdi: banka hesabında kaç sıfır olduğunu sormadan önce hemen müdahale et. Bu gün, sosyoekonomik mayın tarlalarında zıplamadan bile yeterince stresli olacaktı.

"Sarah, turp kimçini getirdin mi?" diye sordu Umma, gerginliği en sevdiği mutfak bıçağıyla keser gibi ortadan kaldırarak.

Sarah teyze bir an için çöpçatanlık içgüdüleri ile fermantasyon becerileriyle övünme arasında kaldı. Sonunda ikincisi ağır bastı.

"Elbette. Koca bir kap. Bu sefer ekstra sarımsak ekledim."

Bea, Rafael'i kimchi yedikten sonra teyzesiyle sohbet ederken yakalanmaması konusunda uyardı. Aksi takdirde, teyzesinin son çok katmanlı pazarlama planına dahil edilme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Kısa süre sonra, folyoya sarılı, ağzına kadar dolu tabaklar taşıyan bir başka akraba grubu daha geldi. Paralel park etme konusunda tartışmalar çıktı ve teyzeler çılgınlık atarak Rafael'e doğru yöneldiler.

Bea, masaya köy ekmeğini yerleştirirken, ailesinin ona "Sevgilin misin?", "Milyarder misin?", "Çocukları sever misin?", "Soğutucu kutuyu kaldırmaya yardım edebilir misin?" gibi sorular sorması karşısında utanmamaya çalışıyordu.

Çoğu erkek avlanmış gibi görünürdü. Rafael ise bunu memnuniyetle karşıladı. Nico'nun mezuniyet yemeğini hatırladı. Yunan/Westhavya karmaşasının Kore/İspanyol karmaşasından çok da farklı olmadığını anlaşıyordu.

Daha sonra Rafael yine dışarıdaydı, bu sefer arka verandada, babası ve amcalarıyla yan yana oturuyorlardı. İki mangal ve ızgara yanıyordu. Babası ona bir bira uzattı. Saat henüz on bir bile olmamıştı ama Rafael bunu normal bir sabah içeceğiymiş gibi kabul etti ve amcalarından ikisini güldüren bir şey söyledi. Sahte kahkahalar da değildi bunlar; gerçek, omuzları titreten kahkahalardı.

Kadın tezgâha yaslanmış, peçeteleri ve bambu çatal bıçakları düzenli yığınlar halinde ayırırken, onu pencereden izliyordu. Amcalardan biri Rafael'e bir maşa uzattı, o da bileğini kendinden emin bir şekilde çevirerek kaburgaları çevirdi.

"Vahşi yaşam belgeseli mi izliyorsun?" diye sordu Elias. En büyük kuzeniydi, çalışıyordu ve dolayısıyla artık yetişkindi. Etli sandviçinin yarısını yemişti.

"Onlarla arası gerçekten çok iyi."

Elias omzuna çarptı. "Bu şaşırtıcı mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Bea düşünceli bir şekilde, soğumakta olan polvoron kurabiyelerinin bulunduğu tepside bir kurabiye alırken.

Toronto Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisi olan kuzeni Joon, yanına gelip o daha bir lokma bile alamadan yarısını kaptı. "Noel'de milyarderle çıkmadığınızı sakladığınızı zamanı hatırlıyor musun?"

Elias göz kırptı. "Güzel zamanlar, Nuna."

Bea gözlerini kısarak, "Tatlı yeme ayrıcalığınızı iptal etmeden önce ikiniz de oyunları kurmaya gidebilir misiniz?" dedi.

Alaycı bir şekilde selam verdiler ve hâlâ gülerek geri çekildiler.

Arka kapılar gıcırtyla açıldı. Rafael, soğuktan yanakları biraz kızarmış bir halde, bir ordu taburunu doyuracak kadar büyük bir tabak sosis ve domuz etiyle içeri daldı.

“Bunu nereye koymalıyım?”

Bea büfe masasının ucunu işaret etti. "Şurada."

“Raaaaffaeel!” Kırmızı ve siyah Örümcek Adam pijamalarından oluşan bir karmaşa bacağına çarptı.

Altı yaşındaki Han, bir pandanın bambu sapına yapıştığı gibi ona yapıştı. Başını geriye doğru dramatik bir şekilde uzattı, yüzü hayret dolu bir ifadeyle, "Çok uzunsun!" dedi.

Han, kucağa alınmak için evrensel bir istekte bulunurcasına kollarını kaldırdı. Artık tam olarak cep boyutunda değildi, ama en küçük kuzen olduğu için herkes ona hâlâ öyle davranıyordu.

Rafael tabağı tezgâhın üzerine koydu, sonra onu tek bir kolay hareketle omuzlarına kaldırdı. Han sevinçle çığlık attı.

Bea'nın kalbi sevgi, arzu ve sadece üç haftadır birlikte olduğu bir adama karşı hissedilebilecek her türlü dizginlenemez duyguyla burkuldu.

Tek eliyle tabağı geri aldı, pazıları kasılmıştı, diğer eliyle de Han'ın bir ayak bileğini sıkıca tutuyordu. Elleriindeki damarlar belirginleşmişti. Kadının bu damarlara karşı sağlıklı bir hayranlığı vardı; beyni kötü bir Wi-Fi gibi takılıyordu.

Bu iş için yaratılmış gibiydi. Tam da bunun için yaratılmıştı—

Baba olmak.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu usulca.

“Yok canım. İşin doğası bu,” dedi Rafael, omuzlarında elli kilo yük yokmuş gibi büfe masasına doğru ilerlerken.

Han yakasını çekiştirdi. "Ne iş?"

“Bea'nın erkek arkadaşı.”

"Bu bir iş mi?"

Rafael ona gülümseyerek baktı. "Tam zamanlı."

Bea'nın üreme sistemi dikleşti ve alkışlamaya başladı.

"Nuna Bea, dev Jenga oynayacak mıyız?" diye sordu Han.

“Elbette.” Gülümsedi. “Bu bir gelenek.”

Rafael benim takımımda olabilir mi?

Rafael, "Kupayı alıyoruz," diye ilan etti.

İkinci öğünlerini birlikte yemek için oturduklarında, Rafael, Joon ve Elias'ın her sözünü dikkatle dinlemesini sağlamıştı ve on iki yaşın altındaki tüm çocuklar ona bir süper kahraman gibi davranıyordu.

Onları suçlayamazdı bile. Şaka olsun diye onlara aldığı, üzerinde yanıp sönen geyik desenli aynı kazağı giymiş olsa bile, hâlâ yenilebilir görünüyordu.

Han, sürekli onun yanında yerleşmişti ve okulunun kış konserini ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. İkizler ise anne babaları onları disipline etmeye çalışırken, onun için üzümlerle tek perdelik bir sirk gösterisi düzenliyorlardı.

Bu sırada Linda Teyze bir tepsi hurma getirdi ve aile hemen hurmanın narın üzerinde kışın en iyi süper besini olup olmadığı konusunda bir tartışmaya girdi.

"Rafael, buraya gel," diye seslendi Melissa teyze.

Rafael tercüme için Bea'ye baktı.

"Zararsız biri," diye fısıldadı. "Muhtemelen."

Bea, adam ayağa kalkıp onu takip ederken dikkatle izledi. Melissa Teyze, Sarah Teyze'den biraz daha az dağınık olsa da, aradaki fark çok azdı. Onu oturma odasının köşesine, çerçevelenmiş diplomaların ve aile fotoğraflarının yanına götürdü ve ancak bir görüşme olarak tanımlanabilecek bir şeye başladı.

Bea kelimeleri duyamıyordu ama ifadeler netti. Melissa teyze imalı bir şey sordu. Rafael başını yana eğdi ve ciddi bir şekilde cevap verdi. Kaşları kalktı ve tekrar konuştu. Rafael cevap verdi.

Bea yarıya kadar ayağa kalkmıştı ki Umma bileğinden yakaladı.

Umma, "İyi durumda," diye mırıldandı. "Onu kurtarmanıza gerek yok."

"Bunu yapmayacaktım—"

"Öyleydin."

Bea tekrar yerine oturdu, kalbi sanki bir jimnastikçi göğüs kafesine saklanmış gibi takla atıyordu.

On dakika sonra Rafael geri döndü ve hiçbir şey olmamış gibi tabağından bir parça domuz göbeği eti çaldı.

"Sana ne sordu?"

Rafael, gazozundan bir yudum alırken, "Tanrı'ya inanıp inanmadığımı ve bir kadını aldatıp aldatmadığımı öğrenmek istedi," dedi.

Bea, ağzı pirinç dolu bir şekilde ona baktı. "Ne dedin?"

"Böyle yetiştirildim," diye yanıtladı. "Ve bana ait olan şeylerle oyun oynamam."

Gülümsedi ve yanağından öptü.

Telefonu masanın üzerinde titredti. Bütün gün onu görmezden gelmişti, ama Rafael'in eli ekranı ona doğru kaydıldı.

NICO: Mutlu Noeller öğretmenim bayan

BEA: Mutlu Noeller evlat 🌲

NICO: Patron'a her gün Krav Maga egzersizlerimi yaptığımı söyle.

BEA: Ona söyleyeceğim. Formun nasıl?

NICO: ölümcül. Komşular "güm" seslerinden şikayet ediyor.

BEA: Annenizin mobilyalarını kırmayın.

NICO: Eğer öyle yaparsam beni affedecek.

BEA: Muhtemelen evet, çünkü yakında askere gidiyorsun.

BEA: Belki de ona o tablodan bahsetmenin tam zamanı.

Bea ekranı ona doğru çevirdi.

Rafael omzunun üzerinden okudu. "Komşuların şikayet etmesinin bir eğitim olmadığını söyle ona. Onları taşınmaya zorlayabilirse, o zaman bir yere varmış demektir."

Yeni bir konu daha. Yeni başlık.

GRUP SOHBETİ: TERAPİ KULÜBÜ

NAOMI: Cape Town'dan Mutlu Noeller ☀️

GEORGINA: Prova cehenneminden mutlu Noeller 🥳

ISABEL: Madrid'den Mutlu Noeller. Kuzenlerim çoktan sarhoş oldular bile.

LILLIAN: Melbourne'deki 40 derecelik fırından herkese mutlu Noeller.

BEA: Toronto'dan Mutlu Noeller.

ISABEL: Rafael sana ne aldı? 🧐

BEA: Çirkin bir Noel kazağı 😊 Ve kişisel kar temizleme hizmetleri. Pazularıyla.

LILLIAN: Kişiyi özel erkek arkadaş UberXL artık kürek eklentisiyle birlikte.

GEORGINA: Beş yıldız, tekrar rezervasyon yaparım.

Bea sırtıtmaya çalıştı. Rafael'in bunu görmesine gerek yoktu. UberXL'i görseydi tamamen yanlış bir fikre kapılır ve burnu havaya kalkardı.

Bu durum tamamen haksız da olmazdı elbette.

Ekranda bir başka vızıltı daha belirdi.

GRUP SOHBETİ: BASKETBOL SAVAŞ SUÇLARI

CLAIRE: Annemin mutfağından mutlu Noeller.

CLAIRE: Bu sohbeti okuyalı bir ay oldu ve kutup maymunları yüzünden hâlâ çok kızgınım.

BEA: Kimseyi şaşırtmayacak şekilde

LAURENT: Bağışlama teslimatı tahmini süresi: asla

CLAIRE: Doğru. Benim motivasyonumun %40'ı kin ve nefretten kaynaklanıyor.

LAURENT: Demek kin tutuyorsunuz... not aldım.

CLAIRE: Mükemmel bir denek olurdunuz.

CLAIRE: En azından fedakarlığım buna değdi #rafaela #cruzship #RUMineYesShels

Bea, Rafael'in kendi telefonunda bir şeyler yazdığını tam zamanında fark etmek için yana doğru baktı. Masanın altında ona vurmaya fırsat bulamadan ekranı Rafael'in cevabıyla aydınlandı.

RAFAEL: Hizmetiniz için teşekkür ederim.

BEA: Mutlu Noeller, drama kraliçesi 🌲

Kimsenin onları durdurmaması mucizeydi. Oturma odasındaki her teyze, fazladan bir kutu kurabiyeyi kimin sakladığı konusunda tartışıyordu ve büyük kuzenleri de Noel ağacının yanına müzik aletleri kuruyordu.

Bea, içeceğini doldurma bahanesiyle Rafael'in elini tuttu, sonra onu koridorda sürükledi.

"Bunun için yeterli zamanımız olduğunu sanmıyorum, küçük Bea." Sesindeki anlam açıkça belliydi. "Eğer ne kadar hızlı olabileceğimi görmek istemiyorsan."

Evet, yaptı. Hem de çok.

Ama içlerinden birinin mantıklı davranması gerekiyordu. "Şşş. En fazla üç dakikamız var. Noel hediyesi henüz vermedim."

Masasına doğru ilerleyip küçük bir deste kağıdı kaptı ve uzattı. "Alın. Yargılamayın. Bir milyarderle rekabet edebileceğimi düşünmemiştim." Rudolf'un parıldayan burnuna bakıp ikisinin de göğsüne doğru baktı ve kıkırdadı. "Ama sanırım aslında kazandım."

Elinde çevirerek inceledi, gözlerinde büyük bir merak vardı. Kurdele gevşemişti, el yazısıyla yazılmış başlık görünüyordu: Bea'nın Rafael için Hediye Çeki Defteri (bir yıl sonra geçerliliğini yitiriyor).

Tek bir kaş kalktı. "Süresi doluyor mu?"

"Sözleşmelerin şartları vardır," diye düşündü. "Herkesin içinde siz de buna saygı duymalısınız."

İlk sayfayı çevirdi. "Sınırsız Tabak Gecesi." Hafifçe güldü. "Teslim olana kadar beni doyurmayı mı planlıyorsun?"

"Ya da bunu denerken ölmek."

"Sadece Senin İçin Söylenmiş Bir Şarkı," diye okudu sonra, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Benim için şarkı söyler misin?"

Burnunu buruşturdu. "Eğer diğer herkes duyma mesafesinde değilse."

"Tek bir öpücük." Başını kaldırdı. "Şimdi bunu telafi edebilir miyim?"

Tüylerinin diken diken olmasını gizlemek için kollarını kavuşturdu. "Bunu bir dahaki sefere saklayalım."

Bakışlarını kaldırdı ve bir an için aralarındaki hava gerildi. Sanki neredede olduklarını hatırlamak istercesine derin bir nefes aldı, sonra başka bir sayfa

çevirdi.

Bir masaj, bir kucaklama, bir iş günü maskotu, bir tartışmayı kazanmak için ücretsiz bir geçiş hakkı. Buna güldü. "Bunu yaptığına pişman olacaksın."

"Zaten yapıyorum."

Sonuncuları ise "Bütün Gün Yatakta Kal", "Şikayet Etmeden Bir Gün Doğumu", "Soru Sormadan Bir Evet" idi. Küçük kitapçığı kapattı ve ona baktı.

"Bir yıl," dedi çarpık bir sırtıyla. "Cömertçe."

"Pratik bir çözüm," diye savundu. "Meşgulsünüz ama onları sonsuza kadar biriktiremezsiniz."

"Ve gelecek Noel'de de birlikte olacağımızı mı sanıyorsunuz?"

Onun gördüklerini sonradan net bir şekilde görünce boğazı kurudu. Verebileceği onca şey arasında, yanlışlıkla ona bir geleceğin kanıtını vermişti. "Şey, evet—"

Rafael onu cebine, tam kalbinin üzerine koydu. Kadının sahiplenmeyi amaçlamadığı ama artık sahibi olduğu yere. "Güzel. Ben de öyle düşünüyorum."

Eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, muhtemelen kısa tutmak istemişti ama kadın onun fikrini değiştirdiği anı hissetti. Eli saçlarının arasına kayd, onu hareketsiz tuttu ve dış dünya yok olana kadar öpüşmeyi derinleştirdi. Tam burada yaşamak, onun aracılığıyla oksijen solumak istiyordu.

Bea, kazağını yakaladı, isteksizce bir kez çekiştirdi, örgü yumruklarının arasında buruştu. "Rafael," diye fısıldadı, uyarı gibi ses çıkarmaya çalışarak. Ama yalvarır gibi çıktı. "Etrafta dolaşan çocuklar var."

Bir santim geri çekildi, nefesi kadının ağzına sertçe değdi. "Bu bana verilen en güzel hediye," dedi boğuk bir sesle. "Hepsini telafi edeceğim."

Dışarıda biri Noel şarkıları söylemeye başladı. Bea sesin geldiği yöne döndü. "Biz..."

"Sadece bir tane daha."

Onu tekrar öptü, bu sefer daha sertçe, kalan son nefesini de çaldı. Kolları boynuna dolanırken, elleri onu buldu, avuçları kalçalarının tüm kıvrımlarına yayıldı ve onu sanki orada tutmak istiyormuş gibi bedenine çekti. Tehlikeli bir an için, sonuçların tehdidi ortadan kalktı.

Gürültüye tekrar katıldıklarında Elias piyanonun başındaydı, Joon ise cajonla ritim tutuyordu. Han ve ikizler zilleri yarım vuruş erken sallamaya

başlamışlardı, diğer küçük kuzenleri de dans ediyordu.

Kanepede kendilerine bir yer buldular, "Ey Gelin, Hepiniz Sadıklar" ve "Dünyaya Neşe" şarkılarıyla sesleri etraflarını sardı. Bea arada bir Rafael'e bakıyordu; o da hiç tereddüt etmeden, mükemmel bir uyum içinde onlara katılmıştı.

Papa'nın özel bayram sıcak çikolatası olan kastilya çikolatasını dağıtma zamanı geldiğinde, Rafael sanki her şey önceden planlanmış gibi tepsiyi alıp servis yapmaya yardım etti.

Son ilahi "Kutsal Gece" idi. Bea başını onun omzuna yasladı, onun derin bariton sesi göğsünde yankılandı.

Parmaklarını onun parmaklarıyla kenetledi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Shin Mart'ın sıcaklığına adım attıkları anda kapının üzerindeki sensör öttü.

Bea derin bir nefes aldı. Susam yağı, soya sosu, balık köftesi. Anılar.

"Gülümsüyorsun."

"Elbette. Burası kutsal bir yer." Kırmızı plastik bir sepet kaptı. "Çocukluğumun şampiyonlarıyla tanışmak üzeresiniz: karides cipsleri, ağzınızı yakacak acı pirinç kekleri ve ağzınızı kurtaracak muzlu süt."

İlk koridordan aşağı doğru yürümeye başladılar. Koruma görevlileri çoktan sessizce dağılmışlardı, biri kapının yanında, diğeri dondurulmuş mantıların yanında bekliyordu. Neredeyse normal alışveriş yapanlar gibiydiler. Sadece taktiksel etkisiz hale getirme konusunda eğitim almışlardı.

Toronto'da bir haftadır bulunuyorlardı. Claire ve Marco ile şehir turu yapmışlar, ailesiyle birkaç akşam yemeği daha yemişlerdi. Marco, Claire'e ailesiyle yalnız vakit geçirme fırsatı da vermişti ve Claire bunun ailesi için çok değerli olduğunu biliyordu.

"Ooo, Claire çikolatalı turtaları çok seviyor. Marco ise Turtle Chips'e bağımlı." Bea rafları taradı. "Karides krakerlerini unuttum. Geri dönüp onları alabilir misin lütfen?"

Rafael şüpheyle, "Floresan pembe olanlar mı?" diye sordu.

"Bunlar üst düzey ürünler. Ambalajını sorgulamayın."

Rafael, kadın tetra pak reyonuna doğru yürürken onları bulmak için harekete geçti.

Tanıdık bir ses duyuldu. "Bea?"

Döndü. "Logan!"

Toronto Üniversitesi'nde herkesin gözdesi olmasını sağlayan o altın retriever yakışıklılığını hâlâ yansıtıyordu. Yanında, Maya koluna dolanmış, ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Siz ikiniz kimsiniz...?"

"Çıkıyoruz," diye ekledi Maya. "Bir yıldan fazla oldu."

"Bu harika!" dedi Bea. "Geçen sefer şehre geldiğimde seni göremedim."

Ve sonra: "Bu bir mezunlar buluşması mı yoksa başka bir şey mi?"

Kate MacAllister.

Toronto Üniversitesi'ndeki sınıf arkadaşlarının en gözde kızıydı. Tacı olmayan lise balo kraliçesi. Claire ona "Algoritma" derdi çünkü kazanmak için gereken hesaplamayı, kıyafetleri, zamanlamayı her zaman biliyordu.

Hâlâ büyüleyici. Tayt ve şişme montla bile, sanki rötuşlanmış gibiydi. Kahverengi dalgalı saçları, cam gibi teni, o kadar berrak mavi gözleri vardı ki, insanda bulanıklık hissi uyandırıyor.

"Kate!" dedi Bea gerçek bir şaşkınlıkla. Okuldaki diğer tüm kızlar gibi o da Kate'e adeta bir kraliçe gibi davranmıştı. Ama artık yetişkin olmuşlardı. Yetişkinler eski lise yıldızlarıyla samimi olabilirdi.

"Yakaladım onları," diye duyuldu Rafael'in sesi, Kate'in omzunun hemen üzerinden.

Köşeyi döndüğünde grubu fark etti. Hepsi ona döndü.

Bir an için onu, diğerlerinin gördüğü gibi gördü: uzun boylu, kaslı. Kışlık palto onu daha da geniş gösteriyordu. O kemik yapısıyla birlikte, duvardan inmiş bir portre gibiydi.

Maya'nın gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Bea onu suçlamadı.

Kate, sanki biri kayıt düğmesine basmış gibi doğruldu, kibar gülümsemesi en üst seviyeye çıktı. Gösteri zamanı. Ona döndü, sesi yumuşaktı. "Sanırım daha önce tanışmadık. Burada çalışmıyorsunuz, değil mi?"

Rafael ona şöyle bir baktı. "Hayır. Sadece atıştırma getiren köpek."

Kate'in kahkahası ışıldadı. "İşte tam isabet. Fosforlu pembe olanlar altın standart."

"Sana söylemiştim," diye dayanamadı Bea ve Rafael ona kısa bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kate, Bea ve Rafael'e bakarak, "Ziyarete mi geldiniz?" diye sordu. "Yoksa Bea birini Kanada'ya taşınmaya mı ikna etti?"

"Davet edildim."

Kate daha da geniş bir gülümsemeyle, "Hoş geldin. Umarım sana güzel kısımlarını gösteriyordur." dedi. Sesi hafifti ama söyleyiş biçimi... Bea bunu hayal mi ediyordu acaba?

Kate, daha önce hiç ilgi istemek zorunda kalmamış kadınların yaptığı gibi, vücudunu ona doğru çevirdi. Eğer fark ettiyse de belli etmedi.

Sonra Kate onun koluna dokundu. Koluna hafifçe dokundu. Sadece bir dokunuş. Parmak uçlarıyla pazı kasına.

Maya'nın kaşının kenarı hafifçe yukarı kalktı. Logan'ın yüz ifadesi ise değişmedi.

Rafael sakince, "En iyi kısmını zaten aldım," dedi.

"Ah. Siz...?"

Rafael, Bea'nın yanına yürüyüp kolunu omzuna atarak, "Bea'nın erkek arkadaşı," dedi. Dolu sepeti Bea'nın ellerinden alıp kendi ellerine verdi.

Bea, önce Logan ve Maya'ya, sonra da Kate'e bakarak, "O Rafael," diye tanıttı.

Maya hemen canlandı. "Rafael. Harika. Ben Maya, bu da Logan. Biz Toronto Üniversitesi'nden Bea'nın arkadaşlarıyız."

Hepsi el sıkıştı.

"Yılbaşı gecesi için planlarınız var mı?" diye sordu Logan.

"Hayır, evde kalacağız. Claire ve Marco geliyorlar. Rafael'in şehirde bir yeri var," dedi Bea.

Maya şakayla karışık, "Eh, bu kadar çok atıştırmalığı hoş gören her erkek benim gözümde iyidir," dedi.

Koridor yarı rahattı—ta ki Kate tatlı bir gülümsemeyle, "Vay, geçen yıl Gage King ile ciddi bir ilişkiniz olduğunu hatırladım. Her şey çok çabuk değişebiliyor." diyene kadar.

Bu da neyin nesi?

Bunu gerçekten burada mı söylüyordu? Şimdi mi? Rafael, Logan ve Maya'nın önünde mi?

"Şey... evet," diye mırıldandı Bea. "Ayrıldık."

"Bea, her zaman o nazik çekiciliğe sahiptin. Sanırım bu UR'da işe yarıyor."

Sözler, sanki başlarına vurulmuş bir okşama gibiydi. Sanki onları kandırmıştı ve Northgate daha akıllı davranmalıydı.

Rafael onun yanında kaskatı kesildi.

Elini bacağının yan tarafına kaydırıp ve oradaki sert kası hafifçe sıktı. Yukarı baktı. Yüzü ifadesizdi, başkası için okunamazdı. Ama o gördü: yeşil

gözlerindeki parıltı, zeki olduğunu sanan kişi için bela anlamına geliyordu.

İyiyim. İletişime geçmeyin.

Rafael onu kendine daha da yaklaştırdı, saçlarını öptü. "Bende işe yarıyor."

Bu durum havayı çatlatmıştı.

Kate'in gözleri parladı. "Elbette," dedi, yeniden rahat bir tavırla.

"Gitmeliyiz," dedi Bea. "Maria'nın dükkanı kapanmadan önce uğramamız gerek."

Maya kısa bir kucaklama için yaklaştı. "Biliyorum muhtemelen vaktin olmayacak, ama olursa bana mesaj at, tamam mı?"

Logan, Rafael'in elini bir kez daha sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum dostum. Mutlu yıllar."

Kate bir daha konuşmadı, ama bakışları onları kapıya kadar takip etti.

Bea tam ocağı açmak üzereyken adam içeri girdi.

İlk yemek deneyimlerinin ters gitmesinin ardından (yanmış tavuk, çığlık atan alarm, ikisi de gülerken ve açken o da yumurta almak için dışarı fırlamıştı) telafi arıyordu.

Onu savunmak gerekirse, indüksiyonlu ocaklar kafa karıştırıcıydı. Gazlı ocaklar bir şeyin yanmak üzere olduğunu gösterirken, indüksiyonlu ocaklar yandıktan sonra gösteriyordu.

Şimdi, Rafael'in kiraladığı çatı katı mutfağında, yalınayak, siyah tayt ve dar kesimli örgü bir bluz giymiş, kollarını yukarı sıyırmış halde, sanki bu şekilde her şeyi düzeltebilirmiş gibi hızla saçlarını çırpıyordu.

Rafael konuşmadı ama ensesindeki tüyler diken diken oldu. Vücudu her zaman onun ruh halini ilk önce yansıtıyordu.

"Çok uzun sürmez." Başını kaldırmadan bir tutam tuz ekledi.

"Hayır, olmayacak," diye onayladı, sesi hissedilebilecek kadar derindi.

Bakışları ona çevrildi. Sanki tam bu anı bekliyormuş gibi, ona doğru yavaşça yaklaştı. O da öyle.

Bir eli kadının belini kavradı, diğer eliyle de kaseyi kenara itti. Çırpıcı yere düştü.

Bir hafta boyunca kısa öpüşmelerden başka pek bir şey paylaşmamışlardı. Günler dolu dolu, tatlı ve gerekli geçmişti. Geceler ise... vasattı. Bunun yeterli olduğunu sanıyordu. Ama yeterli değildi.

Rafael, ağzını kadının çenesine dayayarak, "Beni aç bıraktın," dedi. "Bunun telafisini yap."

Yumurtalardan biri yuvarlandı, sendeledi ve fayansın üzerinde patladı. Ses, vücudundaki coşkuyla birlikte kayboldu.

"Yumurta—"

"Boş ver. Başka endişelerin var."

"Yemek yapmamı istemiyor musun?" diye sordu, başını yana eğerek, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Aralarındaki bir haftalık sabrın izlerini hissedebiliyordu.

"Sonrasında."

Adam onu tezgâhın üzerine bıraktığında nefesi kesildi. Söylenmeden ellerinin üzerine yaslandı.

"Biliyor musun," dedi boğazına doğru, "ev sahipliği yaparken öğle yemeğini yaktığında ne düşünüyorum?"

Başını geriye doğru eğdi, başparmakları kemerini kavradı. Kalçasına dokundu; tereddüt etmeden kalktı. Taytını ve iç çamaşırını tek bir uzun hareketle aşağı doğru sıyırdı. Örgü kumaş uyluklarını sürükleyerek, teni soğuk mermere değene kadar santim santim açığa çıkardı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Bu. Sen. Masamın üzerinde oturmak yerine, masama yayılmış haldesin."

Göbeğinden aşağısı tamamen sıvılaştı.

Dudakları onunkileri ele geçirdi ve öpüş, asla yeterince ciddiye almadığı bir uyarı gibi geldi. Eli örgünün altına kayıp, dantelin üzerinden göğsünü avuçlayıp daha yukarı doğru ittiğinde üstü buruştu.

Parmakları, kaygan ve istekli bir şekilde, bacaklarının arasını buldu. Kadın nefes nefese kaldı, sessiz kalmak için mücadele ederken sesi boğazında düğümlendi.

"Her sesi duymak istiyorum bebeğim," dedi onu izlerken. "Tam olarak nerede hoşuna gittiğini söyle."

Gözleri aralandı ve onun gözleriyle buluştu. Dikkatini hiçbir zaman kaybetmedi; ne ağzına, ne de parmakları tam doğru şekilde kıvrıldığında kasılma şekline.

"İşte orada," diye fısıldadı. "Tam orada."

Kadının başı omzuna düşene ve nefesi zorlanarak ona sarılana kadar onu çalıştırdı; tezgah dizlerinin kıvrımına batıyordu.

Kadın, acı dolu, tiz bir sesle sustu. Elinde titreyerek, bacakları ön koluna sıkıca kenetlenmişti. Boşalması parmaklarını doldurdu, ta ki zayıfça dirseğine bastırıp durması için yalvarana kadar. Kadın, adamın kollarında gevşedi.

Fermuarının sürtünme sesi, kulaklarındaki uğultuyu kesti.

Kendini kurtardı, her hareketinde kaba bir acele vardı, pantolonunu kalçalarına kadar indirdi. Sonra onu uyluklarından yakalayıp tezgahdan aşağı çekti. Bacakları beline dolandı, bir an sonra sırtı kiler kapısına çarptı.

"Burada da," dedi ve tek bir derin, sahiplenici hamleyle ona doğru yöneldi.

Doluluk hissi ciğerlerinden havayı çekip aldı, gerilme neredeyse dayanılmaz hale geldi, ta ki zevke dönüşene kadar. Ona sıkıca sarıldı.

Onu özlemişti, bunu arzuluyordu. Kalçalarının vuruşlarına sessiz inlemelerle, teslimiyetle karşılık verdi. Sevdiğini bildiği o şekilde sürtünmeye başladığında, tırnaklarını omuzlarına sapladı ve ikinci kez paramparça oldu. Onu da yanında götürdü.

Vücudu sertçe onun bedenine çarptı, göğsünden boğuk bir ses çıktı, bir erkeğin ancak geri dönüşü kalmadığında çıkardığı türden bir ses.

Uzun bir süre orada kaldılar, bedeni kollarında gevşemişti, aralarındaki titreşim tam olarak dinmemişti. Taytı buruşmuştu, sütyeni üstünün altında yukarı doğru kıvrılmıştı, bu da onun ne kadar sabırsız olduğunun kanıtıydı. Yerde bir yerlerde, kırık bir yumurta hala fayansların üzerinde süzülüyordu.

"Temizlemeliyiz." Sesi hem gülme hem de şok karışımıydı. Etrafına bakındı ve gerçekte yüzleşirken yanakları kızardı. "Claire burada yaptıklarımızı öğrenirse, burayı hijyenik olmayan bir yer olarak nitelendirecek."

Rafael onu hiç acele etmeden öptü. "Evet. Yalnız kaldığımızda sana neler yaptırdığımı bilse şok olurdu."

"Beat That!" kartı, mikrofonu yere bırakır gibi masaya sertçe çarptı.

Claire kendini yere bıraktı. "Kurbağa pozu. Otuz saniye." Çorapları kaydı, uzuvları yayıldı.

"Sen delisin," diye yakındı Marco. Önce viski zencefilli içti, sonra yere yattı.

"Tek elle on beş şnav," dedi Bea, Rafael'e.

Yere çöktü ve neredeyse sıkılmış bir halde, rahatlıkla şnav çekti.

Claire, sırtına bir Pepero fırlattı. "Şimdi de hava atıyorsun."

Kolunu geriye doğru büküp yakaladı ve bir ödül alır gibi ısırıldı.

Müzik çok yüksek sesliydi—2000'lerin nostaljik parçaları, hareket etmemek imkansızdı. Her dans molası çağrısında, ki bu çağrılarının %80'ini Claire yapıyordu, Rafael'in elleri sanki kas hafızasıymış gibi Bea'nın kalçalarını buluyordu.

On bir buçukta enerji yatışmıştı.

Hepsi de yumuşak gri kanepeye yayılmışlardı. Oturma odasının ışıkları kapalıydı, bunun yerine şehrin ışıkları mekanı aydınlatıyordu. Rafael'e sokulmuş olduğu yerden Bea, CN Kulesi'nin tüm renkleriyle parıldadığını görebiliyordu.

Claire, ayaklarını sehpaye uzatmış, kucağında ballı tereyağlı cips dolu bir kaseyle, "Belki Kate hafif bir felç geçirmiştir," diye önerdi.

Bea omuz silkti. "Garip bir durumdu. Yani, lisede arkadaş değildik ama birlikte derslerimiz vardı."

"Lisede zirveye ulaşmak zor olmalı," dedi Claire. "Hayatının geri kalanını o kız olarak kalmaya çalışarak geçiriyorsun."

İkinci demlik çaylarını yudumluyorlardı ki televizyonda havai fişeklerin geri sayımı başladı.

"Gece yarısına sadece beş dakika kaldı!" diye bağırdı spiker.

Marco, elindeki cipsi çıtırdatarak pencereye doğru işaret etti. "Hala Toronto'nun daha iyi bir köprüyü hak ettiğini düşünüyorum. Bizimki, Sidney'inkinin ucuz bir versiyonu gibi."

Claire ona bir kırıntı fırlattı. "Çünkü burada kimse güzel çelik için para ödemek istemiyor."

Rafael konyakını yudumlarken arkasına yaslandı, sesi kuru bir tondaydı. "Güzel çelik bir süs eşyası değildir. Bir köprü bir taçtır. Bir şehrin mimarisi, vatandaşlarına kendileri hakkında nasıl hissetmeleri gerektiğini anlatır."

Marco homurdandı. "Burada komitenin onayladığı her şeyi inşa ediyoruz."

“Westhaven'da nihai karar asla bir şeyin en ucuz olup olmadığına bağlı değildir. Önemli olan, onlardan daha uzun süre dayanıp dayanmayacağıdır. Eğer dayanmazsa, inşa etmeye değmez.”

Marco kadehini kaldırarak kuru bir sesle, "Bize birkaç şehir planlamacınızı ödünç verebilir misiniz?" diye sordu.

Bea, Marco ve Claire'in erkek arkadaşıyla iş konuşmalarını yarım yamalak dinliyordu ama artık onları dinlemiyordu. Başını hızla kaldırdı.

“Bekle. Bekle. BEKLE.” Gözleri kocaman açıldı. “Claire Bear, üzümle hazırladık mı?!”

Claire birden ayağa fırladı. "ÜZÜMLER!"

Ayak sesleri parkeye çarptı. Kızlar, tüylü çoraplarıyla adeta bir SWAT ekibi gibi mutfığa daldılar.

Rafael, hiç etkilenmeden kanepeye yaslandı. Onların anlarına yeterince şahit olmuştu ve bunun alışılmadık bir durum olmadığını biliyordu. Marco'nun onlara doğru bakışı ise tamamen hoşgörü doluydu.

Bu sırada mutfak darmadağın olmuştu. Üzümler tezgahın üzerinde yuvarlanıyordu. Bir poşet yırtılmıştı. Su süzgece dökülmüştü. Claire, sivri bir sap parmağına saplanınca çığlık attı.

Marco, "Sevgilim," diye seslendi, "orada olduğun sırada beni de alır mısın—"

“ŞŞŞ,” diye çıkıştı Claire. “On ikiye kadar saymaya çalışıyorum!”

Bea, parmakları üzüm suyuyla ıslanmış, atkuyruğu dağılmış halde sessizce sayılar mırıldanıyordu. "Neden burada sadece on bir kişi var?" diye bağırdı.

Rafael ayağa kalktı ve yavaşça diğer taraftaki bankın üzerine doğru yürüdü ve güvenle oturdu.

Bea yanakları kızarmış, göğsünde bir kakhaha kırıntısıyla ona dik dik baktı. "Bizi yargılamayı bırak."

"Hiçbir şey söylemedim, küçük Bea."

Gözlerini kısarak, “Yüzün çok şey anlatıyor Rafael Griffin. Eğer bize yirmi dört üzüm bulamazsam, İspanyol kökenim bana mahvolduğumuzu söylüyor.” dedi.

"Mahkum mu?" diye tekrarladı Rafael, kaşını kaldırarak.

"Berbat seks ve istikrarsız Wi-Fi ile dolu bir yıla mahkumum," diye ciddi bir ses tonuyla söyledi Claire.

Rafael ciddi bir ifadeyle, "Bunu kesinlikle riske atamam," dedi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Teşekkürler, biz hallettik," dedi Bea.

Kaselerini ellerinde tutarak, doğaçlama kardiyo egzersizinin verdiği heyecanla kalpleri hızla çarparken, tam zamanında kanepeye geri döndüler.

Ekranda geri sayım başladı. On...Dokuz...Sekiz... Rafael'in kolu Bea'nın etrafına dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Üç...İki...Bir...

Gece yarısı. Camın ötesindeki ufuk çizgisini boğuk patlama sesleri aydınlattı.

Herkes bir üzüm patlattı. Sonra bir tane daha. Bea beşinci üzümü yutarken boğuldu. Claire yanlışlıkla birini ezdi, sonra da sayılması için kalanları toplamaya çalıştı. Rafael birini havaya fırlattı ve ağzıyla yakaladı.

Bea'nın kalbi gökyüzünün ritmiyle senkronizeydi. "Yeni yılınız kutlu olsun." Rafael'e gülümsedi ve elini onun eline uzattı.

Diğer eliyle yüzünün bir tarafını kavradı. "Senin için kötü seks yok. Bu yıl değil." Dudakları onu öpmek için yaklaştı. "Hayatın boyunca da değil."

RAFAEL

Rafael ve Bea'nın anne babasının arasında, yarısı yenmiş bir tabak tereyağlı tart duruyordu. Üç çay fincanı da defalarca doldurulmuştu.

Düşün sesi koridordan yankılanmaya başladı. Toronto'daki zamanları neredeyse sona ermişti; sabah uçakla ayrılacaklardı.

Tatil, tam da beklediği gibi geçmişti: sanki bunu günler değil, yıllardır yapıyorlarmış gibiydi.

Rafael hafifçe öne eğildi. "Tio, Imo, UR'deyken niyetlerimi sormuştunuz." İkisinin de donup kaldığını, bakışlarının ona kilitlendiğini gördü. "Kızınızla evlenmeyi planlıyorum."

Bea'nın annesinin gözleri kurnazcaydı. "Rafael, daha birkaç haftadır birliktesiniz."

Babası, "Okulu yeni bitirdi," dedi. "Acele etmeye gerek yok."

Rafael ihtiyatlı olmayı anlıyordu; bu, Bea'yı tüm hayatı boyunca koruyan insanların içgüdüsiydi. "Onu hazır olduğundan daha hızlı zorlamayacağım. Ama düşündüğünüzden daha çabuk evet diyecek." Onun bu kesinliği, odada başka bir varlık gibi hissediliyordu.

Umma'nın dudakları inceldi, ifadesizleşti. "Onun seni sevdiğinden şüphemiz yok." Sesi nazikti. "Ama geçen yıl... neredeyse başka bir adamı kabul edecekti."

Rafael, "Neredeyse hiçbir şey ifade etmez," dedi. "Neden endişeli olduğunuzu anlıyorum. Ama ben o değilim. Ve bu aynı şey değil."

Babasının kaşları çatıldı. "O artık yetişkin biri ve kendisi için doğru olduğunu düşündüğü seçimleri yapacak." Yüz ifadesinde bir inkâr değil, sadece sevgiyle şekillenmiş bir endişe vardı. "Ama eğer istediğin şey bizim onayımızsa... daha fazla zamana ihtiyacımız var. Seni daha iyi tanımak için."

Rafael boş çay fincanını eline aldı, elinde çevirerek düşündü. "Öyleyse zaman ayıralım." Telefonunu çıkarıp masanın üzerine yüzü yukarı bakacak şekilde koydu. "Her hafta seni arayacağım. Otuz dakika, bir saat—ne kadar istersen o kadar. Bana her şeyi sorabilirsin. Hayatım hakkında. İşim hakkında. Ailem hakkında. Hiçbir soru yasak değil."

Sessizlik uzadı. Anne ve baba birbirlerine baktılar, on yıllarca evli kalmış insanların sözsüz konuşması gibiydi bu.

Baba başını salladı. "Bu kabul edilebilir."

Umma'nın dudakları yumuşadı, ancak gözleri tetikteydi. "Ondan çok eminsin."

Rafael, bavuluna özenle yerleştirdiği kupon kitapçığını, ona üzüm yedirirkenki kahkahalarını ve yeni yıl geri sayımı bittiğinde elinde tuttuğu küçük, sıcak eli düşündü.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

RAFAEL

Rafael sözleşmeyi şöyle bir gözden geçirirken, "İkinizin de kendi ofisleriniz olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Ya da evinize gidebilirsiniz."

Laurent deri kanepeye sanki orada doğmuş gibi uzanmıştı. Max ise koltuğa yerleşmiş, bir ayağını dizinin üzerine atmış, elinde kahvesiyle oturuyordu. Bea'nın geleceğini duymuşlardı. Sabrının tükenmesini izlemekten hoşlandıkları için kalmışlardı.

Kapıya hafifçe vuruldu, ardından Bea siyah bir etek ve açık mavi ipek bir bluzla, kahverengi dalgalı saçları geriye doğru taranmış, omzuna astığı çantasıyla görüldü. Açlığı kabardı. Arenada saatler geçirmişti—sözleşmeler, anlaşmalar, talepler—ve şimdi ganimetlerini istiyordu. Onu.

Üçü de içeri girer girmez ayağa kalktı, bu nezaket içlerine işlemişti. Onları süzdüğünü gördü; hepsi, alışılmadık bir şekilde, günün toplantılarından kalma takım elbiseler içindeydi.

Laurent tekrar yerine otururken, "Geç kaldın," diye mırıldandı. "Mercer'la ne kadar zamandır oylanmak zorunda kaldığımızı biliyor musun?"

Bea şaşkınlıkla güldü. Bu ses Rafael'in göğsünde bir his uyandırdı. "Neden beni bekliyordun?"

"Çünkü biz buradayken sizi istediği gibi karşılayamıyor," dedi Laurent, tam bir baş belasıymış gibi.

Rafael bunu sözlerle onurlandırmadı. Sadece ayağa kalktı, odayı geçti ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Sıkıca, sahiplenici bir şekilde, onları susturacak ve onu sersemlemiş, göz kırpmış halde bırakacak kadar uzun süre onun tatlılığını tattı. Bu yeterli değildi, ama daha fazlasına dayanamazdı.

“Bugün annemle öğle yemeği yedin mi?”

“Şeyy.” Bea kendini toparladı. “Tabii ki, bugün Çarşamba. Beni anne babanızın evinde akşam yemeğine davet etti.”

Laurent, "Evde akşam yemeği yemekle dışarıda öğle yemeği yemek aynı şey değil canım," diye uyardı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Max da sözlerine şöyle devam etti: "O eve bir kere girdin mi, bir daha dışarı çıkamazsın."

Rafael kolunu beline doladı ve onu hafifçe yanına çekti. "Onları boş ver."

"Sanırım Griffin'lerle bir gece geçirmeyi kaldırabilirim."

Söyleyiş biçimi onu neredeyse gülümsetecekti.

"Ev sahibesi hediyesi konusunda herhangi bir öneriniz var mı?" diye salondakilere sordu.

"Peki ya bir keçi?" diye gerindi Laurent. "Pratik, akılda kalıcı, sembolik. Leon bayılırdı."

"Bu bir sözleşme," diye karşılık verdi Max, not defterini sertçe kapatarak. "Boş. Adını imzala, gerisini Griffin doldursun. Zamandan tasarruf sağlar."

Bea güldü ama Rafael'in sabrı tükenmişti. "Siz iki engelleyici artık ofisimden çıkabilir misiniz?"

Laurent ayağa kalktı, hayali bir şekilde takım elbisesinin kolundaki tüyü silkeledi. "Nankörsün. O keçi önerisi kültürel açıdan çok zengindi. Bunu Afrika'daki çalışma alanlarımızdan birinde öğrendim."

Max kahvesinin son yudumunu da içti ve ayağa kalktı. "İhtiyacın olursa iyi bir aile hukuku firması biliyorum, Bea."

Rafael cevap vermeye tenezzül etmedi. Kapıya doğru yürüdü, açtı ve bekledi. Sessizlik onun işini halletti. Laurent geçerken Bea'ye göz kırptı. Max de ona kibarca başıyla selam verdi. Kapı arkalarından kapandı.

Rafael burnundan nefes verdi. Sonunda. Ofisi, sevgilisi ve geri durmak için hiçbir sebep yoktu. Dünyayı dışarıda bırakmaya, onu cama yaslamaya, içeri girdiğinden beri içini kemiren öpücüğü vermeye kararlı bir şekilde çoktan ona doğru yönelmişti.

Masasının titreşimi düşüncelerini böldü. İsmi gördü. Yumrukları sıkıldı. Bir kesinti daha. Kahretsin.

"Bunu kabul etmek zorundayım."

"Acele etme. Elimde bir kitap var." Bea, pencerenin yanındaki en sevdiği yere kıvrıldı.

Bilgisayarının kilidini açarken, aramayı hoparlöre aldı.

Sesi, askeri tatbikatlarda ve zayıflığın acımasızca ezildiği yönetim kurulu toplantılarında şekillenmiş, bambaşka bir tona büründü.

Ama sorun sadece bu değildi; duygularını ayrı ayrı ele almakta çok kötüydü. Bea'yı istemesi, telefon görüşmesinden duyduğu rahatsızlık; bu iki duygu ses tonuna yansiyarak normalden daha sert çıkmasına neden oluyordu.

"Griffin. Beni bilgilendir." Bir duraklama. Bahaneler. "Kabul edilemez." Çenesi kilitlenmiş bir şekilde dinledi. "İki katına çıkar. Son tarih Cuma. Bir yolunu bul." Sorumluluğu başkasına atmaya devam etti. "O zaman yerlerine yenilerini koy."

Her cevap daha hızlı, son derece keskin bir şekilde geliyordu. Kalemi masaya eşit ve acımasız bir tempoda vuruyor, arayan kişi pes edip hat kesilene kadar baskıyı artırıyordu.

Ona döndü. Bea'nın kitabı açıktı ama sayfa çevrilmemişti. Gözleri ona dikilmişti, sanki onunla ilgili bilgi birikimine yeni bir şey ekliyormuş gibi, gözleri kocaman açılmıştı.

"Naber?" diye sorarken ses tonunu bilerek yumuşattı.

"Şimdi sormayı düşündüğüm şeyi sormak için uygun bir zaman olmayabilir." Telefonunu sıkıca kavradı.

"Bana sor. Ama önce buraya gel."

Kitabını ve telefonunu yere koydu ve sanki patlayıcı bir şeye yaklaşıyormuş gibi yavaşça ona doğru ilerledi. Masasının önünde durdu. "Önce biraz rahatlayabilir misin? Beni geriyorsun."

Bir an ona baktı. Sonra elini uzattı, gömleğinin üst düğmesini açtı, kravatını bir santim aşağı çekti. Kadın her hareketini büyülenmiş gibi izledi.

"Rahatım. Şimdi bana anlat."

Derin bir nefes aldım. "Maris, birkaç hafta içinde kırsal kesimdeki yerlerden birine gitmemi istiyor."

Arkasına yaslandı, sandalye gıcırdadı. "Devam et." Henüz bir tepki yoktu, çünkü sorun olan kısmı içinde tutuyordu.

"Projelerimizden birinin muhasebesinde usulsüzlükler var," diye devam etti. Ses tonu, yalnızca direnç beklediğinde kullandığı ölçülü bir üsluptu.

"Ve?"

Bea, isim levhasındaki kelimeleri gelişigüzel okudu: Rafael Griffin: Uluslararası Kalkınma Başkanı. Oyalama taktiği. Bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacaktı.

"Ben ve Jaxon olacağız."

Dao.

GEP tamamlanmıştı. Dao da tamamlanmış olmalıydı.

"Başka kimse yok mu?"

Başını bir kez salladı. "Üç gece. Arabayı o sürmeyi teklif etti."

Ancak onun cesedi üzerinden geçerse.

"Yani bu sen misin—benden buna izin vermemi mi istiyorsun?" Omurgasında bir yanma hissi daha yükseldi. Sesi yükselmedi, tehdit yoktu, sadece onun hayatındaki yerini ve bunu paylaşmaktan ne kadar hoşlanmadığını hatırladı.

Bea, yüzündeki ifade okunamaz bir şekilde onu inceledi. Gerekçeler, argümanlar bekliyordu. Harekete geçmeyi beklemiyordu.

Hareket etti. Uzaklaşmadı. Ona doğru yaklaştı.

Eli kolçakta kaldı ve sandalyeyi kendine doğru çevirdi. Ardından, vücudunu titreten bir kararlılıkla kucağına oturdu. Ciğerleri vanilyanın hafif kokusuyla doldu.

Beynindeki her bir nöron, isyankar denizcilerin siren sesine doğru hızla yüzmesi gibi gemiyi terk etmişti. Keşke o an bilseydi, her şeye razı olabilirdi. Kollarını onun etrafına doladı.

Yüzünü ona doğru çevirdi. "İstemiyorsan gitmem," dedi sessizce. "Ama bu benim işim. Maris benden bunu bir sebeple istedi."

Çünkü işinde iyiydi. Buna saygı duyuyordu. Başka bir zaman olsa bu bir gurur kaynağı olurdu. Ama o ve Dao, GEP sırasında bir bağ kurmuşlardı; oysa Dao, Northgate'teki her erkeği, kendisi de dahil, uzak durması konusunda uyarmıştı. Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı.

Avuç içleri kollarından aşağı kaydı, cesaretini yokladı. Tüyleri diken diken oldu. Eğildi, burnunu ensesine dayadı ve onun sarhoş edici kokusunu içine çekti.

"Üç gece," diye tekrarladı sesi karanlık bir tonda. "Dao ile birlikte."

"Sadece Jaxon değil. Elektronik tablolar, denetim kayıtları, makbuzlar."

Kapı bir kez alındıktan sonra aralandı. Asistanı Mark elinde tabletle içeri girdi ve donakaldı. Rafael, ona saf bir infaz ifadesiyle baktı.

Bea yüzünü Rafael'in boynuna gömüp kızarınca, Mark'ın kaşları kalktı; çünkü onun kollarında olmaya alışkın değildi.

Mark geriye yaslandı, kilidi içeriden çevirdi ve kapıyı sıkıca kapattı. Tam kapanmadan önce Rafael onun sırtışını yakaladı. O kilit sağlam tutmalıydı çünkü ofisine girmeye kalkışacak bir sonraki adam uzak bir maden sahasına gönderilecekti.

Rafael gözlerini Bea'ye dikti. "Makbuzlar beni ilgilendirmiyor. Dao ilgilendiriyor." Sakin, belirsiz bir şekilde, sanki onun yanında olması gerekiyormuş gibi davrandı.

Çenesi hafifçe yukarı kalktı. "Ona güvenmiyorsun. Ama bana güveniyorsun."

"Evet." Cevap anında geldi. Avucunu kadının uyluğuna bastırdı ve onu kendi kucağına daha da yaklaştırdı.

"Öyleyse kanıtla. Bırak beni gideyim. Surat asmadan," dedi elini adamın göğsüne koyarak.

Gözleri onun gözlerine kenetlendi, parmak boğumları hafifçe boğazına değdi. Kalp atış hızını ölçmek için kısa bir testti bu. "Pekala." Sesi alçaldı. "Ama bana borçlu olacaksın."

"Sana ne borçluyum?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum, küçük Bea." Nefesi kesilecek kadar yaklaştı. "Ne var sende?"

Koyu renkli gözlerinde minik bir ışıltı belirdi. Onu nazikçe, tatlı bir öpücükle öptü. "Böyle nasıl?"

"Bunu açılış teklifi olarak kabul edelim."

Güller. Yüzlerce gül.

Soluk renkli taşlardan oluşan bir patikanın iki tarafı, yüzyıllardır orada duruyormuş gibi görünen bir eve doğru rengarenk bir görüntüyle kaplıydı.

McLaren, Griffin'lerin evinin önünde park halindeydi. Selvi ağaçları, pişmiş toprak çatılar... İnsanların tuval üzerine yağlı boyayla resmettiği

türden bir manzaraydı. Korkutucu olmaktan ziyade, daha yakına gelmeye davet ediyordu.

Rafael yolcu kapısını açtı. Bea elbisesini düzeltti ve indi. Çiçek kokusu çok hoştu, hayat dolu bir koku yayıyordu.

Kapı, zil çalmayı bitirmeden önce açıldı.

Selene, ellerini çoktan onun ellerine uzatarak, "Bea," dedi.

"Theia," diye neşeli bir şekilde karşılık verdi. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Anne." Rafael eğilip annesinin yanağını öptü. Selene ona gülümsedi, sonra Bea'yı nazikçe öne çekti. "İçeri gel."

Selene onları giriş holünden geçirerek evin merkezi olması için özel olarak inşa edilmiş bir odaya götürdü.

Tavan baş hizasında yükseliyordu, ahşap kirişler keskin üçgenler halinde kesişiyor, ağaç gövdeleri kadar kalındı. Çatı pencerelerinden taş kemerler ve karanlık kitaplıklar üzerine yaz güneş ışığı süzülüyordu. Yan sehpalarda lambalar ve o sabah kesilmiş gibi görünen, yaprakları hala nemli çiçekler duruyordu.

Ve ortada, cesur ve yaramaz: kıpkırmızı kanepeler. Bea'nın dudakları seğirdi. Kesinlikle Selene'nin işiydi. Kalp atışı gibi oturmuş, dört krem rengi koltuğu kendine doğru çekiyor, odanın kendini çok ciddiye almamasına meydan okuyordu.

En uçta, yılların kullanımıyla parlatılmış ahşap bir yemek masası uzanıyordu. Orada yapılan tartışmaları, kuzu incikleri üzerine verilen kararları hayal etti. Altında, kenarları ayak izleriyle yumuşak bir şekilde bulanıklaşmış, hardal sarısı ve turuncu renkli halılar parıldıyordu.

"Theia, bu odayı çok seviyorum," diye fısıldadı Bea.

"Ben de öyle düşünüyorum. Burası bizim aile mağaramız," dedi Selene gülümseyerek.

Sanki çağrılmış gibi, Leon Griffin koyu renk bir polo tişört ve kot pantolonla kemerli geçitte belirdi. Baba ve oğul, rahat giyinirken bile güç yayma konusunda aynı yeteneğe sahipti. On yıllarca toprağı ve çeliğı gökdelenler ve simge yapılarla dolu bir imparatorluğı dönüştüren insanların özgüveni.

"Misafirimizi karşılamakta geciktiğim için özür dilerim." Sesi gürlledi, otuz yıl sonra Rafael'in sesinin nasıl olacağına dair bir ipucu gibiydi. "Hoş geldin, Bea."

Parmakları onun kavrayışında kayboldu.

Bea küçük bir soğutucu çanta uzattı. "Ne getireceğimi bilemedim... bu yüzden turp kimçisi ve bademli polvoron yaptım."

İçeriye sanki Tupperware yerine hazine getirmiş gibi dikkatlice baktılar.

"Teşekkür ederim, kopela mou. Kimchiyi çok seveceğimizi şimdiden biliyorum. Polvoroneleri de akşam yemeğinden sonra çayımızın yanında yiyeceğiz. Kokuları muhteşem."

"Sevgilim, dışarıda mı yiyelim?" dedi Leon, Selene'nin dirseğine dokunarak. "Işığı boşa harcamayalım."

"Mükemmel. Adra'ya söyleyeceğim," dedi Selene.

Leon onlara döndü. "Ona kısa bir tur yaptırın, biz de yirmi dakika sonra verandada buluşalım?"

Rafael başını salladı. "Elbette."

Selene ve Leon bir kemerden, Rafael ise onu başka bir kemerden geçirerek yollarına devam ettiler.

Salon limon mine çiçeği kokuyordu. Ev kokusu, ama lüks bir ev kokusu.

Leon'un çalışma odası tamamen masalardan oluşuyordu, Selene'nin salonu ise güneş ışığıyla doluydu. Tiyatro deri bir mağara gibiydi, mutfak bahçesi ise otlar ve narenciyelerle doluydu. Yazın en verimli döneminde alışılmadık derecede bol meyve veren limon ağaçlarını fark etti. Yıl boyu meyve veren bir çeşit olmalı.

"Yani burası gerçekten yüz yıllık mı?" diye sordu Bea, el ele yürürken.

Rafael başını salladı. "Babam bunu ben ortaokuldayken annem için yapmıştı."

Camın ardında bir havuz, geniş bir çimenlik ve bahçeler ile sahile inen bir merdivenin tepesini gördü.

Rafael, cam duvarlı kış bahçesini gösterirken, "Bunu birkaç yıl önce ekledi. Ben burada yaşarken yoktu," dedi. Kadın burayı her şey olarak hayal edebiliyordu: kitap kulübü, davet mekanı, resepsiyon salonu.

Arazinin büyüklüğü göz önüne alındığında, evin kendisi şaşırtıcı derecede mütevazıydı. Tabii ki Toronto'nun banliyölerindeki gibi mütevazı değildi. Bir kış bahçesi vardı. Ama her odanın gerçek bir aile tarafından yaşanmış ve keyifle kullanılmış gibi hissettiriyordu.

Sonunda onu yatak odalarının bulunduğu kanada götürdü. "Annemle babamın odası karşı tarafta. Burada dört oda var."

Rafael, odasını boşalttıktan yıllar sonra bile, gençliğini hareket halinde geçirmiş bir çocuğun izlerini taşıyordu. Barfiks çubuğunun altında

yıpranmış tahtalar, bir köşede basketbol topu ve deri ip atlama aleti, diğer köşede üst üste yığılmış ağırlıklar. Çizim defterleri masanın üzerinde düzenli bir şekilde istiflenmişti, en üstteki defter açık bırakılmış ve üzerinde vinçler ve yarım kalmış yapılar çizilmişti.

Raflar, çoğu sporla ilgili olmak üzere, kupalar ve madalyalarla doluydu. Basketbol, atletizm, yelken, çeşitli dövüş sanatları. Bunların arasına sıkıştırılmış sürprizler de vardı: münazara dalında gümüş madalya, bölgesel hitabet ödülü ve matematik dalında parlak bir plaket.

Bu, düzenli olmayı reddeden bir dizilişti; yerinde duramayacak kadar hareketli, ama kas yığını olarak da görülemeyecek kadar istekli bir çocuktu.

Yatağın üzerindeki duvarda, güneşten solmuş, havada süzülen Michael Jordan posterı asılıydı; kırmızı forması beyaz zemin üzerinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Posterin alt kısmına ise "Sınırlar, tıpkı korkular gibi, çoğu zaman sadece bir yanılsamadan ibarettir" yazısı kazınmıştı.

Bea başını yana eğdi. "Jordan mı? Tartışmasız en iyisi, ama biraz da nostaljik. Basketbol yıldızı olmak mı istiyordun?"

Rafael'in ağzı kıvrıldı. "Hayır. Durdurulamaz olmak istedim."

Avlu gökyüzüne açıktı, üç tarafı altın rengi taşlarla çevriliydi ve ortasından tek bir zeytin ağacı yükseliyordu. Dallarına fenerler asılmıştı.

En uçta, ipli ışıklardan oluşan bir gölgeliğin altında, Selene ve Leon çoktan durmuşlardı. Yanlarında, ellili yaşlarında, dar lacivert pantolon ve ütülü keten bluz giymiş, elinde bir tabak ve omzuna atılmış bir mutfak havlusu olan bir kadın duruyordu. Haventaal dilinde bir şeyler söylüyor, ellerini canlı bir şekilde hareket ettiriyordu.

Leon'un aynı dilde cevap vermesi üzerine Selene güldü. Aile gibi görünüyorlardı; o kadar rahat ve samimiydiler ki, Selene kadının teyzesi ya da aile dostu olduğunu düşündü.

Rafael, kolunu kadının omuzlarına dolayarak onu yanlarına götürdü ve eğilerek kadının yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Kadın gülümsedi ve karşılık olarak sevgiyle onun yanağına hafifçe dokundu.

“Bu Theia Adra. Bu evin işleyişinden ve hepimizin hayatta kalmasından o sorumlu,” dedi. “Kız arkadaşım Bea.”

Adra, Bea'nın ellerini tuttu. "Hoş geldin, Bea."

"Sizinle tanışmak çok güzel," dedi Bea sıcak bir şekilde, sonra gülümsedi. "Özellikle de herkesin hayatta kalmasının sebebi sizseniz."

Adra güldü. “Burada çok iyi iş çıkaracağınızı söyleyebilirim.” Rafael’in annesine döndü. “Sonunda eve bir kız getirdi, Bayan Selene, değil mi? Adınızı birçok kez duyduk, Bayan Bea, ama biri masaya oturana kadar isimlerin hiçbir anlamı yok.”

"Bu masanın çok sıkı bir kabul süreci olduğunu duydum," diye şaka yaptı Bea.

Rafael'e sinsi bir gülümseme attı. "Şimdiye kadar onu memnun etmek imkansızdı."

Rafael omuz silkti. "İşte bu yüzden başka kimseyi getirmedi, Theia."

Leon, servis takımlarını işaret ederek, "Gelin. Yemekler soğurken burada öylece durmuyoruz," dedi.

Adra, sahte bir şekilde gücenmişçesine mutfak havlusunu salladı. "Soğuk mu? Şunu bilmenizi isterim ki, her şey tam olarak en yüksek noktasına ulaşacak şekilde zamanlanmıştır."

İki kadın mutfaktan ellerinde tabaklarla çıktı ve aile onları isimleriyle, rahat ve samimi bir şekilde karşıladı. Masa hızla doldu: ızgara dana souvlaki, taze pide, tavuk butları, kalın dilimlenmiş sebzelerle dolu bir kase salata ve kapı stoperi büyüklüğünde bir parça beyaz peynir. Hava sarımsak ve kömür, narenciye ve kekik kokusuyla zenginleşti. Ziyafet kokuyordu ve ev gibi hissettiriyordu.

Herkes yerine oturduktan sonra Adra, Rafael'in omzuna veda niteliğinde bir dokunuş yaptı ve izin isteyerek içeri geri döndü.

Selene, Bea'ye bir kase limonlu patates uzattı. "Ne düşündüğünü söyle. Theios çok ekşi olduklarında ısrar ediyor."

Leon, kaseden birini alıp ağzına atarken, "Çok ekşiler," dedi. "Ama zaten amaç da bu."

Rafael tabağına üç tane koydu, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi birini ısırdı ve buharın arasından konuştu: "Güç testi."

Bea dikkatlice bir ısırık aldı ve gözlerini kırıştırdı. "Vay canına. Bu limonun bir kını var galiba."

Leon zafer kazanmıştı. "Bu da patatesi cesur, unutulmaz, bir anlam ifade eden bir patates yapıyor."

Selene, Bea'ye ızgara hellim peyniriyle dolu bir tabak uzattı. "Damak tadını temizle. Kıbrıs'tan. Bir arkadaşım ziyarete geldiğinde getiriyor."

Leon tabağına bir parça koydu. "Gıcırıyor. İşte bu, iyi olduğunun göstergesi."

Bea bir lokma aldı ve kıkırdadı. Elini ağzına götürdü. "Sanki havuz oynucağı çiğniyormuşum gibi ses çıkarıyor."

Rafael ikinciye çoktan saptırmıştı. "Bir tane daha dene. Bana güven."

Ona gözlerini kısarak baktı, ama her iki ebeveyninin de sıcak ve odaklanmış bakışları altında pes etti. "Tamam... hâlâ lastik ördekle aynı şey, ama neden birdenbire bağımlılık yapıyor?"

Leon çatalıyla işaret etti. "İşte bu, hellim etkisi."

"Bu, insana zamanla sevdirmeye çalıştığı bir erkeğin peynirdeki karşılığı gibi." diye sırttı Selene.

Bakışları Rafael'e kaydı. "Konu açılmışken... Odasında madalyaları gördüm. Atletizm, tamam. Münazara ve hitabet, güzel. Ama matematik? Biraz beklenmedik bir durum."

Leon'un ağzı, sanki bir hikaye biliyormuş gibi kıvrıldı. "Bu hikaye Duret'ten geldi."

"Laurent?"

"Northgate onun hoşuna gitmemişti. Rafael de ilk başta öyle değildi. Sadece kas gücünden ibaret olduğunu söylemişti."

Selene gülerek, "O yıl matematikte birinci oldu," dedi. "O yeteneğini hâlâ koruyor."

"Çünkü bu onun zeki olduğunu kanıtladı?"

Rafael, on yıldan fazla bir süre sonra bile zaferin tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarını kıvrarak, "Çünkü bu, Duret'i bir hafta boyunca susturdu," dedi.

Bea gülmekten boğuldu. "Matematiği seviyor musun ki?"

Omuz silkti, hiç de rahatsız olmamıştı. "Bir şeye kafamı koyduğumda olanlardan hoşlanıyorum."

"Westhelm izinleri gibi," dedi Bea hayretle. "M&S bakanlıktan cevap almak için altı hafta bekliyor. Siz beş haftada onay damgası aldınız. Nasıl?"

Üç çatal, sanki kilisede küfretmiş gibi havada donup kaldı.

"Ah, kopela mou," diye içini çekti Selene.

Leon ciddi bir şekilde başını salladı.

Sessizlik, adeta bir kapak gibi üzerine çöktü. Ne yaptığından bile emin değildi ve alt yazılar için Rafael'e baktı.

Cevap vermeden önce şişin yarısını çiğnemeyi bitirdi. "Tatlı bitmeden işten bahsettin. Bu, 2009 tarihli akşam yemeği anlaşmasının ihlali."

Kaşları kalktı. "Ne?"

Rafael, aldatıcı bir şekilde yumuşak bir ses tonuyla, "Kuzuyu kapitalizmle yoldan çıkarmayız," diye açıkladı. "Kuralı çiğnersen, cezasını çekersin."

"Akşam yemeğinin neden bir yönetmeliği var?"

Selene, "Griffin Constructions olduğumuz zamanlarda, tek boş saatimiz akşam yemeğiydi. Çocukların pilavlarının yanında sözleşme yemelerine izin vermezdim," diye açıkladı.

"Sanırım bu mantıklı," dedi Bea isteksizce. Mantıklıydı ama aynı zamanda—ciddi miydi? "Cezası ne?"

"Milli marşı söylemeniz gerekiyor."

Ağzı açık kaldı. "Çık dışarı."

"Doğru," diye onayladı Leon ciddi bir ifadeyle.

"Marş neden?"

"Bu bize duvarları ören erkekleri, burayı yuva yapan kadınları hatırlatıyor." Selene gülümsedi. "Bir cezadan bir şeyler öğrenmekte fayda var, değil mi?"

"Bu çok derin." Bea, sanki dersteymiş gibi başını salladı. "Ama kendimi savunmak gerekirse, bu yönetmelikten haberim yoktu."

Leon, Visinada'sından bir yudum alırken gülümseyerek, "Hep aynı," dedi. "İlk kez gelenler, anlaşmayı bozmadan yemeği bitiremiyorlar."

Bea göz kırptı. "Bekle. Bu masada kaç kişiye şarkı söyledin?"

Rafael bir pide parçasını ikiye ayırdı. "Hepsi. Ve sadece yüksek notaları tutturursan tatlı alırsın."

Bu, vatanseverlik kılıfına bürünmüş bir aşağılama ve zorbalık uygulamasıydı.

Selene, "'Disiplin Yoluyla Hükümrانlık' şarkısını biliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Bea temkinli bir şekilde. Tıpkı kanatlı eyeliner çekme pratiği yaptığı gibi, önce kötü bir şekilde, sonra da sağlıklı bir azimle YouTube'da pratik yapmıştı. Şarkı ona tüylerini diken diken ediyordu.

Rafael, bu kez, başka bir lokma almak için uzanmadı. Bunun yerine geriye yaslandı, bakışları omurgasına bir el gibi sabit bir şekilde ona odaklandı. "O zaman bekleyeceğiz, bebeğim."

Bea içinden bir kahkaha attı. Koltuğunu geriye itti ve ayağa kalktı. Eğer cezalandırılacaksa, bunu hakkıyla yapacaktı. Elini kalbine koydu, çenesini yukarı kaldırdı, sanki yemin törenindeymiş gibi. Ve sonra şarkı söylemeye başladı.

*"Atalarımız kuzey topraklarından yelken açtılar,
Fırtına ve rüzgarın içinden geldiler,
Dünyayı demir yumrukla şekillendirmek için,
Ve üzerine ismimizi yazalım.
Westhaven, cesur, ebedi,
Birlik içinde bağlı
Disiplin ve egemenlik yoluyla,
"Yeminimiz, zaferimiz."*

Selene gözleri parıldayarak, Leon ise yüzünde geniş bir sırıtışla onları izliyordu. Rafael'in ifadesi ise tutkuluydu.

Sandalyeler geriye çekildi, sonunda üç Griffin de onun yanında ayakta duruyordu; sesleri onun sesini bastırmak yerine, onu tamamlıyordu.

Bir anda marş artık bir ceza değil, havayı dolduran ve taş duvarların titreştiği hissini uyandıran bir uyum dalgasıydı.

*"Cesur adamlarımızın cesareti"
Kadınlarımızın getirdiği güç,
Birlikte egemen bir toprak oluşturuyoruz.
Ve geleceği şarkı söyler hale getirin.
Yeminimiz: hizmet etmek, korumak, dayanmak,
Tek halk, tek karar.
Disiplin ve egemenlik yoluyla,
Evimiz, kaderimiz."*

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Cam duvarlarda gümüş harflerle Mercedes-Benz AMG yazıyordu, her köşesi sanki parayla cilalanmış gibi parılıyordu. Vitrinlerde ise göz korkutmak için tasarlanmış gibi görünen araçlar sergileniyordu.

"Yeni bir araba mı alıyorsunuz?"

"Evet."

"Bunu nereye park edeceksiniz?"

"Sizin binanızda."

O kadar hızlı döndü ki emniyet kemeri köprücük kemiğine saplandı. "Neden—bekle."

Arabadan indi, anahtarları vale görevlisine verdi ve kadının yanına giderek yolcu kapısını açtı.

Birlikte, savaş bölgeleri için tasarlanmış gibi görünen, tekerlekleri kadının kaburgalarına kadar uzanan devasa siyah bir küpün yanına doğru yürüdüler.

Çenesi faltaşı gibi açıldı. "Bu bir araba değil. Bu bir transformatör."

Rafael, teknik özellikler sayfasını incelerken, "Güçlendirilmiş çerçeve," dedi. Sanki bir alışveriş listesi okuyormuş gibi sakın bir şekilde iki parmağıyla pleksiglase dokundu. "Çarpışma önleme sistemi. İsterseniz kurşun geçirmez camlar da var."

İnanmaz bir kahkaha attı. "Kurşun geçirmez mi? Rafael, ben İngiltere Kraliçesi değilim."

"Gelecek haftaki seyahatiniz için bir arabaya ihtiyacınız var."

"Sana Jaxon'ın araba kullanmayı teklif ettiğini söylemiştim."

Bu, onun tüm dikkatini çekmesini sağladı. Yeşil gözleri onun gözleriyle buluştu. "Sence ben senin Dao ile beş saat boyunca aynı arabada oturmana ve ulaşım için ona bağımlı olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. Sıcaklık, utanç, sinirlilik—hangisini seçerseniz seçin, hepsi birden vardı. "Bu Jaxon'la ilgili mi?"

"Buna ihtiyacın var; senin için alıyorum," diye düzeltti Rafael. Bir elini cebine sokarken, diğer eliyle G-Wagon'un kaputuna dokundu.

"Northgate'te yaşıyorum, çalışıyorum, sosyalleşiyorum ve spor salonuna gidiyorum. Buna ihtiyacım yok." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Gözlerini katladı. Boyu itibarıyla bu bir ayna hareketi değil, varsayılan bir üstünlük gösterisiydi. "Bakımını üstlenmek benim görevim."

Kalbi yersiz bir şekilde sarsıldı. Bu adamın sözleri, o kadar rahat bir şekilde söylenmiş gibi, onu derinden etkilemişti. Kendine sürekli, kötü bir perçemin uzaması için geçen süreden daha kısa bir süredir çıktıklarını hatırlatmak zorunda kaldı.

Arabayı işaret etti. "Rafael, bunun içine girmek için merdivene ihtiyacım olacak."

"O zaman her şeyin yaklaştığını daha yaklaşımadan görebilirsiniz."

Başını geriye atarak odanın zeminindeki ışıklara doğru konuştu: "Mantıklı olun."

Ona dokunmadan, kişisel alanını iyice daralttı. Bea, hiçbir satış görevlisinin yaklaşmadığını fark etti. Erkek arkadaşı zaten tüm işlerini onlar için hallediyordu. "Öyleyse birini seç."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?"

"Bugün bu teşhir salonundaki bir ürünü eve götürüyoruz. Yani ya siz seçersiniz ya da ben seçerim."

Bea, kaşının üzerindeki seğiren kası, bir kez kasılıp sonra hareketsiz kalan eli düşündü.

Northgate'in tamamına uyarı. Koruma. Araba.

Beyni ve sinir sistemi, içe kapanmak yerine harekete geçmek üzere programlanmıştı. Eğer sağlamadığı bir koruma olduğunu hissederse, rahat olamazdı. Bunu anlıyordu. Bu onun sevme biçimiydi; her çevreyi korumak ve onun duvarlar içinde oynamasına izin vermek.

Yine de, onun kendisini tekerlekli bir banka kasası kullanmaya zorlamasına izin vermeyecekti.

Nefesini verdi. Omuzlarını dikleştirdi. Net bir şekilde konuştu, göz temasını korudu. "Bu değil."

Bakışları showroom'u taradı; çok küçük, çok büyük, çok banliyövari. Sonra, içinde büyük bir potansiyel barındıran bir tanesine takıldı. Şık hatlar, dört kapı, sağlam ama abartılı değil.

"Şu," dedi, çenesini yukarı kaldırarak, gözleri parıldayarak.

Rafael başını çevirdi. Arabayı, sonra da onu inceledi. "Beğendin mi, küçük Bea?"

Oldukça güzeldi.

"Sanırım kükrerdi." Kendini onun içinde hayal ederken yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Cevap veren makinelere karşı bir zaafı vardı.

Dili kısa bir süre yanağının iç kısmına değdi. "Tam olarak nasıl istediğini söyle bana."

"Kırmızı renkte."

RAFAEL

Sarımsak ve tereyağı kokusu havada uçuşuyordu. Rafael kanepede oturmuş, görünüşte yatırımcı paketine göz atıyordu, ama akli ve bakışları başka yerlerdeydi.

Bea mutfakta hareket etti, gömleğinin etek ucu o kadar uzundu ki şortunu tamamen örtmüş, sadece ince, çıplak bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

Memnun olması gerekirdi: yemek pişiyor, araba onun adına kayıtlı, o da sanki oraya aitmiş gibi onun alanında hareket ediyordu. Bunun yerine, huzursuz hissediyordu. Sanki daha yeni yeni ilerleme kaydetmişti ve geri vermeye hiç niyeti yoktu.

Mutfak adasının yanında durdu, zamanlayıcıya baktı, sonra öne doğru eğildi; sanki bir stüdyoda yalnızmış gibi gerindi. Ondan ve içinde bulunduğu tehlikeden habersizdi.

Hayatı boyunca disiplini kullanarak ateşi dizginlemişti. Ama Bea'nın tezgahının üzerine eğildiğini hiç görmemişti.

Rafael donakaldı. Sırtının kavisli duruşu, bacak kaslarının yukarı doğru yükselen dokusu... Dikkatini topladı. O teni tanıyordu. Kadın, merkeze

ulaşarak pozun içine nefes aldı, farkında olmadan onda tam tersi bir sakinlik duygusu uyandırmıştı.

Adam sessizce odanın diğerk ucuna geçerken, paket unutulmuş bir şekilde kanepeye düştü.

"İki yıl Pilates yaptın, küçük Bea," dedi arkasından, sesi ihtiyaçla titreyerek. "Daha derine eğil."

Omuzunun üzerinden bir bakış attı, muzipe gülümsedi. Sonra yüzünü gördü. Duraksadı.

"Ellerini orada tut." Sesi emir verir gibiydi. "Kıpırdama."

Nefesi kesildi. Vücudunda bir titreme hissetti. İyi ki de hissetmişti. "Sadece esniyordum."

Elleri kalçalarını kavradı, gömleğinin etek ucunun altına kaydđ. "Artık değıl." Parmakları vücut hatlarını okşadı.

Kadın ürperdi.

Sırtının dibine doğıru gülümsedi, ardından dişlerini hafifçe belinin çukuruna batırdı. "Bu pozu koruyabilir misin?" Sesi sert, neredeyse saygılıydı. "Seni buraya getirirsem."

Parmakları tezgâhın üzerinde kıvrıldı. "Evet."

Sesi son derece boğıktu. "Olduğunuz yerde kalın."

şortu yere düştü ve adam onu ayırdı, parmakları ileri doğıru kayarak orada beklediğini buldu. Kadın zaten ıslaktı. Sanki vücudu onun ağırsına cevap vermek için tasarlanmıştı.

Başparmağı şişmiş bölgenin üzerinde bir o yana bir bu yana gezinirken, diğerk eliyle şortunun düğmelerini çözdü. Artık nefes nefese kalmıştı.

Hayatının en büyük zevklerinden biri, kendini tutmayı unuttuğunda çıkardığı tüm o bozuk sesleri öğrenmek olurdu. Henüz çıkarmayı bile öğrenmediğı sesleri...

"İşte bu kadar," diye mırıldandı, boğık ve karanlık bir sesle. "Benim için vazgeç. İhtiyaçlarını gizleme."

Öne doğıru eğildi, inledi, sadece eliyle bile uylukları titriyordu. Kalçaları geriye doğıru sallanarak daha fazlasını arıyordu.

"İstiyor musun bebeğim?" diye sordu, nefesi kulağına sıcak bir şekilde değıyordu. "Seni etrafıma sarmamı ister misin?"

"Lütfen," diye nefes nefese sordu.

Kalçalarını yukarı doğıru kaldırdı ve tek, uzun ve yavaş bir hamleyle içine girdi, sonuna kadar içeri girdi.

Kadın nefes nefese kaldı, vücudu onu o kadar sıkı kavramıştı ki, adamın görüşü bir an bulanıklaştı.

"Beni çok iyi karşılıyorsun," diye hırıltılı bir sesle söyledi, kalçalarını sallayarak. "Çok derinden."

Spor salonunda geçirdiği onca saat, kontrol ve güç kazanmasını sağlamıştı. Vücudunu eğitmişti ve artık onunla başa çıkabilecek durumdaydı.

Kalçaları her vuruşa karşılık vererek geriye doğru sallandı.

"Hissedebiliyorum. Çok yakınsın. Çok gerginsin." Eli omurgasında yukarı doğru kaydı, saçlarına dolandı, başı geriye doğru eğilip boğazı açığa çıkana kadar nazikçe çekti. "Dayanmaya çalışıyorsun. Tatlı kızım... kaybedeceksin."

Parmaklarını aşağı doğru kaydırarak, başparmağını ritmik bir şekilde daireler çizerek tekrar aşağı doğru keşfe çıktı.

Onun adını haykırdı.

Kadının kasıkları şiddetle kasıldı ve adam içine boşalma isteğine karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Durmadan kendini daha da derine gömdü.

Hem gülerken hem de ağlayarak ürperdi. "Yapamam—çok—Raf—"

Ama o dayanmaya devam etti. Adamın ondan son titremesine kadar her şeyi söküp almasına izin verdi. Anlaşılmaz bir şeyler hıçkırığa hıçkırığa söyledi ve dizleri titredi. Adam onu yakaladı, bir kolunu beline doladı.

"Seni yakaladım. Biraz daha," diye dişlerini sıktı. "Düşmene izin vermeyeceğim."

O, onun altında harap olmuştu, yıkık dökük ve kusursuzdu. Onun. Ve bu bilgi—sürtünmeden daha çok—onu yıkmıştı. Vücudu kasıldı. Ondan sert, hayvani, yenilmiş bir ses koptu ve kendini ona boşalttı.

Kadın öne doğru yığılıp taşın üzerine düştü.

Orada, artçı şokun etkisi altında, askıda kalmış bir halde kaldılar. Adamın göğsü kadının sırtına yaslanmış, kolları beline sarılıydı, ikisi de titriyordu. Nefes alışverişleri sakinleşene kadar onu tuttu.

Sonunda doğruldu. Döndü ve onu dikkatlice kaldırdı; tezgâhın üzerine koydu.

Bea'nın yüzü kızarmıştı, neredede olduğunu tam hatırlayamıyormuş gibi gözlerini kırptırıyordu. Gözleri onun gözleriyle buluştu, sonra hızla başka yöne kaydı. Çok geçti, kızarıklık çoktan boynuna doğru yayılmaya başlamıştı.

O anda onun düşüncelerinin ne kadar kirli olduğunu anladı.

Ve ikisi de başka bir şeyi, çok önemli bir şeyi fark etti.
Onun kendisini istediği gibi kullanmasına izin vermişti.

Başparmağında sos vardı.

Dikkatini çeken ilk şey buydu. Ne pazıları, ne de yüzü kadar büyük sandviç. Hatta intikam peşindeymiş gibi hareket eden çenesi bile.

Rafael, mutfak tezgahının üzerine hafifçe eğilmiş, kollarını sıvamış, sanki dünyanın sonu gelecekmış gibi biftekli sandviçi iştahla yiyordu.

Bea, yalınayak, buzdolabına yaslanmış, içine ne koyduğunu hatırlamadığı gazlı içeceği yudumluyordu. Gözlerini ondan alamıyordu. Seksi olduğu için değil –ki rahatsız edici derecede seksiydi de– ama... sevimli olduğu için. Mantıksız derecede sevimli. Sanki biri güvenlik görevlilerini çağırmalıymış gibi.

İçeceğinden bir yudum aldı ve gözlerindeki aptallığı silmeye çalıştı.

Boğazının arkasından hafif, memnun bir ses çıkardı ve üçüncü sandviçine uzandı. Üçüncü.

Rafael çiğnerken başını kaldırdı. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece evrimin bir mucizesini gerçek zamanlı olarak gözlemliyorum."

Kaşını kaldırdı, peçeteyi çekiştirdi, vazgeçti ve bunun yerine başparmağını yaladı.

"Evde olduğumuzda, yemeğe kızmış gibi yiyorsun," dedi hayretle.

Rafael hiç duraksamadan, "Çünkü beni sürekli açlık sınırında tutuyorsun," dedi.

"Akşam yemeğini daha iki saat önce yedik."

"Ardından ikinci kez egzersiz yaptık."

Kadın gözlerini dikti. Kalbi inanılmaz bir şekilde atmaya başladı. Bu atışta çok açık ve doğal bir şey vardı. Çok gerçekti. Elinde kadehle ona doğru yürüdü.

"İşin bitti mi?" diye sordu.

Çiğnedi. Başını salladı.

"Az önce koca bir ineği ve mutfaktaki ekmeğin yarısını yedin."

"Kişisel rekorum değil ama sağlam bir performans."

Gülümsedi. Nasıl bu kadar sevimli olabilir ki?

Saate baktığında yüzündeki gülümseme soldu. Geç saat olmuştu, ortam keyifliydi. Bu, izin verirsiniz alışkanlığa dönüşebilecek türden bir anlardı.

İçini çekti. "Sanırım eve gitmeliyim."

"Neden?"

"Çünkü bu ay daha çok kalırsam, dördüncü kademeye geçeceğiz."

Kaşları çatıldı. "Peki, ne olmuş yani?"

"Geçen sefer kaza sonucu olmuştu. Bunu tekrar istemiyorum—"

Elinde sandviçinin kalıntılarını tutarak tezgâha yaslandı. "Netflix hesabın üzerinde yasal haklara sahip olarak uyanmamı istemezsin herhalde."

"Daha çok pasaportum gibi." Yüzünü buruşturdu. "Kriz anında ilk sırada yer almak, hukuki müdahale, seyahat izni, sağlık raporu gibi şeylerden bahsetmiyorum bile..."

"Ve bunlar... bir sorun mu?"

"Benim için evet. Ve sadece benim için değil." Kollarını kavuşturdu, aniden çıplak bacaklarının dolap kapağına değdiğinin farkına vardı. "Dördüncü Seviye sizi de bağlıyor."

Rafael, atıştırmalığını bitirirken, "Yakınlık Yasası beni sana bağlamıyor," diye karşılık verdi. "Zaten bağlıyım. Sana seni sevdiğimi söyledim."

Sözlerin sesi dizlerinin üstüne çöktü, adeta yıkılmak istedi. Daha önce de aynı şekilde, sanki gerçekmiş gibi söylemişti. Onları tekrar, bu kadar sakın, bu kadar emin bir şekilde duymak, kurduğu tüm savunmaları kağıt kadar ince hissettirdi.

"Bunu sanki çok basit bir şeymiş gibi söyleyemezsiniz."

"Bu çok basit. Ben buraya bir kademe için gelmedim. İsterseniz yarın lisansı imzalarım."

Kalp atışları hızlandı. "Söylemek istediğimi anlamıyorsun."

Ağzını peçeteyle sildi, gözlerini ondan ayırmadı. "Hayır. Benimkileri kaçırıyorsun."

"Hangisi?"

"Gece seni yorduktan sonra özgürce kalmanı istiyorum. Yatağında, bana ulaşmaya ihtiyacın olursa diye. Eğer bu dördüncü seviye bir durumsa, öyle olsun. Her gece bundan kaçınmak için ayrılman özgürlük değil."

Bea'nın parmakları tezgah kenarını daha sıkı kavradı. Onu daha çok neyin endişelendirdiğine karar veremiyordu: onun netliği mi, sevgisi mi, kanun mu yoksa her konuda haklı olduğuna yarı yarıya ikna olmuş olması mı?

Rafael, kararsız bir şekilde koridora doğru bakarken bakışlarını biraz yumuşattı. "Gitmek istediğinden emin misin?"

"Sanırım... yapmalıyım."

Başını bir kez, düşünceli bir şekilde salladı. "Pekala," dedi banktan kalkarken. "Çantamı hazırlamak için bana biraz zaman verin."

Beyni durdu. "Ne?"

Çekmeceyi açtı, cüzdanını ve anahtarlarını aldı. "Katmanlar sadece benim evimde uyuduğun geceler üzerinden hesaplanıyor. Çok yakınlaşırsak, senin evinde uyuruz. Sorun çözüldü."

GRUP SOHBETİ: TERAPİ KULÜBÜ

BEA: Kızlar, bu gece sosyal medyada üçünüz trend oldunuz.

BEA: Georgie, kapanış gecesinden hiç bitmeyen geceye geçişin için tebrikler!

BEA: Iz, Dante'nin yönettiği program için rekor sayıda dinlenme mi?! İnanılmaz.

BEA: Naomi, brunch'ın videolarını gördüm. Kamera arkası yorumlarını istiyorum.

BEA: Üzgünüm... seninle ilgili bir şey yok, Lils.

LILLIAN: Harika. Umarım asla arama motorlarında görünmezim.

BEA: Arkadaşlarımla ünlü olmasını seviyorum ama aynı zamanda... bu çok trajik.

BEA: Dostluğumuz üç ayda bir görüşme ve sosyal medya paylaşımlarına indirgendi. 😞

GEORGINA: Alkışlar için yaşıyorum ama onları kızlarımla birlikte bir peynir tabağıyla takas ederdim.

GEORGINA: ...bu bir yalan. İkisini de istiyorum.

ISABEL: Rekor sayıda yayın akışı = gelen kutumun %70'i "tebrikler" mesajlarından, %30'u ise iş başvurusu yapan uzak akrabalarından oluşuyor.

LILLIAN: Şöhreti iptal et. Pijama partilerini geri getir.

NAOMI: Westhelm'e geldiğinizde size her şeyi anlatacağım kızlar. Uzun hafta sonu mu?

NAOMI: Charles ve ben ev sahipliği yapacağız. Erkek arkadaşlar da davetli.

BEA: Dur, gerçekten mi? Bununla ilgili şaka yapma. Buna çok ihtiyacım var.

LILLIAN: Geliyorum. Adam'a soracağım.

GEORGINA: Son gösterim o cumartesi. Pazar günü Hunter ile birlikte veya onsuz orada olacağım.

ISABEL: Biz de varız. Charles'a kargaşaya hazırlanmasını söyleyin.

NAOMI: Benimle evlendi. Zaten her şeye hazır.

Bea, açık kapıdan Rafael ve Lillian'ın bulaşık makinesini doğru şekilde nasıl dolduracakları konusunda tartıştıklarını duyabiliyordu.

Konu felsefi bir tartışmaya dönüşmeden önce hakemlik yapmak için ayağa kalktı.

Çizgili pijamaları ve ahlaki otoritesiyle Lillian, Bea içeri girerken başını kaldırıp Rafael'e eğlenmiş bir bakış fırlattı. "Lütfen gürültü seviyesini insan hakları sınırının altında tutun."

Bea kahkahayı zor tuttu. Onun evinde zaten iki tur birlikte olmuşlardı; bir tur daha dayanamazdı. Doğal olarak, kendine saygı duyan her kadın gibi, bunu sesli söylemedi.

Ancak pişmanlık duymayan erkek arkadaşı, "Diplomatik faaliyetlerin tamamını yatak odasıyla sınırlayacağız, ama bu dairenin yapı kalitesi konusunda garanti veremem. Ses yalıtımı şüpheli olabilir," dedi.

"İyi geceler, Lils!" diye bağırdı Bea, bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle bileğini kavrayarak, duvarları test etmeye ikna olmadan önce onu koridordan aşağı sürükledi.

Onun yatak odası farklıydı, eşyaları her yere dağılmıştı.

Komodinin yanında lacivert bir spor çanta. Başucundaki sehpanın üzerinde kalın siyah bir saat. Masasının üzerinde onun dizüstü bilgisayar. Ortamın kendisi bile daha erkeksi kokuyordu.

"Gelecek ay uzun hafta sonu için Westhelm'e gitmeye ne dersin?" diye sordu Bea. "Naomi'nin evinde diğer kızlarla ve çeşitli erkek partnerlerle parti olacak."

"Bunun için sorun yok. Prescott ile görüşmek güzel olurdu." Sonra kaşlarını çatı. "Çeşitli erkek partnerler mi?"

"Georgie'nin sana verdiği son unvan benim refakatçimdi." Bea kıkırdarak telefonunun kilidini açtı.

Parmaklarından birini kemer halkasına geçirdi ve onu kendine doğru çekti. "Tamamen yanlış değil. Beni sürekli rezervasyon yaptırmaya devam ediyorsun."

Vücudu yaklaşan tehlikeyi algıladı. "Rafael, mesaj atmaya çalışıyorum."

"Yani aynı anda birden çok iş yapıyorum. Hatta tüm yol boyunca refakat etmeyeceğim bile. Sadece biraz."

Otomatik düzeltmenin kendisine yardımcı olmasını umarak, körü körüne yazdı.

BEA: İçeri girdik!

ISABEL: Metninizde neden sarsıntılar var?

LILLIAN: Çünkü hayatında sarsıntılar var.

NAOMI: Şu anda sizin evinizde neler oluyor? 🙄

NAOMI: @Bea

ISABEL: Bea Cruz, lütfen rapor ver.

GEORGINA: Lils, durum güncellemesi?

LILLIAN: Kendi halimde takılıyorum. Gürültü engelleme özelliği de açık.

GEORGINA: Bu gösteriyi bizzat izlemek için sabırsızlanıyorum.

OTUZ Üçüncü Bölüm

Dışarıdaki tabelada "Soğuk Demlenmiş Avokado Milkshake'imizle Ünlüyüz" yazıyordu, sanki bu normal bir kelime dizisiymiş gibi.

Bea, geçen yılki "Kahve Ziyaretleri Listesi"nde bu mekanı işaretlemişti ama çok uzakta olduğu için bir türlü gidememişti. Bugün ise, adı da oldukça uygun olan Pit Stop adlı kafe, tam da rotası üzerindeydi ve sadece korumasıyla birlikte gittiği için, burayı tek başına bir ziyaret olarak sayabilirdi.

Bea yeni AMG C63'ünü caddenin karşısına park etti, anahtarları çantasına koydu ve arabaya fısıldadı, "Seni duyuyorum. Yakında otoyola çıkacağım, sonra da hız yapabilirsin."

Channing, ancak yeni atanmış bir koruma görevlisi olan Channing'in gösterebileceği kadar soğukkanlılıkla, onun arkasından yanaştı. Kafeyi şöyle bir gözden geçirdi, çıkışları ve çevredeki herkesi inceledikten sonra, ona devam etmesi için başıyla işaret verdi.

Kafe, sanki birisi Pinterest panosundan doğrudan tasarlamış gibiydi. Beyaz badanalı tuğlalar, sukulentlerle dolu duvar, hayatınızı değiştirmeyi amaçlayan yazı tipleriyle yazılmış olumlu mesajlar içeren posterler.

Barista bere takıyordu. Ocak ortası, yazın en sıcak zamanı. Bea bundan bahsetmedi, çünkü kendi hayat seçimlerinin zaman zaman sorgulanabilir olduğunu çok iyi biliyordu.

"Merhaba," dedi bereye. "Özel milkshake'inizi alabilir miyim lütfen?"

Beş dakika sonra önüne bir kavanoz düştü. Soluk yeşil renkte, açık ve koyu renkli şeritlerle bezeli ve üzeri krem şantiyle kaplıydı.

Susamıştı, bu yüzden ilk yudumu oldukça büyük oldu. Beklenenden daha sert bir etki yarattı.

Mutlaka çift doz kafein alıyor olmalı.

Avokado kadifemsi bir dokuya sahipti, yoğunlaştırılmış süt ise kremse tatlılığın mükemmel bir tamamlayıcısıydı. Her şey bir arada, lezzetliydi—ta ki dilinde başka bir şey alevlenene kadar.

Tuz değil. Limon değil. Acı biber mi?

Dudaklarında hafif bir karıncalanma hissi ve solunum yollarında hafif bir rahatlama yarattı. Dikkatlice bir yudum daha aldı. Yudum yudum, sıcaklığın kendisi bir lezzete dönüştü, ta ki tam istediği kıvama gelene kadar.

Telefonundaki nota dokunarak açtı:

✓ Soğuk Demlenmiş Avokado Milkshake – avokado + espresso + yoğunlaştırılmış süt

İyi başlıyor, sonra tatlı tatlı gidiyor... ve sonra da ısırtıyor. Yani temelde Rafael'in içecek versiyonu. Tam benim tipim.

Konferans salonu cam duvarlı ve aşırı klimalıydı, verimliliği yansıtmak için tasarlanmış bir mekandı. Gavin Trenor masanın başında oturuyordu bile. Kırklı yaşlarının ortalarında, yakışıklı, hızlı gülümseyen biriydi.

“Monaghan ve Stowe ve Dao Stratejik Adli Tıp.” Ayağa kalktı ve önce Bea'ye doğru elini uzattı. Orta parmağında altın bir mühür yüzüğü parıldıyordu. “Bir onur. Sizin gibi kalibrede ziyaretçileri burada sık sık görmeyiz.”

Bea, kibar ama temkinli bir şekilde elini sıktı. "Beatriz Cruz."

"Jaxon Dao," dedi Jaxon elini sıkıca kavrayarak, sonra da yanındaki koltuğa oturdu.

Gavin kayıtsızca büfeye doğru ilerledi; orada dört devasa bankacı kutusu bekliyordu. İlkini masanın üzerine hafif bir sesle kaydırды.

“İstediklerinizi hazırladım. Buradaki sistemlerimiz”—bir an duraklıyor —“geçiş aşamasında. Northgate gibi tamamen çevrimiçi değiliz. Her şey hâlâ kağıt üzerinde.”

Kapağı kaldırdı ve her biri bir öncekinden daha kalın olan dosyaları, makbuzları, defterleri üst üste yığmaya başladı. İşini bitirdiğinde, aralarındaki yığın güneş ışığının bir kısmını engelleyecek kadar yüksek olmuştu.

“Bu, tüm sorularınızı yanıtlamalı. Maaş bordroları, ödenekler, devamsızlık kayıtları, bakanlık yazışmaları... Hepsi burada. Detaylı, biraz eski moda olsa da.” Gavin hafifçe kıkırdadı. “İki gün sonra seyahate çıkıyorum, bu yüzden yarın görüşmek üzere müsait olacağım.”

Sesi kibardı, ama Bea, onlardan soracak anlamlı bir şey bulamayacakları gerçeğine güvendiğini hissetti.

Jaxon'ın yüzünde hiçbir endişe belirtisi yoktu. "Yarın görüşürüz."

Onların savaş odası Jaxon'ın otel odasıydı.

Defter ve makbuz yığınları yana doğru eğilmiş, yoklama kayıtları gelişigüzel yığınlar halinde etrafa saçılmış, duvarlardaki yapışkan notlar savaş bayrakları gibi dalgalanıyordu.

Bea, oyma sandalyelerden birine bağdaş kurarak oturmuş, isyankar saçlarıyla, dişlerinin arasına sıkıştırdığı fosforlu kalemle bir klasörü açmaya çalışıyordu.

“Peki, nereden başlayacağız? Birinci sayfadan mı, son sayfadan mı?”

"Her zaman yaptığımız gibi. Mükemmel görünenle başlayın." Klasik Jaxon, başını bile kaldırmadan.

Kollarını sıvamış, kalemini kenarlara düzgün çizgiler halinde gezdirerek, onların ritmini çoktan ayarlamıştı.

GEP ittifakı sırasında tükenmişlik ve hayatta kalma mücadelesi arasında bir yerde, bir sistem kurmuşlardı:

Kusursuz görünüyorsa, yalan söylüyordur.

Sahtekarlık gökdelende saklanmaz. Limonata standında saklanır.

Karmaşık olanla başlamayın. Unutulmuş derecede açık olanla başlayın.

Bea yoklama defterini kendine doğru çekti. Zaman geçti, fark edilmedi. Sonra her kutucuğun düzgünce doldurulduğu, her imzanın aynı kalemle atıldığı bir sayfada durdu. Sanki günlük değil de aylık olarak yazılmış gibiydi.

Kağıdı Jaxon'a doğru kaydırды. "Kırk dokuzuncu sayfa, ödenekler eksik. Aynı dönem, devam kayıtları 'düzeltilmiş'."

Jaxon onu aldı, taradı. Analiz ettiği sayfayı ona uzattı. "Doksan üçüncü sayfada da benzer bir desen var."

Telefonunun tahtaya çarpma sesiyle aniden irkildi. Ekranda Rafael'in adı belirdi. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Saatine baktı.

Eyvah.

Hafif bir ses tonuyla, "Merhaba," diye yanıtladı.

"Gece yarısı neden Dao'nun odasındasın?"

Karnı alt üst oldu. "Şey, çünkü onun masası daha büyük."

"Bea." Sadece adı bu.

Jaxon yazmaya devam etti.

Telefonu daha sıkı tuttu. "Çalışıyoruz. Trenor bize bir yığın evrak yığdı ve yarın hangi soruları sormamız gerektiğini bilmemiz gerekiyor."

Nefes verişinden çıkan cızırtılı ses, öfke ve sabrın iç içe geçtiği bir tınıyla hoparlörden yankılandı. "O halde korumanız içeride olmalı. Koridorda değil."

"Channing mi? Uyuyor değil mi?"

"Elbette hayır," dedi Rafael. "Dao'yu telefona ver."

Gözleri Jaxon'a kaydı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Ama Jaxon'ın eli çoktan uzanmıştı. "Telefonu ver bana, Bea."

Cep telefonunu sıkıca kavradıktan sonra kendini zorlayarak bıraktı.

"Griffin," dedi Jaxon sakın bir şekilde. "Evet, anlaşıldı, not edildi."

Telefonu kapattı ve masanın üzerinden geri itti.

Bea onu kaptı. "Sana ne dedi?"

Jaxon çoktan bir sayfayı çevirmişti. "Senden şüphe duymuyor." Kalemı tekrar hareket etti. "Benden şüphe duyuyor. Git, Channing'i içeri al."

“Bu kadarını mı atlattın?” Gavin’in sesi etkilenmişten çok sinirlenmişti. “Bir gecede mi?”

Jaxon'ın kalemı kenara bir kez vurdu. "Yeterince yaptık."

Bea dosyasını açtı ve üst kısmına notlarını iliştiirdiği bir sayfayı yana kaydıldı. "İşte. İkinci çeyrek ödemeleri. Kayıtlar otuz iki kız için burs verildiğini gösteriyor. Ama sadece yirmi altısı devam ediyor."

Ses tonunu sakın tuttu ama kalbi hızla çarpıyordu. "Bu, altı ailenin maaşını alamadığı anlamına geliyor."

Trenor'un gülümsemesi ilk kez kayboldu. "Ah, evet. Şey. İdari gecikme. Kağıt üzerinde işler yürütölürken böyle şeyler olur. Paralar eninde sonunda onlara ulaşacaktı."

“Geçtiğimiz takvim yılında ‘nihayetinde’ hiçbir şey olmamış gibi görünüyor. Durum ikili. Bu insanların çocuklarının okul ücretleri ya ödeniyor ya da ödenmiyor. Arada bir şey yok.”

Hava değiştı. Trenor geriye yaslandı, kol düğmeleri steril ışığı yakaladı. "Aramızda kalsın," dedi yumuşak bir sesle, "bu miktarlar sembolik. Şurada burada birkaç yoksul aileye verilen yardımlar ülkenin gidişatını değiştirmez." Gülümsemesi hafifçe yana kaydıldı, neredeyse gizli bir sır saklıyormuş gibiydi. "Elbette büyük resmi görüyorsunuz."

Jaxon'ın başı kalktı, kalem durdu. Sesi kısık kaldı. "İnsanlara daha dik durabilmeleri için imkan sağlamaktan daha büyük bir resim ne olabilir ki?"

Trenor'un gülüşü yumuşak ve küçümseyiciydi. "Parayı alacaklar, elbette. Ama bu onları yükseltmeyecek. Onların gibiler yükselmek istemiyor."

Jaxon'ın bakışları keskinleşti, sakinliğin altında soğuk bir şey vardı. "UR'den önce nereden geldiğinizi bilmiyorum efendim, ama burada ülkeyi besleyen insanlara tepeden bakmıyoruz. Çiftçiler olmazsa olmazdır. Tarım ulusal bir hizmettir ve biz de çocuklarına erişim ve fırsat sağlayarak onlara teşekkür ediyoruz."

Bea, bu sözlerin derinden işlediğini hissetti. Bu sadece kurumsal bir propaganda değıldi. İliklerine işlemiş, ezberlemenize gerek olmayan, çünkü içinde büyüdüğünüz bir inanç sistemiydi.

Gage, Rafael, Jaxon—sınıflarının tüm erkekleri şoförlere, garsonlara, güvenlik görevlilerine, kaslı sınıfa kendi tarzlarında bir saygı gösteriyordu. UR'de minnettarlık bir disiplindi. Ve Gavin Trenor, umursamaz sözleri ve kibar gülüşüyle, oraya ait olmadığını göstermişti.

Gavin'in parmakları masaya bir kez vurdu, cazibesi bir anlığına kayboldu. "İkiniz de gençsiniz," dedi. "Bu milletin niyeti etkileyici. Ama zaten harika. Ölçütler zaten her hedefi aşarken altı aileyi kim sayıyor ki?"

Bea'nın kalemi sayfada donup kaldı. Sessizlik uzayıncaya kadar onun gözlerine baktı. "Bizim görevimiz usulsüzlükleri belgelemek. Bu, raporunda belirtilecek."

Bakışları ince bir gülümsemeyle ona dikildi ve ilk kez cilalı yüzünün altındaki çeliği fark etti. "Her şeyden önce doğruluk. İfade biçiminizi merakla bekleyeceğim, Bayan Cruz."

RAFAEL

Üç gece.

Beklediğinden daha çok canını sıkırmıştı. Beklemeyi biliyordu, bunu yıllarca kanıtlamıştı; ama artık o onundu ve Dao ile geçirdiği her saat, onun yerine onunla geçirdiği her saat, bir hırsızlık gibi geliyordu.

Bea, Urus'un yolcu koltuğunda oturuyordu; kahverengi saçları sokak lambalarının ışığında altın renginde parlıyordu, küçük elleri düzgünce kucağında kavuşmuştu.

Seyahatinden yeni dönmüştü. Adamın bir akşam yemeği toplantısı vardı. Onsuz bir gece daha geçirmek imkansızdı, bu yüzden onu alıp yanına almıştı. İş görüşmesi olsun ya da olmasın, zaten onun yeri onun yanındaydı.

Elinin onun uyluğunda olması ilk başta basit bir temas gibiydi. Ama Southgate'e yaklaştıkça, tüy kadar hafif bir şekilde yukarı doğru süzölmeye başladılar.

Rafael direksiyon simidinde izler bıraktı.

"Beni özledin mi?" diye sordu, sesi gergin, çenesi daha da sıkıydı. "Yoksa bana böyle dokunup çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Seni özledim," dedi usulca.

Parmak ucuyla adamın iç uyluğunda bilinçli bir daire çizdi. Adam sinyal verdi ve bir sonraki çıkıştan çıktı.

Daha dik oturdu. "Burası Southgate değil."

"Akşam yemeği bekleyebilir. Ben beklemeyeceğim." Şehir arkalarında kaybolurken, bir tali yola saptı. Motoru kapattı. Farları söndürdü.

"Her bölgede bu tarz bir yer tespit ettiniz mi?"

Bunu görmezden geldi. "Üzerinden tırman."

Etrafına bakındı, dehşete kapılmıştı. Sanki başka biri onu izliyormuş gibi. "Şimdi mi? Burada mı?"

"Şimdi. Ya da Southgate'deki banyo. Seçim senin."

Dudakları dişlerinin arasına sıkışmıştı. Protesto ve istek. Rafael çoktan koltuğunu geriye doğru itmeye başlamıştı bile.

Bea emniyet kemerini çözdü. Hareket etmeye başladı.

"Önce külotları çıkar."

Kadın donakaldı. Gözleri onun gözleriyle buluştu. Adam bekledi.

Yavaşça onları aşağı doğru kaydırıldı.

Bea konsolun üzerinde döndü, eteği takıldı, bacağı direksiyona vurdu. Zarif değildi, ama olmasına da gerek yoktu. Çıplaktı. Adam sertleşmişti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Benimle dalga geçiyordun," diye mırıldandı, ellerini kumaşın altına kaydırırken.

"Birazcık," diye itiraf etti.

Parmakları onu buldu. Sıcaklığının içinden kaydı, biri derine kıvrıldı. İkincisi. Titredi. Eli, onu işlerken kayganlaştı. Hızı değiştirdi. İnlemeleri nefessizleşti. Düzensizleşti. Her nefes verişinde ihtiyaç dışarı sızıyordu.

Zaman sıkışmıştı. Tüm planları, toplantıları, imparatorluğu tek bir ritme indirgenmişti: onun elinin altında nasıl hareket ettiğine. "Bunu istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı, sonra dudaklarını onun kulağına dayadı: "Lütfen ver."

Üç kelime. Neredeyse fısıltı. Sadece başlangıç. Ağzını nasıl kullanacağını öğreniyordu ve bir kere ustalaştığında, işi bitmişti. Fermuarını açtı, kendini serbest bıraktı ve onu üzerine çekerek tek bir derin hamleyle içine girdi.

Nefesini tutmamak için dişlerini sıktı, ama ses yine de ağzından çıktı. Yumrukları adamın gömleğini sıkıca kavradı.

Alan dardı, bu da dizlerini daha yukarı çekmeye zorluyordu. Elleri kalçalarını yerinde tutuyordu. Her itiş, mesafenin cezası, karşılığının ödülüydü.

Araba seslerle doldu. Derinin gıcirtısı. Elin şapırtısı. Camlar buğulanmış, kimsenin asla göremeyeceği şeyleri gizliyordu. Aralarında sadece birkaç gün vardı, ama açlık derilerinin altında bekliyordu. İkisi de uzun süre dayanamayacaktı.

“Ben—” diye fısıldadı.

Önce o hissetti. Kasılmayı. Titremeyi. Düşüşü. Onun boşalması da onunkini takip etti—derin, sıcak, küçük mekânda yankılanan bir inilti.

Orada, birbirlerine dolanmış halde kaldılar, kadının kalp atışları adamın göğsünde şiddetle çarpıyordu.

“Bu, akşam yemeği boyunca aklımı başımda tutmamı sağlayacak.” Elini sırtında gezdirdi. Boynunun yanından öptü. Sonra bir başkasını da kulağının ucuna. “Geri kalanı eve gittiğimizde bekleyebilir.”

RAFAEL

O gece geç saatlerde, anlaşmalar imzalandıktan ve adamlar onun gömleğindeki kırıksıklıkları ve kadının yanında nasıl güzelleştiğini fark ettikten sonra, onu tekrar birlikte olmak için evine götürdü.

Şimdi yüz yüze yatıyorlardı.

Çarşaf kalçalarının etrafında dönüyordu. Kadının eli her zamanki gibi adamın göğsündeydi, parmakları göğüs kaslarının arasındaki boşluğu keşfediyordu.

Karanlık, dürüstlüğe davet ediyordu.

"Bunu beğendim," dedi usulca.

Eli, omurgası boyunca gezindi, minik gevşemeleri okudu. "Anlat bana."

Tereddüt etti, sonra utangaç bir gülümsemeyle kirpiklerini indirdi. "Yatarak. Birbirimize bakarak." Düşüncesini tamamlamak için tekrar ona baktı. "Kendimi uzun hissediyorum."

Neredeyse kahkahayı bastı. Bu itiraf absürt, yürek burkan derecede sevimliydi. Onun küçüklüğünden zevk alıyordu: kolunun altına nasıl sığıdığına, onu kucakladığında vücudunun nasıl iç çekip teslim olduğuna.

Fiziksel olarak onu tamamen kontrol edebiliyordu ve o da bunu istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, ne kadar kolaylıkla buna teslim olduğunu bile fark etmiyordu.

Ama gülmedi çünkü onun ne demek istediğini biliyordu; duygusal ve entelektüel olarak eşit olduklarını hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Bunu size verebilirim," dedi sakın bir şekilde. "Göz göze gelmek."

Sanki tam da doğru şeyi söylemiş gibi yüz ifadesi yumuşadı. "Benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu, gözlerinin içine bakarak, sonra biraz duraksadı. "Yani... sözler dışında?"

Bu üç kelime onun son sığınağıydı.

Uzun bir süre onu izledi, duymaya hazır olup olmadığına karar vermeye çalıştı. "Her şeyi istiyorum."

Dudakları birbirine kenetlenmişti.

"Sizin her versiyonunuz. Geleceğiniz."

Şaka yapmaya çalıştı. "Hepsi bu mu?"

"Tam olarak değil," diye mırıldandı. "Teslim olmanız."

Nefesleri kesik kesik gelmeye başladı. Kaburgalarına dürttü. "Sana hiç yoğun bir insan olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sen sordun, küçük Bea."

Bir süre aralarında sessizlik hakim oldu.

"Benim teslim olduğumu nasıl anlayacaksın?" Kelimeyi denedi. Sanki bir tadım gibi.

Bir eliyle kadının yüzünü kavradı. Yüzü çok yumuşak, çok pürüzsüzdü.

"Vücudunuz zaten bunu yapıyor. Kafanız mantıklı listeler yapmaya devam ediyor: 'Henüz çok erken,' 'Dikkatli olun.' Zaten doğru olanı saklamayı bıraktığınızda, işte o zaman anlayacağım."

Bea sadece ona baktı.

Sonra yüzünü onun omzuna gömdü.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Pes et, dahi, yoksa yemin ederim dirseğini kırmış eve gideceksin!"

Bea kapıyı açtığında duyduğu ilk şey buydu. İkincisi ise Nico'nun her cuma uzuv kaybıyla tehdit ediliyormuş gibi umursamaz kahkahasıydı.

Havoc Combat Systems'in arka tarafındaki özel eğitim odası, insanı canlı canlı turşuya çevirecek kadar nemliydi. Sanki soyunma odası mangal çukuruyla savaşa girmiş ve kaybetmiş gibi kokuyordu.

Duvar boyunca sessizce içeri girdi, dikkat dağıtmamaya çalıştı. Rafael onu anında buldu, bakışlarında kısa bir anlık sıcaklık hissetti ve kalbi hızla atmaya başladı, ardından tekrar çocuklara döndü.

Tişört ve sıkıştırma şortlarıyla donanmış, şampiyonluk kazanan basketbol takımının tamamını oluşturan on sekiz yaşındaki bir düzine genç, çiftler halinde güreşiyor ve yere sertçe çarpıyorlardı; bu çarpışmaların sesleri Bea'nın kaburgalarını acıtıyordu. Jude'u, Antonio'yu ve birkaç kişiyi daha tanıdı. Bu, sadece ergen erkek çocuklarının yapabileceği türden bir şiddetti: hem gösteriş hem de şakalaşma.

Nico ortadaydı. Ter saçlarını alnına yapıştırmış, gömleği sırtından aşağıya mürekkep gibi simsiyah olmuştu. Şaşırtıcı bir güçle boğma girişiminden kurtuldu, sanki oyun oynuyormuş gibi sırtıyordu. Onu kapıda görünce aynı sırtışı ona doğru yöneltti ve dikkatini dağıttığı için anında kaburgalarına bir dirsek darbesi aldı.

Bea dudaklarını birbirine bastırdı. O on sekiz yaşındaydı, bazen on iki gibi davranıyordu ve Bea, ordunun buna "cesurluk" mu diyeceğini yoksa bunu ondan zorla mı söküp atacağını bir türlü karar veremiyordu.

Banka oturdu, sonra da erkek arkadaşını dik dik izlemeye başladı.

Üzerinde beyaz bir atlet vardı, ön kolları öyle bir güçle kasılmıştı ki, kollukların neden icat edildiğini sorgulatıyordu. Sadece talimat vermiyordu, bizzat işin içindeydi. Tutuşları düzeltiyor, keskin gösterilerle tutuşları kırıyor, çocukların hareketleri onun üzerinde denemelerini sağlıyordu.

Birisi beceriksizce hamle yaptı. Rafael kolunu yakaladı, döndü ve onu sanki hiç ayakta durmamış gibi mindere yapıştırdı.

"Duruşsuz güç boşa gider," dedi sesi sertleşmiş, çoktan konuya geçmeye çalışıyordu.

Krav Maga eğitmenlerinden Jerry de ders veriyordu, ayrıca kıdemlilerden birini duvara fırlatan Laurent de oradaydı. Onu ilk kez dövüşürken görüyordu. Belki de bu onu şaşırtmalıydı. Ama bunun yerine beyni şöyle düşündü: Tabii ki o da çok tehlikeli.

"Yine mi?" diye mırıldandı Laurent, boyasını sürdüğü çocuğa elini uzatarak.

Antrenmanlar devam etti. Biri mindere çok sert vurduğunda irkiliyordu ama anlaşılan ergen erkekler yay gibiydi. Eskisinden daha yüksek sesle tekrar ayağa fırlıyorlardı. Onları izlemek hem korku filmi hem de en iyi anların özeti gibiydi.

Bea, Rafael'e baktı. Fotoğraf çekmeye karşı koyamadı. Onu ve Laurent'i sunum yaparken yakınlaştırdı, tıkladı: her iki adam da terli, somurtkan, kolları o kadar kaslıydı ki köşe ofisi hak ediyorlardı.

Röntgencilik merakını nerede paylaşmanın uygun olacağını düşündü.

GRUP SOHBETİ: BASKETBOL SAVAŞ SUÇLARI

BEA BİR FOTOĞRAF GÖNDERDİ

BEA: Bunu buraya koyuyorum çünkü kendilerini görmeyi hak ediyorlar.

CLAIRE: Gözlerim kutsanmış oldu.

BEA: Erkek arkadaşımı ve suç ortağını yanlışlıkla nesneleştirdim.

CLAIRE: Kazara mı? Yakınlaştırdın.

BEA: Bu gazetecilik!

CLAIRE: Daha çok Northgate propagandası gibi.

BEA: Beyniniz yıkandı mı henüz?

CLAIRE: Eğer pazı kasları işe yaramazsa, hiçbir şey yaramaz.

BEA: Durun bir dakika. İki de bu sohbette.

CLAIRE: Sizi tanımak bir onurdu.

BEA: ...Sence daha sonra yukarı kaydırırlar mı?

CLAIRE: Erkekler HER ZAMAN yukarı kaydırır.

Ekrana sırtarak baktı, sonra Rafael onu yakalamadan önce telefonunu cebine koydu. Rafael'in bu tür şeyleri sezme konusunda altıncı hissi vardı.

Rafael'in düdüğü boşlukta yankılandı. "Sıraya geçin."

Ses, refleks gibi sinirlerine işledi. Herkes itaat etti, o da dahil. Duygusal olarak. Çocuklar eşlerini bıraktılar ve sırtları dik, ter yüzlerinden aşağı akararak bir sıra oluşturdular. Rafael, sırtı ona dönük, ayakları omuz genişliğinde açık, hem öğretebilecek hem de yıkabilecek birinin duruşuyla onların önünde duruyordu. Jerry ve Laurent ise iki yanında onu çevrelemişlerdi.

"Çok çalıştın. Çoğundan daha fazla." Sözleri yüksek değildi ama ağırlık taşıyordu. "Önemli değil. Hiçbir şey seni buna hazırlayamaz."

Laurent, "Pes etmeye hazır olduğunuzda, gerçek eğitim işte o zaman başlar," diye ekledi.

"İnsan komuta etmeyi öğrenmeden önce kontrolü öğrenir. Neden?"

Bea, oğlanların hep bir ağızdan "Per disciplinam, dominium!" diye bağırmasıyla irkildi.

Ses odanın, sandalyenin ve kemiklerinin arasından yankılandı. Tek bir ses birçok sese bölündü, aynaları titretecek kadar derin ve yankılıydı. "Disiplin yoluyla egemenlik" anlamına gelen Latince sözler, bir savaş çığlığı gibi yankılandı.

Nico o sırada, çenesi dik, gözleri alev alev yanıyordu. Bea'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Ellerini kulaklarının üzerine kapatmak ya da içeri koşup onu yakasından sürüklemek istedi. Bunun yerine, bir anlığına bir grup sporcu asker gibi görünürken, nabızı hızlanarak, hareketsizce oturdu.

Arkasından aniden kapı açıldı ve Max Mercer içeri girdi, keskin bakışlarıyla odayı adeta sayım yapar gibi tarıyordu.

Max sıradakilere, "Beyler, işinizi bitirin," dedi. "Duş alın ve üzerinizi değiştirin. Önümüzde uzun bir gece var."

Üç araba dolusu genç, fazla çalkalanmış soda gibi kaldırıma döküldü. Northgate mavisi renkli pankartlar rüzgarda dalgalanıyor, kükreme betondan gök gürültüsü gibi sızıyordu.

Rafael, Laurent ve Max, bekleyen valelere anahtarlarını teslim ettiler. Rafael ve Max, valenin gülümsemesine neden olan birkaç Haventaal fırlattılar; Laurent ise tiksiniş bir ifadeyle Fransızca bir şeyler söyledi ve diğer vale kahkahalarla güldü.

Çocuklar sahaya doğru değil, yukarıya, loca bölümlerine doğru gittiklerini fark ettiklerinde, gürültü doruk noktasına ulaştı; bağırışlar, sırt sıvazlamaları, Jude'un "BİZ KRALİYET AİLESİYİZ!" diye o kadar yüksek sesle bağırması ki herkesin dikkatini çekti.

İçerisi, bir gencin hayalini süsleyen bir yerdi: et tabakları, dumanı tüten trüflü patates kızartmaları, soslu acı kanatlar, suşi ruloları, gazoz makineleri ve köşede vızıldayan bir milkshake makinesi. Çocuklardan biri tatlı arabasının önünde diz çöktü.

"Bu bedava mı? Hepsi mi? Kardeşim, bir tabak eve götürüyorum." Antonio, kuzu pırzolarlarını bir tabağa kupa gibi üst üste dizmeye başladı.

"Buradan asla ayrılmayacağım. Orduyu unutun, artık burada yaşıyorum," diye içini çekti bir başka kıdemli subay.

Laurent, sanki süitten sıkılmış gibi bir sandalyeye yığıldı, ama sesi odanın her tarafına tembelce yayıldı. "Askeri eğitim kampından önce onları şımartıyorsun," diye suçladı Rafael'i. "Eti yumuşatıyorsun."

Rafael, yanına oturup Bea'yı yanına çekerken, "Bırakın alsınlar. Pazartesi günü dünyaları değişecek," dedi ve kolunu Bea'nın omuzlarına doladı.

"Çamurda hayatta kalmak için anlatacakları hikaye bu olacak," dedi Max.

Bea'nın kalbi acıyordu. Rafael bu gece başka herhangi bir yerde olabilirdi. Tayland'da imzalanmak üzere olan bir anlaşması olduğunu biliyordu. Bunun yerine buradaydı ve on iki çocuğun yürüyüşe çıkmadan önce trüf mantarlı patates kızartmasıyla tıka basa doymasına izin veriyordu.

Nico, sanki araba aküsüne bağıymış gibi bacakları hoplayıp hoplayarak Bea'nın yanına oturdu. Gömleği çoktan kanat sosuyla lekelenmişti. "Bea. Bak. Oyuncuların üstündeyiz. Yani, onların üstündeyiz." Görmezden gelmiş olabileceği ihtimaline karşı işaret etti.

"Tadını çıkar. Gelecek hafta bir çavuşun botlarının altında olacaksın," dedi Max alaycı bir şekilde.

"Sodayı kafalarına dökme," diye ekledi Bea ciddi bir ifadeyle. "Ya da acı sosu."

Nico o kadar çok güldü ki neredeyse kola bardağından dökülecekti.

Zil çaldı ve oyun yeniden başladı. "HAYDİ NORTHGATE!" diye bağırışlar bardağı salladı.

Rafael'in telefonu masanın üzerinde titredi. Ekranda, birkaç gün sonra uçacağı Tayland anlaşmasıyla ilgili, mutlaka cevaplaması gereken bir isim belirdi.

"Anlamayacak mısınız?" diye sordu.

"Bu gece olmaz," dedi, parmaklarıyla ensesindeki saçlarıyla oynarken. "Bu gece erkekler için."

Parmaklarını adamın sert uyluk kası üzerinde gezdirdi. "Bunu çok kolaymış gibi anlatıyorsun."

"Öyle," dedi sesi alçalarak. "Önemli olan her şeye zaten sahibim."

Gözlerini devirdi ve bacağına tembelce daireler çizdi. "Hiçbir zaman doğru dürüst cevap vermiyorsun."

"İşleri başkalarına devrediyorum," dedi kısaca. "Ve fazla uykuya ihtiyacım yok."

"Doğru. Yine süper insan oldum."

Gülümsedi. "Hayır. Sadece tasmayla yaşamaya razı değilim."

Oyun tüm hızıyla devam etti, smaçlar ve düdükler birbirine karıştı. Devre arasına gelindiğinde, loca tam bir harabe halindeydi: tabaklarda kemikler yığılmış, soda taşmış, Northgate her gol attığında bardaklar titriyordu.

Laurent arkaya yaslandı ve gençlere baktı. "Sanki üç yıl boyunca size eğlenceli şeyler yedirmeyeceklermiş gibi yiyorsunuz. Ve haklısınız."

Son çeyrek tam bir kaostu: Westhelm sert fauller yaparken, Northgate serbest atışları sayıya çevirdi. Galibiyet son dakika atışıyla kesinleşti. Bea ayağa kalkmış, diğerleriyle birlikte bağırıyordu.

Akşam sona ererken, iki çocuk bağımlılar gibi milkshake musluklarının kollarına vuruyordu. Musluktan hava tıslıyordu, bardaklarını altta

sallayarak daha fazlasını istiyorlardı ama hiçbir şey çıkmıyordu.

Laurent başını yana eğdi. "Bu artık tarih oldu. O makinenin tamamen boşaldığını ilk kez görüyorum."

Max, eğlenmiş bir şekilde başını salladı. "Tarih burada sona eriyor. Bu yolculuktan hatıra yok."

"Haydi çocuklar," dedi Rafael. "Gece henüz bitmedi."

RAFAEL

Konvoy toprak yolda ilerliyordu, farları çalılıkları ve kumu aydınlatıyordu. Şantiye ekibine gece için izin vermişti. Bea nerede olduklarını sormuştu. Ona gerçeği söylemişti: "Özel plajdayız."

Ateş hızla alevlendi, çıtırtılar yükseliyordu. Bir hoparlörden gelen bas sesleri dalgaların kükremesiyle karışıyordu. Çocuklar, odun parçalarını sürükleyerek, hangi kütüğün geceyi atlatacağı konusunda övünerek, dövüşçüler gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. İkisi sopa kılıç düellosuna girişti. Bir diğeri ise aynı anda üç marshmallow'u birden yakmayı başardı.

Max, Northgate sosisleriyle gelmişti. Laurent ise, aşırı pahalı bir Paris şarküterisini andıran chorizo ve peynir getirdi.

"Ciddi misin?" Bea başını salladı. "Aranızdan nasıl hala aç olabiliyorsunuz?"

"Bilimsel bir gerçek," dedi Max kesin bir dille. "Ergen erkeklerin en az dört midesi vardır."

Laurent, cebindeki bıçakla peynir dilimlerken, "Duman her şeye lezzet katıyor," dedi.

Hepsi ayaktaydı, ateş ışığı yüzlerine vuruyor, gölgeleri kuma doğru uzanıyordu. Bea, rüzgarın savurduğu saçlarıyla, yalınayak ateş ışığının kenarında duruyordu; Nico, bir gladyatör gibi sopasını sallayıp bağırırken gülümsüyordu, ta ki Jude onu kuma devirene kadar.

Güldü, sonra iç çekti, sanki onu şimdiden özlemeye başlamış gibiydi.

Yanına doğru yürüdü. Eli omuzlarına kayd ve o da tereddüt etmeden ona doğru geldi, iki koluyla beline sarıldı ve kendini tamamen ona bastırđı. İlk defa ondan bu şekilde teselli arıyordu. Bu onu derinden etkiledi. Onu daha da sıkıca kucakladı, ateşin kıvılcımlarının ona değil, sırtına çarpması için onu doğru açıyla yerleştirdi.

Bea, elinde bir kutu puro açan Laurent'e, "Gençleri yoldan çıkarmak için mi hep puro getiriyorsun?" diye seslendi.

Laurent, Rafael'e ve Max'e birer kombucha fırlatarak, "Askeri öğrenciler kombucha alır. Erler ateş alır," dedi.

Rafael kibriti çaktı. Duman kıvrılarak, keskin ve yoğun bir şekilde yükseldi. Puro bir zevk değil, bir ritüeldi. Yakıp alevi uzattı. Üçü yan yana duruyordu ve oğlanların onları izlediğini, ezberlediğini biliyordu.

Sonunda çocuklardan biri, gürültüyü bastırarak kadar yüksek bir sesle sordu: "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

Max ince bir duman bulutu üfledi. "Sandığından daha kötü. Ama her şeyden daha iyi senin için."

Nico'nun gözleri parıldıyordu. "Laurent... askeri eğitim kampına nasıl katıldın?"

Laurent'in gülümsemesi daha da keskinleşti. "Bunu yapmak zorunda değildim. Babam burada eğitim görmemi istiyordu. Vatandaşlık benim tercihimdi. Bunu hak etmek zorundaydım."

"Yani üç yıl boyunca çavuşların size bağırmasına katlanmayı mı seçtiniz?" diye sordu Jude.

Laurent, puro dumanını üfleyerek, "Her sabah saat beşte," dedi.

Antonio kaşlarını çattı. "Neden? Zaten her şeye sahipsin."

"‘Her şey’ insanı yumuşatıyor. İpek gömleklerin altında, sizin bir parçanız olarak yer alıp alamayacağımı öğrenmek istedim."

"Ve?"

Laurent sırtıttı. "Kimse benim burada sadece kan bağı ve param sayesinde bulunduğumu söyleyemez."

Rafael, purosunun külünü silkeleyerek, "Çamur babanın kim olduğuna aldırmış etmez. Herkesi aynı şekilde soyar," dedi.

Çocuklar sessizleşti. Ateş patladı. Gerçek anlaşıldı: iki gün sonra çocukluk sona erecekti.

Antonio, "Sanırım ipek gömlekler bavul listesinden çıktı," diye şaka yaptı ve bu da hafif bir kahkaha tufanına neden oldu.

Konuşma yeniden başladı ve çocuklar birbirlerinin sözünü keserek madalya ve kahramanlık tahminlerinde bulundular.

Rafael, Bea'nın yine Nico'yu izlediğini fark etti. Onun bedenindeki gurur ve kederi, sanki kendi duygularıymış gibi hissetti.

"İyileşecek," diye güvence verdi.

"Bunu garanti edemezsiniz."

"O güçlü biri. Daha da güçlenerek geri dönecek."

Çenesini yukarı kaldırdı, sesi gergin bir şekilde sordu: "Neden daha güçlü? Neden sadece... güvenli değil?"

"Güvenlik ancak güç olan yerde vardır," dedi. "Güçlü erkeklerden oluşan bir ulus en iyi caydırıcıdır. İşlerin düzeni budur."

"Belki de bu, oğlan çocuklarını acıya boğmak ve bunu asil bir davranış olarak göstermek için bir bahaneden ibarettir."

"Acı kaçınılmazdır. Eğer erkekler acıya dayanacak şekilde yaratılmamışsa, sevdiğimiz kadınlar bunu üstlenecektir."

Bea ona baktı, her kelimesinin ciddi olduğunu gördü, sonra hafifçe içini çekti ve yanağını göğsüne bastırdı. "Sen delisin."

Saçlarını öptü.

Eğer buranın kendi plajı olduğunu, evinin ağaç sınırının hemen ötesinde yükseldiğini bilseydi, yüzde yüz haklı olduğunu anlardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Duşun son izleri havada kıvrılırken, aynanın köşelerinde hâlâ buhar izleri kalmıştı. Bea, havluya sarılı halde, başını yana eğerek, saç kurutma makinesini saçlarının arasından geçirirken makyaj masasının önünde duruyordu.

Banyo kapısı açıldı. Rafael'in yansımasını gördü; göğsü çıplak, siyah pantolonu kalçasında açık, sanki giyinmeyi yarıda kesmiş gibiydi.

Fırça saçlarında yavaşladı. Gözleri aynada onun gözleriyle buluştu ve bu, sıradan bir salı sabahı bakışı değildi.

Rafael arkasından yaklaşırken konuşmadı. Elleri ona ulaşmadan önce sıcaklığı ona ulaştı. Havlunun üzerinden, kalçalarına doğru, dizlerinin titremesine neden olacak türden bir sahiplenmeyle kaydı.

Aynada ona bakarak, "İşe gitmek için hazırlanman gerekiyor," dedi.

"Öyleyim." Dudakları hafifçe kıvrıldı ama gözleri onunkilerden ayrılmadı. Bir eli karnına bastırılmıştı. "Ama önce görmek istediğim bir şey var."

Kadın neredeyse gülecekti ki, adamın eli havlunun kenarının altına kayıp onu yukarı kaldırdı.

"Rafael..." Bu bir uyarı olmalıydı. Ama bir davet gibi geldi. Ve o da tam olarak böyle yorumladı.

Parmakları onu buldu. Fırçayı ve saç kurutma makinesini gelişigüzel bir şekilde yere bıraktı, sonra da ona sıkıca sarılmak için kollarını etrafına doladı. Arkasında sağlam ve sıcaktı.

"Islaksın," dedi ona. "Beni mi düşünüyordun, yoksa ben odaya girdiğimde mi oluyor bu?"

Yüzünün kızardığını, kalçalarının onun dokunuşuna doğru gerildiğini hissedebiliyordu. Dikkati her yöne dağılmıştı.

Zeki eli havlunun altından göğsünü kavramak için yukarı kaydı ve küçük bir çekmeyle havlu tamamen ayrıldı.

"Bilmiyorum. İkisi de."

Onaylayarak mırıldandı. Başparmağı hassas cilde hafifçe sertçe sürtünerek tembelce gezindi. Dizleri titredi. "Aç ağzını, bebeğim."

Öyle yaptı, çünkü her zaman öyle yapardı. Çünkü o, bunu yapmamayı imkansız hale getirmişti.

Cam onları yakaladı—bronzlaşmış vücudu, 1.90 boyundaki kaslı, biçimli vücudu, her kası gergin bir şekilde arkasında yükseliyordu. Onun yansıması daha küçük, altın sarısı ve berraktı. Kadın çıplaktı, bir kurban; adam ise gömleksizdi, bir yarı tanrı.

Ardından tek bir kelime: "İzleyin."

Göz kapakları ağırlaşmış bir halde itaat etti. Bu neredeyse dayanılmazdı. Çalışırken kolu kasıldı, ön kolu gerginleşti, damarları belirginleşti. Diğer eliyle göğsünü kavradı, başparmağıyla sivri merkezini okşadı, onu çılgın bir kontrolle yerinde tuttu.

Bedeni onun bedenini tamamen sarmıştı, ancak tüm bu güç acımasızca dizginlenmiş ve yalnızca onun zevkine odaklanmıştı.

Dudakları aralıktı, boğazı açıktı. Adam eğilip hafifçe ısırıldı. Gördüğü açlıktan saklanmak istedi ama yapamadı.

Hem dayanılmazdı hem de aynı anda sürükleyiciydi.

Kalçaları aniden yukarı kalktı. "Raf—"

Parmakları tam da ihtiyacı olan baskıyı bulmuştu. Ayakta kalabilmek için tırnaklarını sırtının kaslarına daha da derine batırdı.

"Seni koruyorum," diye güvence verdi ona. "Başını çevirme."

Haz katman katman birikiyordu, parmaklarının her ince dokunuşu onu paramparça ediyordu. Dalga yükseldi, yükseldi ve sonunda onu altüst etti. Başka hiçbir yerde çıkarmayacağı bir ses çıkardı. Gözlerini sıkıca kapattı.

Vücudu onun üzerine çöktü. O hiç kıpırdamamış, sadece onu sabit tutmuştu; eli hâlâ onu çözdüğü yerde duruyordu.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı tenine doğru, önce bir omzunu sonra diğerini öperken. "Bana ne yaptığının farkında bile değilsin."

Gözlerini açtı. Pantolonunu indirmiyordu. "Peki ya sen?"

Başını titrek bir sesle salladı. "Henüz değil."

Başını geriye doğru ona yasladı. "Gerçekten mi?"

Eli yavaşça, sahiplenici bir şekilde kaburgalarının üzerinde gezindi. "Gerçekten. Geri kalanını bu gece sen de alacaksın. Ben de." Sonra geri çekildi, çoktan gömleğine uzanıyordu. "O yüzden geri dönsen iyi olur."

Rafael aşağı indiğinde, tezgahın üzerinde kahve buharı yükseliyordu ve Bea öğle yemek kutularını hazırlıyordu.

Kollarını onun etrafına sardı, çenesini başının tepesine yasladı. Derin bir nefes aldı. "Güzel kokuyor."

"Bibimbap." En alt katman pirinç, üstte kimchi, artan banchan (yan yemekler), hızlıca kızartılmış kıyma ve onun turşu havuçları vardı. Üzerine kızarmış yumurta, gochujang (baharatlı sos) ve susam serpilmişti. Onunkisi onunkinin iki katı büyüklüğündeydi.

"Yemeden önce dosirak'ı iyice çalkalayın," dedi ona. "Mikroalgaya bile koymanıza gerek yok, sadece saha ziyaretinize yanınızda getirin."

Saçlarına doğru gülümsedi. "Erkekler kıskanacak."

"Yemeğini çalmalarına izin verme," diye şaka yaptı, başını geriye doğru eğerek göz teması kurdu. Sonra kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluştu. "Sence Nico iyi besleniyor mu?"

"Daha bir gündür asker ve sen şimdiden endişeleniyorsun." Saçlarını öptü.

Vedalaşırlarken ağlamıştı, Nico ise ona erkeksi bir şekilde sarılmış, onu dramatik olmakla suçlamış ve gözlerinin donukluğunu gizlemeye çalışmıştı. Altı ay sonra izne çıkmaya hak kazanacaktı, ancak onu üç yıldır haftada iki kez gördükten sonra, bu bir uzuv kaybetmek gibi geliyordu.

"Polis memuru olmaya uygun olup olmadığını ne zaman öğrenecek?" diye sordu, burnunu çekerek.

Rafael kahvesinden bir yudum alarak, "Üç ay," dedi. "Temel eğitim bu kadar sürüyor. Ondan sonra uzmanlık alanlarına ayrılıyorlar; eğer kas gücü yüksekse muharebe ve keşif, analitik yeteneği varsa istihbarat, liderlik vasfı gösterirse komuta okuluna gidiyor."

Son yemek kutusunu kapatırken duraksadı. "Ya her şeyden biraz varsa?"

Rafael, "O zaman Cumhuriyet en çok neye ihtiyacı olduğuna karar verecek," dedi. "Oradaki her erkek gibi o da kendini kanıtlamak ve istediğini kazanmak için aynı şansa sahip."

Bea kalçasıyla onu dürttü. "Sence bunu başarabilir mi?"

"Bu çocuk on yaşından beri adrenalinle koşuyor. Eğer bunu doğru şekilde yönlendirebilirlerse, yıl sonuna kadar burayı o yönetecek."

RAFAEL

Şantiye müdürü, "İki haftadan az bir süre kaldı," diye bildirdi. "Sadece montaj ve son rötuşlar kaldı. Sonra da güzelleştirmeniz için size teslim edeceğiz."

Planlanandan dört hafta gerideydik, ama yapacak bir şey yoktu. Mart ayından beri aralıksız yağan sonbahar yağmurları, şantiyeyi ve dolayısıyla tüm teslim tarihlerini sular altında bırakmıştı.

"Birkaç gün içinde Tayland'a gidiyorum. Döndüğümde anahtarları alacağım."

"Mükemmel." Şantiye müdürü elini sıktı ve ayrıldı.

"Konuşun beyler."

Rafael'in güvenlik şefi üst balkonu inceledi. "Görüş açısı açık. Güney köşesi için güçlendirilmiş cam tavsiyemi dinlediğinize sevindim."

"Tavsiye mi?" diye alaycı bir şekilde tekrarladı Rafael. "Emir verdiğinizi sanıyordum."

Cain sözlerine şöyle devam etti: "Daha fazla adama ihtiyacımız olacak. Channing, Bayan Cruz ile birlikte ve yakında desteğe ihtiyacı olacak. Ancak 10 dönümlük bir alanı dört kişi, kameralarla bile, tek başına idare edemez."

"Kaç tane?"

Cain, "Dört daimi, bir yedek," diye yanıtladı. "Toplam dokuz kişi. Üç vardiyayı yönetmeye ve her hattın dolu kalmasına yetecek kadar."

Rafael içinden bir küfretti. Zaten polise pek ihtiyaç duymayan bir ülkede altı adam daha. Onu rahatsız eden para değildi, bu izinsiz girişti. Burası bir sığınak olmalıydı.

Cain, "Başlangıçta kalabalık gibi gelecek," diye kabul etti. "Onları sizin yönteminizle eğiteceğiz. İhtiyacınız olana kadar orada olduklarını unutacaksınız."

Birkaç adım geride duran Voss, araziye inceledi. "Deniz hariç her taraftan açıktasınız. Güzel, ama güvenliğini sağlamak bir kabus."

Rafael sadece başıyla onayladı: devam etme izni.

Cain, aklında isimler olan bir adamın net sesiyle, "Avlamaya yarın başlayacağım," dedi.

Voss, "Onun için hazırlayacağız, patron," diye ekledi.

Onu orada, arkasında deniz, ufuk çizgisinin maviden altına döndüğü bir yerde hayal etti. "Bundan emin ol."

RAFAEL

Anurak Suthiwat sözleşmeyi dördüncü kez incelediğinde, Rafael sabırlıymış gibi yapmayı bıraktı.

Süit cam ve altından yapılmıştı, otuz kat yukarıdaydı ve Bangkok'un silüeti pencerelerden sıcak bir şekilde yansıyor. Görevliler meyve tepsileri ve soğuk havlularla içeri girip çıkıyorlardı ama hiçbir şey odayı serinletmiyordu. Limon otunun kokusu ne nemi ne de beklemenin verdiği sıkıntıyı dindirebiliyordu.

Rafael arkasına yaslandı, paltosunu çıkardı, gömlek kollarını sıyırdı. Max yanındaydı, Anurak'ı izliyordu ve muhtemelen sözleşmeyi kendisi yazdığı için okuduğu maddenin tam olarak ne olduğunu biliyordu. Laurent ise odayı izliyor, sessizliği, teri ve egoyu, hepsini kendi lehine kullanmaya alışmış bir adamın rahatlığıyla tartıyordu.

Anurak'ın kenar boşlukları umurunda değildi. Rafael, adamın gözlerinin sürekli kağıttan pencereye, oradan da nehrin karanlık silüetine kaymasından bunu anlayabiliyordu. Sorun sayılar değildi.

Anurak sonunda dikkatli bir İngilizceyle, "Şartlarınız cömert," dedi. Aksanı hafıftı. "Ama ailem çok uzun zamandır Chaisiri gölgesinde yaşadı. Bu belge bunu ortadan kaldırmıyor."

Prasert ve Kittisak Chaisiri kardeşler odada değillerdi, ama varlıkları hissediliyordu. Masada, nesiller boyu süregelen bir lanet gibi oturuyordu.

Rafael onu dikkatlice inceledi: Kardeşlerinden bahsederken ellerinin sıkılması, sanki dayanılmaz bir yük taşıyormuş gibi omuzlarının kaskatı

kesilmesi...

Beş gün süren törenler ve gösterişler ilerleme olarak sunuldu. Kuralları değiştirmenin zamanı geldi.

Dirseklerini masaya koydu, bu ufak hareket bile herkesin dikkatini çekmeye yetti. "Her şeye sahip olabilseydin, ne isterdin?"

Oda birden sessizliğe büründü.

Anurak'ın başı onunkine yaslandı, gözleri sanki kendi dilinin ilk kez konuşulduğunu duyan bir adam gibi ona kilitlendi. "Hakimiyet."

Rafael, "Neyse ki," dedi, "bu benim ülkemin sloganı. Siz hangi biçimi tercih edersiniz?"

"Muay Thai biliyor musun?"

"Evet."

"İyi misin?"

Rafael'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet."

Anurak uzun bir süre sessiz kaldı. Karşısındaki kişinin kibar bir yabancı mı yoksa tehlikeli bir şey mi olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

"Öyleyse benimle birlikte savaş."

Ortam değişti. Bir kalem masaya düştü ve orada kaldı. Max'in çenesi kasıldı; Laurent doğruldu, gözlerinde bir eğlence ifadesi vardı.

Bu, onun anladığı başka bir dildi; finanstan, medeni yönetim kurullarından daha eski bir dil.

Rafael koltuğuna yaslandı. "Kazanırsak, imzalarsın."

Anurak'ın bakışları hiç dağılmadı. Rafael'in yüzünde tereddüt aradı ama bulamadı. Eli bir an seğirdi, sanki ilk vuruşu çoktan planlamış bir adam gibi. Bir an için kimse nefes almadı. Köşedeki pirinç Buda heykeli cevabı bekliyor gibiydi.

Anurak elini uzattı. O gün ilk defa sesinde sadece saygı değil, aynı zamanda sıcaklık da vardı. "Maçı kazanırsak, Bangkok'u siz kazanırsınız."

Rafael kapıyı salladı. Ardından Anurak ve maiyeti ayağa kalktı. Oda boşaldı, hazırlıklar fısıltılarla başlamıştı bile.

Max kollarını kavuşturdu. "Az önce ne yaptığının farkında mısın? Kaybedersen anlaşma bozulur. Ayrıca, Taylandlı değilsin. Bu senin karışacağın bir savaş değil."

Rafael kendine su doldurdu ve içti. "Anlaşmalar, insanların bana olan inancına bağlıdır. Benim onun yanında olduğuma inanması gerekiyor."

Laurent, "Max, o dikkatsiz değil," diye belirtti. "Sadece canı sıkılıyor. Ona teşekkür etmelisin, böylece işler daha çabuk bitecek."

“Avukatınız olarak şiddetle itiraz ediyorum,” diye homurdandı Max. Sonra vazgeçip gülümsedi. “Arkadaşınız olarak... sanırım bu gece antrenman yapsak daha iyi olur. Paslanmışsınız.”

Gelen Çağrı: Rafael

"Merhaba," dedi. "İşten yeni mi çıktın?"

"Küçük Bea." Sesi, bir okşama gibi hattın içinden geçti. "Uyuyor muydun?"

"Henüz değil. Yakında. Anlaşma nasıl gidiyor? Hepsi imzalandı mı?"

"Neredeyse," dedi. "Sadece önce bir dövüş kazanmam gerekiyor."

Onu yanlış anlamış olmalı. "Özür dilerim, ne?"

"Anurak'a yumruklarımı gösterdim. O ve ben, rakiplerine karşı. Kazanacağız," diye imzaladı.

Gülmek de, çığlık atmak da isteyerek elini alnına bastırdı. Rafael'in, başka bir yüzyıldan kalma, muhteşem ama sinir bozucu bir figür gibi, bir düelloya ikinci bir kişi olarak katılmayı kabul etmesi, nedense, imkansız görünmüyordu.

"Elbette yaptın." Gözlerini kapattı ve başını salladı. "İyi biri mi?"

"Umarım öyledir," diye yanıtladı Rafael.

Bea'nın nabızı birden üç haneli sayılara fırladı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne demek 'umarım öyledir'? Onunla dövüşmeyi kabul etmeden önce kontrol etmedin mi?"

Hem rahatlatan hem de endişelendiren bir şekilde kıkırdadı. "Rahatla. Her şey yoluna girecek. Ama sana burada ihtiyacım var. Tayland'a gel."

"Gerçekten mi?" Duraksadı. "Zaten Max ve Laurent'in var. Bir kavgada sana çok daha faydalı olurlar."

"Araştırmalar, erkek arkadaşınızın Muay Thai dövüşlerini kazanmasını izlemenin çekiciliği artırdığını gösteriyor." Sesi alçak ve karanlıktı, yaz panayırında söylediği cümleyi taklit ediyordu.

Hafifçe güldü ama kalbi sinirden düğümlenmişti. "Ne zaman?"

"İki gün sonra. Sen ve Channing Perşembe günü ineceksiniz. Sonrasında uzun hafta sonunu gezerek geçireceğiz."

“Biletleri zaten ayırttınız mı?”
“2B numaralı koltukta oturuyorsunuz.”

GRUP SOHBETİ: TERAPİ KULÜBÜ

BEA: Hepinize üzülerek bildiriyorum ki, Westhelm'deki buluşmaya artık katılamayacağız.

NAOMI: NE? NEDEN OLMASIN??

BEA: Çünkü erkek arkadaşımın, görüştüğü Taylandlı varisin elli yıllık bir bölgesel anlaşmazlığı çözmesine şahit olmak için Tayland'a uçmam gerekiyor.

ISABEL: ...Onu yerden yere vurmaya hazırdım ama mazeretler arasında bu aslında oldukça iyi.

NAOMI: Detaylar!

BEA: Elbette gizli.

GEORGINA: Anlaşma bu değil, Bea. Endişeli misin yoksa heyecanlandın mı?

BEA: Her ikisi de

LILLIAN: Lütfen bu bağlamda "yardım" kelimesinin ne anlama geldiğini açıklayın. Diplomatik akşam yemeği mi?

BEA: Muay Thai. Dört adam ve onların dizleri ve dirsekleri.

ISABEL: Muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en Griffin tarzı yardım.

NAOMI: Canlı yayın yapabilir misiniz?

BEA: Hım. Şüpheliyim.

LILLIAN: İşten nasıl izin alacaksın?

BEA: Teknik olarak, "uzaktan çalışıyor" olacağım.

ISABEL: Çeviri: Erkek arkadaşı milyarder. Çalışmak onun için isteğe bağlı.

BEA: Affedersiniz, uluslararası saha araştırması yapacağım.

NAOMI: Araştırma sorusu nedir?

BEA: "Barış görüşmeleri için kaç karın kasına ihtiyaç var?"

GEORGINA: Onu okurdum. Ama resimli bir kitap olsa daha iyi olur.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bangkok'taki depo bu gece bir spor salonu değildi. Bir gladyatör arenasıydı.

Dört yüz kişi açık ara katın her katına doluşmuştu. Beton zeminin etrafına, halka şeklindeki alanın etrafına ek sandalyeler dizilmişti. Hava, tütsü ve ter kokusuyla karışmış, yoğun bir beklentiyle doluydu. Kapıda tüm güvenlik kameraları çekilmişti; siyah takım elbiseli güvenlik görevlileri kibar ama kesin bir tavırla: telefonunuzu bırakın, ilerleyin.

Bea, solunda Max, sağında Laurent ile birlikte ön sıraya alınmıştı. Karşı tarafta, Selene ve Leon Griffin'in, Anurak'ın ebeveynleri olduğunu tahmin ettiği bir çiftin yanında oturduğunu gördü; ipekten elbiseler, zarafet, imparatorlukları yöneten türden bir zenginlik. Leon, Anurak'ın babasıyla sohbet ediyordu, görünüşte hiç telaşlanmamıştı. Selene, Bea'yı fark etti, gülümsedi ve selam vermek için elini kaldırdı. Bea da onun varlığından teselli bularak elini karşılık verdi.

Annesinin önünde işlerin aşırı kötü gitmesinin imkanı yoktu. Bu, bir tür etik kuralı ihlal etmek olurdu. Tıpkı normal insanların mantığa tutunması gibi, o da bu düşünceye sıkıca tutundu.

"Bunun özel bir şey olması gerektiğini sanıyordum," dedi Bea. Gürültü, ışıklar, koku her şeyi kaplıyordu. Ağzında metal tadı hissediyordu, sinirleri ve adrenalin birbirine karışmıştı. Her ses çok yüksek, her kalp atışı çok hızlı geliyordu.

Laurent'in uzun bacakları koridora doğru uzanmış, bu kargaşanın tadını çıkarıyordu. "Chaisiri ile Suthiwat karşı karşıya geldiğinde böyle bir şey söz konusu olamaz."

Max'in kolları kavuşmuştu, ifadesi sertti ama neşesiz değildi. Gözlerindeki ışıltıyı yakaladı. "En azından YouTube'da ölümsüzleşmeyecek."

Sonra Rafael iplerin arasından tırmandı ve kadının nabızı inanılmaz bir hızla atmaya başladı.

El sargıları. Çıplak gövde. Kalçalarının üzerinden geçen, yasal sınırlardan daha kısa Muay Thai şortu, derin karın kasları, yontulmuş granit gibi uyluk ve baldırları. Işıklar altında, ringde, ölümcül görünüyordu. Dövüş için doğmuş bir adam.

Ve sonra onu buldu.

Keskin, hızlı, kalabalığın arasından bir bakış. Dünya sallandı. Karnı kasıldı. Bir kez. Hissedilebilecek kadar sert. Dudaklarını ısırды, sonra cesaret verici olduğunu umduğu bir gülümseme verdi. O karşılık vermedi, sadece dilini ağız koruyucusuna sürdü ve ona baktı.

Yanında Anurak Suthiwat vardı: kaslı, ince yapılı ve Bea'den birkaç santim daha uzundu. Google ona Tayland'ın en eski hanedanlarından birinin varisi olduğunu söylemişti. Bea'nin tek önemsedığı şey onun dövüşebiliyor olmasıydı.

Çünkü ringin karşısında rakipleri vardı: iki Chaisiri kardeş. Prasert ve Kittisak, kötü kararlar gibi yapıydılar, duruşları düşmanlık kokuyordu.

Hepsi başlarını eğerek eğildiler.

Çan havayı çatlattı.

İlk karşılaşma adeta bir şimşek gibiydi. Prasert hamle yaptı, Rafael karşılık verdi, ancak onunla Anurak arasındaki zamanlama nefes nefese kalmıştı; yumruklar savunmalarının uyuşmadığı yerlere isabet etti. Anurak geri çekilirken Rafael ilerledi. İki farklı dil gibi hareket ediyorlardı, henüz birbirlerini tercüme etmeyi öğreniyorlardı. Her temas onlara bir şeyler öğretiyordu. Her ıskalama ise can kaybına neden oluyordu.

Bea'nın nefesi kesildi. Gözlerini kapatmak istedi ama yapamadı. Rafael pozisyonunu değiştirdi, Anurak'ın ritmine uymak için hareketlerini sıkılaştırdı. Omzuna bir darbe aldı, darbeyi absorbe etti ve geri tepmeyi kullanarak tekrar boşluk buldu.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Bundan keyif alıyordu.

Anurak durumu anladı. Kusurlu da olsa tek bir vücut gibi hareket etmeye başladılar. Biri aldatmaca yaptı, diğeri vurdu. Biri geriye düştü, diğeri aradaki boşluğu doldurdu. Kan mindere sıçradı ve kalabalık

onaylayarak kükredi. Bea'nın tırnakları avuç içlerine hilal şeklinde izler bıraktı, gurur ve korku göğsünde sıkıca birbirine kenetlenmişti.

Prasert'in yumruğu Rafael'in çenesine isabet etti ve Rafael geriye doğru sendeledi, iplere çarptı. Bea nefes nefese kalmış, elleriyle sandalyesinin kollarına tutunmuş, yüreği boğazına gelmişti.

Rafael yukarı baktı—doğrudan ona. Bir saniye gibi gelen bir an. Omuzlarını geriye doğru itti, omurgasını dikleştirdi. Konuşmadı, kıpırdamadı. Sadece hissettiği her şeyin, kalbinin, ruhunun, ifadesinden taşmasına izin verdi.

Kazanabilirsin. Kendini geri tutma. Göster onlara.

Bu durum onu adeta alevlendirdi. Rafael yana doğru tükürdü, kükreyerek iplerden uzaklaştı, yumrukları şimşek gibiydi, insan formunda bir ateşti.

Rafael ve Anurak birlikte pusuya düşürüldüler. Bir vuruş. İki. Üç. Kardeşler yere serildi; önce Kittisak tek dizinin üzerine çökmüş, sonra da Prasert onun yanına yığılıp bedeni titreyerek düştü.

Islık tiz bir şekilde çaldı. Kükreme bir fırtına gibiydi, sesler erkeksi, ilkeldi.

Hakem Anurak'ın kolunu yakaladı ve yukarı doğru itti. Rafael'in kolu da onunkinin yanına kaldırıldı. Zafer.

Bea'nın sesi kısılmıştı, ellerini çırparken avuç içleri yanıyordu. Yanında Laurent'in ıslığı tiz bir ses çıkardı ve Max sevinçle bağırdı. Bütün vücudu titriyordu, her bir sinir hücresi aydınlanmıştı.

Haklıydı. Onun dövüşmesini ve kazanmasını izlemek, ona olan çekimini kesinlikle artırmıştı. Bu gece eve onun yanına dönecek olmasından utanmadan memnundu.

Rafael'in bakışları kalabalığın arasından sıyrılıp onu buldu. Ağız koruyucusunu çıkardı, bir kenara fırlattı. İşaret parmağını büktü.

Ve Bea... az önce yumurtladığından oldukça emindi.

Başını hızla Laurent'e çevirdi. "Evet, canım," diye yanıtladı Laurent, dile getiremediği sorusuna eğlenerek. "Ciddi söylüyor."

Max alaycı bir tonda ekledi: "Telefon yok, sadece dört yüz tanık var."

Ayağa kalktı. Bacakları titriyordu, her zerresi çılgılık atıyordu. Mesafe çok uzak değildi ama her adım nabzını daha da yükseltiyordu.

Yeterince yaklaştığında, Rafael eğildi, ensesinden kavradı ve onu kendine doğru çekerek dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

Tuzun, terin, zaferin tadını aldı. Gürültü daha da arttı. Zar zor duyabiliyordu. Duyabildiği tek şey kendi kulaklarında çınlamayı; hissettiği tek şey onun göğsünün teri, kollarının kafesi ve dilinin kaymasıydı.

Kalabalık coşmaya başlamadan hemen önce göz temasını kesti. Sesi kulağına sert bir şekilde geldi. "Bu geceki ödülüm sensin."

Dizleri neredeyse bükülecekti.

Otel kapısı arkalarından tık diye kapandı.

Konuşmadı. Sadece çantasını yere bıraktı, ona döndü ve yarın düzgün yürüyemeyeceğinin sözünü veren bir bakış attı.

Bea elini kaldırdı. "Bekle."

Kocaman bedeni bu kelimeyi söylemekte zorlanıyor gibiydi. "Bebeğim," diye homurdandı. "Şimdi dalga geçmenin zamanı değil."

"Şaka yapmıyorum," dedi, kalbi gümbür gümbür atarken, kendinden emin görünmeye çalışarak. "Sadece... sana bakmak istiyorum." Daha da yaklaştı. "Her zaman kontrolü ele alıyorsun ve ben—yanlış anlama, bundan hoşlanıyorum. Bayılıyorum buna." Zar zor duyulabilen bir kahkaha attı. "Ama numuneyi inceleme fırsatım hiç olmadı. Sanki bir laboratuvarıda üretilmiş gibisin."

Rafael derin bir nefes aldı. Çenesi kasıldı, burun delikleri genişledi. Kımıldamadı. Ama içindeki bir şey... gerilmişti.

Kadın, adamın gömleğinin alt kısmını elleriyle kavradı. "Bir kerecik olsun, kıpırdamadan durabilir misin?"

Boğazı açıldı. "Sadece senin için. Ve sadece bir dakikalığına."

Kadın kumaşı kaldırarak, kasları santim santim ortaya çıkardı ve başının üzerinden çekti. Adamın karın kasları dokunuşuyla seğirdi. Avuç içlerini her bir kas çıkıntısının üzerinde gezdirdi. Kaslar avuçlarının altında sıcaktı, parmaklarını titretecek kadar sertti. Adamın her nefes alış kasların hareket etmesine ve gerilmesine neden oluyordu, ellerinin altında canlı bir varlık gibiydi. Başparmakları daha aşağıya doğru dokundu ve adamın nefesi daha sertleşti, aynı anda hem bir uyarı hem de bir davet gibiydi.

Parmakları şortunun bağcığını buldu. Yavaşça, iç çamaşırıyla birlikte şortunu da aşağı doğru indirdi. Ta ki tamamen düşene ve aralarında inkar edilemez bir şekilde eril olan her şey, onunki de çıplak kalana kadar.

Dudakları aralanmıştı; ağzından nefes alıyordu. Gözlerini dikti, çünkü nasıl bakmasın ki?

Gözlerini aşağıya doğru çevirdi; çeliği ezebilecekmiş gibi görünen uylukları, güçlü baldırları, onun zaferinin ve eve ona galip gelişinin kanıtı olan açık yaraları ve morlukları vardı.

"Kendine ne kadar benzediğinin farkında mısın?" diye fısıldadı. Parmakları, vücudunun üzerinde gezinirken, kas liflerinin izini sürdürdü. Sırtı, disiplinle çizilmiş çukurlar ve çizgilerden oluşan bir harita gibiydi.

"Seni duvara yapıştırmamak için çok uğraşıyormuş gibi görünüyorum," diye homurdandı, sesi titreyerek.

Tekrar onun karşısına geçtiğinde, eli tam üzerinde durdu. Merakla. Dudaklarını ısırды, ona dokunmak için elini uzattı... ama son anda geri çekildi.

"Hadi bakalım," diye ısrar etti dişlerini sıkarak, göz kapaklarını indirerek. "Senin."

Son bir tereddüt anının ardından, yavaşça elini onun etrafına sardı. Avucunun içinde irkildi.

Başını geriye doğru eğdi, Adem elması sallandı. "Kahretsin."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Onun önünde neredeyse hiç küfretmezdi. "Dilini düzelt."

Rafael'in yeşil gözleri onun gözleriyle buluştu. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

O da elini daha sıkı kavrayarak karşılık verdi. Elini önce yukarı, sonra aşağı doğru hareket ettirdi. "Sanırım bu oyunu sevmeye başlıyorum," dedi usulca.

Bu onu yıktı.

Onu tek bir hamlede kendine doğru çekti. İtiraz etmek—ve belki de zaferin tadını çıkarmak—için ağzını açtı ama adam onu, bedenini güçsüz bırakan bir öpücükle susturdu.

"Şu anda senin içinde olmam gerekiyor."

Onu geriye doğru yatağa doğru götürdü, elleri çoktan kıyafetlerinin altındaydı ve onu soru işareti bırakmayacak bir kararlılıkla soydu. Elbisesi omuzlarından kaydı. Sütyeninin kancası çözüldü, atıldı. İç çamaşırı kalçalarından yırtıldı.

Eğildi, göğsünü ağzına aldı ve emdi. "Çok güzelsin."

Rafael onu yatağa bıraktı. Bacaklarını araladı ve derinlerden gelen ilkel bir iniltiyle içine girdi.

Bundan sonra başka düşünme işi kalmadı.

Bangkok, şehir kılığına bürünmüş bir ateş salgınıydı.

Üst üste binen sesler—korna sesleri, ilahiler, cızırtılı yağ, tercüme gerektirmeyen kahkahalar. Daha önce deneyimlediği her şeye çok yabancıydı, ama yine de onun frekansına ayarlanmış gibiydi.

Rafael, geçtikleri herkesten neredeyse 30 santimetre daha uzundu. Üzerinde bol bir tişört ve şort, aşağıya doğru çekilmiş şapkası ve güneş gözlükleriyle bile bakışları üzerine çekiyordu. Üç koruma, kalabalık nedeniyle normalden daha yakın, görünmez bir çevre oluşturarak, istemeden de olsa gösteriye katkıda bulunuyordu. Kavga onu yaralamıştı; çenesi morarmış, sıyrıklar, şakağında birkaç dikiş vardı ve bu da onu daha da çekici kılıyordu.

El ele tutuşmuş halde Chatuchak Pazarı'nda dolaştılar, sırayla birbirlerini öne doğru çekiyor ya da bir tezgahın önünde duruyorlardı. Hava acı biber ve kömür kokusuyla doluydu. Her satıcı ona, sanki insan suretinde iyi bir şans görmüş gibi gülümsüyordu. Bangkok ona iki şey öğretmişti: tropikal meyveler tropikal ülkelerde daha lezzetliydi ve Rafael her şeyi ön sevişme gibi gösterebilirdi. Pazarlık bile. Öğleden sonra, çantası iki kez baktığı her şeyin itirafına dönüşmüştü.

Nehrin daha sakin kıyılarına kaçtılar. Uzun tekneler kırmızı ve altın renkleriyle göz kamaştırarak yanlarından geçti. İskelede yürüdüler, ta ki bir seyyar yemek arabasının önünde durana kadar. İki yaşlı kadın ritmik bir şekilde çalışarak, palmiye yaprağı tabaklara hindistan cevizi pilavı koyuyor ve her birinin üzerine hazine gibi parıldayan mango dilimleri yerleştiriyordu. İki tane sipariş verdi, birkaç Tayca kelime söyledi ve bu da ona keyifli bir kahkaha kazandırdı. Ardından, daha iyi günler görmüş bir şemsiyenin gölgelediği bir masa buldu.

İlk lokmada adeta cennete uçtu. Tatlı, ferahlatıcı, serin, dilinin üzerinde güneş ışığı ve ipek gibi kaydı. Kaşığın etrafında hafifçe inledi.

"Demek mangoya da aynı sesi çıkarıyorsunuz," dedi gözleri parlayarak.

"Sadece Tayland'da olur böyle şeyler." Ağzı hâlâ doluyken sırttı.

Nemli saç tutamını boynundan yana itti ve omzunun arkasına sıkıştırdı.

Tabaklar neredeyse boşaldığında, son dilimi ona doğru itti.

"Sende var," dedi. "Benimki de vardı, seninkinin bir kısmı da zaten."

"Sert olanları seviyorsunuz."

Bea gözlerini kırptırdı. O her zaman fark ederdi. Yumuşak yerine çıtır olanı tercih etmesini, yatmadan önce sıcak su içmesini... Hiç sormadan yanına bir kupa bırakmaya başlamıştı. Binlerce daha büyük şey yapmıştı ama bu -bu küçücük fark etme- onun sonunu getirmişti.

Mangonun son lokması dilinde eridi ve onunla birlikte son direnci de yok oldu. Kaburgalarında bir şey açıldı, aynı anda hem kırılğan hem de sonsuzdu. Güzel şeylerin bazen yaptığı gibi acı verdi.

Kendini ikna edemedi, sözler ağzından döküldü: "İşte bu yüzden seni seviyorum."

Rafael'in bedeni öne doğru eğildi, zihni de sanki yetişmiş gibiydi ve kontrolü birden geri kazandı. Yüzünün sadece bir tarafına, bir bağa, iradesiyle geri tutulurken dokunmasına izin verdiği tek yere uzandı.

Pazar yerinin gürültüsü dindi, yerini kalp atışları arasındaki ağır sessizlik aldı.

"Tekrar söyle."

Yutkundu. "Seni seviyorum, Rafael."

Bir an nefes almadı. Ama gözleri, duyduğu şeyi zaten bildiğini gösteren bir şekilde ısındı. Dudakları kıvrıldı. "Sen söyledin."

Bea başını salladı, yanakları kızardı, içindeki bir şey gevşese de mantıksız bir şekilde utangaçtı. Rahatlama, huzur. Diğer eliyle çenesini kavrayıp iki avucunun arasına aldı.

"Adını koymadan önce bile biliyordum," diye tekrarladı onu, çünkü kelimeler tam uyuyordu. "Şimdi sen de biliyorsun."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Haber bültenlerinde şu haber yer aldı: Griffin Ventures, Bangkok'ta 300 milyon dolarlık bir ortaklık duyurdu.

Bea telefonunu ona doğru çevirdi. "Sanki toplantı odasında kapatmışsın gibi anlatıyorlar."

Rafael duştan sonra ıslak saçlarıyla yatak başlığına yaslandı. Başucundaki lambanın loş ışığı yanağındaki morluğu ve gözünün yanındaki kesiği aydınlatıyordu. "Resmi açıklama bu."

"Ekstra müfredat diplomasından hiç bahsedilmiyor."

Yeşil ve anlamlı gözlerle ona baktı. "Ders dışı faaliyetlerimin sonuç verdiğini bilmemiz yeterli."

Bu dövüş ona sözleşmesini kazandırmıştı.

Onun kollarında geçirdiği gece ona bir aydınlanma yaşatmıştı. Tüm o güç, bir şekilde paramparça olacağını sandığı yerde onu çiçek açtırmıştı. Eskiden direndiği şeyi şimdi memnuniyetle karşılıyor, hatta özlem duyuyordu. Onu titreyen, düşüncesiz, sadece "evet" diyebilen bir halde bırakmıştı.

Bea pembe kareli çarşafını yukarı çekti, bacaklarını altına soktu ve karanlıkta yukarıda onu tekrar tekrar canlandırmadığını sanmaya çalıştı. "Anurak topallayarak ayrıldı."

"Uçuşumuzdan önce hastane onun sağlık durumunun iyi olduğunu onayladı."

"Hâlâ neden orada muayene edilmediğini anlamıyorum," dedi yastıklara yerleşirken. "Bir yeriniz kırılabilirdi."

"Doktor otele geldi. Bu yeterliydi," dedi.

"Ama tarama yaptırmadınız," diye itiraz etti. "Aynı şey değil."

"Daha iyi."

Bea ona doğru eğildi, bir dizi bacağına değdi. "Ciddi misin?"

Sessizlik, bir anlam ifade edecek kadar uzun sürdü.

"Hastanelerle ilgilenmiyorum."

"Eğlence amaçlı kanama geçiren adam ne zamandan beri hastanelerden kaçıyor?"

"Valeria'dan beri."

Başını yana eğdi. "Valeria kim?"

"Kız kardeşim."

Bunu beklemiyordu. Verebileceği tüm cevaplar arasında, bu cevabı. Yine de sesinde hiçbir hüznün yoktu, sadece uzak bir anımsama vardı.

Odanın havası değişti. Dışarıda, yaz yağmuru cama hafifçe vurmaya başladı.

"Duvarınızdaki fotoğrafta sizinle birlikte olan kişi o değil mi?"

Rafael başını salladı. "Lösemi hastasıydı."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, kolunu onun göğsüne dolayarak. "Bana ondan bahsedebilir misin?"

"Küçüktü. Otoriterdi. Eğlenceliydi. Aylarca ışıltılı pembe bir elbise giydi." Başını salladı. "Hatırladıklarımın çoğu hastalandıktan sonra başlıyor."

"Ne oldu?"

"Bir yıl boyunca inşaat alanları ve onkoloji servisleri arasında yaşadık," dedi. "Ona oyuncak kamyonlar getirirdim. O da onları pencere kenarına dizer, hemşirelere bizim inşaatlarımızı denetlediğini söylerdi."

"Ne zaman gitti?" diye sordu Bea, gözlerini hızla kırıştırarak.

"O beş yaşındaydı, ben sekiz." Duraksadı, derin bir nefes aldı. "O zamandan beri doktorları evimize getiriyoruz ya da özel kliniklere gidiyoruz. Yankı yapan koridorları olan hiçbir yere gitmiyoruz."

Bea daha da yaklaştı, gözleri alev alev yanıyordu. Gözünde, minik bir kız çocuğunu cüce gibi gösteren bir hastane yatağı ve yanında duran, bazı şeylerin bir kez kaybedildikten sonra asla geri gelmeyeceğini çok erken öğrenen bir çocuk canlandı.

"Theia—" Sesi titredi. "Nasıl başa çıktı?"

"Annem bir ay boyunca konuşmadı. Ev bir süre sessizdi." Avucu, onu teselli edercesine kolunun üst kısmında yukarı aşağı doğru okşadı. "Bundan sonra, bildiğimiz tek şeyi yaptık: inşa ettik."

"Acaba 'Constructions'ın 'Ventures'a dönüşmesinin sebebi bu muydu?" diye sordu, St. Ives'deki vaka çalışmasındaki zaman çizelgesini hatırlayarak.

"Hım," diye mırıldandı Rafael. "Hastane dosyasında 'Griffin, Valeria' yazıyordu. Sirtında sadece baş harfleri vardı. Babam etiketi saklamış." Duraksadı, sesi sertleşti. "Eğer hayatını kurtaramazsa, hepimizden daha uzun ömürlü bir şey inşa edeceğini söylemişti."

Zihninde bir görüntü belirdi: Northgate silüetine hakim bir gökdelen. Amblemi ise, kartal başı ve kanatlarıyla aslan gövdesiydi.

Üzerinde iki harf parıldıyordu. "GV," diye fısıldadı, boğazı düğümlenmişti.

Sadece Griffin Ventures değil. Griffin, Valeria.

İmparatorluk kılığına bürünmüş bir anıt. Küçük bir kızın adı, kederin erişemeyeceği bir yere taşındı; bir baba kızını sonsuza dek yanında tutabilsin diye inşa edildi.

"Çok gençtin." Bea avucunu kalbinin üzerine koydu ve kalbinin düzenli atışını hissetti.

Elini onun eline koydu. "Bu bir bakıma merhametti. Çocuklar sonsuza kadar üzgün kalmazlar."

"Ama bu senin aklından çıkmadı."

"Bana, sevdiğin şeylerle ilgili sonsuz şansın olmadığını öğretti. Bu yüzden yapmadıkların için pişmanlık duymana yer bırakma."

"İşte bu sensin," dedi sessizce. "Her zaman yapılması gerekeni bugün yapıyorsun, yarına bırakmıyorsun."

Artık daha derinden anlıyordu; sadece sevdiği şey için gösterdiği uyanıklığı değil, bunun altında yatan aciliyeti de.

Rafael onun şakağına bir öpücük kondurdu, daha da yaklaştı ve bacakları çarşafın altında birbirine dolandı. "Ve sen, sevdiği insanların taşımak zorunda kalmaması için, kendisine ait olmayan şeyleri taşıyan kızsın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, adamın parmak boğumlarındaki yeni yaralara bakarak.

"Gördüm," dedi kısaca.

Yanağı hâlâ omzuna yapıştı. "Bir keresinde anne babama bir erkek kardeşim olup olmayacağını sormuştum, annem arabayı kenara çekip ağlamıştı." Sesi incelmışti. "Aradaki farkı kapatmaya çalıştım. Onları tanırırsın; benden bunu hiç istemediler. Her şey benim kendi çabamla oldu."

Rafael, çenesini parmaklarının arasına alıp gözleri onun gözleriyle buluşana kadar kaldırdı. "Sen, bir evi dolu dolu hissettirmeye çalışan küçük bir kızdın."

"Yapmak zorundaydım," dedi, ağzı hafifçe kıvrılarak.

Uzun bir süre onun gözlerine baktı. "İşte böyle birbirimize uyuyoruz. Ben odaları inşa ediyorum, sen onları dolduruyorsun."

O sade cümlede, bunu sezmişti: asla boşluğu bilmeyecek mekanlardan oluşan bir yaşam.

RAFAEL

"Az kalsın kaçırıyordunuz," dedi asistanı Mark, kolunun altında bir dosya ile koridorda ilerlerken.

Rafael, cebindeki anahtarlar yanarken, "Onu birkaç dakika daha oyalayamaz mıydın?" diye sordu.

Mark omuz silkti. "Denemeye çalıştı. Görevdeyken çok hızlı hareket eder."

Rafael ofis kapısını iterek açtı ve durdu. Masasının tam ortasında, kapağı buğulanmış bir karton paket yemek duruyordu. Havayı hafif bir acı biber ve sarımsak kokusu doldurdu ve midesi guruldadı.

Dosyayı yere koydu, cebinden telefonunu çıkardı. Kilidi açmak için ekrana dokunduğunda ekran aydınlandı.

KÜÇÜK BEA: Sana öğle yemeği getirdim. Masana bıraktım.

RAFAEL: Teşekkürler. Tekrar gel ve tatlı ol.

KÜÇÜK BEA: Bir toplantım var.

RAFAEL: Ben de öyle düşünüyorum, ama yerini değiştirmeye razıyım.

KÜÇÜK BEA: Bu işe yarıyor çünkü patron sensin.

RAFAEL: Maris'ten senin için erken bir gün talep etmemi ister misin?

KÜÇÜK BEA: Bunu aklından bile geçirme.

RAFAEL: Tamam. Ama yarın benim günüm. Seni ben alacağım.

KÜÇÜK BEA: Hala nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?

RAFAEL: Hayır.

KÜÇÜK BEA: Ya uygunsuz giyinmişsem?

RAFAEL: Lütfen. Çok uygunsuz olsun.

KÜÇÜK BEA: Hahaha. Ciddi misiniz, kıyafet kuralıyla ilgili bir ipucu bile yok mu?

RAFAEL: Yürüyebileceğin ve benim de çıkarmak isteyeceğim bir şey giy.

KÜÇÜK BEA: Bu, kelimenin tam anlamıyla sahip olduğum her şey.

RAFAEL: Aynen öyle.

Her şey Claire'in saçlarının hâlâ ıslak olması ve sesinin esneme ile şikayet arasında sıkışmış olmasıyla başladı.

“Artık tam zamanlı çalıştığın için, seninle doğru düzgün sohbet edebilmek için çok erken saatlerde kalkmak zorunda kalıyorum,” diye homurdandı. Kupada “ŞEYLER (VE DUYGUSAL DUVARLAR) İNŞA ETMEK” yazıyordu. Onu bir manifesto gibi kaldırdı. “Bu uzun mesafeli ilişki bana göre değil.”

Toronto'da güneş henüz yeni doğmaya başlamıştı. Northgate'te ise neredeyse gece yarısıydı. Odası, masasının üzerindeki lamba dışında loştu; ayaklarının dibinde yarı açık bir bavul, Tayland'dan sonra nihayet ilgilenmeye başladığı, "bunlarla sonra ilgilenirim" aşamasındaki kıyafetleri vardı.

"Buraya taşınman konusuna tekrar dönsek nasıl olur?" diye sordu Bea, sesini yükselterek mikrofonun odanın diğer ucuna kadar onu takip etmesini sağladı.

"Peki, o yakışıklı mühendis sevgilimle ne yapacağım ben?" Claire'in sesi hoparlörlerden cızırtılı bir şekilde yankılandı.

"Doğru. Taşınır mıydı?"

"Hayır. Marco asla Toronto'dan ayrılmaz," dedi Claire. "Tek kusuru seyahatin sıkıcı olduğunu düşünmesi. Otuz yaşın altındaki hangi aklı başında erkek seyahatin sıkıcı olduğunu düşünür ki?"

"Hafta sonunu bahçe kulübesi inşa ederek geçirmekten hoşlanan kişi," diye yanıtladı Bea, kalçasıyla bir çekmeceyi iterek.

"Neyse," diye iç çekti Claire. "Bana Bangkok'tan bahset, Beya Slaya. Eminim paylaşabileceğin gizli bir videon vardır?"

"Hayır. Herkesin telefonuna el koydular. Sonucun internete yayılmasına izin veremezlerdi."

Claire homurdandı. "Sıkıcı. Bir sürü milyarderin kavga etmesi nasıl bir şey acaba? Normal adamların kavgasıyla aynı mı? İnsanlar onlara bir dolarlık banknotlar yerine yüz dolarlık banknotlar mı atıyorlar?"

"Sanırım striptizcileri düşünüyorsun." Bea güldü. "Neyse, sana söyleyemem. Bayılmamakla çok meşguldüm."

"Tam bir kaos muydu?"

"Nesnel olarak mı? Evet." Bea katlanmış bir şortu yatağın üzerine bıraktı. "Öznel olarak mı? Kalp krizi geçirmekten bir adım uzaktaydım."

"Tayland'ı beğendin mi?" Claire, sabah rutinindeki saç tarama kısmına geçmişti.

"Bayıldım. Çok hareketliydi ama en havalı şekilde. İnsanlar harikaydı ve yemekler daha da güzeldi. Rafael beni mango yapışkan pirinç tatlısı yemek için küçük bir seyyar tezgaha götürdü. Claire Bear, insanlar bunun için organlarını bile satarlardı."

"Erkek arkadaşın zengin. Arabayı satın al."

Bea, dizüstü bilgisayarının önünde bağdaş kurarak oturdu, dizleri masaya çarptı. Derin bir nefes aldı. "Ben de söyledim. Ona onu sevdiğimi söyledim."

Maskara fırçası durdu. "Mango tezgahında mı?"

"Evet."

"Peki, ama bu mangonun içinde ne var? Organlar ve aşk itirafları mı?" Claire'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Onunla ne zamandır birliktesin, iki

aydır mı?"

"Dokuz hafta," diye düzeltti Bea, Rafael'in ona pazardan aldığı, özenle oyulmuş naga yılanı bilekliğini çevirerek. "Sence çok mu erken söyledim?"

Claire başını yana eğerek hesap yaparcasına sordu: "Sen her zaman seksin aşk için olduğuna inandın, değil mi?"

"Sağ."

"Ve Rafael'le hemen hemen anında cinsel ilişkiye girdiniz, değil mi?" Claire'in ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

Bea huzursuzlanmaya başladı. "Hı hı."

"Bence bu şu anlama geliyor—"

Ellerini kulaklarının üzerine kapattı. "Yapma."

"Ne?" Claire'in sesi hoparlörlerden neşeli bir tonda yankılandı. "Mantıksal sonuç şu ki sen—"

"Şşş!"

Claire'in bunu söylememiş olması önemli değildi. Yine de duydu: Onu en başından beri seviyordun.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ya da belki biliyordu. En azından, Nico'nun duvarda asılı olan 'Vaftiz Babalığı Sertifikası'nı gördüğü zamandan beri bu hissin içinde var olduğunu kabul edebilirdi. Göğsünde süregelen ve büyüyen bir acıydı bu, ta ki bir his olmaktan çıkıp bir kesinliğe dönüşene kadar.

Claire gözlerini devirdi. "Pekala. Buna, hayvansal çekimin o kadar güçlü olduğu, sana tecavüz etmesine izin vermekten başka çaren kalmadığı bir durum diyelim."

Bea homurdanarak ellerini düzgünce kucağında kavuşturdu. Ne yazık ki, bu da doğru.

"Hadi bir kere de cinsel hayatından konuşalım, olur mu?" diye karşılık verdi Bea.

Claire, fazla rahat bir tavırla omuz silkti. "Anlatacak fazla bir şey yok."

"Bir yıl sonra mı?" Bea'nın sesi bir oktav yükseldi.

Başka bir soru sormaya fırsat bulamadan dizüstü bilgisayarından bir bildirim sesi geldi.

Gelen görüntülü arama: Umma

"Kahretsin," dedi Bea. "Cinsellik konuşması iptal oldu, ama kurtulduğunu sanma. Anne arıyor."

"Birleştirin!" diye emretti Claire neşeyle.

Bea tıkladı. Çağrı ekranı yanıp söndü, sonra üç dikdörtgene bölündü.

Umma, saçları kusursuzca topuz yapılmış halde ortaya çıktı; arkasındaki yumuşak ışık ona hem şefkatli hem de göz korkutucu bir hava veriyordu.

“Beatriz! Ve Claire!”

"Günaydın, Anne." Bea istemsizce gülümsedi.

“Merhaba, Imo.” Claire, sanki çok uzun zaman geçmiş gibi el salladı; Bea, geçen hafta sonu Umma’nın evinde kimchi çalarken Claire’in orada olduğundan neredeyse emindi.

"Kızlar, yemek yediniz mi?"

"Akşam yemeği yedim," dedi Bea, gülmemek için kendini zor tutarak. Asyalı bir ebeveyn, günün herhangi bir saatinde, herhangi bir döneme zaman yolculuğu yapabilir ve yine de bu soruyu sorabilir.

Claire elindeki muzı kaldırıp kabuğunu soyarken, "Şimdi yiyorum," diye bildirdi.

“Rafael’in yüzü nasıl? İyileşti mi?”

Bea'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yüzü mü?"

“Dövüşten.”

Bea kaşlarını çattı, beyni hızlı bir hafıza kontrolü yapıyordu. "Bekle. Sana kavgadan henüz bahsetmedim."

Umma'nın gözleri ekrandan uzaklaştı, sonra tekrar ekrana döndü. "Ah."

Claire anında canlandı. "Bir dakika. Bence, onun yüzünü nereden biliyorsun?"

Umma, yapmacık bir masumiyetle çayından bir yudum aldı. "Çünkü gördüm."

Bea gözlerini kırptırdı. Bir an için, sızdırılmış fotoğrafları ve magazin gazetelerini korkunç bir şekilde hayal etti. "Nasıl yani?"

Umma, sanki dünyanın en önemsiz şeyiymiş gibi elini salladı. "Rafael haftada bir kez görüntülü arama yapıyor. Babamla kahve içip sohbet ediyoruz."

Sessizlik.

Bea'nın çenesi yerden sökülecek gibiydi. "Konuşuyor musun? Ne hakkında, anne?"

“Ah, pek çok şey,” dedi Umma sakın bir şekilde.

Claire'in yüzü, korku filmlerindeki yakın çekimler gibi ekranı tamamen kaplıyordu; web kamerasına o kadar yakındı. "Ne kadar süre konuşabiliyorsunuz?"

“Otuz dakika, bir saat. Konuya bağlı.”

“Ne—neden—nasıl—”

“Yeni yıldan sonra ayrıldığınızdan beri Rafael, onu tanımamız için iyi bir fırsat olacağını söyledi. Ama bence o sizin hakkınızda çok şey öğrendi; babanız hikaye anlatmayı bırakamıyor.”

Rafael, ailesiyle gizli görüşmeler yapıyordu. Bu yüzden ona kızamıyordu bile, çünkü kendisi de aynı şeyi Rafael'in annesiyle yapmıştı.

"Ona yatmadan önce yapılması gerekenleri anlattın mı?" diye homurdandı.

“Elbette.” Umma’nın gözleri parıladı. “Ona, babasının sabahları huysuz olduğunu söylediğin için ona daha erken yatma saati verdiğini anlattığımda çok hoşuna gitti.”

Claire neredeyse boğuluyordu. "Ona hikaye anlatmamıza izin verildiğini bilmiyordum."

Bea, kameraya parmağını uzatarak güldü. "Sakın aklından bile geçirme."

“Sadece senden bahsetmiyoruz. Babama bir konyak markası önerdi. Çelik hakkında durmadan konuşuyorlar.”

Kalbi bu gerçeği öğrenince yanarak küpelerini çıkardı ve günlük takılarının bulunduğu küçük tabağa koydu. Ardından gümüş bilekliği. Son olarak da Gage'in yirmi ikinci doğum gününde ona hediye ettiği Cartier saati.

Elinde çevirdi, başparmağıyla gümüşün üzerinde gezindi. Yıllardır onun bir parçasıydı. Her zaman durduğu telefon şarj cihazının yanına koymak için uzandı. Durdu.

Bu gece değil. Artık değil.

Çekmeceyi açtı, kadife kutusunu buldu ve saati içine yerleştirdi. Ardından kapağı yavaşça kapattı.

Kapılar bir iç çekiş gibi aralandı.

Uzun, siyah, dövme demirden yapılmış. İnsanları sadece dışarıda tutmakla kalmayan, denememeleri konusunda da uyarıcı türden. Geriye doğru, yükselen bir çit hattına doğru çekilirken gıcırta yoktu, sadece hidrolik bir sessizlik vardı; güneş ışığıyla aydınlanmış uzun bir yol ortaya

çıkıyordu, yol boyunca mükemmel aralıklarla selvi ağaçları sıralanmış, narenciye dalları arasında fenerler parıldyordu.

Bea öne eğildi, bir dizini sektirdi ve kasılmanın ortasında yakaladı. Sinirliliği artık vurmali bir sese dönüşmüştü. Keşke en azından duygusal acil durumlar için üretilmiş bir rimel sürmüş olsaydı.

Yol kıvrılıyordu ve sonra nefesi tamamen kesildi.

Bir ev.

Beyaz sıva. Çift katlı kemerler. Antik Romalıları etkilemek için oyulmuş gibi görünen sütunlar. Ve ötesinde, parılayan deniz.

Koltuğa sıkıca tutundu. Bağırsaklarında kelekler kasırgası oluşuyordu. Görüntünün işleyebileceği bir şeye dönüşmesini umarak çok fazla göz kırpyordu.

Rafael motoru durdurdu. Hareketleri sakindi, ama nefes veriş sırasında sanki bu anı kafasında yüzlerce kez tekrar tekrar canlandırmış gibiydi. Arabadan indi ve kapısını açtı.

Kıpırdamadı. Her siniri, alabileceği bir frekansa ayarlıymış gibiydi; hayranlıkla panik arasında bir şey.

“İçeri gelin” dediğinde aklından geçenler gözlerinin ardında kaldı.

Ayakkabı giymiş olduğu için şükrederek dışarı çıktı. Topuklu ayakkabılarla dik durarak böyle bir şeyi başaramazdı.

Ayakkabılarının tabanından sıcaklık sızıyordu. Hava tuz ve talaş kokuyordu. Dalgalar o kadar yakına çarpıyordu ki, sanki okyanus bir sandalye çekmiş gibiydi.

Rafael'in eli onun elinin üzerinde sıcacıktı.

Ön kapı kocamandı, hala yarısı koruyucu filmle sarılıydı. Adam kapıyı açtı ve birlikte içeri girdiler.

Hava bambaşka bir şekilde çarpıyordu; daha serin, daha temiz, vernik ve yeni kokusuyla doluydu. Çok tokdu; göğsü bu hissi düzgün bir şekilde taşıyamıyordu. Işık, parke zeminde patlıyor, beyaz duvarlardan ve ham ahşap pervazlardan yansyordu. Binlerce soru dişlerinin arasında sıkışmıştı ama konuşamayacak kadar doluydu.

Başlamadan önce boğazını sakınleştirmek için bir kez öksürdü. Daha önce hiç öksürdüğünü duymamıştı.

Rafael, "Londra'ya gitmeyeceğinizi öğrendikten bir gün sonra temel atma törenini gerçekleştirdik," dedi. "Planlar zaten hazırda. Ama emri o zaman verdim."

O bunu, kadın onun yanında nasıl nefes alacağını henüz öğrenmeye çalışırken inşa etmişti.

Sormaya çekindi, ama yine de sormak zorunda kaldı: "Rafael, burası neresi?"

Gelen tek kelime şuydu: "Ev."

Yavaşça yere indi, sonra da göğsünün her köşesini doldurana kadar genişlemeye devam etti.

Onu daha içeriye, rafları önceden yerleştirilmiş bir kütüphaneye götürdü. Yan tarafta daha küçük, ses yalıtımlı ve güzelce aydınlatılmış bir oda vardı.

"Sessiz bir inziva yeri. Müzik," dedi Rafael. Sonra bakışları onun dudaklarına indi. "Ya da sadece senden duyabildiğim türden bir ses."

Bel omuriliğinin alt kısmından başlayıp yukarı doğru yayılan bir karıncalanma hissetti.

Arka bahçe hemen önünde uzanıyordu; yüksek çitlerle çevrili geniş bir çimenlik alan, açık hava oturma alanı ve güverte, gökyüzünü yansıtan sonsuzluk havuzuna doğru açılıyordu. Yanındaki havuz evi ise gururla ve huzur içinde duruyordu.

"Anne babanız ziyarete geldiğinde."

Girdiği her oda sanki onu zaten tanıyormuş gibiydi. Sanki o, ona sormadan, tam olarak uyabileceği bir yer inşa etmişti.

"Bunların hepsini siz mi tasarladınız?"

Başını salladı. "Sadece... mimarımın sorularını yanıtlamaya devam ettim. Kaç yatak odası var? Kütüphane? Teras? Okyanusa giden yol? Ve her seferinde, senin için cevap verdim." Sesi alçaldı. "Sen benim olmadan önce bile."

Kadın, adamın çenesindeki hafif gerginliği fark etti. Adam onun tepkisini bekliyordu.

Kalbi önce tekledi, sonra hızlandı, her şeyi aynı anda hissetmeye çalışıyordu. "Bu... mükemmel."

Ofisini, iki oturma odasını, iki yemek odasını ve mutfağı gezdiler. Her şey büyüktü, ama tıpkı anne babasının evi gibi, sergilemek için değil, kullanmak için tasarlanmıştı.

"Şuradan ilerleyince bir spor salonu ve kapalı bir basketbol sahası var. Gürültülü olabilir."

"Sorun değil," dedi, ağzını yukarı doğru kıvrarak. "Gürültüyü seviyorum."

Ona bir bakış attı, ardından onu uyarması gereken yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi: "Şimdi öyle diyorsun. Dört oğlumuz olunca ve kendi düşüncelerini bile duyamayacak hale gelinceye kadar bekle."

Şaşkınlıkla karışık bir kakhaha yükseldi. Boğazı düğümlendi. "Dört mü?"

Tek bir Rafael'i bile zor idare ediyordu. Dört mini versiyonu mu? Elektrolit takviyesine ve defibrilatöre ihtiyacı olurdu.

"Minimum." Sesi yumuşadı. "Ve en az bir kız."

"Erkekliğinize oldukça güveniyorsunuz," diye belirtti.

"Özgüven değil. Niyet." Onu kendine yaklaştırdı. "Ama bu salonlarda yankılanan sadece senin sesin bile olsa, yeterli olurdu."

Göğsünde bir şeyler taşıtı. "Çocuk istiyorum," diye fısıldadı.

Başparmağıyla onunkini okşadı. "Gürültücü olanlar. Kapıları çarpanlar, meyve suyu dökenler ve eve geldiğimde bana saldıranlar." Bir an duraksadı. "Onların bu sahilde büyümelerini istiyorum. Onlara o kütüphanede okumayı öğretmeni istiyorum. Onlara şarkı söylediğini duymak istiyorum."

O engelleyemeden ağzından kaçtı; yarı kakhaha, yarı hıçkırma, aptalca ve fazla gerçek. Eğer mutluluğun fiziksel bir formu olsaydı, işte buydu. "Nefes almamı imkansız hale getiriyorsun."

Elini tekrar tuttu ve onu son bir koridordan aşağıya, yatak odalarına doğru yönlendirdi. Ve en sonda, onlarınkine.

Kavisli beyaz duvarlar, tonozlu bir tavana doğru yükseliyordu. Cam kapıların ardında, okyanusa açılan bir teras vardı; okyanus mavi ve uçsuz bucaksızdı. Rüzgar saçlarını savuruyor, tuzun tadı dilinde yumuşak bir his bırakıyordu.

"Sabahları burada vakit geçireceğiz. Benim tişörtümü giyeceksin, bitirmeyi unuttuğun kahveyi içeceksin."

"Çocuklar sözünüzü kesecek diye mi?"

Başını salladı. "Çünkü yapacağım."

Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken, rüzgar saçlarını savururken, ufuk arkasında bulanık bir görüntü oluştururken, kadının gülümsemesi boğazında düğümlendi. Elleri kadının uyluklarını buldu, onu kaldırdı ve terasın kenarına oturttu. Taş serindi, ama vücudu hiç de öyle değildi.

Vücudundaki her hücre aynı uyarıyı fısıldıyordu: Dikkatli ol.

Artık onunla göz hizasındaydı. Ve o her yerdeydi. "Rafael—"

"Sana seninle evlenmek istediğimi söylemişim. İlk görüşmemizden sonra."

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı, avuç içleri terlemişti.

"Sana söyledim ama sormadım. Hazır değildin." Ona doğru eğildi, dudakları onun dudaklarına değdi. "Ama şimdi hazırsın. Değil mi, küçük Bea?"

Kulaklarında kan uğultusu yankılandı. Rafael'in parmakları elbisesinin etek ucunun hemen altına kayd ve dizinin derisini okşadı.

Bir eli cebine uzandı; küçük bir kutu belirdi. Kutuyu açtı.

Nefesi bir anlığına kesildi. Bu da, bu anın da tamamen kontrolünde olmadığı tek kanıtıydı. "Söyle bana. Benim karım olur musun?"

Bea tamamen hareketsiz kaldı, kemikleri ve kalp atışı ona bir saniye daha kazandırmak için adeta iş birliği yapıyordu. Bacakları onun etrafını sıkıca kavradı.

Vücudunun her parçası dakikalar önce, hatta haftalar önce cevap vermişti bile.

Yüzüğe baktı; okyanus mavisi parlaklığında, armut biçimli kocaman bir elmas, iki yanında ışığı kanatlar gibi yakalayan kristal berraklığında elmaslarla çevriliydi. Parıldamaktan çok, içten gelen bir ışıltısı vardı. Çarpıcı, cesur, fazla gösterişli. Tıpkı onun gibi.

Tam olarak yeterli. Tıpkı onun gibi.

Hafızasında başka bir yüzük belirdi. Başka bir adam. Bedeni hareketsiz kalırken zihninin çılgık atışı. Bu, ona hiç benzemiyordu.

Bedeni direnmiyordu; uzanıyordu. Sadece Rafael'e doğru değil, onun içine doğru. Bir zamanlar korktuğu yoğunluğa doğru. Onu her zaman çağıran o sıcaklığa doğru.

Tamamen ateş. Tamamen gerçek. Tamamen içinde.

Ve birdenbire, sarsıcı bir kesinlikle, onunla orada buluşabileceğini anladı.

Nefesi şekil buldu. Kalbi dil buldu. "Evet."

EPİLOG

Rafael'in üstü çıplaktı. Havlu, kalçalarının etrafına suç teşkil edecek kadar aşağıya sarkmıştı. Kasları kıpır kıpırdı, duştan su damlaları aktı. Yaşayan bir tehlikeydi ve hepsi onundu.

Bea, onun yatağında, bornozuna sarınmış, onun kokusuna boğulmuş bir halde yanına oturdu. Bacakları çıplaktı. Saçları darmadağınktı. Dudakları sabahdan kalma şişmişti. Belki de önceki geceden. Belki de tüm bu ilişkiden.

Şimdi, besin zincirinin kralı olduğunu bilen bir kedi gibi geriniyordu. "Düğünümüze Toronto'dan kaç kişi davet etmek istiyorsunuz?"

Düğünümüz. Kelimeler, şampanya baloncukları gibi içinden fışkırdı. Parmağındaki yüzük ışığı yakaladı, parmak boğumlarında mavi bir ateş yansıttı. Bunların hiçbirini hayal etmediğinin kanıtıydı bu.

Bea hızlıca zihninde saydı. "Kırk mı? Aile, birkaç yakın arkadaş." Muhtemelen önce nişanlandığını söylemeliydi. Küçük bir idari detay. Kolayca halledilebilir. Muhtemelen. "Peki ya sen?"

"Aile, arkadaşlar, iş," diye hesapladı. "Birkaç yüz kişi."

Elini iki eliyle kavrayıp, parmak uçlarıyla damarları takip etti. "Bu çok fazla."

"Annem ve babamın isteğine kalsa, iki katını alırlardı."

"Theia ve Theios, daha küçük bir düğün yapmamıza razı olurlar mı?"

"Hayatta kalacaklar." Ona şöyle bir baktı. "Asıl umutları, otuz yaşına geldiğimde onlara bir torun vermem."

Ruhu bedeninden ayrıldı. Birden dik oturdu. "Neredeyse yirmi sekiz yaşındasın!"

"Öyleyim." Gözünü bile kırpmadı.

Paniğe rağmen, kalbi yine de hafifçe çarpıyordu. Sanki şöyle diyordu: İşte bu adam, seni her şeye cesaretlendirebilecek kişi.

"Ya hazır değilsek?" Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ya da henüz evlenmemişsek?"

Yüz ifadesi değişti. "Neden olmayalım ki?"

"Bu tür şeyleri planlamak zaman almıyor mu?"

Rafael başucu tahtasına daha da yaslandı, bu da havlusunun bir santim daha aşağı inmesine neden oldu. Yerçekimi, konsantrasyonuna hiç saygı duymuyordu belli ki. "Çiçek düzenlemeleri planlarken iki yıl bekleyeceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

"O halde bir yıl." Normal sayılara ihtiyacı vardı. Mantıklı zaman çizelgelerine. Kalp atış hızını iki yüzün altında tutacak bir şeye.

Hem homurdanma hem de yargılama içeren bir ses çıkardı. "Bir yıl çok uzun."

Yüzüne düşen birkaç saç telini üfleyerek düzeltti. "Pekala. Ne kadar süreyle birlikte olmayı öneriyorsunuz?"

Rafael beş parmağını kaldırdı.

"Beş ay mı?"

Başını salladı. "Haftalar."

Şaka yaptığından emin bir şekilde güldü. "Ciddi olamazsın."

"Aslında öyleyim. Senin içinde olmadan daha fazla kalsam, aklımın kalanını da kaybederdim."

Bea kendi tükürüğünü içine çekti. "Bekle. Yani evlenene kadar... cinsel ilişkiden uzak durmamızı mı öneriyorsun?"

"Bunu istediğini duydum. Beyazlar içinde eski tarz bir gelin olmak."

Claire Bear. Hain.

"Bunu mu istiyordun?" diye sordu, onu izlerken.

Başka bir hayatta, başka bir zamanda, evet. Hayır demek için ağzını açtı, sonra durdu. Bunun yerine yavaşça başını salladığını fark etti. "Doğru."

"Neden?" Sesinde yargılama değil, merak vardı.

Bea derin bir nefes aldı. "Sanırım bir yanımda bunun, açıkça söylemeseler de, ailemin benden beklediği şey olduğunu varsayıyor. Ve... iyi bir kız evlat olmaktan hoşlanıyorum."

Konuşurken duraksadı, aklında bu fikir yeniden canlandı. "Ve o gemi çoktan yelken açmış olsa da... yine de romantik bir yanı var, değil mi?"

Düğün gecesini daha özel kılardı."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Şey... çünkü bana göre siz, gönüllü olarak cinsel perhize razı olacak bir adam değilsiniz."

Rafael gülümsemedi. Sadece onu izledi, yeşil gözleri sabit bir şekilde. "Belki de değil. Ama neden senin için denemeyeyim ki?"

Buna verilecek bir cevap yoktu, sadece inanmazlığın verdiği bir sızı vardı.

Yüzünden düşen bir saç telini düzeltti. "Benden sürekli olarak sana vermek istediğimden daha azını bekliyorsun. Ben sana istediğin her şeyi veren adam olmak istiyorum. Bu beni biraz öldürse bile. Ya da bu durumda, çok öldürse bile."

Kalbi acıyordu. Konuşabilmesi çok uzun zaman aldı. "Gerçekten bunu yapar mıydın?"

"Senin için mi? Tabii ki." Sonra sırtıttı ve anı tamamen mahvetti. "Ama sen de bana yarı yolda karşılık vermelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seks yapmayı sevdiğimi fark etmişsindir. Bu yüzden uzun süreli bir nişanlılık dönemi geçiremeyiz. Buna dayanamam."

Bea kıkırdadı. "Haklısın. Ama beş ay çok kısa. Herkesin izinlerini, vizelerini, uçuşlarını ayarlaması gerekecek. Kısa süre demek her şeyin daha pahalı olacağı demek."

"Biletlerini, ulaşımalarını ve konaklamalarını ben karşılayacağım." Bunu sanki bir gerçekmiş gibi söyledi, hava atmak için değil. İmkansız, akıl almaz bir cömertlikle çözdü.

"Bu... pahalı olurdu," diyerek sözünü beceriksizce tamamladı.

"Aileni ve arkadaşlarını ücretsiz bir tatilin zevkinden mahrum etme," dedi, kendini tutamıyormuş gibi onu kısaca öperken. "İstedığımız her şeyi yapabilmemiz için çok çalışıyorum."

"Peki ya... dört ay?" diye önerdi. Dört ay en azından saygın bir süre gibi görünüyordu. Ayrıca, zar zor da olsa katlanılabilir bir süreydi.

"Gerçekten dört ay boyunca benimle birlikte olmadan yaşamak mı istiyorsun?"

Olayı hiç böyle düşünmemişti. Ağzından bir şey çıkmadan önce nabızı atmaya başladı. Rafael hareket etti, bedeni onun üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde durdu. Dudakları boynunu buldu. Mantıklı müzakere için fırsat penceresi hızla kapanıyordu, iradesi de öyle.

"Üç ay mı?" diye sordu nefes nefese, başını geriye doğru eğerek ona daha iyi görüş alanı sağladı.

Eliyle göğsünü kavradı ve dokunuşuyla büzülene kadar nazıkçe yoğurdu. Bacaklarını çaprazladı ve sürtünmeden hemen pişman oldu.

"Tekrar dene, küçük Bea."

Kadın hafifçe inledi. Beyni adeta statik elektrikle doldu. Geriye kalan tek sayı, onu bunu yapmaya devam ettiren her neyse oydu.

"Haftalar. On bir-on," diye fısıldadı. "On haftada bir düğün planlayabiliriz, değil mi?"

"On hafta içinde her şeyi gerçekleştirebiliriz."

Elleri göğsünün iki yanından aşağı doğru kayd, kas çizgilerini takip etti, sanki bir kadın bilerek bela arıyormuş gibi. "Cinsel perhiz dönemi ne zaman başlıyor?"

Kurt gibi sırttı. "Yarın."

BU KİTABI BEĞENDİYSENİZ...

Lütfen kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Sadece birkaç satır bile diğer okuyucuların Crown veya Fire dünyasını keşfetmesine yardımcı olabilir.

Teşekkür ederiz, desteğiniz bizim için her şey demek.

BONUS EPILOG II

Laurent'ten bir iyilik. Beklenmedik bir telefon.

Bu, Rafael'in ne kadar emin olduğunu ortaya koyuyor.

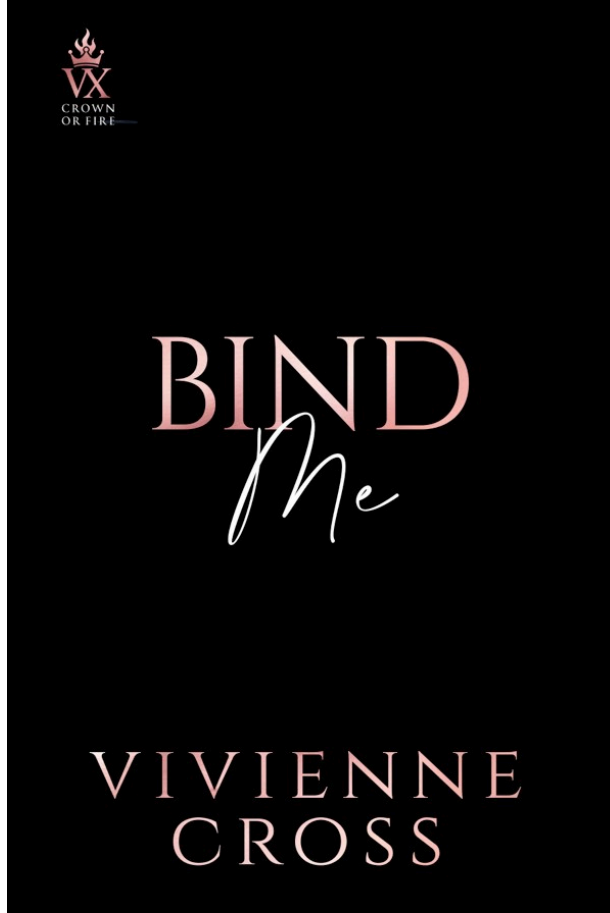
Eksik olan bölümün kilidini açın, bu içerik yalnızca VIP okuyucuları için:

→ <https://geni.us/burnwithmebonus>

"TAÇ MI YOKSA ATEŞ Mİ" SERİSİNDE SIRADA NE VAR?

Kitap 4 – Beni Bağla

Westhaven'da evliliğin ne anlama geldiğini bilmiyor.
Az sonra yapacak.

Sonraki kitabı hemen buradan okuyun:

<https://geni.us/crownorfire>

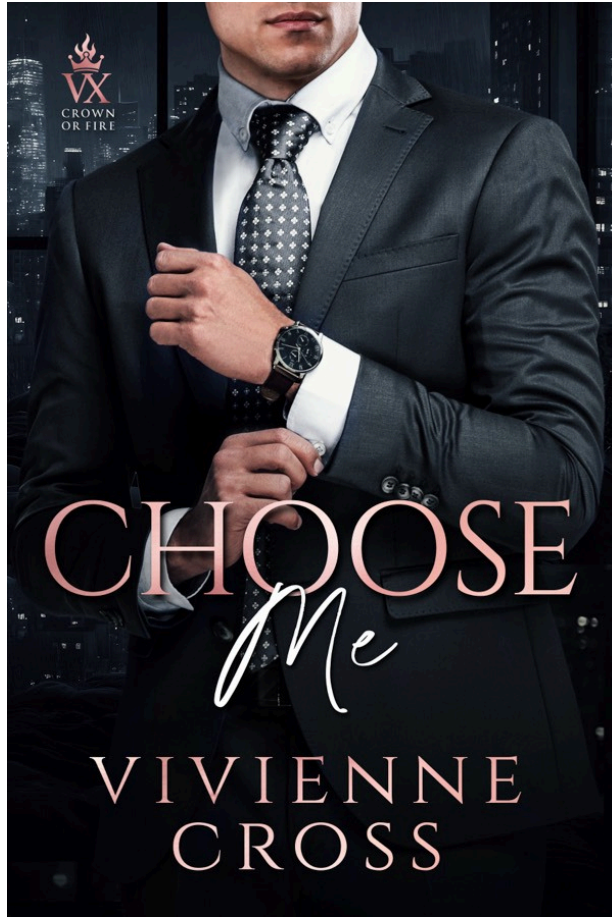
KAÇIRDIYSANIZ

Kitap 1 – Beni Seç

Yangından önce başında taç olan bir adam vardı.

Bea ve Gage'in hikayesine Amazon'da başlayın.

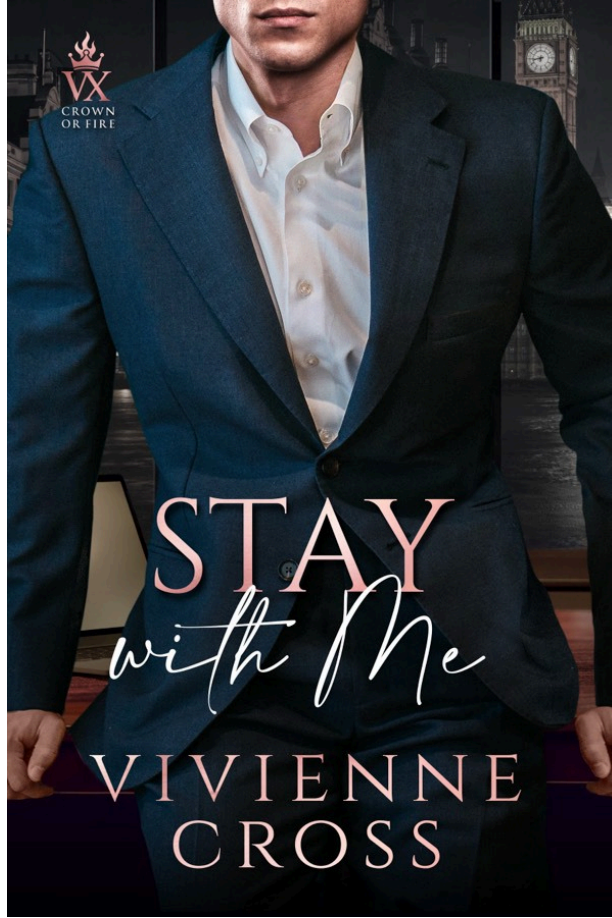
<https://geni.us/ChooseMe>

Kitap 2 – Benimle Kal

Ona her şeyini vermeye hazırdı, ama her şeyin bir bedeli vardı.

Bea ve Gage'in başına neler geldiğini öğrenin:
<https://geni.us/StayWithMeVX>

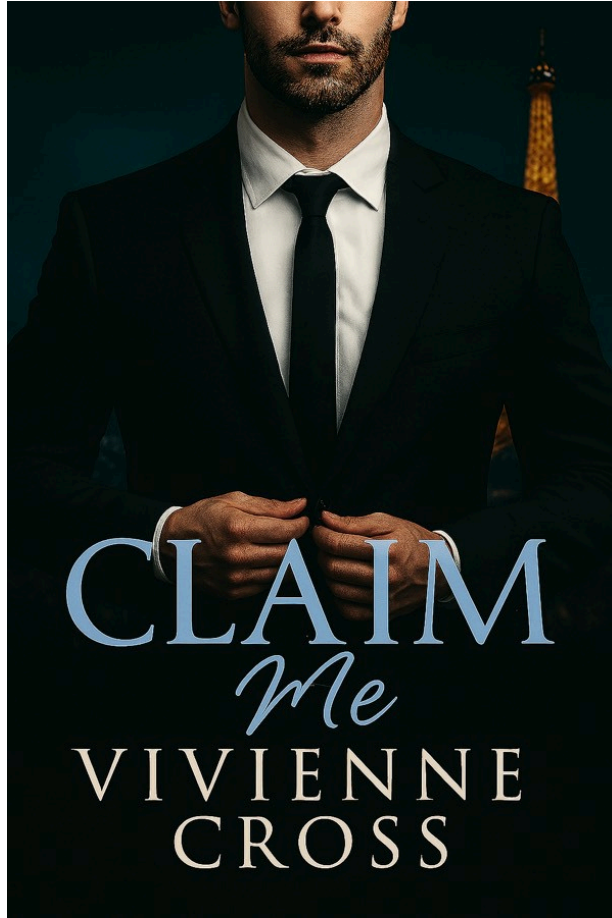

ÜCRETSİZ KISA ROMANI KAPIN

UR'den bir diğ er milyarderle tanışın:
Lucian Stratton.

Natalie Wu, ortadan kaybolmak için onun adını kullandı.
Şimdi onu eve sürüklemek için kullanıyor.

BookFunnel üzerinden buradan ücretsiz olarak indirebilirsiniz:
<https://geni.us/ClaimMe>

Bağlantıda Kalın
Yazarın izini sürmek için tarayın.

Newsletter

Instagram

TikTok

Facebook

YAZAR HAKKINDA

Eğer baskın, koruyucu ve her şeyi değiştiren kadına gönül veren erkekler arıyorsanız, hoş geldiniz.
Kendim hayran kalmayacağım hiçbir erkek hakkında yazmıyorum.

Bu karakterlerle birlikte yolculuk ederken kendinizden geçmenizi, gülmenizi, ağlamanızı ve içinizin
burkulmasını istiyorum. Kahramanlarımın hayalini kurdukları her şeye ve daha fazlasına
kavuşmadan önce aralarındaki romantizmin nasıl geliştiğini hissetmenizi istiyorum.

Kim sizi utandırdı, gülümsetti veya içten içe ah çekti? Bana bildirin.

Viv xx

TikTok: @vivienncrossauthor
Instagram: @vivienncrossauthor
Facebook: Vivienne Cross Yazar
www.vivienncross.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM